

CARIERĂ MALEFICĂ

UN ROMAN DIN SERIA
CORMORAN STRIKE

ROBERT
GALBRAITH

De la autorul bestsellerului internațional
Chemarea cucului

TREI

ROBERT GALBRAITH

CARIERĂ MALEFICĂ

Titlul original: *Career of Evil* (2015)

Traducere din engleză şi note de

CIPRIAN ŞIULEA

Editura: TREI, 2016

Lui Séan şi Matthew Harris,
Faceţi ce vreţi voi cu dedicaţia asta,
dar nu o folosiţi
la sprâncene – chiar *nu* faceţi asta.

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil…[1]

Blue Öyster Cult, „Career of Evil",
Versuri de Patti Smith

1

2011

This Ain't the Summer of Love[2]

Nu reuşise să se cureţe de tot sângele ei. Sub unghia degetului mijlociu al mâinii lui stângi rămăsese o linie întunecată ca o paranteză. Se apucă să o scoată, deşi îi plăcea să o vadă acolo: un memento al plăcerilor zilei anterioare. După un minut de râcâit zadarnic, băgă unghia însângerată în gură şi supse. Gustul feros îi aminti de mirosul torentului care se revărsase abundent pe podeaua de gresie, împroşcând pereţii, udându-i blugii şi transformând prosoapele din baie de culoarea piersicii – pufoase, uscate şi împăturite cu grijă – în cârpe îmbibate în sânge.

În dimineaţa aceasta, culorile păreau mai vii, iar lumea mai încântătoare. El se simţea senin şi învigorat, ca şi cum o absorbise pe ea, ca şi cum viaţa ei trecuse în a lui. După ce le omorai, îţi aparţineau: era o posedare care depăşea cu mult sexul. Şi numai faptul de a şti cum arătau ele în momentul morţii constituia o apropiere care depăşea orice puteau să resimtă două trupuri vii.

Se gândi, cu un fior de încântare, că nimeni nu ştia ce făcuse el şi nici ce avea de gând să facă în continuare, îşi supse degetul mijlociu, fericit şi împăcat, sprijinit de zidul cald, în soarele slab de aprilie, cu ochii aţintiţi asupra casei de vizavi.

Nu era o casă elegantă. Obişnuită. Într-adevăr, era o locuinţă mai plăcută decât apartamentul minuscul în care hainele ţepene de sânge de ieri zăceau în saci negri de gunoi, aşteptând să fie incinerate, şi unde cuţitele lui, spălate bine cu înălbitor, sclipeau în locul îngust din spatele sifonului de sub chiuveta din bucătărie.

Casa aceasta avea în faţă o mică grădină, balustrade negre şi un gazon care trebuia tuns. Două

uşi albe de la intrare fuseseră înghesuite una lângă alta, ceea ce arăta că acea clădire pe trei nivele fusese împărţită într-un apartament de jos şi unul de sus. O fată pe nume Robin Ellacott locuia la parter. Deşi se străduise să îi afle numele real, în sinea lui el îi spunea Secretara. Tocmai o văzuse trecând pe lângă bovindou, uşor de recunoscut datorită părului ei deschis la culoare.

A o urmări pe Secretară era un bonus, o plăcere suplimentară. Avea câteva ore de pierdut, aşa că se hotărâse să vină să se uite la ea. Astăzi era zi de odihnă, între momentele de triumf de ieri şi de mâine, între satisfacţia a ceea ce făcuse şi însufleţirea a ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Uşa din dreapta se deschise pe neaşteptate şi Secretara ieşi, însoţită de un bărbat.

Încă sprijinit de zidul cald, el privea insistent de-a lungul străzii, stând într-o parte faţă de ei, aşa încât să pară că aşteaptă un prieten. Niciunul din ei nu îi acordă vreo atenţie. Se îndepărtară pe stradă, unul lângă altul. După ce le lăsă un avans de un minut, se decise să-i urmărească.

Ea purta blugi, o geacă subţire şi ghete fără toc. Părul ei lung şi ondulat era uşor roşcat, cum o vedea acum în lumina soarelui. I se păru că detectează o uşoară rezervă între cei doi, care nu vorbeau între ei.

Se pricepea să citească oamenii. O citise şi o fermecase pe fata care murise ieri, printre prosoapele de culoarea piersicii îmbibate de sânge.

Îi urmărea pe strada lungă cu mâinile în buzunar, păşind agale ca şi cum ar fi mers la magazin, în lumina strălucitoare care făcea ca ochelarii lui de soare să nu dea de bănuit. Copacii se unduiau uşor în adierea slabă de primăvară. La capătul străzii, cuplul din faţa lui o luă la stânga, spre o arteră principală lată şi aglomerată, mărginită de birouri. Sus, deasupra lui, geamurile ferestrelor luceau în lumina soarelui, în timp ce cuplul trecea pe lângă clădirea consiliului local din Ealing.

Acum, colegul de apartament sau iubitul Secretarei, sau ce o fi fost el – un bărbat îngrijit, cu maxilar pătrat din profil – îi vorbea ei. Ea îi răspunse scurt, fără să zâmbească.

Femeile erau atât de meschine, rele, murdare şi mici. Nişte curve ursuze, toate, care se aşteptau ca bărbaţii să le facă fericite. Doar când zăceau moarte şi golite în faţa ta deveneau pure, misterioase şi chiar minunate. Atunci deveneau în întregime ale tale, nemaiputând să se certe, să se zbată sau să plece, ale tale, să faci cu ele orice voiai. Cadavrul celeilalte rămăsese greoi şi flasc ieri, după ce el îi golise sângele: jucăria lui în mărime naturală, de care putea dispune cum voia.

Îi urmări pe Secretară şi pe prietenul ei prin centrul comercial Arcadia, plutind în urma lor ca o fantomă sau un zeu. Puteau oare să-l vadă cumpărătorii din acea zi de sâmbătă sau se transformase, cumva, de două ori mai viu, înzestrat cu invizibilitate?

Cei doi ajunseseră la staţia de autobuz. El zăbovi prin apropiere, prefăcându-se că se uită înăuntrul unui restaurant, la grămezile înalte de fructe ale unei băcănii, la măştile de carton cu Prinţul William şi Kate Middleton care atârnau în vitrina unui magazin de ziare, urmărind imaginea lor din vitrină.

Urmau să se urce în autobuzul 83. El nu avea prea mulţi bani în buzunare, dar îi făcea atâta plăcere să o privească, încât nu voia să se termine. În timp ce urca în spatele lor, îl auzi pe bărbat vorbind despre Wembley Central. Îşi cumpără bilet şi urcă după ei la etaj.

Cei doi găsiseră locuri împreună, chiar în faţa autobuzului. El se aşeză în apropiere, lângă o femeie morocănoasă pe care o obligă să-şi ia pungile pline de cumpărături. Vocile lor străbăteau uneori prin freamătul celorlalţi pasageri. Atunci când nu vorbea, Secretara se uita pe geam, fără să vorbească. Ea nu voia să meargă acolo unde se duceau, el era sigur de asta. Când ea îşi dădu o şuviţă de păr din ochi, el observă că avea la deget un inel de logodnă. Deci

urma să se căsătorească… sau cel puţin aşa credea ea. El îşi ascunse zâmbetul uşor după gulerul ridicat al gecii.

Soarele cald de amiază se revărsa prin ferestrele cu pete murdare ale autobuzului. Un grup de bărbaţi urcă, umplând locurile din jur. Câţiva dintre ei purtau tricouri roşu cu albastru.

Lui i se păru că, dintr-odată, strălucirea zilei păleşte. Tricourile acelea, cu o lună şi o stea, se legau de ceva ce nu-i plăcea. Îi aminteau de o perioadă în care nu se simţise ca un zeu. Nu voia ca această zi fericită să fie pătată de amintiri vechi, amintiri urâte, dar dintr-odată exuberanţa lui începea să se stingă. Acum, furios – un adolescent din grup îi întâlni privirea şi, alarmat, întoarse capul rapid – se ridică şi o luă spre scări.

Un tată şi micul lui fiu se ţineau strâns de bara de lângă uşile autobuzului. O explozie de furie în fundul stomacului: *el* ar fi trebuit să aibă un fiu. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să mai aibă *încă* un fiu. Îşi imagina cum stă băiatul lângă el, venerându-l ca pe un erou – dar fiul lui nu mai era de mult, iar asta se datora în întregime unui bărbat pe nume Cormoran Strike.

Avea să se răzbune pe Cormoran Strike. Avea să aducă prăpădul asupra lui.

După ce ajunse pe trotuar, ridică privirea spre partea din faţă a autobuzului şi întrezări pentru ultima oară părul auriu al Secretarei. Avea s-o vadă din nou peste mai puţin de 24 de ore. Gândul acesta contribui la calmarea furiei subite provocate de vederea acelor tricouri ale echipei Saracens. Autobuzul porni huruind şi el o luă în direcţia opusă, liniştindu-se în timp ce mergea.

Avea un plan minunat. Nimeni nu ştia. Nimeni nu bănuia. Şi acasă, în frigider, îl aştepta ceva foarte special.

2

A rock through a window never comes with a kiss.[3]

Blue Öyster Cult, „Madness to the Method"

Robin Ellacott avea 26 de ani şi era logodită de peste un an. Nunta ar fi trebuit să aibă loc cu trei luni în urmă, dar moartea neaşteptată a soacrei ei făcuse să fie amânată ceremonia. În cele trei luni de după momentul în care ar fi trebuit să aibă loc nunta se întâmplaseră multe. Se întreba dacă ea şi cu Matthew s-ar fi înţeles mai bine dacă şi-ar fi rostit unul altuia jurământul. S-ar certa oare mai puţin dacă sub inelul de logodnă cu safir care începuse să-i joace puţin pe deget s-ar fi aflat şi o verighetă de aur?

Robin refăcea în cap cearta din ziua anterioară, în timp ce îşi croia drum prin molozul de pe Tottenham Court Road. Scânteia izbucnise încă dinainte ca ei să plece de acasă spre meciul de rugby. De fiecare dată când se întâlneau cu Sarah Shadlock şi cu prietenul ei, Tom, Robin şi Matthew păreau să se certe, iar ea subliniase asta în timp ce disputa care mocnea încă din timpul meciului se prelungea spre orele mici ale dimineţii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah căuta scandal – nu-ţi dai seama de asta? Nu eu am început, *ea* punea tot felul de întrebări despre el, la nesfârşit…

Eternele lucrări stradale din jurul lui Tottenham Court Road stânjeneau mersul la serviciu al lui Robin încă de când se angajase la agenţia de detectivi privaţi din Denmark Street. Faptul că se împiedică de o bucată mare de moloz, împleticindu-se câţiva paşi până să-şi recapete echilibrul, nu îi amelioră cu nimic dispoziţia. Dintr-o groapă adâncă, plină de bărbaţi cu căşti şi geci fluorescente, veni o salvă de fluierături admirative şi remarci obscene.

Robin îi ignoră, scuturându-şi părul blond-căpşună ca să şi-l scoată din ochi. Gândurile i se întorceau irezistibil la Sarah Shadlock şi la întrebările ei viclene şi insistente despre şeful lui Robin.

— Are o frumuseţe *stranie,* nu-i aşa? Puţin uzat, dar pe mine nu m-a deranjat niciodată asta. E sexy când eşti faţă în faţă cu el? E solid, nu?

Robin văzuse cum Matthew îşi încleştează fălcile, în timp ce ea încerca să dea răspunsuri reci şi indiferente.

— Sunteţi doar voi doi în birou? Serios? Nu mai e nimeni altcineva?

Ce jigodie, se gândi Robin, a cărei amabilitate obişnuită nu ajunsese niciodată până la Sarah Shadlock. *Ştia exact ce face.*

— E adevărat că a fost decorat în Afganistan? Da? Ooo, deci e vorba şi de un erou de război?

Robin se străduise din răsputeri să pună capăt şirului de aprecieri unilaterale ale lui Sarah la adresa lui Cormoran Strike, dar în zadar: spre sfârşitul meciului, în comportamentul lui Matthew faţă de logodnica sa se strecurase o anumită răceală. Dar nemulţumirea nu îl împiedicase să glumească şi să râdă împreună cu Sarah pe drumul de întoarcere în Vicarage Road, iar Tom, pe care Robin îl considera plictisitor şi mărginit, chicotea şi el, neînţelegând semnificaţiile mai profunde.

Ciocnindu-se de trecătorii care îşi croiau şi ei drum peste şanţurile din şosea, Robin ajunse în sfârşit pe trotuarul opus, trecând pe sub umbra monolitului de beton caroiat care era Centre Point şi înfuriindu-se iar în timp ce îşi amintea ce îi spusese Matthew la miezul nopţii, când cearta izbucnise din nou.

— Nu te mai poţi opri să vorbeşti despre el, nu-i aşa? Te-am auzit, când îi ziceai lui Sarah…

— Nu *eu* am început să vorbesc iar despre el, ci *ea,* n-ai fost tu atent…

Dar Matthew o imitase, folosind acea voce ascuţită şi imbecilă care le reprezenta pe toate femeile: *„Ah, are un păr atât de frumos…”*

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti complet paranoic! strigase Robin. Sarah îi tot dădea cu părul afurisit al lui Jacques Burger, nu al lui Cormoran, iar eu am spus doar că…

— *Nu al lui Cormoran,* repetase el cu acel schelălăit idiot.

Robin coti pe Denmark Street, la fel de furioasă ca în urmă cu opt ore, când ieşise valvârtej din dormitor ca să doarmă pe canapea.

Sarah Shadlock, blestemata de Sarah Shadlock, care fusese la universitate cu Matthew şi care încercase din răsputeri să i-l ia lui Robin, fata care rămăsese în Yorkshire… Robin s-ar fi bucurat dacă ar fi putut să fie sigură că n-o s-o mai vadă niciodată pe Sarah, dar Sarah urma să vină la nunta lor din iulie şi avea să continue, fără îndoială, să-i chinuie după căsătorie, iar poate că într-o zi o să ajungă chiar în biroul lui Robin ca să-l cunoască pe Strike, dacă interesul ei era autentic şi nu doar un mijloc de a semăna vrajbă între Robin şi Matthew.

N-o să i-l prezint niciodată pe Cormoran, se gândi Robin cu violenţă în timp ce se apropia de curierul din faţa intrării biroului. Curierul ţinea într-o mână înmănuşată o mapă şi în cealaltă un pachet lung şi dreptunghiular.

— E pentru Ellacott? îl întrebă Robin când ajunse lângă el.

Aştepta o comandă de aparate de fotografiat de unică folosinţă din carton, care urmau să fie oferite cadou la nuntă. Programul ei de lucru devenise atât de neregulat în ultimul timp, încât i se părea mai simplu să trimită comenzi online la birou decât acasă.

— Mulţumesc, spuse ea.

Dar curierul se întorsese deja, aruncându-şi piciorul peste motocicletă. Robin îl auzi cum pleacă în timp ce intra în clădire.

Tocurile ei zăngăneau, stârnind ecouri, pe scara metalică din jurul casei liftului stricat pe care o urca pe jos. Descuie şi deschise uşa de sticlă care sclipi,

cu literele întunecate inscripţionate pe ea – C.B. STRIKE, ANCHETATOR PARTICULAR.

Robin sosise intenţionat mai devreme. În prezent erau asaltaţi de cazuri şi ea voia să mai recupereze din munca de birou, înainte de a relua supravegherea zilnică a unei tinere dansatoare erotice rusoaice. După zgomotul de paşi grei de deasupra, deducea că Strike se afla încă la etajul de sus, în apartamentul său.

Robin puse pachetul dreptunghiular pe birou, îşi scoase haina şi o atârnă, împreună cu geanta, într-un cuier din spatele uşii, aprinse lumina, umplu şi dădu drumul la ceainic, apoi luă cuţitaşul pentru scrisori ascuţit de pe birou. Amintindu-şi cum refuzase Matthew să creadă că ea admirase coama cârlionţată a fundaşului lateral Jacques Burger, şi nu părul scurt al lui Strike care, de fapt, semăna cu părul pubian, Robin înfipse cuţitaşul cu furie în pachet, îl desfăcu şi deschise cutia.

În cutie fusese înghesuit un picior tăiat de femeie, ale cărui degete fuseseră îndoite ca să încapă.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.[4]

Blue Öyster Cult, „The Marshall Plan"

Ţipătul lui Robin ricoşa din ferestre. Se îndepărtă de birou cu spatele, holbându-se la obiectul obscen ce zăcea pe masa de scris. Piciorul era neted, zvelt şi palid, iar Robin îl atinsese uşor cu degetul în timp ce deschidea pachetul, simţind textura rece, ca de cauciuc, a pielii.

Tocmai reuşise să-şi înăbuşe strigătul lipindu-şi ambele mâini deasupra gurii, când uşa de sticlă de lângă ea se deschise brusc. Strike intră încruntat, cu cei 1,90 ai săi şi cămaşa scoasă peste pantaloni şi neîncheiată, lăsând să se vadă părul întunecat şi sălbatic de pe piept.

— Ce naiba…?

Urmări privirea ei şocată şi văzu piciorul. Robin simţi cum el o apucă dur de partea de sus a braţului şi o îndrumă afară, pe palier.

— Cum a ajuns aici?

— Prin curier, spuse ea, lăsându-l să o conducă în sus pe scări. Pe motocicletă.

— Aşteaptă aici. O să sun la poliţie.

După ce el închise uşa apartamentului său în spatele ei, Robin rămase nemişcată, cu inima zvâcnind, în timp ce asculta paşii lui coborând. Simţea un gust acid în gât. Un picior. Tocmai primise un picior. Tocmai urcase calm scările cu un picior, un picior de femeie într-o cutie. Al cui era piciorul? Unde era restul femeii?

Se duse spre cel mai apropiat scaun, un obiect ieftin din plastic tapiţat şi cu picioare de metal, şi se aşeză, continuând să-şi apese buzele amorţite cu degetele. Îşi aminti că pachetul fusese trimis pe numele ei.

Între timp, Strike stătea la fereastra biroului şi privea scrutător spre Denmark Street, încercând să

dea de vreo urmă a curierului, cu mobilul lipit de ureche. La momentul la care se întorsese în anticameră, ca să examineze pachetul deschis de pe birou, deja văzuse poliţia.

— Un picior? repetase detectivul anchetator Eric Wardle de la celălalt capăt al firului. Ce dracu', un *picior*?

— Şi nici măcar nu e mărimea mea, spusese Strike.

Dacă Robin ar fi fost de faţă, nu ar fi făcut gluma asta. Un crac al pantalonilor lui era suflecat, lăsând să se vadă tija de metal care îi servea drept gleznă dreaptă. Tocmai se îmbrăca atunci când auzise ţipătul lui Robin.

Chiar în timp ce spunea asta, îşi dădu seama că era vorba despre un picior drept, ca şi membrul pierdut de el, şi că fusese tăiat sub genunchi, exact unde fusese amputat şi al său. Cu mobilul încă lipit de ureche, Strike privi membrul mai de aproape şi nările lui se umplură cu un miros neplăcut de pui proaspăt decongelat. Piele de rasă albă: netedă, palidă şi nepătată, în afara unei vânătăi verzui mai vechi de pe gamba imperfect rasă. Ţepii scurţi de păr erau deschişi la culoare, iar unghiile nevopsite puţin murdare. Tibia retezată sclipea, de un alb îngheţat, pe fondul cărnii din jur. O tăietură dreaptă: Strike se gândi că era posibil să fi fost făcută cu un topor sau satâr.

— De femeie, aşa ziceai?

— Aşa pare…

Strike mai observase ceva. Pe gambă exista o cicatrice, acolo unde piciorul fusese tăiat: o cicatrice veche, fără legătură cu rana care despărţise piciorul de trup.

De câte ori fusese luat pe nepregătite de marea înşelătoare, în copilăria lui din Cornwall, în timp ce stătea cu spatele la ea? Cei care nu cunoşteau bine oceanul uitau forţa şi brutalitatea lui. Când îi izbea cu puterea unui metal rece, erau îngroziţi. Strike se confruntase cu frica, lucrase cu ea şi o gestionase întreaga lui viaţă profesională, dar vederea acelei

cicatrici vechi îi tăie pentru o clipă răsuflarea, înspăimântându-l cu atât mai tare cu cât nu se aştepta la asta.

— Mai eşti? spuse Wardle de la celălalt capăt al firului.

— Ce?

Nasul de două ori rupt al lui Strike stătea la câţiva centimetri de locul în care fusese tăiat piciorul femeii. Îşi amintea piciorul cu cicatrice al unui copil pe care nu-l uitase niciodată… când o văzuse ultima oară? Oare câţi ani avea ea acum?

— Pe mine m-ai sunat primul…? îl îmboldi Wardle.

— Da, spuse Strike, străduindu-se să se concentreze. Aş prefera să faci tu asta, nu altcineva, dar dacă nu poţi…

— Vin acum, spuse Wardle. Nu durează mult. Stai acolo.

Strike închise telefonul şi îl puse jos, continuând să se holbeze la picior. Acum văzu că sub el era un bilet, un bilet tipărit. Pregătit de Armata Britanică în procedurile de investigare, Strike se luptă cu tentaţia puternică de a-l smulge şi citi: nu trebuia să contamineze probele criminalistice. În schimb, se lăsă şovăitor pe vine ca să poată citi adresa care atârna, răsturnată, pe capacul deschis.

Cutia îi fusese trimisă lui Robin, ceea ce lui nu îi plăcu deloc. Numele ei, scris corect, era imprimat pe un abţibild alb care purta adresa biroului lor. Sub acest colant se mai găsea unul. Îşi miji ochii, hotărât să nu mute cutia nici măcar ca să poată citi mai bine adresa, şi văzu că expeditorul trimisese iniţial cutia lui „Cameron Strike", apoi pusese peste asta un al doilea abţibild pe care scria „Robin Ellacott". De ce se răzgândiseră?

— Fir-ar a dracu', spuse Strike încet.

Se îndreptă cu oarecare dificultate, luă geanta lui Robin din cârligul din spatele uşii, încuie uşa de sticlă şi urcă scările.

— Poliţia e pe drum, îi spuse el în timp ce aşeza geanta în faţa ei. Vrei o ceaşcă de ceai?

Ea dădu din cap că da.
— Să pun şi coniac în el?
— Tu nu ai coniac, spuse ea.
Vocea ei era puţin răguşită.
— Ai căutat?
— Bineînţeles că nu!
Strike zâmbi observând cât de tare se indignase ea din cauza sugestiei că ar fi putut să se uite prin dulăpioarele lui.
— Numai că tu eşti – nu eşti tipul de persoană care are coniac medicinal.
— Vrei o bere?
Robin scutură din cap, nereuşind să zâmbească.
Odată ceaiul făcut, Strike se aşeză, cu cana lui, vizavi de ea. Arăta exact a ce era: un fost boxer solid, care fuma prea mult şi mânca prea mult fast-food. Avea sprâncene groase, un nas turtit şi asimetric şi, atunci când nu zâmbea, afişa o expresie veşnic posacă. Părul des, întunecat şi cârlionţat, încă ud după duş, îi aminti lui Robin de Jacques Burger şi Sarah Shadlock. Cearta părea să fi fost acum o mie de ani. De când urcase la etajul de sus se gândise doar trecător la Matthew. Îi era groază să-i spună ce se întâmplase. Matthew avea să se înfurie. Nu-i plăcea că ea lucrează pentru Strike.
Robin luă ceaiul fierbinte şi îl lăsă jos, fără să bea din el.
— Te-ai uitat la… la el? murmură ea.
— Da, spuse Strike.
Robin nu ştia ce să mai întrebe. Era un picior tăiat. Situaţia era atât de oribilă, atât de grotescă, încât fiecare întrebare care îi trecea prin cap părea ridicolă şi insensibilă. *Îl recunoşti? De ce crezi că l-au trimis?* Şi, cel mai important, *de ce mie?*
— Poliţia o să vrea să vorbească cu tine despre curier, zise el.
— Ştiu, spuse Robin. Am încercat să-mi amintesc toate detaliile.
Se auzi interfonul.
— Trebuie să fie Wardle.
— Wardle? repetă Robin, uimită.

— E cel mai prietenos poliţai pe care îl cunoaştem, îi reaminti Strike. Stai liniştită, o să ţi-l aduc aici.

Strike reuşise să devină nepopular în cadrul Poliţiei Metropolitane cu un an în urmă, fără să fie vina lui în totalitate. În mod firesc, articolele dezgustător de măgulitoare despre cele mai remarcabile două triumfuri detectivistice ale lui îi enervaseră pe poliţiştii ale căror eforturi le surclasase. Însă Wardle, care îl ajutase în primul din aceste cazuri, se bucurase de o parte a gloriei rezultate şi relaţiile dintre ei rămăseseră cât de cât amicale. Robin îl văzuse pe Wardle doar în reportajele despre acest caz ale ziarelor. Drumurile lor nu se întâlniseră niciodată pe teren.

Wardle se dovedi a fi un bărbat atrăgător, cu păr castaniu bogat şi ochi de culoarea ciocolatei, care purta geacă de piele şi blugi. Strike nu îşi dădea seama dacă era mai mult amuzat sau mai mult iritat de privirea instinctivă pe care Wardle i-o aruncase lui Robin la intrarea în cameră – o baleiere în zigzag pe deasupra părului, siluetei şi mâinii ei stângi, unde ochii lui întârziară o secundă asupra inelului de logodnă cu safir şi diamante.

— Eric Wardle, spuse el încet, cu un zâmbet pe care Strike îl consideră inutil de fermecător. Iar ea este sergentul detectiv Ekwensi.

Odată cu el sosise şi o poliţistă de culoare, zveltă şi cu părul prins la spate în coc. Aceasta îi zâmbi scurt lui Robin, pe care prezenţa altei femei o reconforta disproporţionat de mult. Ochii sergentului detectiv Ekwensi rătăciră apoi în jurul sacrosanctului dormitor al lui Strike.

— Unde e pachetul acela? întrebă ea.

— Jos, spuse Strike, scoţând din buzunar cheile de la birou. Te conduc eu.

Apoi adăugă, în timp ce se pregătea să iasă din cameră împreună cu sergentul detectiv Ekwensi.

— Ce mai face soţia ta, Wardle?

— De ce te interesează? răspunse poliţistul.

Dar, spre uşurarea lui Robin, abandonă ceea ce ei i se părea a fi comportamentul lui de avocat, în timp ce se aşeza vizavi de ea la masă şi îşi deschidea carnetul.

— Stătea în faţa uşii când m-am apropiat eu, îi explică Robin atunci când Wardle o întrebă cum sosise piciorul. Am crezut că e curier. Era îmbrăcat în piele neagră – negru complet, în afara unor dungi albastre de pe umerii gecii. Casca era complet neagră cu viziera fumurie şi lăsată pe ochi. Cred că avea cel puţin 1,80 metri. Cu 10–12 centimetri mai mult decât mine, chiar dacă iei în calcul casca.

— Constituţie? întrebă Wardle, care mâzgălea în carnet.

— Destul de solid, aş zice, dar probabil că era puţin umflat de geacă.

Ochii lui Robin căzură din întâmplare asupra lui Strike, care se întorcea.

— Adică, nu era…

— Nu era un grăsan nenorocit ca şeful tău?

Strike, care o auzise, sugerase asta, iar Wardle, care abia aştepta să facă o glumă despre Strike sau să se bucure de una, râse încet.

— Şi purta mănuşi, spuse Robin, care nu zâmbise. Mănuşi negre de motociclist, din piele.

— Bineînţeles că purta mănuşi, spuse Wardle notând ceva. Bănuiesc că nu ai observat nimic legat de motocicletă?

— Era o Honda roşu cu negru, spuse Robin. Am observat logoul, simbolul ăla cu o aripă. 750 de centimetri cubi, aş zice. Era mare.

Wardle părea deopotrivă uimit şi impresionat.

— Robin e pasionată de maşini, spuse Strike. Conduce ca Fernando Alonso.

Robin ar fi vrut ca Strike să nu mai fie voios şi glumeţ. La etajul de jos se găsea un picior de femeie. Unde era restul? Nu trebuia să plângă. Ar fi vrut să fi dormit mai mult. Canapeaua aia afurisită… în ultima vreme dormise prea multe nopţi pe chestia aia…

— Şi te-a pus să semnezi pentru pachet? întrebă Wardle.

— N-aş zice că „m-a pus”, spuse Robin. Avea în mână o mapă şi am semnat din obişnuinţă.

— Ce era pe mapă?

— Părea să fie o factură sau…

Robin închise ochii, străduindu-se să-şi amintească. Acum, dacă stătea să se gândească, formularul păruse o făcătură, ca şi cum ar fi fost compus pe laptopul cuiva, şi Robin le spuse asta.

— Aşteptai un pachet? întrebă Wardle.

Robin îi explică situaţia cu aparatele de fotografiat de unică folosinţă pentru nuntă.

— Ce a făcut, după ce-ai luat pachetul?

— S-a urcat pe motocicletă şi a plecat. A luat-o pe Charing Cross Road.

La uşa apartamentului se auzi un ciocănit, iar sergentul detectiv Ekwensi apăru cu biletul pe care Strike îl observase sub picior, acum băgat într-o pungă pentru probe.

— Au venit criminaliştii, îi spuse ea lui Wardle. Biletul ăsta era în pachet. Ar fi bine să vedem dacă îi spune ceva domnişoarei Ellacott.

Wardle luă biletul acoperit cu polietilenă şi îl examină încruntat.

— E o aiureală, spuse el.

Apoi citi cu voce tare:

— *A Harvest of limbs, of arms and of legs, of necks…*[5]

— *…that turn like swans, as if inclined to gasp or pray.*[6]

Strike, care se sprijinea de aragaz şi era prea departe ca să poată citi biletul, îl întrerupsese pe Wardle. Ceilalţi trei se holbară la el.

— Sunt versuri, spuse Strike.

Lui Robin nu-i plăcea expresia de pe faţa acestuia. Îşi dădea seama că pentru el cuvintele aveau un sens, unul rău. Strike îi lămuri, părând că face un efort:

— Din ultima strofă a „Mistress of the Salmon Salt”. De Blue Öyster Cult.

Sergentul detectiv Ekwensi ridică sprâncenele pensate cu grijă.

— Cine?

— O trupă mare de rock din anii ’70.

— Înţeleg că le ştii bine muzica? întrebă Wardle.

— Ştiu cântecul ăsta, spuse Strike.

— Crezi că ştii cine a trimis chestia asta?

Strike ezită. Prin mintea detectivului trecu rapid o serie de imagini şi amintiri confuze, pe când ceilalţi trei îl priveau. O voce înceată îi spuse *She wanted to die. She was the quicklime girl.*[7] Piciorul subţire al unei fete de 12 ani, cu cicatrice subţiri şi argintii, întretăiate. Doi ochi mici şi întunecaţi, ca de dihor, îngustaţi de silă. Tatuajul cu un trandafir galben.

Şi apoi – apărând pe nesimţite din spatele altor amintiri, deşi un alt bărbat la asta s-ar fi gândit prima oară – Strike îşi aminti de un cazier în care apărea penisul unui cadavru, tăiat şi expediat unui informator al poliţiei.

— Ştii cine a trimis asta? repetă Wardle.

— Poate, spuse Strike.

Privi fugar spre Robin şi sergentul detectiv Ekwensi.

— Aş prefera să discutăm doar noi. Ai obţinut de la Robin tot ce voiai?

— O să ne trebuiască numele şi adresa ta şi aşa mai departe, spuse Wardle. Vanessa, poţi să le notezi tu?

Sergentul detectiv Ekwensi avansă, cu carnetul în mână. Paşii celor doi bărbaţi se stinseră încet. În ciuda faptului că nu dorea deloc să vadă iar piciorul, Robin se simţi nedreptăţită că era lăsată în urmă. Pe cutie fusese numele *ei.*

Înfiorătorul pachet zăcea în continuare pe biroul de la etajul de jos. Alţi doi colegi ai lui Wardle fuseseră primiţi înăuntru de sergentul detectiv Ekwensi: unul făcea fotografii, iar celălalt vorbea la mobil atunci când ofiţerul lor şi detectivul particular trecură pe lângă ei. Amândoi îl priveau curioşi pe

Strike, care dobândise o anumită faimă în perioada în care reuşise să piardă încrederea multor colegi ai lui Wardle.

Strike închise uşa anticamerei, iar el şi Wardle se aşezară unul în faţa celuilalt la biroul lui Strike. Wardle deschise carnetul la o pagină nouă.

— Bun, ştii pe cineva căruia să-i placă să dezmembreze cadavre şi să le trimită prin poştă?

— Terence Malley, spuse Strike după o clipă de ezitare. Pentru început.

Wardle nu-şi notă nimic, holbându-se la el pe deasupra creionului.

— Terence Malley „Cioclu'"?

Strike dădu din cap.

— Banda din Harringay?

— Câţi Terence Malley „Cioclu'" ştii? întrebă Strike nerăbdător. Şi câţi au obiceiul de a trimite oamenilor membre ciuntite?

— Cum dracu' ai avut tu de-a face cu Cioclu'?

— Operaţiuni speciale, Brigada Moravuri, 2008. Traficanţi de droguri.

— Flagrantul prin care a fost prins?

— Exact.

— Să mor io, spuse Wardle. Păi atunci asta e, nu? Tipul e absolut dement, tocmai a fost eliberat şi are la dispoziţie jumătate dintre prostituatele din Londra. Ar fi bine să începem să dragăm Tamisa ca să găsim restul trupului.

— Da, dar eu am depus mărturie anonim. El n-ar fi trebuit să afle niciodată că eu am fost.

— Au ei metodele lor, spuse Wardle. Banda din Harringay – ăştia sunt ca mafia, ce dracu'. Ai auzit că Cioclu' i-a trimis lui Ian Bevin scula lui Hatford Ali?

— Da, am auzit, spuse Strike.

— Dar care e povestea cu cântecul? Recolta a ce dracu' era?

— Păi, pe mine asta mă îngrijorează, spuse Strike încet. Pentru cineva cum e Cioclu' pare cam subtil – ceea ce mă face să cred că ar putea fi unul dintre ceilalţi trei.

4

Four winds at the Four Winds Bar,
Two doors locked and windows barred,
One door left to take you in,
The other one just mirrors it…[8]

Blue Öyster Cult, „Astronomy"

— Cunoşti *patru oameni* care ţi-ar putea trimite un picior tăiat? *Patru?*

Strike vedea expresia îngrozită a lui Robin reflectată în oglinda rotundă de lângă chiuvetă, unde el se bărbierea. Poliţia luase în sfârşit piciorul, Strike declarase că munca se suspendă pe ziua aceea şi Robin rămăsese la măsuţa melaminată din bucătăria americană din apartamentului său, cu o a doua cană de ceai în mână.

— Ca să fiu sincer, spuse el răzându-şi ţepii de pe bărbie, cred că sunt doar trei. Cred că am făcut o greşeală că i-am spus lui Wardle de Malley.

— De ce?

Îi spuse lui Robin povestea scurtului său contact cu acel infractor de profesie, care îşi datora, în parte, ultima şedere în închisoare mărturiei lui Strike.

— … deci acum Wardle e convins că Banda din Harringay a aflat cine sunt eu, dar eu am plecat în Irak la puţin timp după depunerea mărturiei şi încă n-am auzit ca un ofiţer de la DIS să fie deconspirat că a depus mărturie la tribunal. Plus că versurile cântecului nu trimit la Cioclu'. Nu e un tip căruia îi plac tuşele subtile.

— Dar a mai tăiat bucăţi din oamenii pe care i-a omorât? întrebă Robin.

— O dată, din câte ştiu, dar, spuse Strike trăgând de timp, ţine cont că cine a făcut asta, indiferent cine ar fi, nu neapărat a omorât pe cineva. Piciorul putea proveni de la un cadavru deja existent. Putea fi deşeu sanitar. Wardle o să verifice toate lucrurile

ăstea. N-o să aflăm prea multe până când nu examinează criminaliştii.

Preferă să nu amintească groaznica posibilitate ca piciorul să fi fost luat de la o persoană încă în viaţă.

Urmă o pauză în care Strike îşi clăti aparatul de ras la chiuveta din bucătărie, în timp ce Robin privea pe fereastră, adâncită în gânduri.

— Ei bine, *trebuia* să-i spui lui Wardle despre Malley, spuse Robin întorcându-se spre Strike, care îi prinse privirea în oglinda de bărbierit. Adică, dacă el a mai trimis cuiva o… ce *anume* a trimis?

Robin vorbea puţin agitat.

— Un penis, spuse Strike.

Se clăti pe faţă şi se şterse cu un prosop, apoi continuă.

— Da, poate că ai dreptate. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigur că nu e el. Mă întorc într-o clipă – vreau să-mi schimb cămaşa. I-am smuls doi nasturi când ai ţipat.

— Scuze, spuse Robin absentă.

Strike dispăru în dormitor.

Robin se uită în jurul ei, în camera în care stătea, în timp ce bea ceai. Nu mai fusese niciodată în apartamentul de la mansardă al lui Strike. Până atunci, cel mult bătuse la uşă ca să îi transmită mesaje sau, în unele dintre cele mai aglomerate şi nedormite perioade ale lor, ca să-l trezească. Bucătăria-sufragerie era înghesuită, dar curată şi ordonată. Practic, nu existau niciun fel de indicii ale personalităţii: căni desperecheate, o cârpă de şters vasele împăturită lângă ochiul aragazului, nicio fotografie sau ceva decorativ, în afara unui desen de copil cu un soldat, care fusese prins pe una dintre mobilele de perete.

— Cine a făcut desenul? întrebă ea atunci când Strike reapăru cu o cămaşă curată.

— Nepotul meu, Jack. Din cine ştie ce motiv, îi place de mine.

— Nu face pe naivul.

— Nu fac. Nu ştiu niciodată ce să le spun copiilor.

— Deci tu crezi că ai cunoscut *trei oameni* care ar fi putut să…? începu Robin iar.

— Vreau să beau ceva, spuse Strike. Hai să mergem la Tottenham.

Pe drum nu aveau cum să vorbească din cauza larmei produse de pickamere, zgomot care continua să vină din şanţurile săpate pe stradă, dar muncitorii cu geci fluorescente nu mai fluierară sau râseră, acum când Robin era însoţită de Strike. În sfârşit, ajunseră la crâşma din zonă, cea care îi plăcea lui Strike, cu oglinzi aurite şi ornamentate, lambriuri de lemn întunecat, mânere strălucitoare de alamă la dozatoarele de bere, cupola de sticlă colorată şi tablourile cu frumuseţi zburdalnice ale lui Felix de Jong.

Strike comandă o halbă de Doom Bar. Robin, care nu se simţea în stare să bea alcool, ceru o cafea.

— Deci? întrebă ea după ce detectivul se întoarse la masa înaltă de sub cupolă. Cine sunt cei trei oameni?

— Nu uita că s-ar putea să mă înşel pe linie, spuse Strike sorbind din halbă.

— Foarte bine, spuse Robin. Cine sunt?

— Indivizi ciudaţi care au toţi o grămadă de motive să mă urască de moarte.

În mintea lui Strike, o fetiţă speriată şi slabă de 12 ani, cu cicatrice în jurul piciorului, îl urmărea prin ochelarii ei strâmbi. Oare era la piciorul ei drept? Nu-şi putea aminti. *Dumnezeule, fă să nu fie ea…*

— *Cine?* spuse Robin din nou, pierzându-şi răbdarea.

— Sunt doi tipi din armată, spuse Strike frecându-şi bărbia ţepoasă. Amândoi sunt suficient de nebuni şi de violenţi ca să… ca să…

Un căscat gigantic şi involuntar îl întrerupse. Robin aşteptă revenirea discursului pertinent, întrebându-se dacă în seara dinainte Strike ieşise în oraş cu prietena lui. Elin era o fostă violonistă, acum prezentatoare la Radio Three, o blondă superbă cu aspect nordic care îi amintea lui Robin de şi mai

frumoasa Sarah Shadlock. Bănuia că acesta era unul dintre motivele pentru care simţise o aversiune imediată faţă de Elin. Celălalt era că, după cum auzise, Elin o numea secretara lui Strike.

— Scuze, spuse Strike. Am stat până târziu, am transcris notiţele pentru cazul Khan. Sunt terminat.

Strike se uită la ceas.

— Vrei să mergem jos să mâncăm? Sunt lihnit de foame.

— Imediat. Nu e nici măcar 12. Vreau să aflu despre oamenii ăştia.

Strike oftă.

— Bine, spuse el coborându-şi vocea, în timp ce un bărbat trecea pe lângă masa lor spre baie. Donald Laing, Regimentul Regal de Grăniceri. L-am băgat la închisoare pe viaţă.

Îşi aminti din nou de ochii ca de dihor, de ura concentrată, tatuajul cu trandafir.

— Dar atunci…

— A ieşit după zece ani, spuse Strike. E liber din 2007. Laing nu era un descreierat obişnuit, era un animal, un animal deştept şi înşelător; un sociopat – unul adevărat, dacă mă întrebi pe mine. L-am băgat pe viaţă pentru ceva ce eu n-ar fi trebuit să investighez. Pe acuzaţia iniţială era pe punctul de a scăpa. Laing are motive al naibii de bune să mă urască de moarte.

Dar nu îi spuse ce făcuse Laing sau de ce el, Strike, investigase acel lucru. Din când în când, ba chiar uneori, adesea, atunci când vorbea despre cariera lui de la Divizia de Investigaţii Speciale, Robin îşi dădea seama după ton când Strike ajungea la punctul dincolo de care nu mai voia să vorbească. Până atunci nu îl forţase niciodată să treacă de el. Fără tragere de inimă, abandonă subiectul Donald Laing.

— Cine era celălalt tip din armată?

— Noel Brockbank. Şobolanii Deşertului.

— Ce şobolani?

— Brigada a Şaptea Blindate.

Treptat, Strike devenea tot mai taciturn, afişând o mină meditativă. Robin se întrebă dacă asta era din cauză că îi era foame – era un om care avea nevoie de hrană regulată ca să-şi păstreze calmul – sau alt motiv mai întunecat.

— Atunci să mâncăm? întrebă Robin.

— Da, spuse Strike golindu-şi halba şi ridicându-se în picioare.

Subsolul intim al restaurantului cuprindea o încăpere cu un al doilea bar, mese de lemn şi pereţi acoperiţi cu reproduceri înrămate. Erau primii care se aşezau să comande. El alese cartofi prăjiţi cu peşte, iar ea ceru o salată.

— Vorbeai despre Noel Brockbank, îl îmboldi Robin apoi.

— Da, el e încă unul care are motive bune de ranchiună, spuse Strike concis.

Nu vrusese să vorbească despre Donald Laing şi părea încă şi mai reticent să discute despre Brockbank. După o lungă pauză în care privi insistent în gol, peste umărul lui Robin, Strike spuse:

— Brockbank nu e în toate minţile. Sau cel puţin aşa susţinea el.

— Tu l-ai băgat la închisoare?

— Nu, spuse Strike.

Expresia lui devenise neplăcută. Robin aşteptă, dar îşi dădea seama că nu avea să mai urmeze nimic despre Brockbank, aşa că întrebă:

— Şi celălalt?

De data asta Strike nu răspunse deloc. Ea crezu că nu o auzise.

— Cine e…?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mormăi Strike.

Privi încruntat în halba plină, dar Robin refuză să se lase intimidată.

— Indiferent cine a trimis piciorul ăla, spuse ea, mi l-a trimis *mie.*

— Bine, spuse Strike în silă, după o scurtă ezitare. Îl cheamă Jeff Whittaker.

Robin simţi un şoc. Nu trebuia să întrebe de unde îl ştia Strike pe Jeff Whittaker. Ştia deja, chiar dacă nu discutaseră niciodată despre el.

Prima parte a vieţii lui Cormoran Strike era prezentată pe internet şi fusese reluată de articole detaliate despre succesele lui de detectiv. Era progenitura nelegitimă şi neplanificată a unei vedete rock şi a unei femei care era descrisă mereu ca o fană absolută, care murise de supradoză atunci când Strike avea 20 de ani. Jeff Whittaker fusese al doilea ei soţ, mult mai tânăr decât ea, care fusese acuzat şi achitat pentru uciderea ei.

Rămaseră în tăcere până când sosi mâncarea.

— De ce ţi-ai luat doar o salată? întrebă Strike în timp ce îşi golea farfuria cu cartofi prăjiţi. Nu ţi-e foame?

După cum se aşteptase Robin, bărbatul se însenină odată cu consumarea de carbohidraţi.

— Nunta, spuse Robin concis.

Strike nu spuse nimic. Comentariile despre silueta ei depăşeau categoric limitele autoimpuse pe care el le stabilise pentru relaţia lor, care, hotărâse el încă de la început, nu trebuia să devină niciodată prea apropiată. Totuşi, lui i se părea că ea slăbea prea mult. După părerea lui (şi până şi acest gând depăşea acele limite), Robin arăta mai bine mai împlinită.

— N-o să-mi spui, întrebă ea după alte câteva minute de tăcere, nici măcar care e legătura cu cântecul ăla?

Strike mestecă o vreme, mai bău nişte bere, comandă încă o halbă de Doom Bar şi apoi spuse:

— Mama mea avea un tatuaj cu titlul cântecului.

Nu avea niciun chef să-i spună lui Robin unde anume fusese tatuajul. Prefera să nu se gândească la asta. Însă, odată cu mâncarea şi băutura, devenea binedispus: Robin nu manifestase niciodată vreun interes libidinos faţă de trecutul lui şi probabil că dorinţa ei de astăzi de a afla mai multe informaţii putea fi justificată.

— Era melodia ei preferată. Blue Öyster Cult era trupa ei preferată. Mă rog, „preferată” e puţin spus. Obsesie, de fapt.

— Nu Deadbeats erau preferaţii ei? întrebă Robin fără să se gândească.

Tatăl lui Strike era vocalistul lui Deadbeats. Nici despre el nu discutaseră niciodată.

— Nu, spuse Strike reuşind să zâmbească oarecum. Pentru Leda, Bătrânul Jonny se afla pe locul doi, la mare distanţă. Îl voia pe Eric Bloom, vocalistul de la Blue Öyster Cult, dar n-a pus mâna pe el. Unul dintre foarte puţinii care i-au scăpat.

Robin nu prea ştia ce să spună. Se mai întrebase cum ar fi ca trecutul sexual spectaculos al mamei tale să fie online, putând să-l vadă oricine. Lui Strike îi sosi noua halbă şi, înainte de a continua, el luă o gură.

— Era cât pe ce să fiu botezat Eric Bloom Strike, spuse el.

Robin se înecă cu apa şi el râse, în timp ce ea tuşea în şervet.

— Să fim sinceri, nici Cormoran nu e mult mai bine. Cormoran Blue…

— *Blue?*

— Blue Öyster Cult, nu eşti atentă?

— Dumnezeule, spuse Robin. N-ai spus nimănui.

— Tu ai spune?

— Ce înseamnă „Mistress of the Salmon Salt”?

— Caută. Au nişte versuri demente. SF. Chestii bizare.

O voce din mintea lui: *She wanted to die. She was the quicklime girl.*[9]

Strike mai luă o gură de bere.

— Nu cred c-am auzit vreodată ceva de Blue Öyster Cult, spuse Robin.

— Ba ai auzit, o contrazise Strike. *Don't Fear The Reaper.*[10]

— Nu-ţi… cum?

— A fost un megasucces al lor. *Don't Fear The Reaper.*

— Aa… înţeleg.

Pentru o clipă, Robin crezuse, uimită, că el îi dăduse un sfat.

O vreme mâncară în tăcere, până când Robin, nemaiputând să ţină în ea această întrebare, dar sperând că nu pare speriată, spuse:

— De ce crezi că piciorul mi-a fost trimis mie?

Strike avusese deja timp să mediteze la această întrebare.

— M-am întrebat şi eu, spuse el, şi cred că trebuie să o considerăm o ameninţare tacită, aşa că, până când aflăm…

— Nu mă opresc din lucru, spuse Robin cu înverşunare. Nu o să stau acasă. Asta vrea Matthew.

— Ai vorbit cu el, nu-i aşa?

Robin îl sunase în timp ce Strike era la etajul de jos, cu Wardle.

— Da. E supărat pe mine pentru că m-am angajat la asta.

— Presupun că e îngrijorat din cauza ta, spuse Strike nesincer.

Se întâlnise cu Matthew de câteva ori, şi de fiecare dată îl plăcuse tot mai puţin.

— Nu e îngrijorat, se răsti Robin. Doar crede că asta e tot, că acum va trebui să plec, că o să renunţ de frică. N-o să fac asta.

Matthew fusese îngrozit de veştile ei, dar chiar şi aşa, Robin detectase o uşoară urmă de satisfacţie în vocea lui, îi simţise convingerea neexprimată că acum, în sfârşit, ea trebuia să înţeleagă ce alegere ridicolă făcuse ca să îşi lege soarta de un detectiv particular zurbagiu care nu-şi permitea să-i plătească un salariu decent. Strike o făcuse să aibă un program de lucru nepotrivit, ceea ce însemna că ea cerea să i se trimită pachetele la birou, şi nu acasă. („Nu mi-a fost trimis un picior pentru că Amazon nu poate să livreze acasă!”, spusese Robin cu vehemenţă.) Şi, bineînţeles, ca să pună capac la toate, Strike era acum o mică celebritate şi o sursă de fascinaţie pentru prietenii lor. Slujba de contabil a lui Matthew nu era deloc la fel de distinctivă.

Ranchiuna şi gelozia lui erau profunde şi izbucneau din ce în ce mai aprig.

Strike nu era suficient de nesăbuit ca să încurajeze vreo neloialitate a lui Robin faţă de Matthew, pe care ea să o poată regreta când îşi revenea din şoc.

— Ţi-au trimis ţie piciorul, şi nu mie, pentru că s-au răzgândit, spuse el. Prima oară au scris numele meu. Presupun că încercau fie să mă îngrijoreze pe mine, arătându-mi că îţi cunosc numele, fie să te sperie şi să nu mai lucrezi pentru mine.

— Ei bine, eu nu o să mă las speriată, spuse Robin.

— Robin, nu e momentul de declaraţii grandilocvente. Oricine ar fi, omul acesta ne spune că ştie multe despre mine, ştie cum te cheamă şi, începând de azi-dimineaţă, ştie exact cum arăţi. Te-a văzut de aproape. Nu-mi place asta.

— E clar că nu ai o părere prea bună despre abilităţile mele de supraveghere.

— Dat fiind că vorbeşti cu cel care te-a trimis la cel mai bun curs pe care l-am putut găsi, spuse Strike, şi care a citit scrisoarea aia dezgustătoare de apreciere pe care mi-ai băgat-o sub nas…

— Atunci nu ai o părere prea bună despre tehnica mea de autoapărare.

— N-am apucat să văd nimic de genul ăsta, ştiu doar că tu susţii că ai învăţat aşa ceva.

— Am minţit eu vreodată despre ce pot şi ce nu pot să fac? întrebă Robin ofensată.

Strike fu obligat să accepte că nu.

— Păi vezi! N-o să-mi asum riscuri prosteşti. M-ai antrenat să observ orice e dubios. Oricum, nu-ţi permiţi să mă trimiţi acasă. Şi aşa abia ne descurcăm cu cazurile pe care le avem.

Strike oftă şi se frecă pe faţă cu cele două mâini mari şi păroase.

— Nimic după căderea întunericului, spuse el. Şi trebuie să porţi o alarmă, una bună.

— Bine, spuse ea.

— Oricum, de lunea viitoare te ocupi de Radford, spuse el.

Pe Strike îl consola acest gând. Radford era un antreprenor bogat care voia să aducă în firma lui un investigator care să se dea drept angajat part-time şi care să scoată la lumină tranzacţiile pe care el le bănuia penale ale unui manager de rang înalt. Robin era alegerea evidentă, deoarece Strike devenise mai uşor de recunoscut după cel de-al doilea caz de crimă de mare notorietate al lor. În timp ce îşi golea a treia halbă, Strike se întreba dacă l-ar putea convinge pe Radford să prelungească programul de lucru al lui Robin. S-ar fi bucurat să o ştie în siguranţă într-un sediu somptuos, lucrând de la 9 la 5 în fiecare zi, până când maniacul care trimisese piciorul avea să fie prins.

Între timp, Robin se lupta cu valuri de oboseală şi o greaţă uşoară. O ceartă, o noapte agitată, şocul înfiorător al piciorului tăiat – iar acum trebuia să se ducă acasă şi să îşi justifice din nou dorinţa de a rămâne la o slujbă periculoasă în schimbul unui salariu prost. Matthew, care cândva fusese una dintre sursele ei esenţiale de reconfortare şi sprijin, devenise încă un obstacol de depăşit.

Nechemată şi nedorită, imaginea piciorului tăiat şi rece din cutia de carton îi reveni în minte. Robin se întrebă când avea să înceteze să se mai gândească la el. Vârfurile degetelor cu care îl atinsese o furnicau neplăcut. Fără să-şi dea seama, îşi făcu pumn mâna din poală.

5

Hell's built on regret[11]

Blue Öyster Cult, „The Revenge of Vera Gemini"

Versuri de Patti Smith

Mult mai târziu, după ce o condusese în bune condiţii pe Robin la metrou, Strike se întoarse la birou şi se aşeză singur în tăcerea acestuia, adâncit în gânduri.

Văzuse multe cadavre dezmembrate, le văzuse putrezind în gropi comune şi zăcând la marginea drumului, proaspăt sfârtecate: membre retezate, carne strivită, oase zdrobite. Moartea nenaturală era ocupaţia Diviziei de Investigaţii Speciale, aripa în haine civile a Poliţiei Regale Militare, iar reacţia reflexă a lui şi a colegilor săi fusese adesea umorul. Aşa reuşeai să faci faţă atunci când vedeai morţii sfârtecaţi şi mutilaţi. DIS nu avea parte de luxul cadavrelor spălate şi înfrumuseţate din cutii tapiţate cu satin.

Cutii. Cutia de carton în care sosise piciorul păruse destul de obişnuită. Niciun semn care să îi indice originea, nicio urmă a vreunui destinatar anterior, nimic. Toată chestia fusese atât de organizată, atât de atent imaginată, de clară – şi asta era ceea ce îl irita, nu piciorul însuşi, oricât de neplăcut ar fi fost. Ceea ce îl înspăimânta era acel *modus operandi* atent, meticulos, aproape clinic.

Strike se uită la ceas. În seara asta ar fi trebuit să iasă în oraş cu Elin. Prietena lui de două luni se lupta cu un divorţ care evolua cu duritatea terifiantă a unui turneu de şah profesionist. Soţul de care se despărţise era foarte bogat, lucru de care Strike îşi dăduse seama abia în prima noapte în care i se îngăduise să vină cu ea la locuinţa cuplului, unde se trezise într-un apartament spaţios, cu parchet de lemn, care dădea spre Regent Park. Acordul pentru custodia comună a copilului presupunea că ea putea

să se întâlnească cu Strike doar în nopţile în care fiica ei de cinci ani nu era acasă, iar când ieşeau în oraş alegeau cele mai liniştite şi obscure restaurante, deoarece Elin nu voia ca soţul de care se despărţise să ştie că ea se întâlnea cu altcineva. Situaţia îi convenea lui Strike de minune. În relaţiile sale, avusese mereu problema că serile normale pentru recreere erau adesea momente în care trebuia să-i urmărească prin oraş pe partenerii necredincioşi ai altora, şi nu dorea deloc să înceapă o relaţie apropiată cu fiica lui Elin. Nu o minţise pe Robin: Nu ştia să vorbească cu copiii.

Strike întinse mâna după mobil. Înainte să plece la cină, mai putea să facă unele lucruri.

Primul apel intră în căsuţa de mesaje vocale. Lăsă un mesaj în care îl ruga pe Graham Hardacre, fostul lui coleg de la Diviza de Investigaţii Speciale, să îl sune. Nu ştia sigur unde era încartiruit în prezent Hardacre. Ultima oară când vorbiseră trebuia să fie mutat din Germania.

Spre dezamăgirea lui Strike, nici la al doilea lui apel, către un vechi prieten al cărui drum în viaţă mersese mai mult sau mai puţin invers decât drumul lui Hardacre, nu răspunse nimeni. Lăsă încă un mesaj, aproape identic, şi închise.

Trase scaunul lui Robin mai aproape de calculator, îi dădu drumul şi se holbă în gol la pagina de start. Complet împotriva voinţei lui, mintea îi era invadată de imaginea mamei sale, goală. Cine ştiuse că tatuajul era acolo? Soţul ei, evident, numeroşii iubiţi care interveniseră temporar în viaţa ei şi oricine altcineva care ar fi putut s-o vadă dezbrăcată în squat-urile şi comunele mizerabile în care trăiseră ei cu intermitenţă. Apoi mai exista şi posibilitatea care îi venise în minte la Tottenham, dar pe care nu se simţise în stare să i-o împărtăşească şi lui Robin: că, la un moment dat, Leda să fi fost fotografiată nud. I s-ar fi potrivit perfect.

Degetele lui Strike ezitau deasupra tastaturii. Ajunse până la *Leda Strike goal*, apoi şterse literă cu

literă, cu un arătător furios şi energic. Existau lucruri pe care niciun om normal nu voia să le facă, expresii pe care nu ai fi vrut să le laşi în arhiva căutărilor tale pe internet, dar şi, din nefericire, sarcini pe care nu ai fi vrut să le delegi.

Strike contemplă rubrica de căutare pe care o golise, în timp ce cursorul clipea imperturbabil la el, apoi scrise rapid, în maniera lui obişnuită cu două degete: *Donald Laing.*

Erau mulţi, mai ales în Scoţia, dar Strike putea să îi elimine pe toţi cei care plătiseră chirie sau votaseră în timp ce Laing stătuse în închisoare. După o eliminare atentă şi ţinând cont de vârsta aproximativă a lui Laing, Strike îşi îngustă căutările asupra unui bărbat care părea să fi trăit în Corby în 2008, împreună cu o femeie pe nume Lorraine MacNaughton. Documentele arătau că acum Lorraine MacNaughton locuia acolo singură.

Şterse numele lui Laing şi îl înlocui cu *Noel Brockbank.* În Marea Britanie erau mai puţini Noel Brockbank decât Donald Laing, dar Strike ajunse într-o fundătură similară. Existase un Noel Brockbank care în 2006 locuise singur în Manchester, dar dacă el era omul lui Strike, faptul acesta sugera că se despărţise de soţie. Strike nu era sigur dacă ăsta era un lucru bun sau nu…

Se lăsă pe spătarul scaunului lui Robin şi trecu la examinarea consecinţelor probabile ale primirii unui picior tăiat anonim. În curând poliţia avea să fie obligată să ceară publicului informaţii, dar Wardle promisese că îl va anunţa pe Strike înainte să organizeze o conferinţă de presă. O poveste atât de bizară şi de grotescă ajungea întotdeauna la ştiri, dar interesul avea să fie sporit – iar lui nu îi făcea nicio plăcere să reflecteze la aşa ceva – de faptul că piciorul fusese trimis la agenţia sa. Zilele acestea Cormoran Strike era subiect de ştiri. Soluţionase două crime sub nasul Poliţiei Metropolitane şi ambele ar fi fascinat publicul chiar şi dacă nu ar fi fost rezolvate de un detectiv particular: Prima din

cauză că victima fusese o femeie tânără şi frumoasă, a doua pentru că fusese o crimă stranie, ritualică.

Strike se întrebă cum avea să afecteze primirea acelui picior afacerea la a cărei construcţie lucrase atât de mult. Nu îşi putea reprima senzaţia că, cel mai probabil, consecinţele aveau să fie serioase. Căutările pe internet erau un barometru nemilos al statutului. Nu peste mult timp, căutarea lui *Cormoran Strike* pe Google avea să aducă în capul paginii nu elogiile sclipitoare pentru cele două atât de celebre şi reuşite cazuri ale lui, ci faptul brutal că era un om care primise un membru uman, un om care avea cel puţin un duşman teribil. Strike era sigur că înţelege suficient de bine publicul sau cel puţin acea secţiune nesigură, înspăimântată şi furioasă a lui care constituia pâinea anchetatorului particular, ca să-şi dea seama că era puţin probabil ca aceştia să se simtă atraşi de o companie care primea picioare tăiate prin poştă. În cel mai bun caz, noii clienţi puteau să presupună că el şi cu Robin aveau suficiente necazuri ale lor; în cel mai rău caz, că, din cauza nesăbuinţei sau prostiei lor, se băgaseră în ceva care îi depăşea cu mult.

Era pe punctul de a închide calculatorul când se răzgândi şi, cu încă şi mai puţină tragere de inimă, ca atunci când o căutase pe mama lui în fotografii nud, scrise *Brittany Brockbank.*

Se găseau mai multe pe Facebook sau Instagram, lucrând pentru companii de care el nu auzise şi zâmbind larg în selfie-uri. Strike examină imaginile. Aproape toate aveau 20 şi ceva de ani, vârsta pe care trebuia să o aibă ea acum. Putea să le elimine pe cele de culoare, dar nu avea cum să-şi dea seama care dintre celelalte, brunete, blonde sau roşcate, drăguţe sau banale, fotografiate zâmbind, indispuse sau luate prin surprindere, era cea pe care o căuta el. Niciuna nu purta ochelari. Era oare prea vanitoasă ca să-i poarte într-o fotografie? Oare se epilase pe picioare cu laserul? Poate că se ferea de reţelele sociale. Voise să-şi schimbe numele, Strike îşi

amintea asta. Sau poate că motivul absenţei ei era unul esenţial – era moartă.

Se uită iar la ceas: Venise timpul să se ducă să se schimbe.

Nu are cum să fie ea, se gândi el, apoi *sper să nu fie ea.*

Pentru că, dacă ar fi fost ea, era vina lui.

6

Is it any wonder that my mind's on fire?[12]

Blue Öyster Cult, „Flaming Telepaths"

În seara aceea, Robin fu neobişnuit de atentă în drum spre casă, comparând pe furiş fiecare bărbat din vagon cu amintirea siluetei înalte în piele neagră care îi înmânase fiorosul pachet. Un bărbat asiatic tânăr şi zvelt, într-un costum ieftin, îi zâmbi plin de speranţă atunci când ea îi prinse privirea a treia oară; după asta, Robin rămase cu ochii aţintiţi asupra telefonului, cercetând – atunci când îi permitea semnalul – site-ul BBC şi întrebându-se, ca şi Strike, când avea să ajungă piciorul la ştiri.

La 40 de minute după ce plecase de la birou intră în supermarketul Waitrose din apropierea staţiei de lângă casă. În frigiderul de acasă nu mai era aproape nimic. Lui Matthew nu-i plăcea să cumpere mâncare şi (chiar dacă el negase asta în penultima lor ceartă) Robin era sigură că el credea că ea, fiind cea care contribuia cu mai puţin de o treime la venitul gospodăriei, trebuia să îşi suplimenteze aportul prin îndeplinirea acelor sarcini mundane care nu îi plăceau lui.

Bărbaţi singuri la costum îşi umpleau coşurile şi cărucioarele cu mâncăruri gata preparate. Femei cu slujbe calificate treceau în grabă, luând paste uşor de gătit pentru familie. O mamă tânără cu aspect epuizat şi cu un copil mic care urla în cărucior se învârtea pe culoare ca o molie ameţită, incapabilă să se concentreze şi având o singură pungă cu morcovi în coş. Robin trecea încet pe culoare, simţindu-se ciudat de nervoasă. Nu era nimeni acolo care să semene cu bărbatul în combinezon de motociclist din piele neagră, nimeni care ar fi putut să pândească, visând cu ochii deschişi cum îi taie picioarele lui Robin… *cum îmi taie picioarele…*

— Îmi dai voie? spuse o femeie iritată, de vârstă mijlocie, care voia să ajungă la cârnaţi.

Robin îşi ceru scuze şi se dădu la o parte, surprinsă să constate că ţine în mână o pungă cu pulpe de pui. O aruncă în cărucior şi se grăbi spre celălalt capăt al supermarketului, unde, printre vinuri şi băuturi spirtoase, găsi o linişte relativă. Acolo scoase mobilul şi îl sună pe Strike, care răspunse la al doilea ţârâit.

— Eşti în regulă?

— Da, bineînţeles…

— Unde eşti?

— La Waitrose.

Un bărbat scund şi parţial chel studia raftul cu sherry din spatele lui Robin, cu ochii la nivelul sânilor ei. Când ea se dădu la o parte, el o urmă. Robin îl privi aspru; el roşi şi plecă.

— Bun, la Waitrose ar trebui să fii în siguranţă.

— Îhî, spuse Robin privind spatele bărbatului chel care se retrăgea. Ascultă, s-ar putea să nu însemne nimic, dar tocmai mi-am amintit: în ultimele câteva luni am primit la birou nişte scrisori ciudate.

— De la nebuni?

— Nu începe.

Robin protesta întotdeauna împotriva acestui termen generalizator. După ce Strike rezolvase al doilea lui caz notoriu de crimă, avuseseră parte de o sporire semnificativă a corespondenţei excentrice. Cei mai coerenţi dintre corespondenţi pur şi simplu cereau bani, presupunând că Strike era acum imens de bogat. Apoi urmau cei care aveau ranchiune personale stranii pe care ar fi vrut ca Strike să le răzbune, cei care păreau să-şi dedice tot timpul demonstrării unor teorii bizare, cei ale căror nevoi şi dorinţe erau atât de rudimentare şi nearticulate încât singurul mesaj pe care îl transmiteau era boala mentală şi, în sfârşit („Ei, asta *chiar* pare nebunesc", spusese Robin), o mână de oameni, atât bărbaţi, cât şi femei, care îl găseau pe Strike atrăgător.

— Adresate ţie? întrebă Strike, dintr-odată serios.

— Nu, ţie.

Robin îl auzea pe Strike cum umblă prin apartamentul său, în timp ce vorbeau. Poate că în seara asta ieşea în oraş cu Elin. Strike nu discuta niciodată despre relaţia lui. Dacă Elin nu ar fi trecut într-o zi pe la birou, Robin se îndoia că ar fi aflat că ea există – probabil şi-ar fi dat seama abia când el ar fi apărut la birou cu verighetă.

— Ce scria în ele? întrebă Strike.

— Păi, una era de la o fată care voia să-şi taie piciorul. Ne cerea sfatul.

— Poftim?

— Voia să-şi taie piciorul.

Robin vorbise răspicat, iar o femeie de lângă ea, care alegea o sticlă de vin rose, îi aruncă o privire uimită.

— Dumnezeule mare, murmură Strike. Iar eu n-am voie să-i numesc nebuni. Crezi că a reuşit să facă asta şi a vrut să-mi dea de ştire?

— M-am gândit că o scrisoare ca asta ar putea fi relevantă, spuse Robin mustrător. Unii oameni chiar vor să taie bucăţi din ei, e un fenomen cunoscut, se numeşte… „a *nu* fi nebun”.

Robin anticipase corect ce voia să spună Strike, iar acesta râse.

— Şi a mai fost una, de la o persoană care semna cu iniţialele: o scrisoare lungă, care îi tot dădea înainte cu piciorul ăla, în care zicea că voia să te despăgubească pentru asta.

— Dacă voia să mă despăgubească, crezi că mi-ar fi trimis un picior de bărbat. Aş arăta al naibii de stupid…

— Încetează! spuse ea. Nu glumi. Nu înţeleg cum poţi să faci asta.

— Eu nu înţeleg cum tu poţi să nu faci asta, spuse el, însă blând.

Ea auzi un hârşâit foarte familiar, urmat de un pocnet sonor.

— Te uiţi în sertarul nebunilor!

— Nu cred c-ar trebui să-l numeşti „sertarul nebunilor”, Robin. E puţin nepoliticos faţă de

bolnavii noştri menta…

— Ne vedem mâine, zise ea.

Robin zâmbi fără să vrea şi închise în timp ce el râdea.

Epuizarea cu care se luptase întreaga zi o cuprinse iar, în timp ce se fâţâia prin supermarket. A decide ce să mănânce era obositor; dacă ar fi trebuit doar să cumpere de pe o listă făcută de altcineva, i s-ar fi părut mai degrabă liniştitor. Ca şi mamele angajate care căutau ceva rapid de gătit, Robin renunţă şi alese multe paste. La coada de la casă se trezi chiar în spatele femeii tinere al cărei copil obosise în sfârşit şi acum dormea buştean, cu mâinile răşchirate şi ochii bine strânşi.

— Ce drăguţ, spuse Robin, care simţea că fata are nevoie de încurajare.

— Când doarme, răspunse mama zâmbind uşor.

Atunci când intră în casă, Robin era cu adevărat epuizată. Spre surpriza ei, Matthew stătea în holul strâmt, aşteptând-o.

— Şi *eu* am făcut cumpărături! spuse el văzând cele patru pungi mari pline de cumpărături din mâinile ei.

Robin simţi în vocea lui dezamăgirea că gestul lui grandios fusese subminat.

— Ţi-am trimis un SMS că mă duc la Waitrose!

— Probabil că mi-a scăpat, spuse Robin. Scuze.

Probabil că atunci vorbea cu Strike. Era posibil să fi fost amândoi acolo în acelaşi timp, dar bineînţeles că jumătate din timp ea se furişase pe la vinuri şi băuturi spirtoase.

Matthew se apropie cu mâinile depărtate şi o trase spre el, îmbrăţişând-o cu ceea ce lui Robin, în ciuda ei, i se părea a fi o mărinimie enervantă. Chiar şi aşa, trebuia să recunoască faptul că el arăta, ca de obicei, extraordinar de arătos în costumul închis la culoare, cu părul des şi castaniu pieptănat pe spate.

— Cred că a fost înspăimântător, murmură el răsuflând cald în părul ei.

— Da, spuse ea înconjurându-i talia cu braţele.

Mâncară paste în linişte, fără să amintească deloc de Sarah Shadlock, Strike sau Jacques Burger. Acea ambiţie furioasă de dimineaţă de a-l face pe Matthew să recunoască faptul că Sarah, şi nu ea, fusese cea care îşi exprimase admiraţia faţă de părul cârlionţat se consumase. Robin simţi că e recompensată pentru matura ei stăpânire de sine atunci când Matthew rosti parcă scuzându-se:

— Va trebui să lucrez puţin după cină.

— Nicio problemă, zise Robin. Oricum voiam să mă culc mai devreme.

Se duse în pat, cu o ciocolată caldă cu puţine calorii şi un număr din *Grazia,* dar nu se putea concentra. După zece minute se ridică şi îşi luă laptopul, se întoarse cu el în pat şi îl căută pe Google pe Jeff Whittaker.

Citise deja articolul din Wikipedia, în timpul uneia dintre incursiunile ei vinovate prin trecutul lui Strike, dar acum îl citi cu mai multă atenţie. Articolul începea cu o declinare a responsabilităţii bine ştiute:

Acest articol abordează mai multe teme.

Acest articol are nevoie şi de alte citate pentru verificare.

Acest articol poate să conţină cercetări noi.

Jeff Whitakker

Jeff Whittaker (n. 1969) este un muzician binecunoscut pentru căsătoria lui din anii '70 cu înfocata fană Leda Strike, pe care în 1994 a fost acuzat că a ucis-o. [1] Whittaker este nepotul diplomatului Sir Randolph Whittaker, distins cu medalia Serviciu Credincios.

Copilărie

Whittaker a fost crescut de bunicii săi. Mama lui adolescentă, Patricia Whittaker, era schizofrenică [*citat lipsă*] Whittaker nu a aflat niciodată cine era tatăl său [*citat lipsă*] A fost exmatriculat de la Gordonstoun School după ce a atacat un angajat cu cuţitul [*citat lipsă*] El susţine că după exmatriculare

bunicul lui l-a încuiat timp de trei zile într-o magazie, acuzaţie pe care bunicul o respinge. [2] Whittaker a fugit de acasă trăind, astfel, o adolescenţă dificilă. De asemenea, el susţine că a lucrat ca gropar. [*citat lipsă*]

Carieră muzicală

La sfârşitul anilor ’80 şi începutul anilor ’90, Whittaker a cântat la chitară şi a scris versuri pentru mai multe trupe de thrash metal, printre care Restorative Art, Devilheart şi Necromantic. [3][4]

Viaţă personală

În 1991, Whittaker a cunoscut-o pe Leda Strike. Fosta prietenă a lui Jonny Rokeby şi Rick Fantoni, ce lucra la casa de înregistrări şi care intenţiona să încheie un contract cu Necromantic. [*citat lipsă*] Whittaker şi Strike s-au căsătorit în 1992. În luna decembrie a aceluiaşi an, ea a dat naştere unui fiu, Switch LaVey Bloom Whittaker. [5] În 1993, Whittaker a fost concediat de Necromantic din cauza consumului de droguri. [*citat lipsă*]

Atunci când Leda Whittaker a murit din cauza unei supradoze de heroină. În 1994, Whittaker a fost acuzat de crimă. A fost declarat nevinovat. [6][7][8][9]

În 1995, Whittaker a fost arestat din nou pentru agresiune şi tentativă de răpire a fiului său, care se afla în custodia bunicilor lui. A primit o condamnare cu suspendare pentru agresiune la adresa bunicului. [*citat lipsă*]

În 1998, Whittaker şi-a ameninţat un coleg de serviciu cu cuţitul şi a fost condamnat la trei luni de închisoare. [10][11]

În 2002, Whittaker a fost băgat la închisoare pentru împiedicarea înmormântării legale a unui cadavru. Karen Abraham, cu care el trăise, murise de insuficienţă cardiacă, după cum s-a constatat, dar

Whittaker i-a păstrat trupul în apartamentul lor timp de o lună. [12][13][14]

În 2005, Whittaker a fost băgat la închisoare pentru trafic de cocaină. [15]

Robin citi pagina de două ori. În seara asta îi era greu să se concentreze. Informaţiile păreau să alunece pe suprafaţa minţii ei, care nu reuşea să le absoarbă. Unele părţi ale trecutului lui Whittaker ieşeau în evidenţă, erau de o ciudăţenie stridentă. De ce ar ascunde cineva un cadavru timp de o lună? Se temuse oare Whittaker că avea să fie acuzat din nou de crimă sau exista un alt motiv? Trupuri, membre, bucăţi de carne moartă… Robin sorbi din ciocolata caldă şi se strâmbă. Avea gust de praf aromat; din cauza presiunii de a arăta zveltă în rochia de nuntă, renunţase deja de o lună la ciocolata adevărată.

Puse cana la loc pe noptieră, reveni la tastatură şi căută imagini cu *procesul lui Jeff Whittaker.*

Ecranul se umplu cu un tabel de fotografii, care înfăţişau doi Whittaker diferiţi, fotografiaţi la opt ani distanţă şi care intrau şi ieşeau din două tribunale diferite.

Whittaker cel tânăr, acuzat că îşi ucisese soţia, avea şuviţe rasta legate într-o coadă. Costumul negru şi cravata aveau un anumit farmec soios, iar el era suficient de înalt ca să vadă peste capetele celor mai mulţi fotografi strânşi în jurul lui. Avea pometi proeminenţi, piele gălbuie şi ochi mari neobişnuit de depărtaţi: tipul de ochi care ar fi putut să aparţină unui poet înnebunit de opiu sau unui preot eretic.

Celălalt Whittaker, cel acuzat că împiedicase înmormântarea altei femei, îşi pierduse frumuseţea de nomad. Era mai împlinit, cu o tunsoare brutal de scurtă şi barbă. Doar ochii depărtaţi erau neschimbaţi, ca şi aura de aroganţă sfidătoare.

Robin derulă încet fotografiile. În curând, imaginile a ceea ce ea considera a fi „Whittaker-ul lui Striker” începură să se intercaleze cu imagini ale altor Whittaker-i care luaseră parte la procese. Un

afro-american cu aspect angelic pe nume Jeff Whitaker îşi dăduse în judecată vecinul pentru că acesta îi permisese câinelui să îi murdărească în mod repetat gazonul.

Oare de ce credea Strike că tatăl lui vitreg (lui Robin i se părea ciudat să se gândească la el în termenii aceştia, pentru că între ei era o diferenţă de doar cinci ani) i-ar fi putut trimite piciorul? Se întreba când îl văzuse Strike ultima oară pe bărbatul despre care credea că o ucisese pe mama lui. Existau atât de multe lucruri despre şeful ei pe care nu le cunoştea. Lui nu-i plăcea să discute despre trecutul său.

Degetele lui Robin alunecară din nou spre taste şi scriseră *Eric Bloom.*

Primul lucru de care îşi dădu seama, în timp ce privea imaginile cu rockerul îmbrăcat în piele din anii ’70, fu că acesta avea exact părul lui Strike: des, întunecat şi cârlionţat. Asta îi aminti de Sarah Shadlock şi Jacques Burger, ceea ce nu o încântă deloc. Îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi doi bărbaţi pe care Strike îi pomenise ca posibili suspecţi, dar nu-şi putea aminti care fuseseră numele lor. Donald nu ştiu cum? Şi un nume ciudat care începea cu B… De obicei memoria ei era excelentă. Strike o complimenta adesea pentru asta. De ce nu-şi putea aminti?

Pe de altă parte, ar fi contat dacă-şi aducea aminte? Cu un laptop nu puteai face mare lucru ca să găseşti doi oameni care puteau fi oriunde. Robin nu lucrase atâta timp pentru o agenţie de detectivi fără să fie perfect conştientă că, aceia care foloseau pseudonime duceau o viaţă grea, preferau squat-urile, locuiau cu chirie sau nu se înregistrau la alegeri, puteau să scape cu uşurinţă prin ochiurile largi ale căutărilor de date.

După ce rămase pe gânduri alte câteva minute şi cu o senzaţie că îşi trădează cumva şeful, Robin scrise în rubrica de căutare *Leda Strike*, apoi, simţindu-se mai vinovată ca oricând, *goală.*

Imaginea era alb-negru. Tânăra Leda pozase cu braţele deasupra capului, cu un nor lung de păr negru revărsându-i-se peste sâni. Chiar şi în versiunea de mici dimensiuni, Robin distingea arcul unui scris înflorat deasupra triunghiului întunecat al părului pubian. Robin îşi miji ochii puţin, ca şi cum dacă făcea imaginea neclară asta îi atenua cumva acţiunile, şi deschise imaginea în mărime maximă. N-ar fi vrut să trebuiască să focalizeze imaginea, dar nici nu era nevoie. Cuvintele *Mistress of* se puteau citi cu uşurinţă.

Alături, ventilatorul din baie se trezi la viaţă zumzăind. Robin tresări, vinovată, şi închise pagina la care se uitase. Matthew îşi făcuse în ultima vreme obiceiul de a împrumuta laptopul ei, iar cu câteva săptămâni în urmă îl prinsese în timp ce îi citea e-mailurile către Strike. Ţinând cont de asta, Robin deschise iar pagina, şterse istoricul căutărilor, restabili setările ei şi, după o clipă de gândire, îşi schimbă parola în NuŢiFieFricădeSecerător. Asta avea să-l ia prin surprindere.

În timp ce se dădea jos din pat ca să se ducă să arunce ciocolata caldă în chiuveta din bucătărie, Robin îşi dădu seama că nu se obosise să caute detalii despre Terrence Malley „Cioclu'". Bineînţeles, poliţia ar fi avut mult mai multe posibilităţi decât ea sau Strike de a găsi un gangster londonez.

Oricum nu contează, se gândi ea somnoros, în timp ce se întorcea în dormitor. *Nu e Malley.*

7

Good to Feel Hungry[13]

Bineînţeles, dacă ar fi avut măcar mintea cu care se născuse – asta fusese una dintre expresiile preferate ale mamei lui, curva aia malefică (*N-ai nici măcar mintea cu care te-ai născut, nu-i aşa, biet imbecil ce eşti?)* – dacă ar fi avut măcar mintea cu care se născuse, n-ar fi urmărit-o pe Secretară chiar cu o zi după ce îi înmânase piciorul. Numai că îi fusese greu să reziste tentaţiei, dat fiind că nu ştia când urma să mai aibă ocazia. Impulsul de a o fila din nou îl cucerise în timpul nopţii, ca să vadă cum arăta ea acum, după ce deschisese cadoul lui.

Începând de mâine libertatea lui avea să fie limitată sever, deoarece Aceea avea să fie acasă şi Aceea avea nevoie de atenţia lui când era de faţă. A o mulţumi pe Aceea era foarte important, nu în ultimul rând deoarece Aceea aducea banii. Proastă, hidoasă şi recunoscătoare când primea afecţiune, Aceea abia dacă observase că Aceea îl întreţinea pe el.

După ce aşteptase ca Aceea să plece la muncă în dimineaţa aceea, plecase şi el în grabă ca să o aştepte pe Secretară la staţia de lângă casa ei, ceea ce fusese o decizie inteligentă, pentru că ea nu se mai dusese la birou. El bănuise că sosirea piciorului ar fi putut să-i perturbe rutina şi avusese dreptate. Avea dreptate aproape întotdeauna.

Ştia cum să urmărească oamenii. Astăzi purtase un fes în unele momente, în altele fusese cu capul gol. Se dezbrăcase la tricou, apoi îşi puse geaca şi apoi geaca întoarsă pe dos, când cu ochelarii de soare, când fără.

Valoarea Secretarei pentru el – mult peste valoarea pe care o avea oricare altă femeie pentru el, dacă ar fi putut să fie singur cu ea – consta în ceea ce avea să-i facă lui Strike prin ea. Ambiţia lui de a

se răzbuna pe Strike – de a se răzbuna definitiv şi brutal – crescuse în el până când devenise ambiţia centrală a vieţii lui. Aşa fusese el dintotdeauna. Dacă cineva îl supăra, era însemnat şi, la un moment dat, când apărea ocazia, chiar dacă dura ani de zile, primea ceea ce merita. Cormoran Strike îi făcuse mai mult rău decât oricine altcineva şi avea să plătească preţul corect.

Îi pierduse urma lui Strike cu mai mulţi ani în urmă, apoi o explozie de publicitate îl scosese la lumină pe acel nemernic: un erou sărbătorit. Acesta era statutul pe care el şi-l dorise întotdeauna, la care el tânjise. Fusese ca şi cum ar fi băut acid, înecându-se cu articolele linguşitoare despre acel dobitoc, dar devorase tot ce găsise, pentru că trebuie să îţi cunoşti ţinta dacă vrei să produci prejudicii maxime. Intenţiona să-i producă lui Cormoran Strike atâta durere cât era – nu cât era uman posibil, pentru că el ştia că e mai mult decât un om –, cât era supraumam posibil. Avea să fie ceva mai mult decât un cuţit în coaste pe întuneric. Nu, pedeapsa lui Strike avea să fie mai lentă şi mai stranie, înfricoşătoare, sinuoasă şi în cele din urmă devastatoare.

Nimeni nu avea să ştie vreodată că el făcuse asta; de ce-ar fi ştiut? Scăpase deja de trei ori fără să fie prins: trei femei moarte şi nimeni nu avea habar cine e autorul. Faptul că ştia asta îl făcea să poată citi ziarul *Metro* de azi fără cea mai mică urmă de teamă, să simtă doar mândrie şi satisfacţie în faţa relatărilor isterice despre piciorul tăiat, să savureze izul de teamă şi confuzie care emana din fiecare articol, behăitul neînţelegător al turmei de oameni care simţea mirosul de lup.

Acum nu mai avea nevoie decât ca Secretara să o ia puţin pe o bucată pustie de stradă… dar Londra palpita, înţesată de oameni întreaga zi, iar acum el o urmărea, frustrat şi precaut, în timp ce se plimba pe lângă London School of Economics.

Şi ea urmărea pe cineva şi era uşor să-ţi dai seama pe cine. Ţinta ei avea extensii de un blond strălucitor şi o conduse pe Secretară, la mijlocul

după-amiezii, tocmai până în Tottenham Court Road.

Secretara dispăru într-o crâşmă din faţa clubului de dans erotic în care intrase ţinta ei. El se gândi dacă să intre sau nu după ea, dar astăzi Secretara părea periculos de urmărit, aşa că intră într-un restaurant japonez ieftin cu geamuri mari, de vizavi de crâşmă, şi se aşeză la o masă de lângă geam, aşteptând-o să iasă.

Avea să se întâmple cu adevărat, îşi spuse el, privind prin ochelarii de soare strada agitată. Avea să pună mâna pe ea. Trebuia să îşi amâne acest gând, pentru că în seara asta avea să se întoarcă la Aceea şi la viaţa ciuntită, viaţa mincinoasă care îngăduia adevăratului El să meargă şi să respire în secret.

Geamul londonez mânjit şi prăfos reflecta expresia lui neprefăcută, lipsită de stratul de civilizaţie pe care şi-l lua ca să le ademenească pe femeile care căzuseră pradă farmecului şi cuţitelor lui. Creatura care trăia înăuntru, creatura care nu voia nimic altceva decât să-şi impună dominaţia ieşise la suprafaţă.

8

I seem to see a rose,

I reach out, then it goes.[14]

Blue Öyster Cult, „Lonely Teardrops"

Aşa cum se aşteptase Strike după ce ştirea despre piciorul tăiat ajunsese în media, Dominic Culpepper, vechea lui cunoştinţă de la *News of the World,* îl contactase marţi, dimineaţa devreme, într-o stare de furie avansată. Jurnalistul refuza să accepte faptul că Strike ar fi putut avea motive legitime pentru a nu-l fi contactat chiar în secunda în care îşi dăduse seama că primise un picior tăiat, iar Strike îşi agravă apoi ofensa refuzând invitaţia de a-l ţine pe Culpepper la curent cu toate noutăţile din acel caz, în schimbul unui avans substanţial. Culpepper îi mai oferise slujbe lucrative lui Strike, iar la încheierea convorbirii detectivul bănuia că această sursă de venit avea să-i fie stopată. Culpepper nu era deloc mulţumit.

Strike şi Robin nu apucară să vorbească decât pe la mijlocul după-amiezii. Strike, care avea în spate un rucsac, sună dintr-un metrou aglomerat dinspre Heathrow.

— Unde eşti? o întrebă el.

— În crâşma de vizavi de Spearmint Rhino, spuse ea. Se numeşte Court. Tu unde eşti?

— Mă întorc de la aeroport. Câinele Turbat s-a suit în avion, slavă Domnului.

Câinele Turbat era un bancher internaţional bogat pe care Strike îl urmărea în numele soţiei. Cei doi purtau o luptă pentru custodie extrem de aprinsă. Plecarea la Chicago a soţului însemna că Strike urma să aibă un răgaz de câteva nopţi, nemaitrebuind să îl supravegheze la ora 4 dimineaţa din maşina plasată în faţa casei soţiei lui, cu ochelarii cu infraroşii aţintiţi asupra ferestrei băieţilor săi.

— Vin să ne întâlnim, spuse Strike. Rămâi acolo – asta dacă nu cumva Blonda o întinde cu cineva, bineînţeles.

Blonda era rusoaica studentă la economie şi dansatoare erotică. Clientul lor era iubitul ei, un bărbat pe care Strike şi Robin îl porecliseră „Dublă Măsură”, în parte pentru că era a doua oară când investigau pentru el o iubită blondă, dar şi pentru că părea dependent de informaţiile despre unde şi cum îl înşelau amantele lui. Robin îl găsea pe Dublă Măsură deopotrivă sinistru şi demn de milă. O cunoscuse pe Blondă la clubul pe care îl supraveghea acum Robin, iar Robin şi Strike primiseră sarcina de a afla dacă mai existau şi alţi bărbaţi care se bucurau de favorurile suplimentare pe care ea i le acorda acum lui Dublă Măsură.

Ce era ciudat era că, oricât de neverosimil sau chiar neplăcut ar fi putut să i se pară lui, Dublă Măsură părea să fi ales de data asta o iubită neobişnuit de monogamă. După ce îi urmărise acţiunile timp de mai multe săptămâni, Robin aflase că Blonda era în general o făptură solitară, care citea la prânz şi interacţiona rareori cu colegele ei.

— E clar că lucrează la club ca să-şi plătească studiile, îi spusese Robin lui Strike cu indignare, după o săptămână de filaj. Dacă Dublă Măsură nu vrea ca alţi bărbaţi să-i arunce ocheade, de ce nu o sprijină financiar?

— Principala ei atracţie e că oferă altor bărbaţi dansuri erotice, îi răspunsese Strike răbdător. Mă surprinde că i-a luat atât de mult ca să aleagă pe cineva de tipul ei. Îndeplineşte toate criteriile.

Strike intrase în club la puţin timp după ce primiseră acea misiune şi îşi asigurase serviciile unei brunete cu ochi trişti şi neverosimilul nume de Raven[15], care trebuia să o urmărească pe iubita clientului său. Raven trebuia să raporteze o dată pe zi ca să le spună cu ce se ocupă Blonda şi să-i informeze imediat dacă rusoaica părea să-i dea vreunui client numărul ei de telefon sau era prea atentă. Regulile clubului interziceau atingerea sau

solicitarea de servicii sexuale, dar Dublă Măsură rămânea convins („Ce amărât penibil”, spusese Strike) că era doar unul dintre numeroşii bărbaţi care o scoteau la restaurant şi împărţeau patul cu ea.

— Eu tot nu înţeleg de ce trebuie să supraveghem clubul, oftă Robin la telefon, nu pentru prima oară. Putem să vorbim cu Raven pe mobil de oriunde.

— Ştii de ce, spuse Strike, care se pregătea să coboare. Lui Dublă Măsură îi plac fotografiile.

— Dar ea apare doar când vine şi pleacă de la muncă.

— Nu contează. Îl excită. Plus că el e convins că într-o zi ea o să plece de la club însoţită de vreun oligarh rus.

— Chestiile astea nu te fac să te simţi puţin soios?

— Riscul profesional, spuse Strike nepăsător. Ne vedem imediat.

Robin aşteptă, în mijlocul tapetului aurit cu flori. Fotoliile de brocart şi abajururile desperecheate contrastau puternic cu plasmele imense la care erau difuzate meciuri de fotbal şi reclame la coca-cola. Pereţii aveau acea nuanţă gri-bej la modă în care sora lui Matthew îşi decorase de curând sufrageria. Lui Robin i se părea deprimantă. Perspectiva către intrarea clubului era stânjenită puţin de balustrada de lemn a unei scări care ducea la etaj. Afară, fluxul constant al traficului se revărsa în stânga şi în dreapta şi destule autobuze roşii cu etaj blocau din timp în timp priveliştea faţadei clubului.

Sosi Strike, care părea iritat.

— L-am pierdut pe Radford, spuse el aruncându-şi rucsacul lângă masa înaltă de la geam la care stătea ea. Tocmai m-a sunat.

— Nu se poate!

— Ba da. Crede că eşti prea interesantă pentru ştiri ca să fii infiltrată acum în sediul lui.

Presa primise povestea despre piciorul tăiat începând cu ora 6 a acelei dimineţi. Wardle se ţinuse de cuvânt şi îl anunţase pe Strike din timp. Detectivul putuse să plece din apartamentul său de

la mansardă la orele mici ale dimineţii, cu suficiente haine în geantă pentru o absenţă de câteva zile. Ştia că în curând presa avea să-i supravegheze biroul, şi nu pentru prima oară.

— Şi, spuse Strike întorcându-se la masă cu o halbă în mână şi urcându-se pe taburetul de bar, Khan a terminat şi el. O să meargă la altă agenţie care nu atrage membre umane.

— *La naiba,* spuse Robin.

Apoi continuă:

— De ce zâmbeşti aşa?

— Nu contează.

Strike nu voia să-i spună că îi plăcea întotdeauna când ea spunea „la naiba”. O făcea să folosească accentul ei voalat de Yorkshire.

— Erau nişte comenzi bune! spuse Robin.

Strike o aprobă, cu ochii fixaţi asupra faţadei lui Spearmint Rhino.

— Ce face Blonda? Raven a raportat?

Raven tocmai sunase, aşa că Robin putu să-l informeze pe Strike că nu exista nicio noutate, ca de obicei. Blonda era una dintre preferatele clienţilor şi până acum oferise trei dansuri erotice care, judecând după regulile localului, fuseseră perfect corecte.

— Ai citit articolele? o întrebă el arătând spre un *Mirror* abandonat pe o masă din apropiere.

— Doar pe internet, spuse Robin.

— Să sperăm că o să ne aducă ceva informaţii, spuse Strike. Cineva ar trebui să observe că-i lipseşte un picior.

— Ha ha, spuse Robin.

— Prea devreme?

— Da, spuse ea cu răceală.

— Aseară am făcut nişte săpături pe internet, spuse Strike. E posibil ca Brockbank să fi fost în Manchester în 2006.

— De unde ştii că e el?

— Nu ştiu, dar tipul avea vârsta potrivită, iniţiala intermediară potrivită…

— Îţi aminteşti iniţiala lui intermediară?

— Da, spuse Strike. Dar nu pare să mai fie acolo. La fel şi cu Laing. Sunt destul de sigur că în 2008 era la o adresă din Corby, dar s-a mutat de acolo.

Strike privi insistent vizavi, apoi adăugă:

— De cât timp stă în restaurantul ăla tipul cu geacă de camuflaj şi ochelari de soare?

— Cam de jumate de oră.

Din câte îşi dădea seama Strike, bărbatul cu ochelari de soare îl urmărea şi el, privind de cealaltă parte a străzii prin cele două geamuri. Avea umeri laţi şi picioare lungi şi părea prea mare pentru scaunul argintiu. Strike nu putea fi sigur din pricina imaginilor mişcătoare ale traficului şi trecătorilor care se refractau în geam, dar părea să aibă o barbă nerasă deasă.

— Cum e înăuntru? întrebă Robin arătând spre uşile duble ale Spearmint Rhino de sub marchiza grea de metal.

— În clubul de striptease? întrebă Strike, şocat.

— Nu, în restaurantul japonez, spuse Robin sarcastic. În clubul de striptease, bineînţeles.

— E în regulă, spuse el, neştiind sigur la ce se referă ea.

— Cum arată?

— Auriu. Oglinzi. Lumini slabe.

Văzând că ea aşteaptă ca el să continue, spuse:

— În centru e o bară la care se dansează.

— Nu se dansează individual?

— Pentru asta există separeuri.

— Ce poartă fetele?

— Nu ştiu… nu cine ştie ce…

Îi sună mobilul: Elin.

Robin întoarse privirea, jucându-se cu ceea ce părea a fi o pereche de ochelari din faţa ei, de pe masă, dar care de fapt conţinea micul aparat de fotografiat pe care îl folosise ca să pozeze acţiunile Blondei. Atunci când Strike îi dăduse prima oară acest aparat, i se păruse interesant, dar entuziasmul faţă de el se stinsese de mult. Robin îşi bău sucul de roşii, privind pe geam şi încercând să nu asculte ce îşi spuneau Strike şi Elin. Strike avea întotdeauna un

ton practic atunci când vorbea la telefon cu prietena lui, dar ea nici nu şi-l putea imagina murmurând cuiva cuvinte drăgăstoase. Matthew îl numea pe şeful ei „Robsy” sau „Rosy-Posy” când era binedispus, adică nu prea în zilele din urmă.

— … acasă la Nick şi Ilsa, spunea Strike. Da. Nu, sunt de acord… da… bine… şi eu.

Strike închise.

— Acolo te duci să stai? întrebă Robin. La Nick şi Ilsa?

Erau doi dintre cei mai vechi prieteni ai lui Strike. Ea îi cunoscuse şi îi plăcuse pe amândoi, în cele câteva dăţi când veniseră în vizită la birou.

— Da, au spus că pot sta acolo cât vreau.

— De ce nu la Elin?

Robin riscase un răspuns dur, deoarece cunoştea foarte bine linia de demarcaţie pe care Strike prefera să o menţină între viaţa lui personală şi cea profesională.

— N-ar funcţiona.

Nu părea iritat că ea îl întrebase asta, dar nu manifesta nicio dorinţă de a detalia.

— Am uitat, adăugă el aruncând încă o privire vizavi, spre restaurantul japonez.

Masa la care stătuse bărbatul cu geacă de camuflaj şi ochelari de soare era acum goală.

— Ţi-am adus asta.

Era o alarmă de viol.

— Am deja una, spuse Robin.

O scoase din buzunarul hainei şi i-o arătă.

— Da, dar asta e mai bună, spuse Strike arătându-i funcţiile alarmei. Ai nevoie de o alarmă cu cel puţin 120 de decibeli, care împroaşcă cu o chestie roşie care nu se şterge.

— A mea are 140 de decibeli.

— Cred că totuşi asta e mai bună.

— Asta e o chestie de bărbaţi, să crezi că orice aparat ales de tine trebuie să fie mai bun decât unul luat de mine?

Strike râse şi îşi goli halba.

— Ne vedem mai târziu.

— Unde te duci?
— Mă întâlnesc cu Shanker.
Numele îi era necunoscut lui Robin.
— Tipul care îmi dă uneori ponturile pe care le schimb cu poliţia, îi explică Strike. Tipul care mi-a spus cine l-a înjunghiat pe informatorul ăla al poliţiei, mai ştii? Care m-a recomandat acelui gangster ca pe un tip bazat?
— A, el, spuse Robin. N-am ştiut niciodată cum îl cheamă.
— Shanker e cea mai bună posibilitate de a afla unde e Whittaker, spuse Strike. Ar putea să aibă şi nişte informaţii despre Malley Groparul. Se învârte prin aceleaşi cercuri.
Strike îşi miji ochii spre celălalt trotuar.
— Fii atentă la geaca aia de camuflaj.
— Eşti agitat.
— Bineînţeles că sunt agitat, Robin, spuse el scoţând un pachet de ţigări pentru scurtul drum spre metrou. Cineva ne-a trimis un picior, fir-ar a naibii.

9

One Step Ahead of the Devil[16]

Fusese o recompensă neaşteptată să-l vadă pe Strike în carne şi oase, aşa mutilat, mergând pe trotuarul de vizavi spre Court.

Cât se îngrăşase nenorocitul de când se văzuseră ultima oară. Mergea pe stradă cu rucsacul în spate, ca un pifan tâmpit ce fusese cândva, fără să-şi dea seama că omul care îi trimisese piciorul era la cel mult 50 de metri distanţă. Marele detectiv! Intrase în crâşmă, ca să se întâlnească cu mica Secretară. Era aproape sigur că Strike i-o trage Secretarei. Cel puţin aşa spera. Astfel, ceea ce avea să-i facă el ei ar fi fost încă şi mai satisfăcător.

Apoi, în timp ce privea prin ochelarii de soare spre silueta lui Strike de la geamul crâşmei, i se păruse că acesta se întoarce şi îl priveşte la rândul său. Bineînţeles, nu distingea trăsăturile de pe cealaltă parte a străzii, prin cele două geamuri şi lentilele lui fumurii, dar atitudinea siluetei îndepărtate, faţa rotundă întoarsă spre el avea ceva care îl tensionase la maximum. Se uitaseră unul la celălalt, de-a curmezişul străzii şi al traficului care trecea mugind în ambele direcţii, blocându-le intermitent perspectiva.

Aşteptase până când trei autobuze cu etaj intraseră încet, unul după altul, în spaţiul dintre ei, apoi se ridicase pe nesimţite de pe scaun, ieşise pe uşile de sticlă ale restaurantului şi o luase pe o stradă laterală. Simţea cum îl străbate adrenalina în timp ce îşi dădea jos geaca de camuflaj şi o întorcea pe dos. Nu se punea problema s-o arunce la gunoi: în căptuşeală erau ascunse cuţitele lui. După încă un colţ de stradă, o luă la goană.

10

With no love, from the past.[17]

Blue Öyster Cult, „Shadow of California”

Fluxul neîntrerupt al traficului îl obligă pe Strike să se oprească şi să aştepte înainte să traverseze Tottenham Court Road, măturând cu ochii trotuarul opus. Când ajunse pe partea cealaltă a străzii, se uită prin geamul restaurantului japonez, dar nu se vedea nicio geacă de camuflaj, şi niciunul dintre bărbaţii în cămaşă sau tricou nu semăna ca mărime sau formă cu purtătorul de ochelari de soare.

Strike simţi cum îi vibrează mobilul şi îl scoase din buzunarul de la geacă. Era un SMS de la Robin:

Controlează-te.

Strike zâmbi larg, ridică mâna a salut spre geamurile de la Court şi o luă spre metrou.

Poate că era el agitat, cum spusese Robin. Care erau şansele ca nebunul care trimisese piciorul să stea acolo şi să o urmărească pe Robin la lumina zilei? Însă nu îi plăcuse privirea fixă a bărbatului solid cu geacă de camuflaj, şi nici faptul că purta ochelari de soare: nu era o zi chiar atât de luminoasă. Oare dispariţia lui, în timp ce perspectiva lui Strike fusese blocată, era întâmplătoare sau deliberată?

Problema era că Strike se putea baza prea puţin pe amintirile lui despre cum arătau cei trei bărbaţi care îl preocupau în prezent, deoarece pe Brockbank nu îl mai văzuse de opt ani, pe Laing de nouă şi pe Whittaker de şaisprezece. Oricare dintre ei putea să se fi îngrăşat sau putea să fi slăbit în acel timp, să rămână fără păr, să-şi lase barbă sau mustaţă, să devină invalid sau foarte musculos. Strike însuşi îşi pierduse un picior de când îi văzuse ultima oară pe aceia. Toţi cei trei bărbaţi care îl preocupau pe

Strike aveau cel puţin 1,80 metri înălţime, iar Geaca de Camuflaj păruse să măsoare cel puţin atât cum stătea pe scaunul de metal.

În timp ce mergea spre staţia Tottenham Court Road, îi sună telefonul, iar când îl scoase din buzunar văzu, spre plăcerea lui, că era Graham Hardacre. Se trase la o parte ca să nu încurce trecătorii şi răspunse.

— Oggy? spuse vocea fostului său coleg. Care mai e treaba, prietene? De ce-ţi trimite lumea picioare?

— Să înţeleg că nu eşti în Germania? spuse Strike.

— În Edinburgh, sunt aici de şase săptămâni. Tocmai am citit despre tine în *Scotsman.*

Divizia de Investigaţii Speciale a Poliţiei Regale Militare avea un sediu în Castelul Edinburgh: Departamentul 35. Era o funcţie prestigioasă.

— Hardy, am nevoie de o favoare, spuse Strike. Informaţii despre câţiva tipi. Îţi aminteşti de Noel Brockbank?

— E greu de uitat. A Şaptea Blindată, dacă nu mă înşală memoria?

— El e. Celălalt e Donald Laing. Asta era înainte să ne cunoaştem noi. Regimentul Regal de Grăniceri. L-am cunoscut în Cipru.

— Să văd ce pot face când ajung la birou, prietene. Acum sunt în plin câmp.

Zgomotul orei de vârf scurtă discuţia despre câteva cunoştinţe comune. Hardacre promise să sune de îndată ce se uita peste dosarele militare, iar Strike îşi continuă drumul spre metrou.

Coborî după 30 de minute la staţia Whitechapel, unde găsi un SMS de la bărbatul cu care ar fi trebuit să se întâlnească.

Scuze Bunsen nu pot azi te sun eu

Era ceva deopotrivă dezamăgitor şi inconvenabil, dar nu surprinzător. Ţinând cont că Strike nu aducea un transport de droguri sau un teanc mare de

bancnote uzate şi că nu îi cerea să intimideze sau să bată pe cineva, era un semn de mare respect faptul că Shanker catadicsise măcar să stabilească un loc şi un moment al întâlnirii.

După o zi în picioare, genunchiul lui Strike protesta, dar în faţa staţiei nu se găseau locuri de stat jos. Strike se sprijini de zidul de cărămidă galbenă de lângă intrare şi apelă numărul lui Shanker.

— Salut, Bunsen.

Aşa cum nu-şi mai amintea de ce lui Shanker i se spunea Shanker, Strike nu mai ştia deloc de ce Shanker îi spunea lui Bunsen. Se cunoscuseră când aveau 17 ani, iar relaţia lor, deşi profundă în felul ei, nu era marcată de niciunul dintre stigmatele obişnuite ale prieteniilor de adolescenţă. De fapt, nu fusese o prietenie în sensul obişnuit, ci mai mult un fel de frăţie forţată. Strike era sigur că Shanker l-ar fi jelit, dacă s-ar fi întâmplat ca el să moară, dar era la fel de sigur că Shanker i-ar fi prădat trupul de toate obiectele preţioase dacă ar fi rămas singur cu el. Ceea ce alţii poate că n-ar fi înţeles era că Shanker ar fi făcut asta cu convingerea că Strike s-ar bucura, în lumea de dincolo în care ar fi ajuns, la gândul că Shanker fusese cel care îi luase portofelul, şi nu cine ştie ce oportunist anonim.

— Eşti ocupat, Shanker? întrebă Strike aprinzându-şi încă o ţigară.

— Da, Bunsen, n-am cum azi. Care-i şmenu'?

— Îl caut pe Whittaker.

— Vrei să-l termini, nu-i aşa?

Tonul schimbat al lui Shanker ar fi alarmat pe cineva care uitase cum era Shanker, cine era el. Pentru Shanker şi partenerii lui, singurul sfârşit adecvat al unei vrăjmăşii era moartea duşmanului şi, în consecinţă, Shanker îşi petrecuse jumătate din viaţa adultă în spatele gratiilor. Strike era surprins că Shanker ajunsese până la 35 de ani.

— Vreau doar să aflu unde e, spuse el mustrător.

Se îndoia că Shanker auzise despre picior. Shanker trăia într-o lume în care noutăţile trebuiau

să fie de interes strict personal şi erau transmise prin viu grai.

— Aş putea să-ntreb nişte oameni.

— Plata obişnuită, spuse Strike, care încheiase cu Shanker un acord pentru informaţiile utile. Şi… Shanker?

Vechiul lui prieten avea obiceiul de a închide pe nepusă masă atunci când altceva îi atrăgea atenţia.

— Ma'e ceva? spuse Shanker.

În timp ce vorbea, vocea lui se apropia tot mai mult; Strike avusese dreptate să creadă că Shanker îndepărtase mobilul de la ureche, presupunând că terminaseră.

— Da, spuse Strike. Malley Cioclu'.

La celălalt capăt al firului se aşternu o tăcere care exprima elocvent faptul că, aşa cum Strike nu uitase niciodată ce era Shanker, nici Shanker nu uitase niciodată ce era Strike.

— Shanker, asta rămâne între noi, nimeni altcineva. N-ai discutat niciodată despre mine cu Malley, nu-i aşa?

După o pauză, Shanker spuse, cu cea mai periculoasă voce a lui:

— De ce dracu' să fac asta?

— Trebuia să întreb. Îţi explic când ne vedem.

Tăcerea periculoasă continuă.

— Shanker, te-am turnat eu vreodată? întrebă Strike.

Altă tăcere, mai scurtă, apoi Shanker spuse cu ceea ce lui Strike i se părea a fi vocea lui normală.

— Bine, în regulă. Whittaker, hm? Să văd ce pot face, Bunsen.

Convorbirea se întrerupse. Shanker nu obişnuia să-şi ia la revedere.

Strike oftă şi îşi mai aprinse o ţigară. Călătoria fusese inutilă. După ce-şi termina ţigara Benson & Hedges avea să se urce imediat în metrou.

Intrarea de la metrou dădea spre un fel de curte de beton înconjurată de spatele unor clădiri. Castravetele, clădirea imensă ca un glonţ negru, sclipea în linia îndepărtată a orizontului. Cu 20 de

ani în urmă, în timpul scurtului sejur al familiei lui Strike din Whitechapel, clădirea nu fusese acolo.

Strike privi în jur, fără să simtă deloc nostalgie sau că se întorcea acasă. Nu-şi amintea această porţiune de beton, aceste părţi din spate ale unor clădiri banale. Până şi staţia părea doar vag familiară. Nesfârşita serie de mutări şi răsturnări care caracterizase viaţa cu mama lui avea doar amintiri ceţoase ale unor locuri individuale; uneori Strike uita care magazin de la colţul străzii aparţinuse cărei clădiri părăginite, care crâşmă de cartier se învecinase cu care squat.

Vrusese să se întoarcă la metrou, dar, fără să-şi dea seama, o luase pe jos, îndreptându-se spre singurul loc din Londra pe care îl evitase timp de 17 ani: clădirea în care murise mama lui. Fusese ultimul din squat-urile Ledei, două etaje ale unei clădiri decrepite de pe Fulbourne Street, la doar un minut de mers de staţie. În timp ce mergea, Strike începu să-şi amintească. Bineînţeles: în clasa a XII-a mersese pe acest pod de metal ce traversa linia ferată. Îşi amintea şi numele, Castlemain Street… cu siguranţă unul dintre colegii lui de an, o fată care sâsâia puternic, locuise acolo…

Când ajunse la capătul lui Fulbourne Street începu să meargă agale, resimţind o senzaţie dublă, stranie. Amintirea vagă a acelui loc, slăbită fără îndoială de încercările lui deliberate de a uita, se suprapunea ca un calc peste peisajul din faţa sa. Clădirile erau la fel de mizere precum şi le amintea el, cu tencuiala albă decojindu-se de pe faţade, dar firmele şi magazinele erau complet străine. Se simţea ca şi cum s-ar fi întors într-o scenă de vis, în care peisajul se mutase şi se transformase. Bineînţeles, totul era nepermanent în zonele sărace ale Londrei, unde întreprinderile fragile, de vreme bună, răsăreau şi dispăreau, pentru a fi înlocuite cu altele: firmele lor erau prinse şi înlăturate; oamenii treceau pe acolo, apoi treceau în veşnicie.

Strike avu nevoie de câteva minute ca să identifice uşa a ceea ce fusese cândva squat-ul,

pentru că uitase numărul. O găsi în sfârşit, lângă un magazin care vindea haine ieftine în stil atât asiatic, cât şi european, despre care el credea că pe vremea lui fusese un supermarket indian. Cutia poştală de alamă îi provocă un zvâcnet straniu al amintirii. De fiecare dată când cineva intra sau ieşea pe uşă, cutia zdrăngănea tare.

Fir-ar a dracu', fir-ar a dracu'...

Îşi aprinse încă o ţigară de la prima, apoi se îndreptă energic spre Whitechapel Road, acolo unde se aflau tarabele: alte haine ieftine, o multitudine de produse ţipătoare din plastic. Strike acceleră, mergând nu ştia nici el unde, iar unele dintre locurile pe lângă care trecea îi declanşau alte amintiri: sala aia de snooker fusese acolo şi în urmă cu 17 ani… la fel şi Topitoria Bell… iar acum amintirile se repezeau să-l muşte, ca şi cum ar fi călcat pe un cuib de şerpi adormiţi…

Pe măsură ce se apropia de 40 de ani, mama lui începuse să încline spre bărbaţi mai tineri, dar Whittaker fusese cel mai tânăr dintre ei: 21 când ea începuse să se culce cu el. Fiul ei avea 16 ani când ea îl adusese prima oară acasă pe Whittaker. Cântăreţul părea o ruină de om chiar şi atunci, cu scobituri pământii sub ochii lui depărtaţi, de un căprui auriu, izbitor. Părul întunecat cu şuviţe rasta îi cădea pe umeri; trăia cu un singur tricou şi o singură pereche de blugi şi, în consecinţă, puţea.

Lui Strike îi răsuna în minte o expresie foarte utilizată, care urmărea ritmul paşilor lui, în timp ce el înainta cu greu pe Whitechapel Road.

E chiar sub nasul meu. E chiar sub nasul meu.

Bineînţeles că oamenii aveau să creadă că el era obsedat, părtinitor, incapabil să treacă mai departe. Aveau să spună că se gândise imediat la Whittaker, atunci când văzuse piciorul în cutie, pentru că nu depăşise niciodată faptul că Whittaker scăpase de acuzaţia de a o fi ucis pe mama lui. Chiar dacă el şi-ar fi explicat motivele bănuielii faţă de Whittaker, probabil că ei ar fi râs de ideea că un amant atât de provocator de pervers şi sadic ar fi putut să taie

piciorul unei femei. Strike ştia cât de adânc înrădăcinată era credinţa că cei răi îşi ascund periculoasele lor predilecţii faţă de violenţă şi dominare. Atunci când ei le afişează ca pe nişte podoabe, să le vadă toată lumea, mulţimea credulă râde şi spune că e o poză sau i se pare ceva straniu de atrăgător.

Leda se întâlnise cu Whittaker la casa de înregistrări unde ea lucra ca secretară, o parte vie şi minoră a istoriei rockului angajată la recepţie ca un fel de totem. Whittaker, care cânta la chitară şi scria versuri pentru mai multe trupe de thrash metal care îl concediau una după alta, din cauza structurii lui de cabotin, susţinea că o cunoscuse pe Leda în timp ce încerca să obţină un contract de înregistrări. Oricum, Leda îi mărturisise lui Strike că prima lor întâlnire avusese loc în timp ce ea încerca să-i convingă pe agenţii de pază să nu fie atât de duri cu tânărul bărbat pe care îl dădeau afară. Îl adusese acasă şi Whittaker nu mai plecase de acolo.

Strike, care atunci avea 16 ani, nu era sigur dacă plăcerea sfidătoare şi evidentă a lui Whittaker faţă de tot ce era sadic şi demonic era autentică sau doar o poză. Tot ce ştia era că îl ura pe Whittaker cu o ură viscerală care întrecea orice altceva simţise faţă de vreunul dintre ceilalţi amanţi pe care Leda îi lua şi apoi îi lăsa în urmă. Fusese obligat să inspire putoarea acelui bărbat, în timp ce îşi făcea seara temele în squat; aproape că îi simţise gustul. Whittaker încerca să-l ia de sus pe adolescent – izbucnirile bruşte şi remarcile necruţătoare şi răutăcioase scoteau la iveală o coerenţă pe care atunci când voia să se dea bine pe lângă prietenii mai puţin educaţi ai Ledei o ascundea cu grijă – dar Strike era pregătit cu propriile lui remarci şi replici necruţătoare, având şi avantajul de a fi mai puţin drogat decât Whittaker sau, cel puţin, doar atât de drogat cât poate fi cineva care trăieşte într-un nor constant de fum de canabis. Când Leda nu auzea, Whittaker îşi bătea joc de hotărârea lui Strike de a-şi continua educaţia întreruptă în mod frecvent.

Whittaker era înalt şi vânos, surprinzător de musculos pentru cineva care dusese o viaţă aproape integral sedentară. Strike trecuse deja de un metru optzeci şi boxa la un club din zonă. Tensiunea dintre cei doi crispa aerul plin de fum de fiecare dată când erau amândoi de faţă, riscul de violenţă fiind unul permanent.

Whittaker o alungase definitiv pe sora vitregă a lui Strike, Lucy, prin tachinăriile şi zeflemelele lui sexuale intimidante. Defila gol prin squat, scărpinându-şi trunchiul tatuat şi râzând de faptul că fata de 14 ani se ruşina. Într-o noapte, Lucy alergase la cabina telefonică de la colţul străzii şi îi implorase pe mătuşa şi unchiul ei din Cornwall să vină s-o ia. Aceştia sosiseră la squat a doua zi în zori, după ce călătoriseră toată noaptea cu maşina din St Mawes. Lucy era pregătită, cu puţinele ei lucruri puse într-o mică valiză. După aceea nu mai locuise niciodată cu mama ei.

Ted şi Joan îl imploraseră din prag pe Strike să vină şi el. Strike refuzase, cu fiecare rugăminte a lui Joan tot mai hotărât să stea până când pleca Whittaker, să nu-l lase singur cu mama lui. La acel moment îl auzise deja pe Whittaker vorbind lucid despre cum ar fi să iei viaţa cuiva, ca şi cum ar fi fost o desfătare epicureică. Nu crezuse atunci că acesta vorbea serios, dar ştia că e capabil de violenţă şi îl văzuse cum îi ameninţa pe tovarăşii lor de squat. Odată – Leda refuzase să creadă că acest lucru avusese loc – Strike asistase la tentativa lui Whittaker de a zdrobi o pisică, după ce aceasta îl trezise fără să vrea din somn. Strike smulsese din mâna lui Whittaker bocancul greu cu care acesta fugărea pisica îngrozită prin cameră, încercând s-o lovească, ţipând şi înjurând, hotărât s-o facă să plătească.

Genunchiul de care era fixată proteza începu să protesteze, în timp ce Strike mergea tot mai repede pe stradă. Pe dreapta, apărută ca prin farmec, se înălţa crâşma The Nag's Head, turtită şi pătrată, din cărămidă. Abia la uşă îl zări pe bodyguardul

îmbrăcat în negru, amintindu-şi că, mai nou, Nag's Head era tot club de dansuri erotice.

— La dracu', murmură Strike.

Nu avea nicio obiecţie ca în jurul lui să se învârtă femei sumar îmbrăcate în timp ce el savura o halbă, dar nu putea să justifice preţul exorbitant al băuturilor dintr-un astfel de local, cel puţin nu când pierduse doi clienţi într-o singură zi.

Intră, prin urmare, în primul Starbucks pe care îl întâlni, găsi un loc şi îşi urcă piciorul dureros pe un scaun gol, în timp ce amesteca prost-dispus într-o cafea neagră mare. Canapelele pufoase de culoarea pământului, cănile înalte pentru spuma americană, tinerii înfloritori care lucrau cu o eficienţă tăcută în spatele unei tejghele curate de sticlă: cu siguranţă acestea ar fi trebuit să fie antidotul perfect pentru spectrul puturos al lui Whittaker, şi totuşi el nu se lăsa alungat. Strike nu reuşea să înceteze să mai retrăiască şi să-şi amintească toate acestea…

În timp ce Whittaker locuia cu Leda şi fiul ei, trecutul lui delincvent şi violent fusese cunoscut doar de serviciile sociale din nordul Angliei. Poveştile pe care le spunea despre trecutul lui erau numeroase, foarte colorate şi adesea contradictorii. Abia după ce el fusese arestat pentru crimă începuse să răsufle adevărul, de la oameni din trecutul lui care începeau să iasă la lumină, unii sperând să câştige bani de la presă, alţii hotărâţi să se răzbune pe el, alţii încercând în modul lor confuz să-l apere.

Se născuse într-o familie bogată de clasă mijlocie superioară, al cărei cap era un diplomat făcut cavaler pe care Whittaker îl considerase, până la vârsta de 12 ani, tatăl său. La momentul acela descoperise că sora sa mai mare, despre care fusese influenţat să creadă că lucra în Londra ca profesoară la o şcoală Montessori, era de fapt mama lui, că aceasta avea probleme serioase cu alcoolul şi drogurile şi trăia în sărăcie şi mizerie, ostracizată de familia ei. Începând din acea perioadă Whittaker, care era deja un copil-problemă predispus la izbucniri temperamentale extreme, în timpul cărora

ajungea să fie agresiv cu toată lumea, devenise cu adevărat sălbatic. Exmatriculat de la şcoala lui internat, intrase într-o bandă de cartier şi devenise curând şeful ei, moment care culminase cu o perioadă petrecută la o şcoală de corecţie, deoarece pusese cuţitul la gâtul unei fete pe care prietenii săi o agresau sexual. La 15 ani fugise la Londra, lăsând în urma lui un şir de infracţiuni minore şi reuşind, în sfârşit, să o depisteze pe mama biologică. Regăsirea scurtă şi entuziastă degenerase aproape imediat în violenţă şi antipatie reciprocă.

— E ocupat?

Un tânăr înalt se aplecase deasupra lui Strike, cu mâinile deja încleştate pe spătarul scaunului pe care el îşi odihnea piciorul. Îi amintea lui Strike de logodnicul lui Robin, Matthew, de părul castaniu şi ondulat şi frumuseţea limpede a acestuia. Strike mârâi şi îşi luă piciorul, scuturând din cap şi privind cum tipul se îndepărtează cu scaunul, alăturându-se din nou unui grup de cel puţin şase oameni. Strike îşi dădea seama că fetele îi aşteptau întoarcerea cu nerăbdare: În timp ce el aşeza scaunul şi li se alătura, ele se îndreptau de spate şi zâmbeau radios. Fie din cauza asemănării cu Matthew, fie pentru că îi luase scaunul sau pentru că ştia cu adevărat să recunoască un dobitoc, lui Strike tânărul i se părea, într-un mod nedesluşit, iritant.

Deşi nu-şi terminase cafeaua, şi era supărat că fusese deranjat, Strike se ridică cu greu în picioare şi plecă. Se întoarse pe Whitechapel Road, lovit de stropi de ploaie, fumând iar şi nemaisinchisindu-se să se opună mareei de amintiri care îl purta acum cu ea…

Whittaker avusese o nevoie de atenţie aproape patologică. Îl supăra faptul că altceva – slujba, copiii, prietenii – îi abătea atenţia Ledei de la el şi de fiecare dată când i se părea că ea nu e atentă îndrepta razele farmecului său hipnotic asupra altor femei. Până şi Strike, care îl ura de moarte, trebuia să recunoască faptul că Whittaker poseda un sex-

appeal puternic, care funcţiona asupra oricărei femei care trecea prin squat.

După ce fusese dat afară din ultima lui bandă, Whittaker continuase să viseze la celebritate. Ştia trei acorduri de chitară şi umplea fiecare bucăţică de hârtie pe care punea mâna cu versuri inspirate puternic din Biblia Satanică, despre care Strike îşi amintea că zăcea pe salteaua pe care dormeau Leda şi Whittaker, cu coperta ei neagră cu o pentagramă şi un cap de ţap combinate. Whittaker cunoştea în detaliu viaţa şi cariera şefului american de sectă Charles Manson. Anii de liceu ai lui Strike aveau drept coloană sonoră sunetul scrâşnit al unui album vechi de vinii al lui Manson, *LIE: The Love and Tenor Cult.*

Când o cunoscuse pe Leda, lui Whittaker îi era familiară legenda ei şi îi plăcea să audă despre petrecerile la care fusese ea, despre bărbaţii cu care se culcase. Prin intermediul ei intrase în legătură cu celebrităţile şi, pe măsură ce îl cunoştea tot mai bine, Strike ajungea la concluzia că Whittaker tânjea după celebritate mai mult decât după orice altceva. Whittaker nu făcea nicio distincţie morală între îndrăgitul lui Manson şi cei de felul lui Jonny Rokeby, vedeta rock. Ambii se instalaseră permanent în conştiinţa populară. Poate că Manson făcuse asta cu mai mult succes, pentru că mitul lui nu avea să fluctueze odată cu moda: răul era fascinant întotdeauna.

Însă faima Ledei nu era singurul lucru care îl atrăgea pe Whittaker. Amanta lui era mama copiilor a două vedete rock bogate, care le plăteau alocaţii. Whittaker intrase în squat cu impresia clară că a locui în boema sărăcăcioasă ţinea de stilul Ledei, dar că undeva în apropiere exista un rezervor cu bani în care taţii lui Strike şi Lucy – Jonny Rockeby şi Rick Fantoni, respectiv – turnau bani. Nu părea să înţeleagă sau să creadă adevărul: că anii de risipă şi proastă gestionare a banilor din partea Ledei îi făcuseră pe cei doi bărbaţi să blocheze banii în asemenea mod încât ea să nu-i mai poată toca.

Treptat, de-a lungul lunilor, remarcile şi înţepăturile lui duşmănoase pe tema reticenţei Ledei de a cheltui bani pentru el deveniseră tot mai frecvente. Când Leda nu scosese bani din buzunar pentru Fender-ul Stratocaster pe care pusese el ochii sau când nu vrusese să-i cumpere geaca de catifea Jean Paul Gaultier la care începuse brusc să tânjească, chiar dacă era urât mirositor şi murdar, Whittaker făcuse crize de nervi groteşti.

Sporise presiunea, spunând minciuni neruşinate şi uşor de demontat: că avea nevoie de tratament medical de urgenţă, că datora 10.000 de lire sterline unui om care ameninţa că-i rupe picioarele. Leda era pe rând amuzată şi iritată.

— Dragule, n-am niciun biştar, spunea ea. Serios, dragule, n-am, că altfel ţi-aş da, nu-i aşa?

Leda rămăsese gravidă când Strike avea 18 ani şi se înscria la universitate. Fusese îngrozit, dar nici măcar atunci nu se aşteptase ca ea să se căsătorească cu Whittaker. Ea îi spusese întotdeauna fiului său că detesta să fie soţie. Prima ei tentativă matrimonială din adolescenţă durase două săptămâni, după care ea fugise. Iar căsătoria nu părea să fie nici stilul lui Whittaker.

Dar se întâmplase, fără îndoială din cauză că Whittaker credea că asta putea fi singura cale sigură de a pune mâna pe acele milioane ascunse şi misterioase. Ceremonia avusese loc la starea civilă din Marylebone, unde se căsătoriseră mai demult doi Beatles. Poate că Whittaker îşi imaginase că avea să fie fotografiat la uşă ca Paul Mc Cartney, dar nimeni nu păruse interesat. Avea să fie nevoie de moartea radioasei lui mirese pentru ca fotografii să roiască pe treptele tribunalului.

Strike îşi dădu seama dintr-odată că mersese pe jos până la staţia Aldgate East, fără să vrea. Toată această călătorie, se dojeni el, era un ocol fără rost. Dacă s-ar fi suit înapoi în metrou, acum aproape ar fi ajuns la Nick şi Ilsa. În schimb, gonise cât de repede putuse în direcţia greşită, sincronizându-şi

perfect sosirea ca să dea de îmbulzeala orei de vârf de la metrou.

Mărimea lui Strike, la care se adăuga ofensa rucsacului, provoca nemulţumirea neexprimată a acelor navetişti care erau obligaţi să împartă spaţiul cu el, dar Strike abia dacă remarca asta. Se ţinea de un mâner, mai înalt cu un cap decât toţi cei de lângă el, şi se uita la imaginea lui oscilantă din geamul întunecat, amintindu-şi ultima parte, partea cea mai rea: Whittaker la tribunal, pledând pentru eliberarea sa, deoarece poliţia depistase unele anomalii în povestea lui despre unde fusese în ziua în care acul intrase în braţul soţiei sale, neconcordanţe în cele relatate despre provenienţa heroinei şi trecutul de consumatoare de droguri al Ledei.

Un şir de tovarăşi de squat neîngrijiţi depuseseră mărturie despre relaţia turbulentă şi violentă dintre Leda şi Whittaker, despre faptul că Leda evita heroina sub orice formă, despre ameninţările şi infidelităţile lui Whittaker, despre cum îl auziseră vorbind că o omoară şi-i ia banii, despre faptul că nu se observase nicio durere pe chipul lui când fusese găsit trupul ei. Aceştia insistaseră la nesfârşit, într-un mod nepotrivit şi isteric, că erau siguri că Whittaker o omorâse. Apărarea îi găsise penibil de uşor de discreditat.

Un student la Oxford fusese o schimbare binevenită la bară. Judecătorul îl măsurase pe Strike aprobator: Era curat, coerent şi inteligent, oricât de mare şi de intimidant ar fi fost fără costum şi cravată. Procuratura dorise mărturia lui pentru ca el să răspundă la întrebări despre dorinţa lui Whittaker de a pune mâna pe averea Ledei. Strike vorbise sălii de judecată amuţite despre încercările anterioare ale tatălui său vitreg de a pune mâna pe o avere care exista mai ales în capul lui şi despre rugăminţile sale tot mai insistente ca ea să-l treacă în testament, ca dovadă că îl iubeşte.

Whittaker privea cu ochii lui aurii, aproape complet impasibil. În ultimul minut dinaintea mărturiei lui Strike, ochii săi se întâlniseră în

mijlocul sălii cu cei ai lui Whittaker, care îşi ridicase colţul gurii într-un uşor zâmbet batjocoritor. Ridicase cu un centimetru degetul arătător de pe banca din faţa sa, pe care se odihnea, şi făcuse o mică mişcare laterală de lovire.

Strike înţelesese exact ce făcuse Whittaker. Minigestul fusese făcut doar pentru el, o copie în miniatură a unuia cu care Strike era familiar: mişcarea orizontală şi în faţă a mâinii, spre gâtul persoanei care îl ofensase.

— O să-ţi vină şi ţie rândul, obişnuia Whittaker să-i spună, cu ochii aurii deschişi larg, nebuneşte. O să-ţi vină şi ţie rândul!

Era pus bine la punct. Cineva din familia lui bogată scosese banii pentru un avocat bun. Curat şi îngrijit, vorbind persuasiv şi îmbrăcat la costum, Whittaker negase totul cu o voce liniştită şi deferentă. La momentul la care apăruse în faţa tribunalului povestea lui era pusă cap la cap. Tot ce încercase să adune procuratura ca să facă portretul a ceea ce era el în realitate – ascultatul de Charles Manson la un casetofon antic, Biblia Satanică de pe pat, conversaţiile drogate despre a omorî de plăcere – fusese respins de Whittaker, care se prefăcea subtil că nu-i vine să creadă.

— Ce pot să vă spun… eu sunt muzician, domnule judecător, spusese el la un moment dat. În întuneric există poezie. *Ea* a înţeles asta mai bine decât oricine.

Vocea lui se frânsese melodramatic, iar el izbucnise în suspine fără lacrimi. Avocatul lui se grăbise să-l întrebe dacă are nevoie de o pauză.

Atunci Whittaker scuturase curajos din cap şi furnizase sentinţa lui aforistică despre moartea Ledei:

— *She wanted to die. She was the quicklime girl.* [18]

Nimeni altcineva nu înţelesese atunci această trimitere, poate doar Strike, care auzise cântecul de atâtea ori în copilăria şi adolescenţa lui. Whittaker cita din „Mistress of the Salmon Salt”.

Scăpase. Probele medicale susţineau ipoteza că Leda nu fusese o consumatoare constantă de heroină, dar reputaţia îi era defavorabilă. Consumase o grămadă de alte droguri. Era o petrecăreaţă vestită. Bărbaţilor cu peruci cârlionţate a căror sarcină era să categorisească morţile violente li se părea că moartea pe o saltea murdară, în căutarea unei plăceri pe care viaţa ei pământească nu i-o putuse oferi, se potrivea perfect felului de a fi al Ledei.

Pe treptele tribunalului, Whittaker anunţase că avea de gând să scrie o biografie a răposatei sale soţii, apoi dispăruse. Cartea promisă nu apăruse niciodată. Fiul Ledei şi al lui Whittaker fusese adoptat de îndelung încercaţii lui bunici, iar Strike nu-l mai văzuse niciodată. Strike plecase în tăcere de la Oxford şi se înrolase în armată; Lucy plecase la colegiu; viaţa mersese mai departe.

Reapariţiile periodice ale lui Whittaker în ziare, legate de fiecare dată de o infracţiune, nu-i putea lăsa indiferenţi pe copiii Ledei. Desigur, Whittaker nu ajungea niciodată pe prima pagină: era un bărbat care se căsătorise cu o femeie celebră pentru că se culcase cu celebrităţi. Luminile rampei câştigate de el erau o slabă reflexie a unei reflexii.

— E rahatul care nu se lasă dus de apă, cum îi spusese Strike lui Lucy.

Lucy nu râsese. Era mai puţin înclinată chiar şi decât Robin să adopte umorul dur ca mijloc de a face faţă faptelor neplăcute.

Obosit şi tot mai înfometat, clătinându-se odată cu metroul, în timp ce genunchiul îl durea, Strike se simţea trist şi iritat, mai ales faţă de el însuşi. Ani de zile rămăsese cu faţa întoarsă hotărât către viitor. Trecutul era imposibil de schimbat: nu nega ceea ce se întâmplase, dar nu avea de ce să se complacă în asta, nu avea de ce să se ducă să caute squat-ul de acum aproape două decenii, să-şi amintească zăngănitul cutiei poştale, să retrăiască ţipetele pisicii îngrozite, priveliştea mamei lui la pompe funebre, palidă, ca de ceară, în rochia cu mâneci largi…

Eşti un mare prost, îşi spuse Strike furios în timp ce examina harta metroului, încercând să-şi dea seama de câte ori trebuia să schimbe ca să ajungă acasă la Nick şi Ilsa. *Nu Whittaker a trimis piciorul. Doar cauţi un pretext ca să ajungi la el.*

Expeditorul piciorului era organizat, calculat şi eficient; acel Whittaker pe care îl cunoscuse el cu aproape două decenii în urmă fusese haotic, impetuos şi nestatornic.

Şi totuşi…

You'll get yours…

She was the quicklimegirl…[19]

— *Fir-ar a dracu'!* spuse Strike tare, provocând consternare în jurul lui.

Tocmai îşi dăduse seama că pierduse legătura.

11

Feeling easy on the outside,

But not so funny on the inside.[20]

Blue Öyster Cult, „This Ain't the Summer of Love"

Când unul, când celălalt, Strike şi Robin o filară pe Blondă în următoarele câteva zile. Strike găsea pretexte să se întâlnească în timpul zilei şi insistase ca Robin să plece acasă pe lumină, când metroul era încă aglomerat. Joi seara, Strike o urmări pe Blondă până când rusoaica ajunse în siguranţă sub privirea mereu suspicioasă a lui Dublă Măsură, apoi se întoarse pe Octavia Street din Wandsworth, unde continua să locuiască pentru a evita presa.

Era a doua oară în cariera lui de detectiv când Strike fusese obligat să se refugieze la Nick şi Ilsa. Probabil că locuinţa lor era singura în care ar fi suportat să stea, dar Strike tot se simţea ciudat, de nedomesticit, în preajma unui cuplu căsătorit şi format din doi oameni de carieră. Oricare ar fi fost dezavantajele, spaţiul înghesuit de la mansarda de deasupra biroului său, avea libertate totală să vină şi să plece oricând dorea, să mănânce la ora 2 noaptea, după ce venea dintr-o misiune de supraveghere, să urce şi să coboare scara zăngănitoare de metal, fără frica de a-şi trezi colocatarii. Acum simţea o presiune nerostită de a fi prezent la rarele mese comune şi se simţea antisocial când se servea din frigider la orele târzii, chiar dacă fusese invitat să facă asta.

Pe de altă parte, Strike nu avusese nevoie de armată ca să înveţe să fie ordonat şi organizat. Acei ani de adolescenţă pe care îi petrecuse în haos şi mizerie provocaseră o reacţie opusă. Ilsa remarcase deja faptul că Strike se mişca prin casă fără să lase niciun semn real în urma lui, în timp ce soţul ei, care

era gastroenterolog, putea fi găsit după şirul de lucruri aruncate şi sertare închise neglijent.

Strike ştia de la cunoştinţele lui din Denmark Street că fotografii de presă încă stăteau la uşa biroului său şi era hotărât să îşi petreacă restul săptămânii în camera de oaspeţi din casa lui Nick şi a Ilsei, care avea pereţi albi goi şi transmitea senzaţia melancolică de a-şi aştepta adevăratul destin. Cei doi încercaseră ani de zile în zadar să facă un copil. Strike nu întreba niciodată cum merg lucrurile şi simţea că Nick, mai ales, îi era recunoscător pentru această reţinere.

Îi ştia pe amândoi de foarte mult timp, pe Ilsa aproape dintotdeauna. Ilsa, care era blondă şi avea ochelari, provenea din St Mawes din Cornwall, cel mai echilibrat cămin pe care îl avusese Strike vreodată. El şi Ilsa fuseseră în aceeaşi clasă la şcoala primară. De fiecare dată când se ducea iar să stea la Ted şi Joan, cum se întâmplase în mod regulat în adolescenţa lui, cei doi reluau o prietenie bazată iniţial pe faptul că Joan şi mama Ilsei fuseseră şi ele vechi colege de clasă.

Nick, al cărui păr de culoarea nisipului începuse să se retragă când el avea 20 şi ceva de ani, era un prieten de la liceul la care nu se dădea admitere din Hackney şi unde Strike îşi încheiase cariera şcolară. Nick şi Ilsa se întâlniseră la petrecerea de 18 ani a lui Strike din Londra, fuseseră împreună un an, apoi plecaseră la universităţi diferite şi se despărţiseră. În jurul a 25 de ani se întâlniseră iar, moment la care Ilsa era deja logodită cu alt avocat, iar Nick era împreună cu o doctoriţă ca şi el. După câteva săptămâni, ambele relaţii luaseră sfârşit; un an mai târziu, Nick şi Ilsa se căsătoriseră, iar Strike fusese cavaler de onoare.

Strike se întoarse acasă la ei la 10 şi jumătate seara. Când închise uşa de la intrare, Nick şi Ilsa îl salutară din sufragerie şi îl îndemnară să se servească din curry-ul comandat acasă, încă suficient.

— Ce e asta? întrebă Strike.

Privi în jur, nedumerit, la nişte bucăţi lungi de pânză cu steagul britanic, multe foi cu notiţe mâzgălite şi ceea ce păreau a fi 200 de pahare de plastic roşu, alb şi albastru într-o pungă mare de polietilenă.

— Ajutăm la organizarea petrecerii stradale pentru nunta regală, spuse Ilsa.

— Dumnezeule mare, spuse Strike înnegurat, umplându-şi farfuria cu curry Madras călduţ.

— O să fie amuzant! Vino şi tu.

Strike îi aruncă Ilsei o privire care o făcu să chicotească.

— Ţi-a mers bine azi? întrebă Nick, întinzându-i lui Strike o cutie de Tennent.

— Nu, spuse Strike acceptând cu recunoştinţă berea blondă. Încă o comandă anulată. Am rămas cu doar doi clienţi.

Nick şi Ilsa emiseră sunete compătimitoare, apoi urmă o tăcere camaraderească în timpul căreia Strike îşi îndesă curry în gură. Obosit şi demoralizat, îşi petrecuse mare parte a călătoriei spre casă meditând la faptul că sosirea piciorului tăiat avea, după cum se temuse el, un efect demolator asupra afacerii la a cărei edificare muncise atât de mult. Fotografia lui se răspândea în prezent peste tot pe internet şi în ziare, în legătură cu un act oribil şi aleator. Fusese un pretext pentru ca ziarele să amintească lumii că şi el avea un singur picior, fapt de care lui nu îi era ruşine, dar pe care era puţin probabil să-l utilizeze ca reclamă; acum Strike era asociat cu un iz de ceva straniu, ceva pervers. Era pătat.

— Vreo veste despre picior? întrebă Ilsa. A găsit poliţia ceva?

Strike devorase o cantitate considerabilă de curry şi golise pe jumătate cutia de bere.

— Mă întâlnesc mâine cu Wardle să mai vorbim, dar nu părea că ar şti prea multe. S-a concentrat asupra gangsterului.

Nu le dăduse lui Nick şi Ilsei detalii despre trei dintre bărbaţii care credea el că ar putea fi suficient

de periculoşi şi răzbunători ca să-i trimită piciorul, dar amintise faptul că dăduse cândva peste un infractor de profesie care mai tăiase şi expediase prin poştă un membru. În mod firesc, cei doi adoptaseră imediat perspectiva lui Wardle că el era probabil vinovatul.

Pentru prima oară după ani de zile, Strike îşi aminti, în timp ce stătea pe canapeaua lor verde şi confortabilă, că Nick şi Ilsa îl cunoscuseră pe Jeff Whittaker. Petrecerea de 18 ani a lui Strike avusese loc la crâşma Bell din Whitechapel; la momentul acela, mama lui era deja însărcinată în şase luni. Expresia mătuşii ei părea o mască amestecată de dezaprobare şi veselie forţată, iar Unchiul Tom, de obicei pacificator, nu reuşise să-şi ascundă furia şi dezgustul când Whittaker, evident drogat, întrerupsese muzica disco ca să cânte unul dintre cântecele scrise de el. Strike îşi amintea şi de furia lui, de dorinţa sa de a pleca, de a fi la Oxford, de a scăpa de toate, dar poate că Nick şi Ilsa nu şi-ar fi amintit prea multe despre asta: Erau absorbiţi unul de altul în seara aceea, năuciţi şi uimiţi de atracţia bruscă şi profundă dintre ei.

— Îţi faci griji pentru Robin, spuse Ilsa.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Strike mormăi a aprobare, cu gura plină de pâine naan. În această situaţie extremă, Robin devenise o vulnerabilitate, fără să fie deloc vina ei, un punct slab, iar el bănuia că cel care decisese să schimbe destinatarul piciorului în ea ştiuse asta. Dacă angajatul lui ar fi fost bărbat, acum nu ar fi fost atât de îngrijorat.

Strike nu uitase că până atunci Robin fusese un avantaj aproape necondiţionat. Ea putea să-i convingă pe martorii recalcitranţi să vorbească, atunci când mărimea şi trăsăturile lui intimidante din fire îi făceau să refuze. Farmecul şi amabilitatea ei atenuaseră suspiciunea, deschiseseră uşi, neteziseră calea lui Strike de o sută de ori. El ştia că îi e dator; pur şi simplu îşi dorea ca, în clipa asta, ea

să se dea la o parte din drum, să rămână ascunsă până când îl prindeau pe expeditorul piciorului tăiat.

— Îmi place de Robin, spuse Ilsa.

— Tuturor le place de Robin, spuse Strike neclar, cu gura plină de o a doua îmbucătură de naan.

Era adevărat: Sora lui, Lucy, prietenii care veneau la birou, clienţii – toţi ţineau să-i spună lui Strike cât de mult le plăcea de femeia care lucra cu el. Cu toate acestea, Strike detectă în vocea Ilsei o notă uşor interogativă, care îl făcu să vrea să menţină orice discuţie despre Robin impersonală, şi simţi că avusese dreptate atunci când Ilsa întrebă apoi.

— Cum mai merge cu Elin?

— Bine, spuse Strike.

— Tot mai încearcă să te ascundă de fostul ei? întrebă Ilsa cu o uşoară înţepătură în întrebare.

— Nu-ţi place Elin, nu-i aşa?

Pentru distracţie, mutase pe neaşteptate discuţia în tabăra inamicului. O ştia pe Ilsa de 30 de ani, cu câteva perioade de întreruperi: tăgăduiala ei agitată era exact ceea ce aşteptase el.

— Îmi place… adică, nu o cunosc foarte bine, dar pare… oricum, tu eşti fericit, asta e ceea ce contează.

Strike crezuse că asta o să fie de-ajuns ca s-o facă pe Ilsa să abandoneze subiectul Robin – nu era prima dintre prietenii lui care spunea că el şi cu Robin se înţeleg atât de bine, nu exista oare posibilitatea ca…? Nu se gândise niciodată să…? –, dar Ilsa era avocată şi greu de intimidat când chestiona pe cineva.

— Robin şi-a amânat nunta, nu-i aşa? Au stabilit o nouă…?

— Da, spuse Strike. 2 iulie. O să-şi prelungească weekendul ca să se ducă în Yorkshire şi… să facă ce se face la o nuntă. Se întoarce marţi.

Strike fusese un aliat neaşteptat al lui Matthew, insistând ca Robin să-şi ia liber vineri şi luni, uşurat să ştie că ea va fi la 400 de kilometri distanţă, în casa familiei ei. Robin fusese profund dezamăgită că nu avea să poată veni şi ea la Old Blue Last din

Shoreditch, la întâlnirea cu Wardle, dar Strike i se păruse că detectează o urmă slabă de uşurare la ideea unui răgaz.

Ilsa părea uşor iritată de vestea că Robin intenţiona în continuare să se căsătorească cu altcineva decât Strike, dar înainte ca ea să apuce să spună ceva, mobilul din buzunarul lui începu să sune. Era Graham Hardacre, vechiul lui coleg de la DIS.

— Scuze, le spuse el lui Nick şi Ilsei, lăsând jos farfuria cu curry şi ridicându-se, trebuie să răspund, e important… Hardy!

— Poţi să vorbeşti, Oggy? întrebă Hardacre în timp ce Strike se îndrepta spre uşa de la intrare.

— Acum da, spuse el. Ce ai să-mi spui?

Din trei paşi ajunse la capătul scurtei alei a grădinii şi ieşi pe strada întunecată, ca să se plimbe şi să fumeze.

— Ca să fiu sincer, spuse Hardacre, care părea tensionat, ar fi de mare ajutor dacă ai putea să vii aici şi să arunci o privire, prietene. Am un subofiţer care e o mare pacoste. Relaţia noastră a pornit prost. Dacă încep să-ţi trimit de aici chestii şi ea află de asta…

— Şi dacă vin?

— Vino dimineaţa devreme, iar eu aş putea să las nişte chestii deschise pe calculator. Din neglijenţă, înţelegi?

Hardacre îi mai transmisese lui Strike informaţii pe care, strict vorbind, nu ar fi trebuit să i le transmită. Tocmai se mutase la Departamentul 35: Strike nu era surprins că nu voia să-şi pericliteze poziţia.

Detectivul traversă strada, se aşeză pe zidul scund al grădinii casei de vizavi, îşi aprinse o ţigară şi întrebă:

— Ar merita să vin până în Scoţia pentru asta?

— Depinde ce vrei.

— Adrese vechi… legături de familie… nişte documente medicale ar fi bune şi ele. Brockbank a devenit invalid în 2003, parcă?

— Exact, spuse Hardacre.

Un zgomot din spatele lui îl făcu pe Strike să se ridice şi să se întoarcă: Proprietarul zidului pe care stătuse golea gunoiul în container. Era un bărbat scund de vreo 60 de ani, iar în lumina stâlpului de pe stradă Strike văzu cum expresia lui enervată se transformă într-un zâmbet împăciuitor în timp ce asimila înălţimea şi lăţimea lui Strike. Detectivul plecă agale, pe lângă casele duplex ale căror copaci şi tufişuri cu frunziş bogat se unduiau în adierea de primăvară. În curând aveau să fie drapele pentru celebrarea unui alt cuplu, iar ziua nunţii lui Robin avea să urmeze la puţin timp după aceea.

— Bănuiesc că despre Laing nu ai prea multe, spuse Strike cu o voce uşor interogativă.

Cariera militară a scoţianului fusese mai scurtă decât cea a lui Brockbank.

— Nu… dar, Dumnezeule, pare să fie mare figură, spuse Hardacre.

— Unde s-a dus după Glasshouse?

Glasshouse era închisoarea militară din Colchester, unde erau transferaţi toţi militarii condamnaţi, înainte de a fi repartizaţi într-o închisoare civilă.

— La închisoarea Elmley. După asta nu mai avem date despre el; ar trebui să contactezi serviciul de eliberare condiţionată.

— Da, spuse Strike, suflând fumul spre cerul înstelat.

El şi cu Hardacre ştiau amândoi că, nemaifiind poliţist de niciun fel, ca simplu cetăţean nu avea drept de acces la documentele serviciului de eliberare condiţionată.

— De unde din Scoţia era el, Hardy?

— Din Melrose. Când s-a înrolat a trecut-o pe maică-sa ca rudă cea mai apropiată – am căutat.

— Melrose, repetă Strike meditativ.

Se gândi la ultimii lui doi clienţi: idiotul cu bani care avea damblaua să demonstreze că era încornorat, şi soţia şi mama bogată care îl plătea să strângă probe despre modul în care soţul de care se

despărţise îi urmărea pe fiii lor. Tatăl era în Chicago şi acţiunile Blondei puteau foarte bine să rămână neurmărite timp de 24 de ore.

Mai rămânea, bineînţeles, şi posibilitatea ca niciunul dintre bărbaţii pe care îi suspecta să nu aibă nimic de-a face cu piciorul, ca totul să existe doar în mintea lui.

A harvest of limbs…[21]

— Cât de departe de Edinburgh e Melrose?

— Cam o oră, o oră şi jumate cu maşina.

Strike strivi ţigara pe bordura străzii.

— Hardy, aş putea să vin duminică seara cu vagonul de dormit, să mă furişez în birou devreme, apoi să merg cu maşina în Melrose, să văd dacă Laing s-a întors la familia lui sau dacă ei ştiu unde e.

— Bun aşa. Te iau din gară, numai să-mi spui când te sui în tren, Oggy. De fapt…

Hardacre se pregătea pentru un act de generozitate. – … dacă e doar o călătorie de o zi îţi împrumut maşina mea.

Strike nu se întoarse imediat la curioşii lui prieteni şi la curry-ul lui rece. Mai fumă o ţigară şi se plimbă pe strada liniştită, meditând. Apoi îşi aminti că duminică seara trebuia să meargă la un concert de la Southbank Centre cu Elin. Elin dorea să stimuleze un interes faţă de muzica clasică despre care el nu pretinsese niciodată că ar fi mai mult decât moderat. Strike se uită la ceas. Acum era prea târziu să mai sune ca să contramandeze; trebuia să-şi amintească să facă asta a doua zi.

În timp ce se întorcea spre casă, gândurile lui alunecară iar spre Robin. Robin vorbea foarte puţin despre nunta care acum era la o distanţă de doar două luni şi jumătate. Când o auzise cum îi spune lui Wardle despre aparatele de fotografiat de unică folosinţă pe care le comandase, Strike îşi dăduse seama cât de curând avea ea să devină doamna Matthew Cunliffe.

Încă mai e timp, se gândi el. Nu specifică pentru ce anume, nici măcar faţă de el însuşi.

12

…the writings done în blood.[22]

Blue Öyster Cult, „OD’d on Life Itself”

Mulţi bărbaţi ar putea considera un interludiu plăcut în a primi bani pentru urmărirea unei blonde pneumatice prin Londra, dar Strike era deja complet plictisit de filarea Blondei. După ore întregi petrecute pe Houghton Street, acolo unde dansatoarea erotică part-time putea fi văzută uneori cum trece pe deasupra, pe pasarelele de sticlă şi oţel ale LSE, în drum spre bibliotecă, Strike o urmări până la Spearmint Rhino, pentru tura ei de la ora 4. Apoi Strike îşi văzu de drum: Raven avea să-l sune dacă Blonda făcea ceva care părea deplasat, iar la 6 se întâlnea cu Wardle.

Mâncă un sendviş într-un magazin de lângă crâşma aleasă pentru întâlnirea lor. Mobilul lui sună o dată, dar, văzând că e sora lui, Strike lăsă apelul să intre în căsuţa vocală. Îşi amintea vag că în curând urma să fie ziua de naştere a nepotului său, Jack, şi nu avea nicio intenţie să meargă la aniversarea lui, nu după ultima aniversare, din care Strike îşi aducea aminte mai ales de prietenele, mămici băgăreţe, lui Lucy şi de ţipetele asurzitoare ale copiilor prea agitaţi şi irascibili.

Old Blue Last era în capătul lui Great Eastern Street, în Shoreditch, o clădire cârnă şi impunătoare cu trei nivele, curbată ca prova unui vas. În amintirea lui Strike ea fusese club de striptease şi bordel: se spunea că un vechi prieten al lui şi al lui Nick din şcoală îşi pierduse acolo virginitatea, cu o femeie suficient de bătrână ca să-i fie mamă.

Un panou de după uşă anunţa renaşterea lui Old Blue Last ca scenă muzicală. Strike văzu că în seara aceea, de la ora 8, putea să se bucure de reprezentaţiile live ale lui Islington Boys’ Club, Red Drapes, In Golden Tears şi Neon Index. Cu un

zâmbet strâmb în colţul gurii, îşi croi drum spre un bar cu podele de lemn întunecate, unde cuvintele aurite de pe o oglindă veche imensă din spatele barului făceau reclamă la berile amărui ale unei epoci trecute. Din tavan atârnau lustre sferice de sticlă, care iluminau o mulţime de tineri şi tinere, dintre care mulţi păreau studenţi, majoritatea fiind îmbrăcaţi cu o mondenitate care îl depăşea pe Strike.

Deşi în adâncul sufletului său iubea trupele de stadion, mama lui Strike îl dusese în adolescenţă în multe astfel de locuri, unde trupele în care ea avea prieteni puteau să cânte de câteva ori, după care se despărţeau în termeni duri, se regrupau şi apăreau în altă crâşmă peste trei luni. Old Blue Last i se părea lui Strike o alegere surprinzătoare ca loc de întâlnire pentru Wardle, care înainte obişnuia să bea cu el doar în Feathers, amplasat imediat lângă Scotland Yard. Motivul deveni clar imediat ce Strike ajunse lângă poliţist, care stătea singur cu o halbă la bar.

— Lui nevastă-mea îi plac Islington Boys' Club. Vine aici după muncă.

Strike nu se întâlnise niciodată cu soţia lui Wardle şi, chiar dacă nu se gândise prea mult la asta, ar fi bănuit că ea e un hibrid între Blondă (deoarece ochii lui Wardle se îndreptau invariabil spre bronzul artificial şi hainele sumare) şi singura soţie a unui poliţist londonez pe care o cunoştea Strike, care se numea Helly şi era interesată mai ales de copiii ei, de casă şi de bârfele lubrice. Faptul că soţiei lui Wardle îi plăcea o trupă indie de care Strike nu auzise niciodată, chiar dacă era deja predispus să dispreţuiască acea trupă, îl făcu să creadă că femeia ar putea fi mai interesantă decât se aşteptase el.

— Ce ai găsit? îl întrebă Strike pe Wardle după ce obţinu o halbă de la un barman tot mai ocupat.

Printr-un consens nerostit, cei doi plecară de la bar şi ocupară ultima masă liberă pentru două persoane din bar.

— Criminaliştii se ocupă de picior, spuse Wardle în timp ce se aşezau. Ei cred că provine de la o

femeie între 15 şi 25 de ani, care era moartă când a fost el tăiat – dar nu de mult, ţinând cont de coagulare – şi a fost ţinut în congelator între tăiere şi predarea către prietena ta, Robin.

Între 15 şi 25 de ani: după calculele lui Strike, Brittany Brockbank ar fi trebuit să aibă acum 21 de ani.

— Nu pot fi mai exacţi în privinţa vârstei?

Wardle scutură din cap.

— Doar atât sunt dispuşi să afirme. De ce?

— Ţi-am spus: Brockbank are o fiică vitregă.

— Brockbank, repetă Wardle pe un ton neutru care trăda că nu-şi aducea aminte.

— Unul dintre tipii care credeam eu că ar fi putut să trimită piciorul, spuse Strike, nereuşind să-şi ascundă nervozitatea. Fost Şobolan al Deşertului. Un tip solid şi întunecat, cu urechi ferfeniţite…

— Da, exact, spuse Wardle opărit. Am de-a face încontinuu cu nume, prietene. Brockbank… el avea un tatuaj pe antebraţ…

— Ăla e Laing, spuse Strike. El e scoţianul pe care l-am băgat la închisoare pentru zece ani. Brockbank e cel care credea că din cauza mea a suferit traume cerebrale.

— A, da.

— Fiica lui vitregă, Brittany, avea pe picior o cicatrice veche. Ţi-am spus despre asta.

— Da, da, îmi amintesc.

Strike luă o gură de bere ca să-şi înăbuşe o remarcă înţepătoare. S-ar fi simţit mult mai încrezător că suspiciunile lui sunt luate în serios dacă în faţa sa ar fi stat vechiul lui coleg de la DIS, Graham Hardacre, şi nu Wardle. Relaţia lui cu Wardle fusese afectată de la bun început de precauţie şi, în ultimul timp, de o uşoară rivalitate. Considera abilităţile de detectiv ale lui Wardle ca fiind superioare abilităţilor mai multor altor poliţişti londonezi cu care avusese de-a face, dar, cu toate acestea, Wardle îşi privea teoriile cu o afecţiune paternă care nu ajungea şi la teoriile lui Strike.

— Deci au spus ceva despre cicatricea de pe gambă?
— E veche. Cu mult înaintea morţii.
— Dumnezeule, spuse Strike.
Vechea cicatrice putea să nu prezinte un interes deosebit pentru criminalişti, dar pentru el avea o importanţă vitală. Ăsta era lucrul de care se temuse. Până şi Wardle, care obişnuia să facă mişto de Strike ori de câte ori avea ocazia, părea să simtă un fel de empatie în faţa îngrijorării detectivului.
— Prietene…
Asta era o altă noutate din partea lui Wardle.
— … nu e Brockbank. E Malley.
Strike se temuse de asta, că simpla menţionare a numelui lui Malley avea să-l facă pe Wardle să se năpustească după acesta, excluzându-i pe ceilalţi suspecţi ai lui, entuziasmat la gândul că el va fi cel care o să-l prindă pe gangsterul atât de renumit.
— Probe? spuse Strike fără menajamente.
— Banda din Harringay face trafic cu prostituate est-europene prin Londra şi în Manchester. Am discutat cu cei de la Moravuri. Săptămâna trecută au făcut o razie într-un bordel de pe strada asta şi au găsit acolo două mici ucrainence.
Wardle îşi coborî vocea şi mai mult.
— Acum sunt chestionate nişte poliţiste. Aveau o prietenă care credea că vine în Marea Britanie să lucreze ca model şi nu i-a plăcut deloc munca, nici după ce-au rupt-o în bătaie. Cioclu' a târât-o afară din casă de păr, acum două săptămâni, şi de atunci n-au mai văzut-o. Şi nu l-au mai văzut nici pe Cioclu'.
— Asta e ceva normal pentru Cioclu', spuse Strike. Nu înseamnă că e piciorul ei. L-a auzit cineva să fi amintit vreodată de mine?
— Da, spuse Wardle triumfător.
Strike lăsă jos halba din care tocmai voise să bea. Nu se aşteptase la un răspuns afirmativ.
— Da?
— Una dintre fetele pe care cei de la Moravuri au scos-o din casă e sigură că l-a auzit pe Cioclu'

vorbind despre tine nu cu mult timp în urmă.

— În ce context?

Wardle rosti un cuvânt polisilabic: porecla unui rus bogat, proprietar de cazinou, pentru care Strike lucrase într-adevăr la sfârşitul anului anterior. Strike se încruntă. Din câte îşi dădea el seama, faptul că Cioclu' aflase că el lucrase pentru proprietarul de cazinou nu sporea cu nimic probabilitatea ca Cioclu' să fi aflat că datora mărturiei lui Strike ultima lui şedere la închisoare. Singurul lucru pe care Strike îl înţelegea din această nouă informaţie era că clientul lui rus se mişca prin nişte cercuri extrem de insalubre, lucru pe care îl ştia deja.

— Şi în ce mod îl afectează pe Cioclu' faptul că eu sunt plătit de Arzamastsev?

— Păi, de unde vrei să încep? spuse Wardle cu o ambiguitate care lui Strike i se părea că simulează o viziune amplă. Banda e băgată în multe treburi. Practic, avem un tip pe care tu l-ai supărat şi care a mai trimis în trecut membre oamenilor, şi care dispare cu o fată chiar înainte ca tu să primeşti un picior de fată.

— Dacă o spui aşa, pare convingător, spuse Strike, care nu era deloc convins. Ai încercat să-i cauţi pe Laing, Brockbank şi Whittaker?

— Sigur, spuse Wardle. Avem oameni care încearcă să-i depisteze pe toţi.

Strike spera să fie adevărat, dar se abţinu să pună la îndoială afirmaţia în baza faptului că asta ar fi periclitat relaţiile prietenoase dintre el şi Wardle.

— Avem şi imagini de supraveghere în care apare curierul, spuse Wardle.

— Şi?

— Colega ta e o martoră bună, spuse Wardle. Chiar *era* o Honda. Număr fals. Haine exact cum le-a descris. A plecat spre sud-vest – îndreptându-se spre un depozit de curierat real, de fapt. Ultima oară l-am prins pe o cameră în Wimbledon. După aceea nici urmă de el sau de motocicletă, dar, cum spuneam, avea număr fals. Ar putea fi oriunde.

— Număr fals, repetă Strike. A planificat al naibii de mult.

Crâşma se umplea în jurul lor. Părea că trupa avea să cânte la etaj: oamenii se înghesuiau spre uşa care ducea la etajul unu şi Strike auzea ţiuitul familiar al microfonului.

— Mai am ceva pentru tine, spuse Strike fără entuziasm. I-am promis lui Robin că o să-ţi dau copii.

În dimineaţa aceea revenise la birou, înaintea zorilor. Presa renunţase să mai încerce să-l prindă când ieşea sau intra, chiar dacă o cunoştinţă de la magazinul de chitare de vizavi îl informase că fotografii rămăseseră până în seara dinainte.

Wardle luă cele două scrisori xeroxate şi le privi puţin intrigat.

— Amândouă au sosit în ultimele câteva luni, spuse Strike. Robin crede că ar fi bine să te uiţi puţin la ele. Mai bem una?

Strike arătă spre paharul aproape gol al lui Wardle, care citi scrisorile în timp ce Strike lua încă două halbe. Încă mai ţinea în mână biletul semnat RL atunci când Strike se întoarse la masă. Strike o luă pe cealaltă şi citi scrisul foarte lizibil şi rotunjit, de şcolăriţă:

…că o să fiu cu adevărat eu şi cu adevărat întreagă doar atunci când piciorul meu n-o să mai fie. Nimeni nu înţelege că el nu face parte din mine şi nici nu o să facă vreodată. Familiei mele îi e foarte greu să înţeleagă nevoia mea de a fi amputată, ei cred că e ceva inventat de mine, dar tu înţelegi…

Te înşeli, se gândi Strike, lăsând să cadă copia pe masă şi remarcă, în timp ce făcea asta, că autoarea îşi scrisese adresa din Shepherd Bush cât mai clar şi îngrijit posibil, astfel încât răspunsul lui, prin care să o consilieze cum să-şi taie piciorul cel mai bine, să nu rişte deloc să se rătăcească. Era semnat Kelsey, dar fără nume de familie.

Wardle, care era încă adâncit în a doua scrisoare, lăsă să-i scape un pufnet amestecat de amuzament şi dezgust.

— Dumnezeule mare, tu ai *citit* asta?

— Nu, spuse Strike.

Alţi tineri se înghesuiau să intre în bar. Strike şi Wardle nu erau singurii oameni în jur de 35 de ani, dar se aflau cu siguranţă la capătul cel mai în vârstă al spectrului. Strike se uită cum o femeie tânără, drăguţă şi palidă, machiată ca o starletă a anilor '40, cu sprâncene negre înguste, ruj stacojiu şi păr pudrat albastru, cu onduleuri mari, îşi caută partenerul.

— Robin citeşte scrisorile de la toţi nebunii şi când crede că e nevoie îmi face un rezumat.

— „Vreau să-ţi masez ciotul", citi Wardle cu voce tare. „Vreau să mă foloseşti pe post de cârjă vie. Vreau..." Isuse Hristoase. Asta nici măcar nu e posibil din punct de...

Wardle întoarse scrisoarea.

— „RL". Poţi citi adresa aia?

— Nu, spuse Strike mijindu-şi ochii.

Scrisul era dens şi extrem de dificil de citit. Singurul cuvânt lizibil din adresa înghesuită era, la o primă lectură, „Walthamstow".

— Cum a rămas cu „O să fiu la bar", Eric?

Tânăra femeie cu păr albastru-deschis şi buze stacojii apăruse lângă ei, la masă, cu o băutură în mână. Purta o geacă de piele peste ceea ce părea a fi o rochie de vară din anii '40.

— Scuze, scumpo, vorbeam de serviciu, spuse Wardle netulburat. April, Cormoran Strike. Soţia mea.

— Bună, spuse Strike întinzând mâna.

N-ar fi bănuit niciodată că soţia lui Wardle arată aşa. Din motive pe care era prea obosit ca să le analizeze, asta îl făcea să-l placă mai mult pe Wardle.

— Ah, *tu* eşti! spuse April zâmbindu-i larg în timp ce Wardle lua de pe masă copiile scrisorilor, le împăturea şi le băga în buzunar. Cormoran Strike! Am auzit atâtea despre tine. Rămâi la concert?

— Mă îndoiesc, spuse Strike, dar nu într-un mod neplăcut.

Tânăra era foarte frumoasă.

April părea că nu vrea să-i dea drumul. Îi spuse lui Strike că aşteptau nişte prieteni şi, într-adevăr, la câteva minute de la sosirea ei apărură alţi şase oameni. În grup existau două femei singure. Strike se lăsă convins să urce împreună cu ei la etaj, unde era o mică scenă şi o sală deja înţesată. Răspunzând întrebărilor lui, April îi destăinui faptul că era coafeză, lucrând chiar în ziua aceea la şedinţa foto a unei reviste, şi – spuse ea nonşalant – part-time dansatoare de varieteu.

— Varieteu? repetă Strike cât putu de tare.

În sala de la etaj scrâşnea iar ţiuitul microfonului, smulgând strigăte şi gemete de protest din partea băutorilor prezenţi. *Ăsta nu e striptease artistic?* se întrebă Strike, în timp ce April îi împărtăşea informaţia că prietena ei Coco – o fată cu părul roşu-aprins care îi zâmbi, fluturând din degete – era şi ea dansatoare de varieteu.

Părea un grup prietenos. Niciunul dintre bărbaţi nu îl trata cu acea ranchiună obositoare pe care Matthew o manifesta de fiecare dată când ajungea în apropierea lui. Nu mai asistase la muzică live de foarte mult timp. Miniona Coco îşi exprimase deja dorinţa de a fi ridicată ca să vadă şi ea…

Însă atunci când pe scenă ajunseră Islington Boys' Club, Strike se simţi aruncat cu forţa înapoi în timp, la o epocă şi nişte oameni la care încerca să nu se gândească. Transpiraţia stătută din aer, sunetul familiar al chitarelor care începeau să fie ciupite şi acordate, zumzetul microfonului: ar fi putut să suporte totul, dacă postura şi androginitatea suplă a vocalistului nu i-ar fi amintit de Whittaker.

După patru măsuri Strike ştia că o să plece. Tipul lor de rock indie cu multă chitară era în regulă: cântau bine şi, în ciuda nefericitei asemănări cu Whittaker, vocalistul avea voce bună. Însă Strike se aflase prea des într-un astfel de mediu din care nu putea să se smulgă: în seara asta era liber să caute

liniştea şi aerul curat şi intenţiona să facă uz de această prerogativă.

Îi strigă salut lui Wardle, îi zâmbi şi îi făcu cu mâna lui April, care îi răspunse şi ea şi îi făcu cu ochiul, apoi plecă, fiind suficient de mare ca să taie cu uşurinţă un drum printre oamenii ce gâfâiau deja transpiraţi. Ajunse la uşă în timp ce Islington Boys' Club îşi terminau primul cântec. Aplauzele de deasupra păreau o grindină înăbuşită pe un acoperiş subţire. O clipă mai târziu, Strike ieşea cu paşi mari, uşurat, în zgomotul foşnit al traficului.

13

In the presence of another world.[23]

Blue Öyster Cult, „In the Presence of Another World”

Sâmbătă dimineaţa, Robin şi mama ei merseră cu Land Rover-ul antic al familiei din micul lor orăşel Masham la croitoria din Harrogate unde rochia ei de nuntă trebuia să fie modificată. Modelul necesita transformări, deoarece iniţial fusese gândit pentru o nuntă în ianuarie, iar acum el trebuia purtat în iulie.

— Ai mai slăbit, spuse croitoreasa în vârstă, înfigând ace în partea din spate a corsajului. N-ar trebui să slăbeşti şi mai mult. Rochia asta era făcută pentru nişte forme mai împlinite.

Robin alesese materialul şi modelul rochiei cu peste un an în urmă, inspirat vag dintr-un model Elie Saab pe care părinţii ei, care aveau să scoată şi jumătate din banii pentru nunta fratelui ei mai mare, Stephen, ce urma să aibă loc peste şase luni, nu şi l-ar fi permis. Chiar şi această variantă cu preţ redus ar fi fost imposibilă din salariul pe care Strike i-l plătea lui Robin.

Lumina din camera de probă era măgulitoare, însă imaginea lui Robin din oglinda cu ramă aurie părea prea palidă, iar ochii, încercănaţi şi obosiţi. Nu putea fi chiar sigură dacă modificarea prin care rochia rămăsese fără bretele era una tocmai reuşită. Ceea ce îi plăcuse de la bun început la acest model fuseseră, în parte, mânecile lungi. Se gândea că poate era istovită din cauză că se gândise la rochia de nuntă atât de mult.

Camera de probă mirosea a covor nou şi a lac. În timp ce mama lui Robin, Linda, se uita cum croitoreasa bagă ace, pliseaza şi trage metrii de şifon, Robin, deprimată de propria ei imagine, se concentra în schimb asupra micului stand din colţ în care erau diademe de cristal şi flori artificiale.

— Mai spune-mi o dată, am ales o parură? întrebă croitoreasa, care avea obiceiul de a folosi persoana întâi plural întâlnită atât de des la asistentele medicale. Pentru nunta din iarnă înclinam către o diademă, nu-i aşa? Cred că ar merita să încercăm flori cu rochia fără bretele.

— Ar fi frumos cu flori, aprobă Linda din colţul camerei de probă.

Mama şi fiica semănau mult. Chiar dacă talia cândva zveltă a Lindei se îngroşase, iar părul ei roşu-auriu estompat, prins neglijent în vârful capului, avea acum fire argintii, ochii ei albaştri erau identici cu cei ai fiicei sale şi îl priveau acum pe al doilea ei copil cu o preocupare şi o agerime care pentru Strike ar fi fost de o familiaritate comică.

Robin încercă un şir de paruri cu flori artificiale, neplăcându-i niciuna dintre ele.

— Poate că rămân la diademă, spuse ea.

— Sau flori naturale? sugeră Linda.

— Da, spuse Robin, dorindu-şi dintr-odată cu ardoare să scape de mirosul de covor şi de imaginea ei palidă prinsă în oglindă. Să mergem să vedem dacă florăria poate să facă ceva.

Se bucura că, pentru câteva minute, putea să rămână singură în camera de probă. În timp ce îşi scotea cu greu rochia şi îşi lua iar blugii şi puloverul, încercă să-şi analizeze proasta dispoziţie. Deşi regreta că fusese obligată să rateze întâlnirea lui Strike cu Wardle, aşteptase cu nerăbdare să se depărteze câteva sute de kilometri de bărbatul fără faţă şi în haine negre care îi înmânase un picior tăiat.

Dar nu simţea deloc că evadase. Ea şi cu Matthew se certaseră iar în trenul cu care veniseră în Nord. Chiar şi aici, în camera de probă din James Street, neliniştile ei tot mai numeroase o bântuiau: comenzile în scădere ale agenţiei, teama de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă Strike nu mai putea s-o angajeze. După ce se îmbrăcă, îşi verifică mobilul. Niciun mesaj de la Strike.

Un sfert de oră mai târziu, răspundea aproape monosilabic printre găleţile cu mimoze şi crini. Florarul se fâţâia şi se agita, punând flori lângă părul lui Robin pentru comparaţie şi picurând din greşeală apă rece şi verzuie de pe tulpina lungă a unui trandafir pe puloverul ei crem.

— Hai să mergem la Bettys, sugeră Linda după ce comandaseră în sfârşit o parură florală.

Bettys of Harrogate era o instituţie în partea locului, ceainăria de tradiţie a oraşului balnear. În faţa ei, unde clienţii stăteau la coadă sub o marchiză de sticlă cu negru şi auriu, erau atârnate ghivece cu flori, iar înăuntru se găseau veioze din cutii de ceai şi ceainice ornamentale, scaune moi şi chelneriţe în uniforme cu broderie englezească. Încă de când era mică, pentru Robin fusese o delectare să se uite în vitrinele de sticlă la şirurile de porcuşori graşi de marţipan şi să o urmărească pe mama ei cum cumpără una dintre acele prăjituri somptuoase cu fructe şi alcool, fiecare într-o cutie de tablă.

Astăzi, Robin stătea la o masă de la geam, privind fix spre straturile cu flori care semănau cu formele geometrice făcute din plastilină de copiii mici. Refuză să mănânce, ceru un ceai şi deschise iar clapa mobilului. Nimic.

— Eşti în regulă? o întrebă Linda.

— Da, spuse Robin. Mă gândeam doar dacă sunt noutăţi.

— Ce fel de noutăţi?

— Despre picior, spuse Robin. Strike s-a întâlnit aseară cu Wardle – ofiţerul de la Poliţia Metropolitană.

— A, spuse Linda.

Până la sosirea ceaiului, între ele se aşternu tăcerea. Linda comandase un Fat Rascal, una dintre turtele mari de la Bettys. O unse cu unt, apoi întrebă:

— Tu şi cu Cormoran o să încercaţi chiar voi să aflaţi cine a trimis piciorul, nu-i aşa?

Ceva din tonul mamei ei o făcu pe Robin să procedeze cu precauţie.

— Ne interesează ce face poliţia, asta e tot.

— A, spuse Linda, mestecând şi privind-o pe Robin.

Robin se simţi vinovată pentru că era irascibilă. Rochia de nuntă era scumpă şi ea nu-şi manifestase recunoştinţa.

— Scuze că am fost arţăgoasă.

— Nu-i nimic.

— Numai că Matthew mă bate la cap întruna cu faptul că lucrez pentru Cormoran.

— Da, aseară am auzit câte ceva despre asta.

— O, Doamne, mamă, îmi pare rău!

Robin crezuse că reuşiseră să se certe cu glas suficient de scăzut ca să nu-i trezească pe părinţii ei. Se certaseră pe drumul spre Masham, suspendaseră ostilităţile în timp ce luau cina cu părinţii ei, apoi reluaseră cearta în sufragerie, după ce Linda şi Michael se duseseră la culcare.

— Numele lui Cormoran a intervenit foarte des, nu-i aşa? Bănuiesc că Matthew e…?

— Nu e *îngrijorat,* spuse Robin.

Matthew era hotărât să trateze slujba lui Robin ca pe un fel de glumă, dar când se vedea obligat să o ia în serios – de exemplu, atunci când cineva trimitea un picior tăiat –, devenea mai degrabă furios decât îngrijorat.

— Păi, dacă nu e îngrijorat, ar trebui să fie, spuse Linda. Cineva ţi-a trimis o bucată dintr-o femeie moartă, Robin. Nu cu mult timp în urmă Matthew ne-a sunat să ne spună că eşti la spital pentru că te-ai lovit la cap. Eu nu-ţi spun să demisionezi!

Linda refuză să se lase intimidată de expresia plină de reproş a lui Robin.

— Ştiu că asta e ceea ce-ţi doreşti. În orice caz…

Linda împinse jumătatea mai mare a turtei ei în mâna docilă a lui Robin.

— … eu nu voiam să te întreb dacă Matt e îngrijorat. Voiam să te întreb dacă e gelos.

Robin sorbi din ceaiul ei tare Bettys Blend. Se gândi vag să ducă la birou nişte pliculeţe de ceai din

acestea. La Waitrose-ul din Ealing nu se găsea ceva atât de bun. Lui Strike îi plăcea ceaiul tare.

— Da, Matt e gelos, spuse ea în cele din urmă.

— Presupun că nu are niciun motiv?

— Bineînţeles că nu! spuse Robin cu înflăcărare.

Se simţea trădată. Mama ei era întotdeauna de partea ei, întotdeauna…

— Nu trebuie să te aprinzi aşa, spuse Linda netulburată. Nu voiam să sugerez că ai fi făcut ceva ce nu trebuia.

— Foarte bine, spuse Robin mâncând turta fără să-şi dea seama. Pentru că nu am făcut. E şeful meu, atâta tot.

— Şi prietenul tău, sugeră Linda, dacă e să judecăm după felul în care vorbeşti despre el.

— Da, spuse Robin.

Dar onestitatea o făcu să adauge:

— Dar nu e o prietenie obişnuită.

— De ce?

— Lui nu-i place să discute despre chestii personale. Parcă i le-ai smulge cu cleştele.

În afara unei seri celebre, rareori pomenită de ei după aceea – când Strike se îmbătase atât de tare încât abia se mai ţinea pe picioare – informaţiile despre viaţa lui privată oferite voluntar fuseseră practic inexistente.

— Dar vă înţelegeţi bine, nu?

— Da, foarte bine.

— Multor bărbaţi le e greu să audă cât de bine se înţeleg consoartele lor cu alţi bărbaţi.

— Şi ce-ar trebui să fac, să lucrez doar cu alte femei?

— Nu, spuse Linda. Ziceam doar că e evident că Matthew se simte ameninţat.

Robin bănuia uneori că mama ei regreta faptul că ea nu avusese mai mulţi prieteni înainte de a rămâne cu Matthew. Ea şi cu Linda erau apropiate; ea era singura fiică a Lindei. Acum, în mijlocul zăngăniturilor şi clinchetelor din ceainărie, Robin îşi dădu seama că se temea că Linda ar putea să-i spună că nu e prea târziu să se dea înapoi din faţa nunţii,

dacă asta dorea. Oricât de obosită şi de deprimată era şi în ciuda faptului că ultimele lor luni fuseseră furtunoase, Robin ştia că îl iubeşte pe Matthew. Rochia era gata, biserica era rezervată, petrecerea aproape plătită. Acum trebuia să îi dea înainte şi să ajungă la linia de sosire.

— Nu sunt amorezată de Strike. Oricum, el are o relaţie, se vede cu Elin Toft. E prezentatoare la Radio Three.

Spera ca această informaţie să abată atenţia mamei ei, o consumatoare entuziastă de emisiuni de radio atunci când gătea şi grădinărea.

— Elin Toft? Ea e fata aia blondă foarte frumoasă care a vorbit acum câteva seri la televizor despre compozitorii romantici?

— Probabil, spuse Robin fără niciun entuziasm.

Deşi tactica ei de diversiune avusese succes, Robin schimbă subiectul.

— Deci te descotoroseşti de Land Rover?

— Da. N-o să luăm nimic pe el, bineînţeles. Poate la fier vechi…

Apoi Lindei îi veni dintr-odată o idee:

— … dacă nu cumva îl vreţi tu şi cu Matthew. Are impozitul plătit pe un an şi reuşeşte, cumva, să treacă de fiecare dată testul de siguranţă.

Robin îşi mestecă turta, gânditoare. Matthew se plângea mereu că nu au maşină, lipsă pe care o atribuia salariului ei mic. Faptul că soţul surorii lui avea un A3 Cabriolet îi provoca suferinţe aproape fizice. Robin ştia că Matthew ar fi avut o părere foarte diferită despre un Land Rover vechi şi uzat, cu mirosul lui permanent de câine ud şi cizme de cauciuc, dar în noaptea aceea, la ora 1, Matthew enumerase în sufrageria familiei estimările lui pentru salariile tuturor contemporanilor lor, concluzionând bombastic că salariul lui Robin era chiar la coada clasamentului. Îşi imagină, cu o izbucnire bruscă de maliţiozitate, că îi spune logodnicului ei „Dar acum avem Land Rover-ul, Matt, nu mai are niciun rost să încercăm să facem economii pentru un Audi!

— Ar putea fi foarte util pentru muncă, spuse ea cu voce tare, dacă trebuie să mergem în afara Londrei. Strike n-ar mai trebui să închirieze o maşină.

— Mhm, spuse Linda aparent absentă, dar cu ochii aţintiţi asupra feţei lui Robin.

Se duseră acasă, unde îl găsiră pe Matthew punând masa împreună cu viitorul lui socru. În casa părinţilor ei ajuta mai mult la bucătărie decât o făcea acasă, cu Robin.

— Cum arată rochia?

Întrebarea i se păru lui Robin o tentativă de împăcare.

— În regulă, spuse ea.

— Aduce ghinion dacă-mi spui cum e? spuse el.

Apoi, după ce ea nu schiţă niciun zâmbet:

— Oricum, sunt sigur că arăţi minunat.

Robin se îmbună şi întinse o mână, iar el îi făcu cu ochiul, în timp ce îi strângea degetele. Apoi Linda trânti un vas cu piure de cartofi pe masă, între ei, şi îi spuse lui Matthew că le dădea lor vechiul Land Rover.

— Ce? spuse Matthew.

Faţa lui era o oglindă a disperării.

— Spui mereu că vrei o maşină, zise Robin agresiv, în apărarea mamei ei.

— Da, dar… Land Rover-ul în Londra?

— De ce nu?

— I-ar distruge imaginea, spuse fratele ei Martin.

Martin tocmai intrase în cameră, cu ziarul în mână; studiase caii din cursele de după-amiază de pe Grand National.

— Dar ţie ţi se potriveşte de minune, Rob. Parcă te văd pe tine şi pe Ţopăitor cum mergeţi pe drumuri de ţară spre locul crimei.

Matthew îşi încleştă fălcile.

— Ţine-ţi gura, Martin! se răsti Robin.

Se aşeză la masă, privind cu furie spre fratele ei mai mic, şi adăugă:

— Şi aş vrea să te văd cum îi spui tu lui Strike Ţopăitorul în faţă.

— Probabil că ar râde, zise Martin voios.

— Pentru că sunteţi la fel? adăugă Robin cu o voce tensionată. Amândoi aveţi un palmares de război extraordinar, după ce v-aţi riscat viaţa?

Martin era singurul dintre cei patru copii Ellacott care nu făcuse facultate şi singurul care încă mai locuia cu părinţii. Era întotdeauna sensibil la cea mai mică aluzie că nu performase.

— Ce căcat vrei să spui cu asta – că ar trebui să fiu în armată? întrebă Martin înflăcărându-se.

— Martin! spuse Linda tăios. Ai grijă cum vorbeşti!

— Se ia de tine pentru că tu ai amândouă picioarele, Matt? întrebă Martin.

Robin lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi ieşi din bucătărie.

Avea din nou în faţa ochilor imaginea piciorului, cu tibia albă şi sclipitoare ieşind din carnea moartă, unghiile acelea uşor murdare pe care proprietara lor vrusese, poate, să le cureţe şi să le dea cu ojă roşie înainte ca ele să fie văzute şi de alţii…

Iar acum plângea, plângea pentru prima oară de când luase pachetul. Modelul vechiului covor de pe scări se înceţoşa, iar Robin bâjbâi după clanţa camerei ei. Se duse spre pat şi se aruncă cu faţa în jos pe plapuma curată, în timp ce umerii i se cutremurau şi pieptul îi palpita, cu mâinile lipite de faţa udă, încercând să-şi înăbuşe zgomotul suspinelor. Nu voia ca vreunul dintre ei să vină după ea; nu voia să fie nevoită să vorbească sau să explice; voia doar să stea singură, ca să se elibereze de emoţia pe care o reprimase ca să poată trece cu bine săptămâna de lucru.

Uşurătatea fratelui ei faţă de piciorul lipsă a lui Strike reflecta glumele lui Strike însuşi despre membrul lui amputat. O femeie murise în circumstanţe probabil groaznice şi brutale şi părea că nimănui nu-i păsa la fel de mult ca lui Robin. Moartea şi o toporişcă o reduseseră pe femeia necunoscută la o bucată de carne, o problemă care trebuia soluţionată, iar ea, Robin, se simţea ca şi

cum ar fi fost singura persoană care îşi mai amintea că o fiinţă umană vie şi respirândă folosise acel picior poate cu nu mai mult de o săptămână în urmă…

După zece minute de plâns susţinut, Robin se rostogoli pe spate, deschise ochii uzi şi privi prin vechea ei cameră, ca şi cum asta ar fi putut să-i aducă alinare.

Camera aceasta păruse cândva singurul loc sigur din lume. În cele trei luni de după ce se lăsase de universitate, nu ieşise aproape deloc din ea, nici măcar ca să mănânce. Pe vremea aceea pereţii erau şocant de roz, o alegere estetică eronată pe care o făcuse la 16 ani. Recunoscuse vag că fusese un eşec, dar nu vrusese să-i ceară tatălui ei să zugrăvească din nou, aşa că acoperise acea strălucire ţipătoare cu cât mai multe afişe posibil. La picioarele patului existase o fotografie mare cu Destiny's Child, cu faţa la ea. Chiar dacă acum acolo nu mai era nimic, în afara tapetului eau de Nil pe care Linda îl pusese atunci când Robin plecase de acasă la Matthew, în Londra, Robin încă mai vedea cum Beyonce, Kelly Rowland şi Michelle Williams o privesc fix de pe coperta albumului lor *Survivor.* Imaginea de neşters se lega de cea mai rea perioadă din viaţa sa.

Zilele acestea pe pereţi se mai aflau doar două fotografii înrămate; una cu Robin cu clasa ei a XII-a, în ultima lor zi de şcoală (Matthew, cel mai arătos băiat din an, era în fundal, refuzând să se strâmbe sau să poarte o pălărie ridicolă) şi cealaltă cu Robin la 12 ani, în timp ce îl călărea pe Angus, fostul ei ponei Highland, o făptură miţoasă, puternică şi încăpăţânată care trăise la ferma unchiului ei şi pe care Robin îl iubise la nebunie, în ciuda obrăzniciei lui.

Secată şi epuizată, Robin clipi ca să îndepărteze lacrimile şi îşi şterse faţa udă cu podurile palmelor. Din bucătăria de sub camera ei se înălţau voci înăbuşite. Era sigură că mama ei îl sfătuia pe Matthew să o lase singură o vreme. Robin spera ca

el s-o asculte. Se simţea ca şi cum ar fi putut să doarmă tot restul weekendului.

O oră mai târziu se afla în continuare întinsă pe patul dublu, holbându-se somnoroasă pe fereastră la vârful teiului din grădină, când Matthew bătu la uşă şi intră cu o cană cu ceai.

— Mama ta s-a gândit că ţi-ar prinde bine un ceai.

— Mersi, spuse Robin.

— O să ne uităm cu toţii împreună la curse. Mart a pariat mult pe Ballabriggs.

Nicio menţiune a suferinţei ei sau a remarcelor stupide ale lui Martin; comportamentul lui Matthew sugera că ea se făcuse cumva de râs, iar el îi oferea o soluţie. Robin îşi dădu seama imediat că el nu avea nici cea mai vagă idee despre ce stârniseră în ea vederea şi atingerea acelui picior de femeie. Nu, pur şi simplu era iritat că Strike, cu care niciunul dintre membrii familiei Ellacott nu se întâlnise, intervenea iar în conversaţiile de weekend. Era din nou ca la meciul de rugby cu Sarah Shadlock.

— Nu-mi place să mă uit cum îşi rup gâtul nişte cai, spuse Robin. Oricum, am ceva de lucru.

Matthew se uită în jos spre ea, apoi ieşi din cameră, închizând uşa cu o forţă puţin excesivă, aşa că aceasta se deschise iar în urma lui.

Robin se ridică în capul oaselor, îşi netezi părul, inspiră adânc şi apoi se duse să ia laptopul din husă, de pe noptieră. Se simţise vinovată pentru că îl luase cu ea în excursia acasă, vinovată pentru că sperase că o să-şi facă timp pentru ceea ce ea numea în sinea ei liniile ei de anchetă. Aerul lui Matthew de iertare generoasă pusese capăt vinovăţiei. Matthew n-avea decât să se uite la curse. Ea avea lucruri mai bune de făcut.

Se întoarse în pat, strânse un morman de perne în spatele ei, deschise laptopul şi intră pe anumite pagini favorite despre care nu discutase cu nimeni, nici măcar cu Strike, care ar fi crezut cu siguranţă că ea pierde vremea.

Petrecuse deja mai multe ore urmând două linii separate, dar înrudite de anchetă sugerate de scrisorile pe care ea insistase ca el să i le ducă lui Wardle: înştiinţarea din partea tinerei care dorea să scape de piciorul ei şi misiva din partea persoanei care dorea să facă cu ciotul lui Strike unele lucruri care ei îi provocau o uşoară greaţă.

Robin fusese fascinată dintotdeauna de funcţionarea minţii umane. Deşi întreruptă, cariera ei universitară fusese dedicată studierii psihologiei. Tânăra femeie care îi scrisese lui Strike părea să sufere de tulburare de identitate a integrităţii corporale, adică TIIC: dorinţa iraţională de a îndepărta o parte sănătoasă a trupului.

După ce citise mai multe lucrări ştiinţifice de pe internet, Robin ştia acum că cei care sufereau de TIIC erau puţini şi că nu avea idee care e cauza anume a tulburării lor. Vizitele pe site-urile de susţinere a lor îi arătaseră deja câtă aversiune păreau să aibă oamenii faţă de cei care sufereau de această tulburare. Forumurile erau pline de comentarii furioase, care îi acuzau pe suferinzii de TIIC că tânjeau la un statut care altora le fusese impus de ghinion şi boală sau că voiau să atragă atenţia într-o modalitate grotescă şi neplăcută. Atacurile erau urmate de replici la fel de furioase: oare cel care scrisese credea cu adevărat că suferindul *voia* să aibă TIIC? Oare chiar nu înţelegeau cât de greu era să ai transabilitate – să îţi doreşti, să ai nevoie să fii paralizat sau amputat? Robin se întrebă ce ar fi crezut Strike despre poveştile suferinzilor de TIIC, dacă le-ar fi citit. Bănuia că reacţia lui nu ar fi fost una empatică.

La parter se deschise uşa de la sufragerie şi Robin auzi o frântură a vocii unui comentator, pe tatăl ei cum îi spunea bătrânului lor labrador ciocolatiu să iasă pentru că trăsese un vânt şi râsul lui Martin.

Spre iritarea ei, Robin nu-şi putea aminti, epuizată cum era, numele fetei care îi scrisese lui Strike, care îi cerea sfatul în legătură cu tăierea piciorului ei, dar i se părea că fusese Kylie sau ceva

asemănător. Derulă încet pagina celui mai populat site de susţinere pe care îl găsise, atentă la orice nume de utilizator care ar fi putut să aibă vreo legătură cu aceasta, pentru că unde altundeva şi-ar fi putut împărtăşi fantezia o adolescentă cu o obsesie neobişnuită dacă nu în spaţiul virtual?

Uşa de la camera ei, rămasă întredeschisă după plecarea lui Matthew, se deschise larg şi labradorul alungat, Rowntree, intră încet. Se duse la Robin, care îl scărpină absentă după urechi, apoi se trânti lângă pat. Coada lui izbi podeaua o vreme, apoi câinele începu să doarmă, şuierând. Pe acest acompaniament de fornăieli, Robin continuă să perie forumurile.

Dintr-odată, simţi acea tresărire entuziastă care îi devenise familiară de când lucra pentru Strike, răsplata imediată pentru căutarea unei informaţii minore care putea să însemne ceva, nimic sau uneori totul.

Niciosoluţie: Ştie cineva ceva despre Cameron Strike?

Robin îşi ţinu respiraţia şi deschise firul de discuţie.

Albinuţ@: detectivul ăla cu un picior? da, e veteran.

Niciosoluţie: am auzit că e posibil să şi-l fi tăiat el.

Albinuţ@: Nu, dacă te uiţi asta a fost în Afganistan.

Asta era tot. Robin mai perie şi alte fire ale forumului, dar Niciosoluţie nu mersese mai departe cu investigaţia ei, iar cele două nu mai apăreau nicăieri. Asta nu însemna nimic; puteau să-şi fi schimbat numele de utilizator. Robin căută până fu satisfăcută că sondase toate cotloanele site-ului, dar numele lui Strike nu mai apăru.

Entuziasmul ei se stinse. Chiar şi presupunând că autoarea scrisorii şi Niciosoluţie erau una şi aceeaşi persoană, credinţa ei că amputarea piciorului lui Strike era una voluntară reieşise clar din scrisoare. Nu erau foarte mulţi amputaţi celebri de care să-ţi legi speranţa că starea lor era una voluntară.

Din sufrageria de dedesubt emanau acum strigăte de încurajare. Robin abandonă forumurile de TIIC şi se îndreptă spre a doua ei linie de anchetă.

Îi plăcea să creadă că de când lucra pentru agenţia de detectivi ajunsese să aibă pielea mai groasă. Cu toate acestea, după primele ei incursiuni în fanteziile acrotomofililor – cei atraşi sexual de amputaţi – la care ajunsese doar prin câteva click-uri, rămase cu o senzaţie de stomac strâns de care nu scăpă mult timp după ce ieşi de pe internet. Apoi se trezi că citeşte torentul de cuvinte al unui bărbat (presupunea că e bărbat) a cărui cea mai excitantă fantezie sexuală era o femeie cu toate cele patru membre amputate deasupra încheieturii cotului şi genunchiului. Punctul exact în care erau tăiate membrele părea să îl preocupe în mod deosebit. Un al doilea bărbat (cu siguranţă nu putea fi femeie) se masturbase încă din adolescenţă la ideea ghilotinării accidentale a picioarelor lui şi a picioarelor celui mai bun prieten al lui. Peste tot se discuta despre fascinaţia faţă de cioturile însele, faţă de mişcarea limitată a amputaţilor, faţă de ceea ce Robin presupunea a fi dizabilitatea ca manifestare extremă a bondajului.

În timp ce vocea nazală distinctivă a comentatorului de pe Grand National trăncănea incomprehensibil de jos, iar strigătele de încurajare ale fratelui său deveneau tot mai puternice, Robin examină mai multe forumuri, căutând vreo menţionare a numelui lui Strike şi, de asemenea, o linie care să lege această parafilie de violenţă.

I se părea remarcabil că niciunul dintre cei care îşi revărsau fanteziile cu amputaţi şi amputări pe acest forum nu părea să fie excitat de violenţă sau durere. Până şi bărbatul a cărui fantezie sexuală implica faptul că el şi prietenul lui îşi tăiau

picioarele împreună se exprima clar şi coerent pe acest subiect: ghilotinarea era doar pasul anterior necesar pentru a ajunge la ciot.

Oare o persoană excitată de Strike ca amputat ar fi putut să taie piciorul unei femei şi să i-l trimită? Robin se gândi dispreţuitor că ăsta era genul de lucru pe care Matthew l-ar fi crezut posibil, pentru că Matthew ar fi presupus că cineva care e suficient de bizar ca să se simtă atras de cioturi ar fi fost şi suficient de nebun ca să dezmembreze pe altcineva: de fapt, i s-ar fi părut chiar probabil. Însă, din ce-şi amintea Robin din scrisoarea de la RL, şi după ce examinase torentele de cuvinte de pe internet ale celorlalţi acrotomofili, i se părea mult mai probabil ca ceea ce vrusese să pună RL prin „despăgubirea" lui Strike să însemne unele practici pe care probabil că acesta le-ar fi găsit mai puţin atrăgătoare decât amputarea iniţială.

Bineînţeles, RL putea fi şi acrotomofil, şi psihopat…

— DA! ţipă Martin. DA, FIR-AR A DRACU'! CINCI SUTE DE BIŞTARI!

După tropăiturile ritmice care veneau din hol, părea că Martin consideră sufrageria insuficientă pentru o reprezentaţie completă a unui dans al victoriei. Rowntree se trezi, sări în picioare şi scoase un lătrat ameţit. Zgomotul era atât de puternic că Robin nu îl auzi pe Matthew că se apropie decât când el deschise uşa. Robin apăsă automat pe mouse, de mai multe ori, făcând cale întoarsă pe site-urile dedicate fetişului sexual cu amputaţi.

— Bună, spuse ea. Înţeleg că Ballabriggs a câştigat.

— Da, spuse Matthew.

Pentru a doua oară în ziua aceea, el îi întindea o mână. Robin împinse laptopul la o parte, iar Matthew trase de ea să se ridice şi o îmbrăţişă. Căldura trupului lui o alina, revărsându-se în ea şi liniştind-o. Nu mai suporta încă o noapte de gâlceava.

Apoi Matthew se desprinse de ea, cu ochii aţintiţi pe deasupra umărului ei.

— Ce e?

Robin se uită în jos, la laptop. În mijlocul textului de pe ecranul alb şi strălucitor apărea o căsuţă mare cu o definiţie:

Acrotomofilie *substantiv*

Parafilie în cadrul căreia satisfacţia sexuală derivă din

fantezii sau acte care implică un amputat.

Urmă o scurtă tăcere.

— Câţi cai au murit? întrebă Robin cu voce tensionată.

— Doi, răspunse Matthew.

Apoi ieşi din cameră.

14

…you ain’t seen the last of me yet,

I’ll find you, baby, on that you can bet.[24]

Blue Öyster Cult, „Showtime”

Duminică seara, la 8 şi jumătate, Strike stătea în faţa gării Euston şi fuma ceea ce avea să fie ultima lui ţigară până la sosirea din Edinburgh de peste nouă ore.

Elin fusese dezamăgită că el avea să lipsească de la concertul din seara aceea. În schimb, petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii în pat, alternativă pe care Strike o acceptase mai mult decât bucuros. Elin, care în afara dormitorului era foarte frumoasă, reţinută şi mai degrabă rece, în interiorul acestuia era mult mai expansivă. Amintirea anumitor privelişti şi sunete erotice – pielea ei de alabastru, puţin umedă, de sub gura lui, buzele ei palide gemând larg deschise – dădeau savoare aromei de nicotină. În spectaculosul apartament din Clarence Terrace al lui Elin fumatul nu era permis, deoarece fetiţa ei avea astm. În loc de asta, trataţia postcoitală a lui Strike fusese lupta cu somnul, în timp ce Elin îi punea la televizorul din dormitor o înregistrare în care vorbea despre compozitorii romantici.

— Ştii, tu semeni cu Beethoven, i-a spus ea gânditoare în timp ce camera focaliza pe un bust de marmură al compozitorului.

— Cu nasul făcut praf, a răspuns Strike.

I se mai spusese asta.

— Dar *de ce* te duci în Scoţia?

Elin întrebase în timp ce el îşi potrivea proteza de picior, aşezat pe patul din dormitorul ei. Acesta era decorat cu nuanţe de crem şi alb, însă nu avea nimic din austeritatea deprimantă a camerei de oaspeţi din casa Ilsei şi a lui Nick.

— Urmăresc o pistă, a spus Strike.

Era perfect conştient că exagera. În afara suspiciunilor lui, nu exista nimic care să îi pună pe Donald Laing şi Noel Brockbank în legătură cu piciorul tăiat. Cu toate acestea şi oricât ar fi deplâns în sinea lui cele aproape 300 de lire cât îl costa călătoria dus-întors, nu regreta decizia de a se duce acolo.

Strivi mucul ţigării sub călcâiul protezei, intră în gară, îşi cumpără o pungă cu mâncare de la supermarket şi se sui în trenul de noapte.

Compartimentul individual cu chiuvetă rabatabilă şi un pat îngust era minuscul, dar cariera militară îl dusese pe Strike în locuri mult mai inconfortabile. A fost încântat să descopere că înălţimea lui de un metru optzeci încăpea la fix în pat şi, la urma urmei, într-un spaţiu mic îi era întotdeauna mai uşor să se mişte după ce îşi scotea proteza. Îl nemulţumea doar faptul că în compartiment era prea cald: el îşi menţinea apartamentul la o temperatură pe care oricare femeie pe care o cunoştea ar fi reclamat-o drept glacială, nu că ar fi dormit vreodată o femeie în apartamentul său de la mansardă. Elin nici măcar nu văzuse locuinţa; pe Lucy, sora lui, nu o invitase niciodată acolo, ca să nu-i distrugă iluzia că zilele acestea el făcea foarte mulţi bani. De fapt, dacă stătea să se gândească, Robin era singura femeie care intrase vreodată în apartament.

Trenul porni smucit. Pe la fereastră treceau bănci şi stâlpi. Strike se prăbuşi pe pat, desfăcu primul sendviş cu şuncă şi luă o gură mare, amintindu-şi în acest timp cum stătea Robin la masa din bucătăria lui, albă la faţă şi zguduită. Se bucura să o ştie acasă, în Masham, la distanţă de răul posibil: putea să pună la păstrare cel puţin o grijă.

Situaţia în care se găsea acum îi era profund familiară. Se simţea de parcă ar fi fost din nou în armată, călătorind de-a lungul Marii Britanii cât mai ieftin posibil ca să se prezinte la unitatea DIS din Edinburgh. Nu fusese detaşat acolo niciodată. Ştia că sediul e în castelul care se înălţa pe proeminenţa stâncoasă neregulată din mijlocul oraşului.

Mai târziu, după ce parcursese clătinat coridorul huruitor ca să urineze, se dezbrăcă până la boxeri şi se întinse peste păturile subţiri ca să doarmă sau mai degrabă să moţăie. Mişcarea laterală de legănare era liniştitoare, dar viteza fluctuantă a trenului îl zgâlţâia şi îl trezea din somn. De când explodase Viking-ul cu care mergea prin Afganistan, lui Strike îi era greu să meargă cu altcineva la volan. Acum descoperea că această uşoară fobie viza şi trenurile. De trei ori îl trezi, ca o sonerie, şuieratul unei locomotive care se repezea în cealaltă direcţie cu vagoanele ei; legănatul uşor al trenului care cotea îl făcea să-şi imagineze groaza faţă de monstrul imens de metal care se dezechilibra, se rostogolea, se prăbuşea şi se făcea bucăţi…

Trenul opri în gara Waverley din Edinburgh la 5 şi un sfert, dar micul dejun se servea abia la 6. Strike se trezi la zgomotul unui însoţitor de tren care parcurgea vagonul şi distribuia tăvi. Când Strike deschise uşa, ţinându-şi echilibrul într-un picior, tânărul în uniformă scoase un ţipăt necontrolat de spaimă, cu ochii aţintiţi asupra protezei întinse pe podea, în spatele lui Strike.

— Scuze, prietene, spuse el cu un accent puternic de Glasgow.

Însoţitorul privi de la proteză la piciorul lui Strike şi înapoi, dându-şi seama că, la urma urmei, pasagerul nu-şi tăiase piciorul.

— Ai un piciorong!

Amuzat, Strike luă tava şi închise uşa. După o noapte de nesomn, îşi dorea o ţigară mult mai mult decât un croasant cauciucos reîncălzit, aşa că se apucă să-şi lege piciorul şi să se îmbrace, în timp ce înghiţea cafeaua neagră, şi coborî printre primii în răcoarea dimineţii scoţiene timpurii.

Amplasarea gării lăsa impresia ciudată că aceasta se află pe fundul unei prăpăstii. Strike distingea prin acoperişul de sticlă în zigzag formele întunecate ale clădirilor gotice impunătoare de deasupra lui, de pe un teren mai înalt. Găsi acel loc de lângă coada de taxiuri de unde spusese Hardacre că o să-l ia, se

aşeză pe o bancă rece de metal şi îşi aprinse ţigara, cu rucsacul la picioare.

Hardacre apăru abia după 20 de minute, iar atunci Strike simţi o îndoială profundă. Fusese atât de recunoscător că scapă de cheltuiala unei maşini închiriate că i se păruse prea grosolan să-l întrebe pe Hardacre ce maşină are.

Un Mini. Un nenorocit de Mini…

— Oggy!

Îşi strânseră mâna şi se îmbrăţişară în stilul american care pătrunsese până şi în forţele armate. Hardacre măsura abia un metru şaizeci şi cinci, un anchetator cu aspect amabil şi păr rar şi cenuşiu. Strike ştia că aparenţa lui banală ascundea o minte investigatoare ascuţită. Fuseseră împreună la arestarea lui Brockbank. Şi doar acest lucru fusese suficient ca să-i apropie, cu toate problemele pe care li le adusese după aceea.

Hardacre păru să-şi dea seama că ar fi trebuit să menţioneze ce tip de maşină are abia când îl văzu pe vechiul lui prieten cum se pliază şi intră în Mini.

— Am uitat ce matahală eşti, comentă el. O să te descurci s-o conduci?

— A, da, spuse Strike dând scaunul în spate cât de mult se putea. Mersi că mi-o împrumuţi, Hardy.

Cel puţin avea schimbător automat.

Mica maşină ieşi din gară, şerpuind în susul dealului spre clădirile negre ca funinginea care priviseră în jos spre Strike prin acoperişul de sticlă. Dimineaţa timpurie era de un cenuşiu rece.

— Cică mai încolo se face frumos, murmură Hardacre.

Urcară pe strada Royal Mile, abruptă şi pietruită, pe lângă magazinele care vindeau tartane şi steaguri cu leul pe două picioare, restaurante şi cafenele, panouri care făceau reclamă la excursii cu fantome şi străduţe înguste ce ofereau imagini fugare ale oraşului care se întindea sub ei, la dreapta.

În vârful dealului începea să se vadă castelul întunecat şi ameninţător pe fundalul cerului, înconjurat de ziduri de piatră înalte şi rotunjite.

Hardacre coti la dreapta, îndepărtându-se de porţile cu blazon unde pândeau deja turiştii dornici să evite cozile. Îşi spuse numele la o gheretă de lemn, îşi arătă legitimaţia şi trecu mai departe, spre intrarea tăiată în roca vulcanică, după care urma un tunel bine iluminat tapetat cu cabluri electrice groase. Ieşiră din tunel şi se treziră mult deasupra oraşului. Pe meterezele de lângă ei se înşirau tunuri, iar dincolo de metereze era o privelişte ceţoasă asupra clopotniţelor şi acoperişurilor oraşului negru cu auriu, întinzându-se până departe, la Firth of Forth.

— Frumos, spuse Strike apropiindu-se de tunuri ca să vadă mai bine.

— Nu e rău, aprobă Hardacre, aruncând o privire prozaică spre capitala scoţiană. Aici, Oggy.

Intrară în castel printr-o poartă laterală din lemn. Strike îl urmă pe Hardacre pe coridorul răcoros şi îngust cu lespezi de piatră, urcând apoi câteva scări dificile pentru genunchiul piciorului său drept. Pe pereţi atârnau, la intervale neregulate, fotografii cu militari victorieni în uniformă de gală.

O uşă de la primul palier dădea într-un coridor mărginit de birouri cu mochetă de un roz-închis murdar şi pereţi verzi ca de spital. Chiar dacă nu mai fusese acolo, lui Strike locul i se păru imediat familiar, fără ca vechiul squat din Fulbourne Street să-l poată egala. Asta fusese viaţa lui: Ar fi putut să se aşeze la un birou liber şi în zece minute să se reapuce de lucru.

Pe pereţi se găseau afişe, unul dintre ele amintind anchetatorilor importanţa şi procedurile Orei de Aur – acea scurtă perioadă de timp de după o infracţiune în care indiciile şi informaţiile erau cele mai abundente şi mai uşor de cules –, un altul înfăţişa fotografii cu Droguri de Mare Risc. Existau panouri albe pe care apăreau înscrise noile date şi termenele a diverse cazuri în desfăşurare – „aşteptăm telefon & analiza ADN”, „trebuie formularul de adopţie” – şi fişete de metal cu truse mobile de amprentare. Uşa laboratorului era deschisă. Pe o masă înaltă de metal se afla o pernă băgată într-o pungă pentru

probe, plină de pete maro-închis de sânge. Lângă ea se afla o cutie de carton cu sticle de băuturi. Unde era vărsare de sânge, era întotdeauna şi alcool. În colţ se găsea o sticlă goală de Bell de care se sprijinea o bonetă militară roşie, articolul vestimentar după care fusese poreclită unitatea.

O blondă tunsă scurt cu un costum în dungi se apropie de ei din cealaltă direcţie.

— Strike.

El nu o recunoscu imediat.

— Emma Daniels, spuse ea zâmbind larg. Catterick, 2002. Spuneai că sergentul nostru e un bou neglijent.

— A, da, spuse Strike în timp ce Hardacre chicotea. Aşa şi era. Te-ai tuns.

— Şi tu ai devenit celebru.

— N-aş merge atât de departe, spuse Strike.

Un tânăr palid în cămaşă scoase capul dintr-un birou de mai încolo, interesat de conversaţie.

— Trebuie să plecăm, Emma, spuse Hardacre subit.

Apoi, după ce îl introduse pe detectivul particular în biroul lui şi închise uşa în urma lor, spuse:

— Ştiam că o să devină interesaţi dacă te văd.

Camera era mai degrabă întunecoasă, în mare parte din cauza faptului că fereastra dădea direct spre o faţadă abruptă de stâncă goală. Fotografii cu copiii lui Hardacre şi o colecţie apreciabilă de halbe de bere din ceramică însufleţeau decorul, în care se regăseau aceeaşi mochetă roz murdar şi aceiaşi pereţi verde-deschis de pe coridor.

— Bun, Oggy, spuse Hardacre bătând la tastatură. Uite-l.

Hardacre se dădu la o parte, lăsându-l pe Strike să se aşeze la biroul lui. DIS putea să acceseze dosarele de la toate cele trei servicii. Acolo, pe monitorul calculatorului, se afla poza lui Noel Campbell Brockbank. Fusese făcută înainte ca Strike să-l cunoască, înainte ca Brockbank să primească loviturile la faţă care îi înfundaseră permanent o orbită şi îi măriseră una din urechi. Păr

brunet tuns periuţă, o faţă lungă şi îngustă, cu nuanţe albăstrii în jurul maxilarului şi cu o frunte neobişnuit de înaltă: Când se întâlniseră prima oară, Strike se gândise că alungirea capului şi trăsăturile uşor disproporţionate făceau să pară că cineva strânsese capul lui Brockbank cu menghina.

— Nu te pot lăsa să tipăreşti nimic, Oggy, spuse Hardacre în timp ce Strike se aşeza pe scaunul de birou cu rotile, dar ai putea să faci o fotografie a monitorului. Cafea?

— Ceai, dacă ai. Mulţam.

Hardacre ieşi din cameră şi închise cu grijă uşa în urma lui, iar Strike îşi scoase mobilul ca să facă fotografii ale monitorului. După ce se asigură că îi ieşise bine, derulă pagina ca să vadă întregul dosar al lui Brockbank, notându-şi data naşterii şi alte detalii personale.

Brockbank se născuse de Crăciun, în anul în care se născuse şi Strike. Când se înrolase în armată dăduse o adresă de domiciliu din Barrow-in-Furness. La puţin timp după ce servise în Operaţiunea Granby – mai bine-cunoscută publicului drept primul Război din Golf – se căsătorise cu o văduvă de militar cu două fiice, una din ele fiind Brittany. Fiul lui se născuse în timp ce el servea în Bosnia.

Strike parcurse dosarul, luându-şi notiţe, până la rana determinantă care pusese capăt carierei lui Brockbank. Hardacre intră iar în cameră cu două căni şi Strike murmură mulţumesc, în timp ce continua să studieze dosarul digital. Nu se pomenea nicăieri acolo de crima de care fusese acuzat Brockbank, pe care Strike şi cu Hardacre o investigaseră şi de care amândoi rămăseseră convinşi că Brockbank se face vinovat. Faptul că scăpase de justiţie era unul dintre cele mai mari regrete ale carierei militare a lui Strike. Cea mai vie amintire a lui cu Brockbank era expresia complet sălbatică a acestuia, în timp ce se repezea la el cu o sticlă de bere spartă. Era cam de dimensiunile lui Strike, poate chiar mai înalt. Hardacre spusese mai

târziu că sunetul scos de Brockbank când se izbise de zid, după ce îl lovise Strike, semănase cu cel al unei maşini care ar fi intrat în peretele fragil al cazarmei.

— Văd că are o pensie militară frumuşică, murmură Strike.

Îşi notă diversele locuri în care fusese trimisă pensia după ce Brockbank părăsise armata. Întâi, Brockbank se dusese acasă: Barrow-in-Furness. Apoi în Manchester, pentru ceva mai puţin de un an.

— Ha, spuse Strike încet. Deci într-adevăr tu *erai,* nenorocitule.

Brockbank plecase din Manchester şi se dusese în Market Harborough, apoi se întorsese în Barrow-in-Furness.

— Asta de-aici ce e, Hardy?

— Raportul psihiatric, spuse Hardacre, care se aşezase pe un scaun scund lângă perete şi studia şi el un dosar. Nici n-ar trebui să vezi aşa ceva. E o mare neglijenţă din partea mea că l-am lăsat acolo.

— Aşa e, îl aprobă Strike deschizând raportul.

Însă raportul psihiatric îi spuse lui Strike puţine lucruri pe care nu le ştia deja. Doar după ce Brockbank fusese spitalizat, devenise evident că acesta era alcoolic. Doctorii lui dezbătuseră îndelung care dintre simptomele lui puteau fi atribuite alcoolului, care sindromului de stres posttraumatic şi care contuziilor lui cerebrale. Strike se văzu nevoit să caute din mers pe Google unele cuvinte: afazie – dificultatea de a găsi cuvântul potrivit; dizartrie – vorbirea defectuoasă; alexitimie – dificultatea de a-ţi înţelege sau identifica emoţiile.

La momentul acela, lui Brockbank îi venise de minune uitarea. Cât de greu i-ar fi fost să mimeze unele dintre aceste simptome clasice?

— Ce nu au luat ei în calcul, spuse Strike, care cunoscuse şi plăcuse mai mulţi alţi oameni cu contuzii cerebrale, e că el a fost de la bun început un nemernic.

— Asta e adevărat, spuse Hardacre sorbind din cafea şi continuând să lucreze.

Strike închise dosarele lui Brockbank şi deschise dosarul lui Laing. Fotografia acestuia corespundea perfect amintirilor lui Strike despre grănicerul care avea doar 20 de ani atunci când se cunoscuseră: o faţă lată şi palidă, cu părul la mică distanţă de sprâncene şi ochi mici şi întunecaţi ca de dihor.

Strike îşi amintea bine detaliile scurtei cariere militare a lui Laing, căreia îi pusese capăt chiar el. Îşi notă adresa din Melrose a mamei lui Laing, citi în diagonală restul documentului şi apoi deschise raportul psihiatric ataşat.

Indicii puternice ale unor tulburări de personalitate antisociale şi borderline… este probabil să prezinte în continuare un risc de vătămare a altora…

Un ciocănit puternic la uşă îl făcu pe Strike să închidă dosarele de pe ecran şi să se ridice în picioare. Hardacre abia ajunsese la uşă când apăru o femeie cu expresie severă, îmbrăcată în fustă.

— Ai aflat ceva despre Timpson? se răsti ea la Hardacre.

Însă îi aruncă lui Strike o privire urâtă şi bănuitoare, iar acesta presupuse că ea fusese informată deja foarte bine de prezenţa lui.

— Eu o s-o întind acum, Hardy, spuse el imediat. Mă bucur că ne-am văzut.

Hardacre i-l prezentă rapid pe Strike subofiţerului, oferi o variantă concisă a legăturii anterioare dintre el şi Strike şi îl conduse pe acesta afară.

— Eu stau aici până târziu, îi spuse el în timp ce dădeau mâna la uşă. Sună-mă când o să ştii când aduci maşina înapoi. Mult noroc!

Strike coborî cu atenţie scările de piatră, fiindu-i imposibil să nu mediteze la faptul că ar fi putut să fie aici, lucrând alături de Hardacre şi supunându-se rutinelor şi solicitărilor familiare ale Diviziei de Investigaţii Speciale. Armata ar fi vrut ca el să rămână, chiar dacă nu mai avea partea de jos a piciorului. Strike nu regretase niciodată decizia de a

pleca, dar această imersiune scurtă şi subită în vechea lui viaţă îi provoca o nostalgie inevitabilă.

Ieşi în lumina slabă a soarelui care sclipea printr-o spărtură a norilor deşi, mai conştient ca oricând de modificarea statutului său. Era liber, acum, să ignore cerinţele unor superiori nerezonabili şi limitarea unui birou închis în stâncă, dar pe de altă parte fusese lipsit de puterea şi statutul Armatei Britanice. Era complet singur în timp ce relua ceea ce putea foarte bine să se dovedească a fi o căutare de potcoave de cai morţi, înarmat doar cu câteva adrese şi urmărindu-l pe cel care îi trimisese lui Robin un picior de femeie.

15

Where's the man with the golden tatoo?[25]

Blue Öyster Cult, „Power Underneath Despair"

Aşa cum se aşteptase Strike, să conducă acel Mini, chiar şi după ce reglase scaunul în toate modalităţile posibile, se dovedea o afacere extrem de inconfortabilă. Pierderea piciorului drept însemna că trebuia să manevreze acceleraţia cu stângul. Într-un spaţiu atât de înghesuit, asta necesita o înclinare dificilă şi inconfortabilă a trupului său. Abia după ce ieşi cu bine din capitală, pe autostrada liniştită şi dreaptă spre Melrose, A7, se simţi în stare să îşi îndrepte gândurile de la mecanica şofării maşinii de împrumut la soldatul Laing din Regimentul Regal de Grăniceri, pe care îl întâlnise prima oară cu 11 ani în urmă, pe un ring de box.

Lupta avusese loc pe seară, într-o sală de sport dezolantă şi întunecoasă care răsuna de strigătele răguşite a 500 de soldaţi vehemenţi. Pe atunci el era caporalul Cormoran Strike de la Poliţia Regală Militară, în formă perfectă, pregătit şi musculos, cu două picioare puternice, gata să arate ce poate la Turneul de Box Inter-Regimental. Susţinătorii lui Laing îi întreceau pe ai lui cu o proporţie de cel puţin trei la unu. Nu era ceva personal. Poliţia militară era impopulară din principiu. A urmări cum o Bonetă Roşie era făcută KO ar fi fost un sfârşit satisfăcător pentru o gală de box. Erau doi bărbaţi puternici, iar lupta lor avea să fie ultima a serii. Mugetul mulţimii vuia prin venele ambilor luptători, ca un al doilea puls.

Strike îşi amintea ochii mici şi negri ai adversarului său şi părul scurt şi ţepos, roşu-închis ca blana de vulpe. Pe întreaga lungime a antebraţului drept avea un tatuaj cu un trandafir galben. Gâtul lui era mult mai lat decât mandibula

îngustă, iar pieptul albicios, fără păr, era musculos ca o statuie de marmură a lui Atlas; pe pielea albă, pistruii presăraţi pe braţele şi umerii lui ieşeau în evidenţă ca nişte muşcături de ţânţari.

După patru runde scorul era nedecis, bărbatul mai tânăr poate mai rapid pe picioare, Strike superior ca tehnică.

În a cincea, Strike a parat, a simulat o lovitură la faţă şi l-a lovit pe Laing la rinichi, doborându-l. Facţiunea anti-Strike a amuţit, în timp ce adversarul lui se prăbuşea pe prelată, apoi în sală au răsunat huiduieli ca nişte mugete de elefanţi.

Când arbitrul a ajuns la şase, Laing era din nou în picioare, dar o parte a disciplinei lui rămăsese pe prelată. Lovituri dezlănţuite, un refuz temporar de a se desprinde care i-a adus o mustrare dură din partea arbitrului, o lovitură suplimentară după gong: un al doilea avertisment.

După primul minut din runda a şasea, Strike a reuşit să profite de degringolada tehnică a adversarului său şi l-a împins în corzi pe Laing, din al cărui nas acum se revărsa sângele. Când arbitrul i-a despărţit şi apoi le-a făcut semn să continue, Laing a renunţat la poleiala de comportament civilizat şi a lovit cu capul. Arbitrul a încercat să intervină, dar Laing şi-a ieşit din minţi. Strike a evitat la mustaţă o lovitură de picior în vintre, apoi s-a trezit prins în braţe de Laing, în timp ce dinţii acestuia i se înfigeau în faţă. Strike a auzit neclar strigătele arbitrului, apoi diminuarea bruscă a sunetului mulţimii atunci când entuziasmul acesteia s-a transformat în îngrijorare, în faţa forţei hidoase care emana din Laing. Arbitrul i-a obligat pe boxeri să se despartă, urlând la Laing, dar acesta părea să nu audă nimic, pregătindu-se iar şi apoi azvârlind un croşeu spre Strike, care a făcut un pas lateral şi a trimis o lovitură puternică în stomacul lui Laing. Laing s-a îndoit, fără suflare, şi a căzut pe podea în genunchi. Strike a părăsit ringul pe nişte aplauze anemice, în timp ce din muşcătura usturătoare de la pomet îi curgea sânge.

Strike, care a terminat turneul al doilea după un sergent de la Regimentul 3 Paraşutişti, a fost mutat din Aldershot două săptămâni mai târziu, dar nu înainte ca la el să ajungă vestea că Laing fusese consemnat în cazarmă pentru manifestarea lui nedisciplinată şi violenţă în ring. Probabil că pedeapsa ar fi fost mai aspră, dar Strike auzise că superiorul lui acceptase pledoaria lui Laing care invoca circumstanţe atenuante. Povestea lui era că intrase în ring profund tulburat de vestea avortului spontan al logodnicei sale.

Chiar şi atunci, cu ani înainte de a dobândi despre Laing informaţiile suplimentare care îl aduseseră pe acest drum de ţară într-un Mini împrumutat, Strike nu crezuse că un fetus mort însemna ceva pentru animalul pe care îl simţise fremătând sub pielea fără păr şi albă ca laptele a acestuia. Când plecase din ţară, urmele incisivilor lui Laing erau încă vizibile pe faţa lui.

Trei ani mai târziu, Strike sosise în Cipru pentru a investiga o acuzaţie de viol. La intrarea în camera de anchetă se trezise pentru a doua oară faţă în faţă cu Donald Laing, care acum se împlinise puţin şi afişa câteva tatuaje noi. Faţa sa era puternic pistruiată din cauza soarelui din Cipru, iar în jurul ochilor înfundaţi avea riduri.

Deloc surprinzător, avocatul lui Laing obiectase ca anchetarea clientului său să fie întreprinsă de cineva pe care acesta îl muşcase, aşa că Strike făcuse schimb de cazuri cu un coleg care venise în Cipru să ancheteze o reţea de traficanţi de droguri. O săptămână mai târziu, când a ieşit să bea ceva cu acest coleg, Strike a aflat, spre surpriza lui, că acesta înclina să dea crezare poveştii lui Laing, anume că el şi presupusa lui victimă, o chelneriţă din zonă, făcuseră sex consensual beţi, într-un mod grosolan, iar ea regreta acum asta, deoarece prietenul ei auzise zvonuri că ea plecase de la locul ei de muncă împreună cu Laing. Nu exista niciun mator pentru presupusa agresiune, care, susţinea chelneriţa, avusese loc sub ameninţarea unui cuţit.

— Mare petrecăreaţă, fusese evaluarea colegului său de la SIB despre presupusa victimă.

Strike nu se găsea în poziţia de a-l contrazice, dar nu uitase că Laing reuşise cândva să câştige simpatia unui ofiţer superior după o manifestare de violenţă şi nesubordonare la care asistaseră sute de oameni. Când a cerut detalii despre povestea şi conduita lui Laing, colegul lui i-a descris un bărbat pătrunzător şi plăcut, cu un simţ ciudat al umorului.

— Ar putea sta mai bine la disciplină, a recunoscut anchetatorul după ce a trecut în revistă dosarul lui Laing, dar nu mi se pare un violator. E căsătorit cu o fată de la ţară, care a venit aici cu el.

Strike s-a întors la cazul lui cu droguri, sub soarele înăbuşitor. Peste câteva săptămâni putea fi găsit întins pe podeaua unei mansarde pline de fum, ascultând o poveste ciudată. Acum etala deja o barbă mare, care creştea cu o viteză oportună atunci când el voia să arate „mai puţin milităros", cum spunea expresia cazonă. Din cauza aspectului neîngrijit al lui Strike, a sandalelor lui de Iisus, a pantalonilor lăbărţaţi şi a diverselor brăţări legate în jurul încheieturii groase a mâinii, probabil că tânărul vânzător de droguri cipriot, deja luat, a avut dreptate să nu îl suspecteze că e poliţist militar britanic. În timp ce stăteau întinşi alături, cu câte un joint în mână, companionul lui i-a mărturisit numele mai multor soldaţi care vindeau droguri pe insulă, şi nu doar canabis. Tânărul avea un accent puternic şi Strike era atât de ocupat să memoreze aproximările numelor reale sau poate ale unor nume fictive, încât noul nume de „Dunnullung" nu i-a sugerat imediat pe cineva cunoscut. Abia când companionul lui a început să-i spună cum „Dunnullung" îşi lega şi tortura soţia, Strike a făcut legătura dintre Dunnullung şi Laing. „Ce nebun", a spus pe un ton detaşat băiatul cu ochi bulbucaţi. „Pentru că ea a încercat să plece." După o chestionare atentă şi nonşalantă, cipriotul i-a mărturisit că auzise povestea de la Laing însuşi. Părea ca ea să fi fost

spusă în parte pentru a-l amuza, în parte pentru a-l avertiza pe tânărul cu care Laing avea de-a face.

A doua zi, Strike s-a dus să viziteze Cartierul Seaforth, care se cocea în soarele amiezii. Casele de aici erau cele mai vechi ale cazarmei de pe insulă, zugrăvite în alb şi puţin părăginite. Preferase să vină atunci când Laing, care reuşise să scape de acuzaţia de viol, era ocupat cu serviciul. Când a sunat la uşă, a auzit doar plânsetele îndepărtate ale unui copil mic.

— Noi credem că are agorafobie, i-a mărturisit o vecină bârfitoare care se grăbise să iasă ca să-şi împărtăşească ideile. E ceva puţin ciudat aici. E foarte retrasă.

— Dar soţul ei? a întrebat-o Strike.

— Donnie? a spus vecina cu însufleţire. A, el e sufletul petrecerii. Ar trebui să-l auzi cum îl imită pe caporalul Oakley! Ah, e la fix. Foarte amuzant.

Existau reguli, chiar multe, despre pătrunderea în casa unui soldat fără permisiunea lui expresă. Strike a bătut la uşă, dar nu a primit niciun răspuns. Auzea în continuare plânsetele copilului. A dat ocol casei, până în spate. Perdelele erau toate trase. A bătut la uşa din spate. Nimic.

Dacă trebuia să-şi apere acţiunile, singura lui justificare ar fi fost sunetul acelui plânset de copil. Era posibil ca acesta să nu fie considerat un motiv suficient pentru a intra prin forţă, în lipsa unui mandat. Strike nu avea încredere în cei care se bazau prea mult pe instinct sau intuiţie, dar era convins că ceva nu e în regulă. Avea un simţ bine şlefuit faţă de ceea ce era straniu şi pervers. De-a lungul întregii lui copilării, văzuse unele lucruri despre care alţii preferau să-şi imagineze că se întâmplă doar în filme.

Uşa s-a încovoiat şi a cedat când a băgat umărul în ea a doua oară. Bucătăria mirosea urât. Nimeni nu golise coşul de gunoi de mai multe zile. A pătruns în casă.

— Doamnă Laing?

Nu a răspuns nimeni. Plânsetele slabe ale copilului veneau de la etaj. A urcat scările, strigând pe măsură ce avansa.

Uşa de la dormitor era deschisă. Camera era în semiîntuneric. Mirosea oribil.

— Doamnă Laing?

Femeia era goală, legată de încheietura unei mâini şi de capul patului, acoperită parţial de un cearşaf plin de pete de sânge. Copilul zăcea lângă ea pe saltea, învelit doar cu un scutec. Strike vedea că arată mic şi nesănătos.

În timp ce el se repezea să o elibereze, căutând deja cu cealaltă mână mobilul ca să cheme salvarea, ea a spus cu o voce spartă:

— Nu… pleacă… ieşi afară…

Rareori mai văzuse Strike o asemenea teroare. În inumanitatea lui, soţul ei ajunsese să i se pară aproape supranatural. Chiar în timp ce Strike se străduia să îi elibereze încheietura însângerată şi umflată, ea îl implora să o lase acolo. Laing îi spusese că avea s-o omoare dacă, atunci când se întorcea el, copilul nu era mai fericit. Femeia nu părea în stare să conceapă un viitor în care Laing să nu fie omnipotent.

Donald Laing fusese condamnat la 16 ani de închisoare pentru ceea ce îi făcuse soţiei lui, iar probele lui Strike fuseseră decisive. Până în ultima clipă, Laing negase totul, spunând că soţia lui se legase singură, că îi plăcea asta, că era perversă în sensul acesta, că neglijase copilul, că încerca să-l acuze pe nedrept, că totul era o înscenare.

Amintirile acestea erau unele dintre cele mai mizerabile pe care le avea. Era ciudat să scape de ele în timp ce Mini-ul trecea pe lângă pante lungi înierbate, sclipind în soarele tot mai puternic. Peisajul era nefamiliar pentru Strike. Masele alungite de granit, aceste dealuri unduitoare, aveau o măreţie nepământeană în goliciunea lor, în amploarea lor calmă. Strike îşi petrecuse mare parte a copilăriei pe ţărm, cu gustul de sare în aer: Acesta

era un loc al pădurilor şi râurilor, misterios şi tainic în alt mod decât St Mawes, orăşelul cu un îndelungat trecut contrabandist, în care casele viu colorate se rostogoleau spre plajă.

În timp ce trecea pe lângă un viaduct spectaculos de pe dreapta, Strike se gândea la psihopaţi şi la faptul că ei erau peste tot, nu doar în locuinţe părăginite, mahalale şi squat-uri, ci chiar şi aici, în acest loc de o frumuseţe senină. Cei asemenea lui Laing erau ca şobolanii: ştiai că ei sunt acolo, dar nu te gândeai niciodată prea mult la ei până când nu ajungeai faţă în faţă cu unul.

Două castele miniaturale de piatră stăteau de pază de fiecare parte a drumului. În timp ce Strike intra în oraşul natal al lui Laing, soarele ieşi dintre nori, strălucind orbitor.

16

So grab your rose and ringside seat,
We're back home at Conry's bar.[26]
Blue Öyster Cult, „Before the Kiss"

În spatele uşii de sticlă a unui magazin de pe strada principală atârna o cârpă de şters vasele. Era decorată cu desene cu linii negre ale obiectivelor din zonă, dar ceea ce atrase atenţia lui Strike fură mai mulţi trandafiri galbeni stilizaţi care semănau perfect cu tatuajul pe care şi-l amintea de pe antebraţul puternic al lui Laing. Se opri să citească strofa din mijloc:

It's oor ain toon
It's the best toon
That ever there be:
Here's tae Melrose,
Gem o' Scotland,
The toon o' the freei.[27]

Lăsase Mini-ul într-o parcare de lângă catedrala cu arcade roşu-închis, pe fondul cerului de un albastru palid. Dincolo de ea, spre sud-est, se afla vârful triplu Eidon Hill, pe care Strike îl observase pe hartă şi care oferea spectaculozitate şi distincţie liniei orizontului. După un sendviş cu şuncă achiziţionat dintr-o cafenea din apropiere şi mâncat la o masă de afară, urmat de o ţigară şi al doilea ceai tare al zilei, Strike pornise pe jos în căutarea Wynd-ului, adresa pe care Laing o dăduse cu 16 ani în urmă, când se înrolase în armată, şi pe care Strike nu prea ştia cum să o pronunţe. Oare la ce se referea cuvântul?

Orăşelul părea prosper în lumina soarelui, în timp ce Strike urca agale strada principală în pantă către piaţa centrală, unde în mijlocul unui rond cu flori se înălţa o coloană cu un inorog în vârf. Pe o piatră rotundă din pavaj era înscris numele roman al oraşului, Trimontium, despre care Strike îşi dădu seama că trebuie să se refere la dealul cu trei vârfuri din apropiere.

Părea să fi ratat Wynd-ul care, potrivit hărţii de pe telefonul lui, pleca din strada principală. Făcu cale întoarsă şi găsi o intrare îngustă între zidurile din dreapta, lată doar pentru un trecător, care ducea la o curte întunecoasă de han. Fosta casă a familiei lui Laing avea o uşă de un albastru-strălucitor, la care se ajungea după câteva trepte.

Strike ciocăni şi, aproape imediat, o femeie drăguţă şi brunetă, mult prea tânără ca să fie mama lui Laing, deschise uşa. După ce Strike îşi explică misiunea, ea îi răspunse cu un uşor accent care lui i se părea atrăgător.

— Doamna Laing? N-o mai stat aici de peste zece ani.

Femeia adăugă, înainte ca el să apuce să se descurajeze:

— Stă pe Dingleton Road.

— Dingleton Road? E departe?

— Pe-acolo în sus.

Femeia arătă în spatele ei, la dreapta.

— N-am cunoştinţă la ce număr, scuze.
— Nicio problemă. Mulţumesc pentru ajutor.
În timp ce se întorcea prin pasajul murdar spre piaţa luminată de soare, Strike îşi dădu seama că, în afara obscenităţilor pe care tânărul soldat i le murmurase la ureche pe ringul de box, nu-l auzise niciodată pe Donald Laing vorbind. Deoarece el continuase să lucreze la cazul lui cu droguri, fusese vital să nu fie văzut că intră şi iese din cartierul general aşa, cu barbă, astfel că alţii se ocupaseră de interogarea lui Laing de după arestare. Mai târziu, după ce încheiase cu succes cazul cu droguri şi îşi răsese barba din nou, Strike depusese mărturie la procesul împotriva lui Laing, dar la momentul la care acesta se ridicase în picioare ca să nege că o legase şi torturase pe soţia lui, era deja în avionul cu care plecase din Cipru. În timp ce traversa Market Square, Strike se întrebă dacă era posibil ca accentul scoţian să fi fost unul dintre motivele pentru care oamenii fuseseră atât de dispuşi să creadă în Donald Laing, să-l ierte şi să-l placă. Detectivului i se părea că citise cândva că firmele de publicitate foloseau accentul scoţian ca să sugereze integritate şi onestitate.
Singura crâşmă pe care o depistase până acum se afla la mică distanţă, pe o stradă pe lângă care trecu în drum spre Dingleton Road. Melrose părea să îndrăgească galbenul. Deşi pereţii erau albi, uşile şi ferestrele crâşmei erau vopsite în negru şi galben-strălucitor, intens. Spre amuzamentul lui Strike, care era născut în Cornwall, crâşma se numea Hanul Corăbiilor, deşi oraşul se afla la mare distanţă de ţărm. Intră pe Dingleton Road, care şerpuia pe sub un pod, se transforma într-un deal abrupt şi apoi dispărea.
De când îşi pierduse gamba şi laba piciorului, Strike avusese adesea ocazia de a observa că termenul „nu departe” e unul relativ. După zece minute de urcat dealul, începea să regrete că nu se întorsese la parcarea catedralei după Mini. Întrebă de două ori femeile de pe stradă dacă ştiau unde stă

doamna Laing, dar niciuna nu ştiu să-i spună, deşi erau politicoase şi prietenoase. Merse cu greu mai departe, transpirând uşor, pe lângă o zonă de case albe, până când se întâlni cu un bărbat în vârstă care venea din cealaltă parte, cu o bonetă plată de tweed şi un Border Collie alb cu negru.

— Scuzaţi-mă, spuse Strike. Ştiţi cumva unde locuieşte doamna Laing? Am uitat numărul.

— Doamna Laing? răspunse bărbatul cu câinele, cercetându-l pe Strike pe sub sprâncenele groase şi grizonante. Da, stă taman lângă mine.

Slavă Domnului.

— A treia casă de-aci, spuse bărbatul arătând cu mâna, aia cu fântână arteziană de piatră în faţă.

— Mulţumesc mult, spuse Strike.

În timp ce intra pe aleea din faţa casei doamnei Laing, observă cu coada ochiului că bătrânul continua să stea pe loc, urmărindu-l, deşi Collie-ul încerca să-l tragă la vale.

Casa doamnei Laing părea curată şi respectabilă. Animale de piatră drăguţe în stil Disney erau presărate pe gazon şi se iţeau din straturile de flori. Uşa de la intrare era pe partea laterală a clădirii, în umbră. Abia când ridică mâna spre ciocanul de la uşă îşi dădu seama că peste câteva secunde se putea trezi faţă în faţă cu Donald Laing.

După ce bătu la uşă nu se întâmplă nimic un minut întreg, în afara faptului că bătrânul cu câinele făcu calea întoarsă şi se opri la poarta doamnei Laing, holbându-se nestânjenit. Strike bănuia că omul regreta că îi dăduse adresa vecinei sale şi se asigura că străinul solid nu voia să-i facă rău femeii, dar se înşela.

— E-acasă, îi strigă el lui Strike, care delibera dacă să mai încerce o dată. Da' e zârghită.

— Cum? strigă Strike în timp ce bătea a doua oară.

— Zârghită. Capie.

Bărbatul cu câinele făcu câţiva paşi pe alee, spre Strike.

— Nebună, îi traduse el englezului.

— Ah, spuse Strike.

Uşa se deschise, lăsând să se vadă faţa minusculă, veştejită şi gălbuie a unei bătrâne în capot albastru-închis. Bătrâna privi urât spre Strike, cu un fel de rea-voinţă confuză. În bărbie îi creşteau mai multe fire aspre.

— Doamnă Laing?

Femeia nu spuse nimic, ci îl examină cu nişte ochi despre care el ştia că, oricât de injectaţi şi şterşi ar fi fost acum, trebuiau să fi fost pe vremea lor mici şi sclipitori, ca de dihor.

— Doamnă Laing, îl caut pe fiul dumitale, Donald.

— Nu, spuse ea cu o vehemenţă surprinzătoare. Nu.

Femeia se retrase şi trânti uşa.

— La naiba, spuse Strike în şoaptă.

Asta îi aduse aminte de Robin. Aproape sigur, ea s-ar fi priceput mai bine ca el să o farmece pe micuţa bătrână. Strike se întoarse încet, întrebându-se dacă mai era cineva în Melrose care să-l poată ajuta – pe un site de date văzuse, fără îndoială, mai mulţi Laing – şi se trezi faţă în faţă cu bărbatul cu câinele, care parcursese întreaga alee ca să ajungă la el şi manifesta o însufleţire prudentă.

— Dumneata eşti detectivul, spuse el. Detectivul care l-a băgat la închisoare pe fiul ei.

Strike era uluit. Nu-şi putea imagina cum l-ar putea recunoaşte un scoţian în vârstă care nu-l mai întâlnise până atunci. Aşa-numita lui faimă era de un ordin foarte scăzut când venea vorba să fie identificat de necunoscuţi. Mergea zilnic pe străzile Londrei fără să-i pese cuiva cine era el şi, în afara cazului în care cineva îl cunoscuse sau îi auzise numele în contextul unei anchete, era rareori asociat cu articolele din presă despre cazurile lui de succes.

— Da, da, aşa-i! spuse bătrânul tot mai însufleţit. Nevastă-mea şi cu mine suntem prieteni cu Margaret Bunyan.

Văzând perplexitatea lui Strike, bătrânul explică:

— Mama Rhonei.

Memoria încăpătoare a lui Strike avu nevoie de câteva secunde ca să livreze informaţia că soţia lui Laing, tânăra femeie pe care el o descoperise legată de pat sub cearşaful plin de sânge, se numea Rhona.

— Când Margaret te-a văzut în ziare ne-a zis: „Ăsta e, ăsta e băiatul care a salvat-o pe Rhona noast'ă!" Te-ai descurcat foarte bine, nu-i aşa? Încetează, Wullie!

Apoi adăugă, după aparteul energic către câinele neliniştit, care continua să tragă de lesă, încercând să ajungă din nou pe stradă:

— O, da, Margaret urmăreşte tot ce faci, toate articolele din ziare. Ai aflat cine a ucis-o pe prezentatoarea aia de modă – şi pe scriitor! Margaret n-a uitat niciodată ce-ai făcut pentru fata ei, niciodată.

Strike murmură ceva neclar, ceva ce el spera că sună a recunoştinţă faţă de aprecierea lui Margaret.

— Da' pen'ce vrei să vorbeşti cu bătrâna doamnă Laing? Doar n-a mai făcut nimic Donnie, nu?

— Încerc să dau de el, spuse Strike vag. Ştiţi cumva dacă s-a întors în Melrose?

— Aa, nu, n-aş crede. S-a întors acum vreo câţiva ani ca s-o vadă pe maică-sa, da' nu ştiu să mai fi venit de-atunci. E un oraş mic: Dacă ar veni Donnie Laing înapoi, am auzi, înţelegi?

— Credeţi că doamna – Bunyan parcă aţi spus – ar putea să ştie…?

— I-ar face mare plăcere să se întâlnească cu dumneata, spuse bătrânul cu însufleţire. *Nu,* Wullie.

Câinele Border Collie scheuna şi încerca să-l tragă spre poartă.

— Să o sun, nu-i aşa? E chiar aici, în Darnick. Satul următor. S-o sun?

— Mi-ar fi de mare ajutor.

Aşa că Strike îl însoţi pe bătrân la casa de alături şi aşteptă într-o sufragerie mică şi imaculată în timp ce bătrânul bolborosea cu însufleţire la telefon, încercând să acopere scheunăturile tot mai furioase ale câinelui.

— Vine încoace, spuse bătrânul astupând receptorul cu mâna. Vrei să te întâlneşti cu ea aici? Eşti binevenit. Face nevastă-mea nişte ceai…

— Mersi, dar mai am de făcut nişte lucruri, minţi Strike, care se îndoia de posibilitatea unui interviu reuşit în prezenţa acestui martor guraliv. Aţi putea întreba dacă poate să luăm prânzul la Hanul Corăbiilor? Peste o oră?

Hotărârea Collie-ului de a-şi obţine plimbarea înclină balanţa în favoarea lui Strike. Cei doi bărbaţi ieşiră din casă şi coborâră dealul împreună. Câinele trăgea de lesă întruna, aşa că lui Strike îi fu impus un ritm mai rapid decât îi prindea bine pe o pantă descendentă abruptă. În Market Square îşi luă rămas-bun de la această cunoştinţă folositoare, simţindu-se uşurat. Bătrânul îi făcu voios cu mâna şi se îndreptă spre River Tweed, iar Strike, care acum şchiopăta uşor, o luă pe strada principală, pierzând timpul până ce avea să se întoarcă la bar.

La capătul străzii dădu de altă explozie de negru şi galben strălucitor care, îşi dădu el seama, explica întru câtva culorile de la Hanul Corăbiilor. Şi aici era trandafirul galben, pe o firmă pe care scria CLUBUL DE RUGBY ŞI FOTBAL MELROSE. Strike se opri, cu mâinile în buzunare, şi privi peste zidul scund la întinderea albastru-verzui, netedă, plană şi catifelată, înconjurată de copaci. Stâlpii galbeni de rugby străluceau în soare, pe dreapta erau tribune şi dincolo de ele dealuri care se unduiau uşor. Terenul era bine întreţinut, ca orice loc sfânt, o unitate extraordinar de bine dotată pentru un oraş atât de mic.

Strike privea fix pe deasupra întinderii de iarbă catifelată, amintindu-şi cum Whittaker fuma în colţul squat-ului, nespălat, în timp ce Leda stătea întinsă lângă el şi asculta cu gura căscată poveştile despre viaţa lui grea – credulă şi tânjind ca un pui de pasăre, după cum i se părea lui Strike acum, după basmele pe care i le turna Whittaker. Din punctul de vedere al Ledei, Gordonstoun putea fi la fel de bine Alcatraz: era de-a dreptul revoltător că zveltul ei

poet fusese obligat să iasă în iarna scoţiană aspră ca să fie lovit şi răsturnat în noroi şi în ploaie.

— Rugby, nu se poate, dragule. Ah, scumpul meu… *tu* să joci rugby!

Iar când Strike, care avea 17 ani şi etala în acel moment o buză umflată de la clubul de box, râsese încet deasupra caietului de teme, Whittaker se ridicase ezitant în picioare şi strigase cu accentul lui afectat şi enervant:

— Tu de ce naiba râzi, gorilo?

Whittaker nu suporta să se râdă pe seama lui. Avea nevoie să fie adulat, tânjea după ea; în absenţa ei, lua teama sau chiar dispreţul drept dovadă a puterii lui, dar ridiculizarea era o dovadă a superiorităţii pretinse a altcuiva şi, în consecinţă, insuportabilă.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, mucos prost ce eşti? Te crezi deja de rang superior, nu-i aşa, crezi că te freci cu toţi barosanii.

Apoi Whittaker ţipase la Leda:

— Pune-l pe tac-su ăla bogat să-l trimită dracului la Gordonstoun!

— Linişteşte-te, scumpule, spusese ea.

Apoi adăugase pe un ton ceva mai peremptoriu:

— Nu, Corm!

Strike se ridicase în picioare, pregătit şi nerăbdător să-l lovească pe Whittaker. Fusese mai aproape ca oricând să facă asta, dar mama lui se băgase între ei, clătinându-se, punând câte o mână subţire şi inelată pe pieptul agitat al fiecăruia.

Strike clipi, părând să-şi focalizeze iar privirea asupra terenului sclipitor, luminat de soare, un loc al efortului şi însufleţirii inocente. Simţea mirosul frunzelor, ierbii şi cauciucului cald de pe strada de lângă el. Se întoarse încet şi porni spre Hanul Corăbiilor, tânjind după ceva de băut, dar trădătorul lui subconştient încă nu-l lăsase în pace.

Vederea acelui teren neted de rugby descătuşase o altă amintire: Noel Brockbank, brunet şi cu ochi negri, alergând spre el cu sticla spartă de bere în mână. Brockbank era imens, puternic şi rapid:

fundaş lateral. Strike îşi amintea cum pumnul lui se înălţase pe după sticla spartă, atingându-l pe Brockbank exact când sticla îi atingea lui gâtul…

Fractură de bază de craniu, aşa i se spunea. Sângerare din ureche. Contuzie cerebrală gravă.

— Fir-ar a dracu', fir-ar a dracu', murmură Strike în şoaptă, în ritmul paşilor lui.

Laing, de asta ai venit aici. Laing.

Trecu pe sub galionul metalic cu pânze galben strălucitor atârnat deasupra intrării în Hanul Corăbiilor. Pe un semn de după uşă scria SINGURA CRÂŞMĂ DIN MELROSE.

Localul îl linişti instantaneu: licărirea culorilor calde, sticla şi alama strălucitoare, un covor care semăna cu un montaj de nuanţe de maro, roşu şi verde, pereţi zugrăviţi într-o nuanţă caldă de piersică şi piatră goală. Pretutindeni se vedeau noi semne ale obsesiei pentru sport a Melrose-ului: table negre care anunţau meciurile următoare, mai multe plasme enorme şi, deasupra pişoarului (trecuseră ore în şir de când Strike urinase ultima oară), un mic televizor montat pe perete, în caz că o încercare la rugby venea în momentul în care o vezică plină nu mai putea fi ignorată.

Gândindu-se la drumul de întoarcere în Edinburgh cu maşina lui Hardacre, Strike îşi cumpără un pahar de John Smith şi se aşeză pe canapeaua de piele de vizavi de bar, examinând meniul laminat şi sperând că Margaret Bunyan avea să fie punctuală, pentru că tocmai îşi dăduse seama că îi e foame.

Margaret Bunyan apăru după doar cinci minute. Deşi Strike abia îşi amintea cum arăta fiica ei şi nu o mai văzuse până atunci pe doamna Bunyan, expresia ei amestecată de teamă şi nerăbdare o trădă atunci când se opri în pragul uşii, privindu-l insistent.

Strike se ridică, iar ea avansă clătinându-se, cu ambele mâini încleştate pe cureaua unei genţi mari şi negre.

— Chiar dumneata eşti, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Avea în jur de 60 de ani, era mică şi cu aspect fragil şi purta ochelari cu rame metalice, cu o expresie neliniştită sub părul blond şi des, făcut permanent.

Strike întinse palma lui mare şi îi strânse mâna care tremura uşor, rece şi cu oase subţiri.

— Tatăl ei e plecat în Hawick azi, nu poate veni, l-am sunat, mi-a zis să-ţi spun că n-o să uităm niciodată ce ai făcut pentru Rhona, spuse femeia dintr-o suflare.

Apoi se prăbuşi pe canapea lângă Strike, continuând să-l examineze cu un amestec de evlavie şi agitaţie.

— N-am uitat niciodată. Am citit tot despre dumneata în ziare. Ne-a părut foarte rău pentru picior. Ce ai făcut dumneata pentru Rhona! Ce ai făcut…

Dintr-odată, ochii ei se umplură de lacrimi.

— … am fost atât de…

— Mă bucur că am putut să…

Să îi găsesc fata goală şi legată de pat, plină de sânge? A vorbi cu rudele despre ceea ce înduraseră cei dragi lor era una dintre cele mai neplăcute părţi ale slujbei.

— … să o ajut.

Doamna Bunyan îşi suflă nasul într-o batistă scoasă de pe fundul genţii ei negre. Strike îşi dădea seama că ea aparţinea acelei generaţii de femei care în mod normal nu ar fi intrat niciodată singură într-o crâşmă şi cu siguranţă nu ar fi luat de băut de la bar, dacă existau acolo bărbaţi care să suporte acest chin în locul lor.

— Să-ţi aduc ceva de băut.

— Doar un suc de portocale, spuse ea dintr-o suflare, tamponându-şi ochii.

— Şi ceva de mâncare, o îndemnă Strike.

Era nerăbdător să comande pentru el eglefin în aluat cu bere şi cartofi prăjiţi.

După ce dădu comanda la bar şi se întoarse la masă, doamna Bunyan îl întrebă ce face în Melrose, iar sursa agitaţiei ei deveni imediat evidentă.

— Nu s-a întors, nu-i aşa? Donnie? S-a întors?

— Din câte ştiu eu nu, spuse Strike. Nu ştiu unde e.

— Crezi că are ceva de-a face cu…?

Vocea ei se transformă în şoaptă.

— Am citit în ziar… am văzut că cineva ţi-a trimis un… un…

— Da, spuse Strike, nu ştiu dacă el are ceva de-a face cu asta, dar aş vrea să dau de el. Se pare că după ce a ieşit din închisoare a venit aici să-şi vadă mama.

— Ah, asta tre' să fi fost acum patru-cinci ani, spuse Margaret Bunyan. A apărut la uşa ei, a intrat cu forţa în casă. Ea are Alzheimer acum. Ea nu l-a putut împiedica, dar vecinii i-au chemat pe fraţii lui, care au venit şi l-au dat afară.

— Da?

— Donnie e cel mic. Are patru fraţi mai mari. Sunt nişte duri, toţi. Jamie stă în Selkirk – a venit într-o fugă să-l scoată pe Donnie din casa maică-sii. Se spune că l-a lăsat inconştient.

Femeia sorbi tremurător din sucul de portocale şi continuă:

— Am aflat şi noi despre asta. Prietenul nostru Brian, pe care l-ai cunoscut mai devreme, a văzut bătaia din stradă. Patru la unu, şi toţi strigau şi ţipau. Cineva a chemat poliţia. Jamie a primit un avertisment. Nu i-a păsat. Nu voiau să-l ştie pe Donnie în apropierea lor sau a mamei lor. L-au alungat din oraş. Eu eram îngrozită. Pentru Rhona. El a zis întotdeauna că o s-o caute când iese.

— Şi a căutat-o? întrebă Strike.

— A, da, spuse Margaret Bunyan jalnic. Ştiam c-o să facă asta. Se mutase în Glasgow, lucra la o agenţie de turism. Dar tot a găsit-o. Ea a trăit şase luni cu teama că el o să apară şi într-o zi chiar a apărut. A venit la apartamentul ei într-o noapte, dar fusese bolnav. Nu mai era acelaşi om.

— Bolnav? repetă Strike incisiv.

— Nu-mi amintesc ce anume a avut, un fel de artrită, cred, şi Rhona a zis că se îngrăşase mult. A apărut la apartamentul ei noaptea, o urmărise, dar slăvit fie Domnul, logodnicul ei rămăsese peste noapte.

Apoi femeia adăugă cu o emfază triumfătoare, cu obrajii ei şterşi plini de culoare:

— Îl cheamă Ben şi e *poliţist.*

Spusese asta ca şi cum ar fi crezut că Strike o să fie foarte bucuros să audă acest lucru, ca şi cum el şi cu Ben erau membri ai aceleiaşi mari frăţii a anchetatorilor.

— Acum sunt căsătoriţi, spuse doamna Bunyan. Nu au copii, pentru că – mă rog, ştii dumneata de ce…

Apoi, fără avertisment, un torent de lacrimi izbucni şi se revărsă pe faţa doamnei Bunyan, pe sub ochelari. Dintr-odată, groaza a ceea ce se întâmplase în urmă cu un deceniu era din nou proaspătă, ca şi cum pe masă, în faţa lor, ar fi căzut un morman de măruntaie.

— … Laing a înfipt cuţitul în ea, şopti doamna Bunyan.

I se mărturisea ca şi cum Strike ar fi fost doctor sau preot, spunându-i secretele care o apăsau, dar pe care nu le putea spune prietenilor: el ştia deja tot ce era mai rău. În timp ce ea bâjbâia din nou după batistă în geanta pătrată şi neagră, Strike îşi aminti pata mare de sânge de pe cearşafuri, pielea escoriată de la încheietura pe care Rhona încercase s-o elibereze. Slavă Domnului că mama Rhonei nu putea să-i citească gândurile.

— A înfipt cuţitul în ea – şi ei au încercat să… înţelegi… să repare…

Doamna Bunyan inspiră adânc, suspinând, în timp ce în faţa lor apăreau două farfurii cu mâncare.

— Dar ea şi cu Ben au nişte vacanţe minunate, şopti ea cu frenezie, tamponându-şi de mai multe ori obrajii supţi şi ridicându-şi ochelarii aproape de

ochi. Şi cresc… cresc ciobăneşti… ciobăneşti germani.

Oricât de foame îi era, Strike nu putea să mănânce imediat după discuţia despre ceea ce păţise Rhona Laing.

— Ea şi cu Laing au avut un copil, nu-i aşa? întrebă el.

Îşi amintea scâncetele slabe din spatele mamei pline de sânge şi deshidratate.

— Acum trebuie să aibă vreo zece ani?

— A m-murit, şopti ea, în timp ce din vârful bărbiei îi picurau lacrimi. M-moarte subită a bebeluşului. A fost mereu bolnăvicios micuţul. Asta a fost la două z-zile după ce l-au închis pe D-Donie. E-el – Donnie – i-a telefonat Rhonei din închisoare şi i-a spus că era sigur că ea omorâse… omorâse… copilul… şi că o s-o omoare şi el când iese…

Strike îşi puse trecător mâna lui mare pe umărul femeii care suspina, apoi se ridică în picioare şi se apropie de barmaniţa tânără care îi privea cu gura căscată. Coniacul părea prea tare pentru făptura ca o vrăbiuţă din spatele lui. Mătuşa Joan a lui Strike, care era doar puţin mai bătrână decât doamna Bunyan, considerase întotdeauna portoul un leac. Comandă un pahar şi i-l duse.

— Poftim. Bea asta.

Fu răsplătit cu o recrudescenţă a lacrimilor, dar după numeroase alte tamponări cu batista leoarcă, doamna Bunyan spuse:

— Eşti foarte amabil.

Sorbi din porto, scoase un mic suspin icnit şi clipi spre el. Ochii ei cu gene blonde erau roz, ca ai unui porcuşor.

— Ai cumva idee unde s-a dus Laing după ce a apărut acasă la Rhona?

— Da, şopti ea. Ben a sondat terenul prin poliţie, prin serviciul de probaţiune. Se pare că s-a dus în Gateshead, dar nu ştiu dacă mai e acolo.

Gateshead. Strike îşi aminti de acel Donald Laing pe care îl găsise pe internet. Se mutase oare din Gateshead în Corby? Sau erau doi oameni diferiţi?

— Oricum, spuse doamna Bunyan, de atunci nu i-a mai deranjat niciodată pe Rhona şi Ben.

— Cred şi eu, spuse Strike luând cuţitul şi furculiţa. Un poliţai şi ciobăneşti germani, hm? Nici el nu e prost.

Femeia păru încurajată şi reconfortată de cuvintele lui. Zâmbi timid, cu ochii înlăcrimaţi, şi începu să ciugulească din macaroanele ei cu brânză.

— S-au căsătorit de tineri, remarcă Strike.

Ar fi vrut să audă cât mai multe despre Laing, orice i-ar fi putut oferi un indiciu despre legăturile sau obiceiurile lui.

Ea dădu din cap, înghiţi şi spuse:

— Mult prea tineri. Ea a început să iasă cu el când avea doar 15 ani, iar nouă nu ne-a plăcut asta. Auzisem unele lucruri despre Donald Laing. Era o fată tânără care spunea că el a siluit-o la discoteca Young Farmers. Dar totul a rămas aşa: poliţia a spus că nu existau suficiente probe. Noi am încercat s-o avertizăm pe Rhona că o să aibă probleme cu Laing, dar asta doar i-a întărit hotărârea. Rhona a fost dintotdeauna încăpăţânată.

— Fusese deja acuzat de viol? întrebă Strike.

Peştele cu cartofi prăjiţi era excelent. Crâşma începea să se umple, iar asta îl bucura pe Strike, pentru că abătea atenţia barmaniţei de la ei.

— A, da, el e dintr-o familie foarte dură, spuse doamna Bunyan cu acel tip de snobism provincial pe care Strike îl cunoştea foarte bine din copilăria lui. Toţi fraţii ăia se băteau încontinuu şi aveau probleme cu poliţia, dar el era cel mai rău dintre ei. Nici fraţii lui nu-l plăceau. Cred că nici maică-sa nu-l plăcea prea mult, ca să fiu sinceră.

Apoi doamna Bunyan continuă, cu un elan de confidenţă:

— Se spunea că nu e al lui taică-său. Părinţii lui se certau mereu şi s-au despărţit chiar în vremea în care ea a rămas însărcinată cu Donnie. Se zice că, de fapt, ea şi-a făcut de cap cu un poliţist din oraş. Nu ştiu dacă e adevărat. Poliţistul şi-a văzut de viaţa lui şi doamna Laing s-a întors acasă, dar domnului

Laing nu i-a plăcut niciodată de Donnie, asta ştiu sigur. Nu i-a plăcut deloc de el. Oamenii ziceau că e din cauză că nu e al lui. Era cel mai sălbatic dintre toţi fraţii. Şi solid. A intrat în echipa de şapte de juniori…

— Şapte?

— Echipa de şapte de rugby, spuse ea.

Până şi această doamnă micuţă şi blândă era surprinsă că Strike nu înţelesese imediat ceea ce în Melrose părea să fie mai degrabă o religie decât un sport.

— Dar l-au dat afară. Nu avea deloc disciplină. La o săptămână după ce l-au dat afară *cineva* a tăiat brazde în Greenyards. Terenul.

Doamna Bunyan adăugase ultima lămurire ca răspuns la perplexitatea ignorantă a englezului. Portoul o făcea mai vorbăreaţă. Acum emitea un torent de cuvinte.

— În loc de asta s-a apucat de box. Dar era bun de gură, o, da. Când Rhona s-a cuplat prima oară cu el – ea avea 15 ani şi el 17 –, a venit cineva să-mi spună că de fapt nu e băiat rău.

Apoi doamna Bunyan repetă, dând din cap în faţa expresiei uimite a lui Strike.

— Da, da. Oamenii care nu-l cunoşteau prea bine erau cuceriţi de el. Donnie Laing putea să fie fermecător dacă voia. Dar n-ai decât să-l întrebi pe Walter Gilchrist dacă era fermecător. Walter l-a dat afară de la fermă – întârzia întruna – şi după asta *cineva* i-a dat foc la hambar. Ah, nu s-a dovedit niciodată că a fost el. N-au dovedit nici că el distrusese terenul, dar eu una, ştiu ce să cred. Rhona n-a vrut să asculte. Ea credea că-l cunoaşte. Era un om neînţeles şi nu mai ştiu ce. Noi aveam prejudecăţi, aveam o gândire obtuză. El voia să se înroleze în armată. Cale sprâncenată, m-am gândit eu. Speram ca ea să-l uite dacă pleacă. Apoi s-a întors. A lăsat-o gravidă, dar ea a pierdut sarcina. Era furioasă pe mine, pentru că eu am zis că…

Nu voia să-i spună lui Strike ce spusese, dar el îşi putea imagina.

— … apoi n-a mai vrut să vorbească deloc cu mine şi s-a dus şi s-a căsătorit cu el la următoarea lui permisie. Eu şi cu taică-său n-am fost invitaţi. Au plecat în Cipru împreună. Dar ştiu sigur că ne-a omorât pisica.

— Ce? spuse Strike descumpănit.

— Sunt sigură că el a fost. I-am spus Rhonei că face o greşeală groaznică, atunci când am văzut-o ultima oară înainte să se căsătorească cu el. În noaptea în care n-am mai găsit-o pe Purdy. A doua zi era în curtea din spate, moartă. Veterinarul a zis că fusese strangulată.

Apoi doamna Bunyan continuă cu fervoare:

— Sunt sigură că el a făcut asta, că el a omorât-o pe Purdy. Uite ce i-a făcut Rhonei şi copilului. E un om malefic.

Deschise ezitant încuietoarea genţii şi scoase un teanc mic de fotografii.

— Soţul meu spune mereu: „De ce le mai ţii? Arde-le". Dar eu m-am gândit întotdeauna că poate într-o zi o să avem nevoie de fotografii cu el.

Doamna Bunyan împinse fotografiile în mâinile nerăbdătoare ale lui Strike.

— Poftim. Sunt ale dumitale, păstrează-le. Gateshead. Acolo s-a dus după aceea.

Mai târziu, după ce ea plecă, după noi lacrimi şi mulţumiri, Strike achită nota de plată şi se duse la Millers of Melrose, o măcelărie de familie pe care o observase în plimbarea lui prin oraş. Acolo se delectă cu nişte plăcinte cu vânat despre care bănuia că sunt mult mai gustoase decât ce ar fi putut să-şi cumpere în gară, înainte de îmbarcarea în trenul de noapte spre Londra.

Se întoarse la parcare pe o stradă scurtă cu trandafiri aurii înfloriţi, gândindu-se iar la tatuajul de pe acel antebraţ puternic.

Cândva, cu mulţi ani în urmă, pentru Donnie Laing însemnase ceva faptul că aparţinea acestui oraş încântător, înconjurat de terenuri agricole şi străjuit de cele trei piscuri ale lui Eildon Hill. Însă el nu fusese nici lucrător de nădejde al pământului,

nici jucător în echipă, nici membru de valoare al unei localităţi care părea să se mândrească aşadar cu disciplina şi strădania onestă. Melrose îl izgonise pe incendiatorul de hambare, sugrumătorul de pisici, distrugătorul de terenuri de rugby, aşa că Laing se refugiase într-un loc în care mulţi oameni îşi găsiseră fie salvarea, fie pedeapsa binemeritată: Armata Britanică. De aici ajunsese la închisoare, iar după ce închisoarea îl expulzase, încercase să se întoarcă acasă, dar aici nu-l dorea nimeni.

Găsise oare Donald Laing o primire călduroasă în Gateshead? Se mutase oare de acolo în Corby? Sau, se întrebă Strike în timp ce se chircea ca să intre iar în Mini-ul lui Hardacre, acestea fuseseră doar gări de tranzit în drumul lui spre Londra şi Strike?

17

The Girl That Love Made Blind[28]

Marţi dimineaţă. Aceea dormea, după ceea ce Aceea spusese că ar fi fost o noapte lungă şi grea. De parcă lui i-ar fi păsat, deşi trebuia să se poarte ca şi cum i-ar fi păsat. O convinsese pe Aceea să se ducă în pat, iar când Aceea începuse să respire profund şi regulat, o urmărise o vreme, imaginându-şi cum o sugrumă şi omoară, imaginându-şi cum Aceea deschide ochii şi se chinuie să respire, în timp ce faţa i se învineţeşte treptat…

După ce a fost sigur că nu o trezeşte pe Aceea, a părăsit în linişte dormitorul, şi-a luat o geacă şi a ieşit pe furiş în aerul zorilor, ca s-o găsească pe Secretară. Era prima lui şansă de a o urmări după mai multe zile şi era prea târziu ca să o intercepteze la staţia de lângă casa ei. Tot ce putea să facă era să pândească pe la capătul lui Denmark Street.

O zări de la distanţă: acel cap blond-rozaliu, luminos şi unduitor, era inconfundabil. Acestei curve înfumurate îi plăcea să se detaşeze în mulţime, altfel şi-ar fi acoperit părul, l-ar fi tuns sau vopsit. Toate voiau atenţie, el ştia asta cu certitudine: toate.

În timp ce ea se apropia, infailibila lui intuiţie faţă de dispoziţiile celorlalţi îi spuse că ceva se schimbase. Secretara privea în jos în timp ce mergea, ignorându-i pe ceilalţi angajaţi care roiau în jurul ei, cu genţi, cafele sau telefoane în mână.

El trecu chiar pe lângă ea, în direcţia opusă, trăgându-se atât de aproape că ar fi putut să-i miroasă parfumul, dacă nu s-ar fi aflat pe acea stradă aglomerată, plină de eşapament de maşină şi praf. Asta îl irită puţin, chiar dacă intenţia lui fusese ca ea să nu-l observe. El o remarcase, dar ea îl trată cu indiferenţă.

Pe de altă parte, făcuse o descoperire: ea plânsese ore în şir. El ştia cum arată femeile care făcuseră asta; o văzuse de nenumărate ori. Faţa umflată, înroşită şi flască, lacrimi şi scâncete: toate făceau la fel. Le plăcea să facă pe victima, îţi venea să le omori doar ca să le faci să-şi ţină gura.

Se întoarse şi o urmări de la mică distanţă pe Denmark Street. Când se aflau în această stare, femeile erau adesea maleabile în modalităţi imposibile atunci când erau mai puţin tulburate sau speriate. Uitau să facă acele lucruri pe care curvele le făceau în mod obişnuit ca să-i ţină pe cei asemenea lui la distanţă: cheile între monturile degetelor, telefoane în mână, alarme de viol în buzunare, mersul în grup. Deveneau disperate, recunoscătoare pentru un cuvânt bun, o ureche prietenoasă. Aşa pusese el mâna pe Aceea.

Iuţi pasul atunci când ea intră pe Denmark Street, pe care presa, după opt zile, renunţase în sfârşit s-o mai considere o sursă bună. Secretara deschise uşa neagră a biroului şi intră.

Oare avea să iasă iar sau urma să-şi petreacă ziua cu Strike? Spera din tot sufletul că ei şi-o trag. Probabil că aşa era. Doar ei, mereu singuri în birou – era inevitabil.

Se retrase într-un intrând şi scoase telefonul, cu un ochi aţintit asupra ferestrei de la etajul unu de la numărul 24.

18

I've been stripped, the insulation's gone.[29]

Blue Öyster Cult, „Lips in the Hills"

Robin intrase pentru prima oară în biroul lui Strike în prima ei zi de femeie angajată. Astăzi, în timp ce descuia uşa de sticlă, îşi aminti cum privise noul safir întunecat de pe degetul ei, cu puţin timp înainte ca Strike să se năpustească afară din birou, cât pe ce să o răstoarne pe scara metalică şi să o omoare.

Pe degetul ei nu se mai afla niciun inel. Locul în care stătuse inelul în toate aceste luni era foarte sensibil, ca şi cum el ar fi însemnat-o. Robin avea la ea o geantă mică în care se găsea un costum de schimb şi câteva articole de toaletă.

Nu poţi să plângi aici. Nu trebuie să plângi aici.

Îndeplini în mod automat sarcinile obişnuite ale începutului unei zile de muncă: îşi scoase haina şi o atârnă, împreună cu geanta, pe un cuier de lângă uşă, umplu şi porni ceainicul şi băgă geanta sub birou, acolo unde Strike nu putea s-o vadă. Revenea mereu ca să se asigure că făcuse ceea ce vrusese să facă. Se simţea imaterială, ca o fantomă ale cărei degete îngheţate alunecă peste mânerele genţilor şi ceainicelor.

Fusese nevoie de patru zile pentru destrămarea unei relaţii care durase nouă ani. Patru zile de animozitate crescândă, de exprimare a resentimentelor şi aruncare de acuzaţii. Privind în urmă, unele dintre aceste lucruri păreau extrem de derizorii. Land Rover-ul, cursele de cai, decizia ei de a se duce acasă cu laptopul. Duminică avusese loc o ciorovăială minoră despre cine trebuia să plătească maşinile pentru nuntă, părinţii ei sau ai lui, ceea ce dusese iar la o ceartă referitoare la salariul ei jalnic. Luni dimineaţa, când se suiseră în Land

Rover ca să se întoarcă acasă, abia dacă îşi mai vorbeau.

Apoi, cu o seară în urmă, în timp ce ei erau acasă, în West Ealing, urmase cearta explozivă care făcuse ca toate ciorovăielile de până atunci să pară neînsemnate, simple trepidaţii de avertizare ale dezastrului seismic care avea să distrugă totul.

Strike avea să coboare curând. Îl auzea cum se mişcă prin apartamentul de la etajul de sus. Robin ştia că nu trebuie să pară zguduită sau incapabilă să se descurce. Acum munca era tot ceea ce-i mai rămăsese. Trebuia să-şi găsească o cameră în apartamentul cuiva, asta fiind tot ce-şi putea permite din salariul de mizerie pe care i-l plătea Strike. Încerca să-şi imagineze viitorii colegi de apartament. Avea să fie ca şi cum ar fi stat din nou în cămin.

Nu te gândi la asta acum.

În timp ce făcea ceaiul, îşi dădu seama că uitase să aducă la birou cutia cu pliculeţe de ceai Bettys pe care o cumpărase imediat după ce probase pentru ultima oară rochia de nuntă. Asta aproape că o dărâmă, dar îşi stăpâni impulsul de a plânge, făcând un efort intens de voinţă, şi se duse la calculator ţinând în mână cana, pregătită să perie e-mailurile la care nu putuse să răspundă în timpul exilului lor de o săptămână de la birou.

Ştia că Strike abia se întorsese din Scoţia: venise cu trenul de peste noapte. Robin avea să facă puţină conversaţie despre asta, după ce venea el, ca să-i abată atenţia de la ochii ei umflaţi şi roşii. În dimineaţa aceasta, înainte de a pleca la birou, încercase să-şi amelioreze aspectul cu gheaţă şi apă rece, dar cu succes parţial.

Matthew încercase să-i bareze calea, în timp ce ea ieşea din apartament. Şi el arătase îngrozitor.

— Uite ce e, trebuie neapărat să vorbim. Neapărat.

Acum nu mai trebuie, se gândi Robin ducând ceaiul fierbinte la gură cu mâini tremurătoare. *Acum nu mai trebuie să fac nimic, dacă eu nu vreau.*

O singură lacrimă fierbinte care i se prelinse fără avertisment pe obraz îi submină acel gând curajos. Robin o şterse imediat, îngrozită; crezuse că îşi consumase toate lacrimile. Se întoarse spre monitor şi începu să scrie un răspuns către un client care punea la îndoială factura primită, fără să-şi dea seama prea bine ce scrie.

Auzi pe scară paşi zăngănitori şi încercă să-şi adune puterile. Uşa se deschise şi Robin ridică privirea. Bărbatul din uşă nu era Strike.

O frică primitivă şi instinctivă puse stăpânire pe ea. Nu avea timp să analizeze de ce acel necunoscut avea un astfel de efect asupra ei; ştia doar că omul e periculos. Calculă într-o clipă că n-ar fi avut timp să ajungă la uşă la timp, că alarma de viol era în buzunarul hainei şi cea mai bună armă a ei era deschizătorul de scrisori ascuţit aflat la câţiva centimetri de mâna ei stângă.

Bărbatul era uscăţiv şi palid, ras în cap, cu câţiva pistrui răzleţi pe nasul lat, gură largă şi buze groase. Încheieturile, monturile şi gâtul lui erau acoperite de tatuaje, într-o parte a gurii rânjite sclipea un dinte de aur. De la mijlocul buzei de sus o cicatrice adâncă pleca spre pomet, trăgându-i gura în sus, ca o grimasă permanentă à la Elvis. Purta blugi lăbărţaţi şi bluză de trening şi mirosea puternic a tutun stătut şi canabis.

— Salut, spuse el.

Îşi trosni de mai multe ori degetele de la mâinile întinse pe lângă corp, în timp ce avansa în încăpere. *Poc, poc, poc.*

— Eşti singură, nu?

— Nu, spuse Robin.

Avea gura complet uscată. Voia să apuce deschizătorul de scrisori înainte ca el să se apropie şi mai mult. *Poc, poc, poc.*

— Şeful meu tocmai…

— Shanker! se auzi din uşă vocea lui Strike.

Necunoscutul se întoarse.

— Bunsen, spuse el. Ce mai faci, frăţioare?

Încetă să-şi mai trosnească degetele, întinse mâna şi i-o strânse fugar pe a lui Strike.

Dumnezeule mare, se gândi Robin, uşurată şi secată de energie. De ce nu-i spusese Strike că vine omul ăsta? Robin se întoarse, făcându-şi de lucru cu e-mailul, astfel încât Strike să nu-i vadă faţa. Auzi cuvântul „Whittaker”, în timp ce Strike îl conducea pe Shanker în biroul lui.

În mod normal Robin şi-ar fi dorit să fie şi ea acolo, să asculte. Termină e-mailul şi se gândi că ar trebui să le ofere cafea. Mai întâi se duse să-şi dea iar cu apă rece pe faţă în baia minusculă de pe palier, care îşi păstra mirosul puternic de canal, indiferent cât dezodorizant cumpăra ea din fondul pentru cheltuieli mărunte.

Între timp, Strike o văzuse suficient cât să fie şocat de aspectul ei. Nu o mai văzuse niciodată atât de palidă şi nici cu ochii atât de umflaţi şi injectaţi. În timp ce se aşeza la birou, nerăbdător să audă informaţiile despre Whittaker pe care i le adusese Shanker, îi trecu prin minte gândul: *Ce i-o fi făcut nemernicul ăla?* Timp de o fracţiune de secundă, înainte de a-şi îndrepta întreaga atenţie asupra lui Shanker, Strike îşi imagină, cu multă plăcere, că îl pocneşte pe Matthews.

— Ce te uiţi aşa de urât, Bunsen? întrebă Shanker.

Shanker se întinse pe scaunul de pe partea cealaltă a biroului şi îşi trosni degetele cu entuziasm. Avea acest tic încă din adolescenţă, iar Strike îl compătimea pe acela care ar fi încercat să-l facă să înceteze.

— Sunt terminat, spuse el. M-am întors acum câteva ore din Scoţia.

— N-am fost niciodată în Scoţia, spuse Shanker.

Strike nu ştia ca Shanker să fi ieşit din Londra vreodată, în toată viaţa lui.

— Ce mi-ai adus?

— Mai trăieşte, spuse Shanker.

Încetă să-şi mai trosnească degetele şi scoase un pachet de Mayfair din buzunar. Aprinse o ţigară cu o

brichetă ieftină, fără să-l întrebe pe Strike dacă se poate. Strike hotărî să nu dea importanţă, îşi scoase şi el ţigările Benson & Hedges şi împrumută bricheta.

— M-am văzut cu omul lui. Fraieru' zice că e-n Catford.

— A plecat din Hackney?

— Cre' că da, Bunsen, dacă nu cumva a lăsat în urma lui o clonă. N-am căutat clone. Mai dă-mi un miar şi mă duc să mă uit.

Strike pufni scurt, amuzat. Cine îl subestima pe Shanker făcea o greşeală. Deoarece arăta de parcă încercase la vremea lui toate tipurile de substanţe ilegale, agitaţia lui îi făcea adesea pe cei care abia îl cunoscuseră să presupună în mod eronat că Shanker e un drogat. De fapt, era mai pătrunzător şi mai lucid decât mulţi oameni de afaceri la sfârşitul zilei de lucru, chiar dacă rămânea un infractor incurabil.

— Ai şi adresa? spuse Strike, trăgând spre el un carneţel.

— Încă nu, spuse Shanker.

— Lucrează?

— El zice la toată lumea că e director de turneu la nuş' ce trupă de metal.

— Dar?

— E peşte, spuse Shanker prozaic.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Vrea cineva cafea? întrebă Robin.

Strike îşi dădea seama că ea îşi ţine în mod intenţionat faţa în umbră. Ochii lui îi surprinseră mâna stângă: inelul de logodnă dispăruse.

— Mulţam, spuse Shanker. Cu două cubuleţe de zahăr.

— Eu prefer ceai, mersi, spuse Strike.

O urmări cum se retrage, în timp ce scotea din birou vechea scrumieră de cositor pe care o şterpelise dintr-un bar din Germania. O împinse spre Shanker, înainte ca acesta să-şi poată scutura pe podea scrumul lung.

— De unde ştii că e peşte?

— Ştiu alt fraier care l-a văzut cu şurubu', spuse Shanker.

Strike cunoştea argoul cockney: şurub – paraşută.

— 'ce că Whittaker stă cu ea. Foarte mică. Aproape ilegală.

— Înţeleg, spuse Strike.

De când devenise anchetator, avusese de-a face cu prostituţia în diversele ei aspecte, dar aici era vorba de altceva: era fostul lui tată vitreg, un bărbat pe care mama lui îl iubise, cu care făcuse un copil. Aproape că simţea din nou în încăpere mirosul lui Whittaker: hainele murdare, duhoarea lui de animal.

— Catford, repetă el.

— Da. O să mai caut, dacă vrei.

Shanker ignoră scrumiera şi scrumă pe podea.

— Cât face chestia asta pentru tine, Bunsen?

În timp ce ei continuau să negocieze tariful lui Shanker, discuţie care avansa cu multă bună-dispoziţie, dar şi cu seriozitatea subiacentă a doi oameni care ştiau foarte bine că el n-ar fi făcut nimic fără plată, Robin aduse cafeaua. Arăta groaznic cu faţa în plină lumină.

— M-am ocupat de cele mai importante e-mailuri, îi spuse ea lui Strike, prefăcându-se că nu observă privirea lui întrebătoare. Acum mă duc să mă ocup de Blondă.

Shanker păru extrem de intrigat de acest anunţ, dar nimeni nu-i oferi o explicaţie.

— Eşti bine? o întrebă Strike, dorindu-şi ca Shanker să nu fi fost acolo.

— Foarte bine, spuse Robin, cu o tentativă jalnică de a zâmbi. Vorbim mai târziu.

— „Mă duc să mă ocup de blondă"? repetă Shanker curios când auzi uşa de la intrare închizându-se.

— Nu e atât de plăcut cum sună, spuse Strike.

Se lăsă pe spătarul scaunului ca să se uite pe fereastră. Robin ieşi din clădire îmbrăcată cu pardesiul, o luă pe Denmark Street în sus şi dispăru. Un bărbat solid cu fes ieşi din magazinul de chitare

de vizavi şi porni în aceeaşi direcţie, dar atenţia lui Strike fusese deja recuperată de Shanker, care spuse:
— Bunsen, chiar ţi-a trimis cineva un picior, ce dracu'?
— Da, spuse Strike. Tăiat, împachetat în cutie şi livrat personal.
— Să-mi fut una! spuse Shanker, care era destul de greu de şocat.
După ce Shanker plecă, nu înainte de a primi un teanc de bani pentru serviciile deja prestate şi cu promisiunea unui teanc similar pentru viitoarele detalii despre Whittaker, Strike o sună pe Robin. Ea nu răspunse, dar asta nu era ceva neobişnuit, dacă nu îi era uşor să vorbească. Strike îi trimise un SMS:

Să-mi spui când ajungi undeva unde ne putem întâlni

Apoi se aşeză pe locul ei gol, pregătit să răspundă şi el la e-mailuri şi să achite facturile.
Dar îi era greu să se concentreze, după a doua noapte petrecută la vagonul de dormit. După cinci minute îşi verifică mobilul, dar Robin nu răspunsese, aşa că se ridică de la birou ca să-şi mai facă o cană de ceai. În timp ce ducea cana la gură, simţi un iz slab de canabis, transferat de pe o mână pe alta atunci când el şi Shanker îşi luaseră rămas-bun.
Shanker provenea din Canning Town, dar avea şi în Whitechapel nişte veri care, în urmă cu 20 de ani, se băgaseră într-o vrajbă cu o bandă rivală. Ca rezultat al disponibilităţii sale de a-şi ajuta verii, Shanker ajunsese să zacă de unul singur în şanţul de la capătul lui Fulbourne Street, sângerând copios dintr-o rană adâncă de la gură şi obraz care îl desfigura până în ziua de astăzi. Acolo îl găsise Leda Strike, în timp ce se întorcea dintr-o incursiune nocturnă după foiţe de ţigară.
Pentru Leda era ceva imposibil să treacă pe lângă un băiat de vârsta fiului ei care zăcea în şanţ sângerând. Faptul că băiatul strângea în mână un

cuţit plin de sânge, urla imprecaţii şi, în mod evident, se afla sub stăpânirea unui anumit drog nu avea nicio importanţă. Shanker s-a trezit că cineva îl şterge şi îi vorbeşte aşa cum nu îi mai vorbise nimeni de la moartea mamei lui, când el avea opt ani. Când el a refuzat categoric să o lase pe acea femeie ciudată să cheme o salvare, temându-se de ce i-ar fi făcut poliţia (Shanker tocmai înfipsese cuţitul în coapsa atacatorului său), Leda a luat ceea ce, pentru ea, era singura decizie posibilă: l-a ajutat să meargă până acasă, la squat, şi l-a îngrijit personal. După ce a decupat nişte plasturi şi i-a lipit cu stângăcie peste tăietura profundă, ca un fel de copci, Leda i-a gătit o cină apoasă, cu mult scrum de ţigară, şi i-a spus fiului său ce privea uimit să găsească o saltea pe care Shanker să poată dormi.

Încă de la început, Leda l-a tratat pe Shanker ca şi cum acesta ar fi fost un nepot pierdut de mult, iar în schimb el o venerase în acel mod în care doar un băiat distrus, care se agăţa de amintirea unei mame iubitoare, putea s-o facă. Odată vindecat, Shanker a profitat de invitaţia ei sinceră de a veni pe la ei oricând dorea. Shanker vorbea cu Leda aşa cum nu putea vorbi cu nicio altă fiinţă umană şi fusese, probabil, singura persoană care nu-i putea găsi Ledei niciun defect. Transfera şi asupra lui Strike respectul pe care îl simţea faţă de mama lui. Cei doi băieţi, care erau cât se poate de diferiţi aproape în oricare altă privinţă, au fost apropiaţi şi mai mult de o ură tăcută dar puternică faţă de Whittaker, care manifestase o gelozie dementă faţă de noul element din viaţa Ledei, dar se temuse să-l trateze cu dispreţul pe care i-l arăta lui Strike.

Strike era sigur că Whittaker recunoscuse în Shanker aceeaşi deficienţă de care suferea el însuşi: lipsa graniţelor normale. Whittaker concluzionase, pe bună dreptate, că era foarte posibil ca fiul lui vitreg adolescent să-i dorească moartea, dar să se abţină din cauza dorinţei de a nu-şi îndurera mama, şi a unui respect faţă de lege ori a hotărârii de a nu întreprinde nicio acţiune irevocabilă care să-i

distrugă pentru totdeauna perspectivele. Însă Shanker nu avea nicio astfel de reţinere, iar lungile perioade în care el coabita cu această familie fracturată însemnau un control precar asupra înclinaţiei tot mai puternice a lui Whittaker către violenţă.

De fapt, prezenţa regulată a lui Shanker în squat fusese cea care îl făcuse pe Strike să simtă că poate pleca la universitate fără griji. Nu se simţise capabil să exprime în cuvinte lucrul de care se temea cel mai mult atunci când se despărţise de Shanker, dar acesta înţelesese.

— Stai liniştit, prietene. Stai liniştit.

Totuşi, Shanker nu putea fi acolo tot timpul. În ziua în care Leda murise, Shanker era plecat în una dintre călătoriile lui de afaceri regulate care aveau legătură cu drogurile. Strike nu avea să uite niciodată durerea lui Shanker, vinovăţia lui, lacrimile incontrolabile când se întâlniseră după aceea. În timp ce Shanker negocia un preţ bun pentru un kil de cocaină boliviană de mâna întâi în Kentish Town, Leda Strike înţepenea încet pe o saltea murdară. Autopsia a constatat că Leda încetase să mai respire cu cel puţin şase ore înainte ca vreunul dintre locuitorii squat-ului să încerce să o trezească din ceea ce lor li se părea a fi un somn profund.

Ca şi Strike, Shanker fusese convins încă de la început că Whittaker o ucisese, iar durerea şi dorinţa lui de răzbunare fuseseră atât de violente încât Whittaker ar fi trebuit să se bucure că fusese arestat înaintea ca Shanker să pună mâna pe el. Deoarece i se permisese, în mod neînţelept, să intre în boxa martorilor şi să descrie o femeie cu atitudine care nu se atinsese de heroină în viaţa ei, Shanker ţipase „Nenorocitul ăla a omorât-o!” şi încercase să sară peste bară spre Whittaker, fiind scos apoi fără nicio ceremonie din sala de judecată.

Străduindu-se să alunge aceste amintiri ale unui trecut de mult îngropat, care nu miroseau deloc bine acum când erau dezgropate, Strike luă o gură de ceai

fierbinte şi îşi verifică iar mobilul. Încă nicio veste de la Robin.

19

Workshop of the Telescopes[30]

Din clipa în care o zărise pe Secretară în dimineaţa aceea, îşi dăduse seama că e dereglată, dezechilibrată. Uite-o cum stă lângă geam la Garrick, restaurantul mare pentru studenţi care deserveşte LSE. Astăzi era urâtă. Umflată, palidă, cu ochi roşii. Probabil că ar fi putut să se aşeze lângă ea şi curva aia proastă nu ar fi remarcat. Se concentra asupra ştoarfei cu păr blond-argintiu care lucra la laptop câteva mese mai încolo, nu avea niciun pic de atenţie pentru bărbaţi. Asta nu-l deranja. Urma să-l remarce ea cât de curând. El avea să fie ultima ei privelişte pe pământ.

Astăzi nu trebuia să arate ca Frumuşelul; dacă erau supărate, nu le aborda niciodată sexual. Atunci devenea el prietenul la nevoie, necunoscutul înţelegător ca un unchi. *Nu toţi bărbaţii sunt aşa, draga mea. Tu meriţi mai mult. Dă-mi voie să te conduc acasă. Haide, te duc eu cu maşina.* Dacă le făceai să uite că ai sculă puteai să faci cu ele aproape orice.

Intră în restaurantul aglomerat, furişându-se pe lângă tejghea. Comandă o cafea şi îşi găsi un colţ din care să o poată privi de la spate.

Inelul ei de logodnă lipsea. Asta era interesant. Arunca o nouă lumină asupra genţii pe care o cărase când pe un umăr, când pe celălalt, şi pe care o ascundea pe sub mese. Oare avea de gând să doarmă altundeva decât în apartamentul din Ealing? Era oare posibil ca Secretara să o ia, măcar o dată, pe o stradă pustie, o scurtătură prost luminată, un pasaj subteran singuratic?

Prima oară când ucisese, aşa fusese: o simplă chestiune de a profita de moment. Îşi aminti de asta prin nişte instantanee ca o prezentare video, pentru că fusese ceva incitant şi nou. Asta era înainte ca el

să-şi perfecţioneze arta, înainte să joace acest joc aşa cum trebuia jucat.

Ea fusese rotofeie şi brunetă. Prietena ei tocmai plecase, se suise în maşina unui client şi dispăruse. Tipul din maşină nu ştiuse că o alegea pe cea care avea să supravieţuiască acelei nopţi.

Între timp, el se plimbase cu maşina în susul şi-n josul străzii, cu cuţitul în buzunar. După ce se asigurase că e singură, complet singură, trăsese pe stânga şi se aplecase peste scaunul din stânga, ca să vorbească cu ea pe geam. Avea gura uscată în timp ce întreba cât costa. Ea acceptase un preţ şi se suise în maşină. Merseseră într-o fundătură din apropiere, unde nu era nici lumină, şi nu se zăreau nici trecători care să-i deranjeze.

El primise ceea ce solicitase, apoi, în timp ce ea se ridica, şi înainte ca el să-şi închidă măcar fermoarul, o lovise puternic, trimiţând-o în portieră, unde partea din spate a capului ei se izbise de geam. Înainte ca ea să mai poată scoate vreun sunet, el scosese cuţitul.

Bufnetul cărnos al lamei care intra în trupul ei – căldura sângelui care se revărsa peste mâinile lui – ea nici măcar nu ţipase, ci icnise, gemuse şi se prăbuşise pe scaun, în timp ce el lovea cu lama în ea iar şi iar. Îi smulsese lănţişorul de aur de la gât. Nu se gândise, atunci, să ia şi trofeul suprem: o bucăţică din ea, ci în loc de asta îşi ştersese mâinile pe rochia ei albă, în timp ce ea stătea prăbuşită lângă el, zbătându-se în ghearele morţii. Dăduse cu spatele pe alee, tremurând de frică şi exaltare, şi ieşise din oraş cu trupul ei alături, atent să nu depăşească viteza maximă şi privind în oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde. Exista un loc pe care îl verificase cu doar câteva zile înainte, o zonă rurală pustie şi un şanţ năpădit de tufişuri. Trupul femeii scosese un bufnet greoi şi umed atunci când el o rostogolise acolo.

Încă mai avea lănţişorul ei, împreună cu alte câteva suvenire. Erau comoara lui. Oare ce anume, se întrebă el, ar putea să ia de la Secretară?

Un chinez de lângă el citea ceva pe o tabletă. *Economie comportamentală.* Porcării psihologice stupide. Şi *el* se dusese odată la psiholog, fusese obligat să facă asta.

— Vorbeşte-mi despre mama ta.

Bărbatul mic şi chel chiar asta spusese, gogomănia aia, clişeul. Se presupunea că psihologii sunt deştepţi. El îi cântase în strună, pentru amuzament, povestindu-i prostului despre mama lui: că era o curvă rece, rea şi dezaxată. Naşterea lui fusese un inconvenient, o ruşine pentru ea, şi ei nu-i păsase dacă el trăia sau murea.

— Şi tatăl tău?

— Eu n-am avut tată, spusese el.

— Adică nu l-ai văzut niciodată?

Tăcere.

— Nu ştii cine e?

Tăcere.

— Sau pur şi simplu nu-ţi place de el?

El nu spusese nimic. Se săturase să-i mai cânte în strună. Oamenii care puneau botul la genul ăsta de porcării erau retardaţi, dar el îşi dăduse seama de mult că ceilalţi chiar *erau* retardaţi.

În orice caz, el spusese adevărul: Nu avea tată. Bărbatul care jucase acest rol, dacă putea fi numit astfel – cel care îl cotonogea zi de zi („un bărbat dur, dar corect") –, nu era tatăl lui biologic. Violenţă şi respingere, asta însemna pentru el familia. În acelaşi timp, acasă învăţase să supravieţuiască, să se descurce. Ştiuse întotdeauna că el e superior, chiar şi atunci când era mic şi se ascundea sub masa din bucătărie. Da, chiar şi atunci ştiuse că e făcut dintr-o stofă mai bună decât nemernicul care venea spre el cu pumnul lui imens şi faţa schimonosită…

Secretara se ridică, imitând-o pe ştoarfa cu păr blond-argintiu care tocmai pleca, cu laptopul băgat în husă. Îşi goli cafeaua dintr-o gură şi le urmă şi el.

Astăzi era atât de facilă, atât de facilă! Secretara îşi pierduse orice precauţie; abia dacă-i dădea vreo atenţie curvei cu păr blond-argintiu. El se sui în acelaşi metrou cu ele, stând cu spatele la Secretară,

dar urmărindu-i imaginea din geam printre braţele întinse ale unui grup de turişti neo-zeelandezi. Când ea coborî, nu avu nicio dificultate să se strecoare prin mulţimea din urma ei.

Cei trei avansau în şir, ştoarfa cu păr blond-argintiu, Secretara şi el, pe scări în sus, pe trotuar, pe strada spre Spearmint Rhino… el ar fi trebuit deja să ajungă acasă, dar nu putea refuza aşa ceva. Până atunci, ea nu mai rămăsese niciodată afară după căderea întunericului, iar geanta şi lipsa inelului de logodnă sporeau şi ele acea şansă irezistibilă. Pur şi simplu avea să trebuiască să inventeze o poveste pentru Aceea.

Ştoarfa cu păr blond-argintiu dispăru în interiorul clubului. Secretara încetini şi rămase nehotărâtă pe trotuar. El îşi scoase mobilul şi se retrase într-un intrând întunecos, urmărind-o.

20

I never realized she was so undone.[31]
Blue Öyster Cult, „Debbie Denise”
Versuri de Patti Smith

Robin uitase de promisiunea faţă de Strike de a ajunge acasă înainte de căderea întunericului. De fapt, abia dacă remarcase faptul că soarele apusese, până când îşi dădu seama că pe lângă ea se năpusteau farurile maşinilor şi vitrinele magazinelor erau luminate. Astăzi Blonda îşi modificase rutina. În mod normal ar fi trebuit să fie deja în Spearmint Rhino de câteva ore, învârtindu-se aproape dezbrăcată în beneficiul unor bărbaţi necunoscuţi, nu să meargă pe stradă cu paşi mari, îmbrăcată complet în blugi, cizme cu tocuri înalte şi o geacă de piele de căprioară cu franjuri. Probabil că schimbase tura, dar în curând avea să se învârtească în jurul unei bare, în siguranţă, ceea ce ridica întrebarea locului în care Robin avea să-şi petreacă noaptea.

Mobilul din buzunarul hainei vibrase toată ziua. Matthew îi trimisese peste 30 de SMS-uri.

Trebuie să vorbim.

Te rog, sună-mă.

Robin, nu putem rezolva nimic dacă tu nu vorbeşti cu mine.

Pe măsură ce ziua se scurgea şi tăcerea ei continua, el începuse să încerce s-o sune. Apoi tonul SMS-urilor lui se schimbase.

Robin, tu ştii că eu te iubesc.

Aş vrea să nu se fi întâmplat asta. Aş vrea să pot schimba ceva, dar nu am cum.

Pe tine te iubesc, Robin. Te-am iubit şi o să te iubesc întotdeauna.

Ea nu îi răspunsese la mesaje, nu răspunsese nici la apelurile lui şi nici nu îl sunase. Nu ştia decât că nu mai suporta să se întoarcă în acel apartament, cel puţin nu în seara asta. Nu ştia deloc ce avea să se întâmple mâine sau poimâine. Era înfometată, epuizată şi amorţită.

Spre sfârşitul după-amiezii, Strike devenise aproape la fel de agasant.

Unde eşti? Te rog sună-mă.

Robin îi trimisese şi ea un SMS, pentru că nu se simţea în stare să vorbească nici cu el.

Nu pot vorbi. Blonda nu e la muncă.

Ea şi cu Strike păstrau o anumită distanţă emoţională, întotdeauna, şi se temea că, dacă el era bun cu ea, ar fi plâns, lăsând să se vadă tipul de slăbiciune pe care el l-ar fi regretat la un asistent. Cum, practic, nu le mai rămăsese niciun caz, iar deasupra ei atârna ameninţarea celui care trimisese piciorul, nu trebuia să-i dea lui Strike încă un motiv să-i spună să stea acasă.

El nu fusese satisfăcut de răspunsul ei.

Sună-mă urgent.

Ea ignorase acest mesaj, pe motivul că ar fi putut foarte bine să nu-l primească, deoarece era aproape de metrou când Strike îl trimisese şi în curând rămăsese fără semnal, în timp ce ea şi Blonda mergeau cu metroul spre Tottenham Court Road. Când ieşise din staţie, Robin găsise încă un apel nepreluat din partea lui Strike, ca şi un nou SMS de la Matthew.

Vreau să ştiu dacă vii acasă în seara asta. Sunt groaznic de îngrijorat din cauza ta. Trimite-mi un SMS doar să-mi spui că eşti în viaţă, asta e tot ce-ţi cer.

— Ah, nu te umfla în pene, murmură Robin. De parcă m-aş sinucide din cauza ta.

Pe lângă Robin trecu un bărbat burtos ciudat de familiar, luminat de strălucirea marchizei de la Spearmint Rhino. Era Dublă Măsură. Robin se întrebă dacă ea îşi imaginase zâmbetul afectat şi încântat de sine pe care i-l adresă el.

Oare intra ca să o vadă pe prietena lui cum se învârte pentru alţi bărbaţi? Îl încânta faptul că viaţa lui sexuală e cercetată? Ce fel de om ciudat era el?

Robin se întoarse. Trebuia să ia o decizie referitor la ce făcea în noaptea aceea. Într-un intrând întunecos aflat la o sută de metri, un bărbat solid cu fes părea să se certe la mobil.

Dispariţia Blondei o lăsase pe Robin fără niciun scop. Unde avea să doarmă? În timp ce stătea acolo, nehotărâtă, pe lângă ea trecu un grup de bărbaţi tineri, în mod intenţionat la mică distanţă, unul dintre ei atingându-i geanta. Robin simţi mirosul de deodorant Lynx şi bere.

— Acolo îţi ţii costumaţia, scumpo?

Robin îşi dădu seama că stătea în faţa unui club de dans erotic. Se întoarse automat în direcţia biroului lui Strike, când îi sună mobilul. Răspunse fără să se gândească.

— Unde dracu' ai fost? îi răsună în ureche vocea furioasă a lui Strike.

Abia avu timp să se bucure că nu e Matthew înainte ca el să spună:

— Am încercat să dau de tine toată ziua! Unde *eşti?*

— Pe Tottenham Court Road, spuse ea, îndepărtându-se rapid de bărbaţii care încă o tachinau. Blonda tocmai a intrat înăuntru şi Dublă…

— Ce ţi-am spus eu să nu te fâţâi pe-afară după ce se lasă întunericul?

— E bine luminat, spuse Robin.

Încerca să-şi amintească dacă observase cumva un Travelodge în apropiere. Avea nevoie de un loc curat şi ieftin. Trebuia să fie ieftin, întrucât cheltuia

din contul lor comun; era hotărâtă să nu cheltuie mai mult decât contribuise.

— Eşti bine? întrebă Strike, ceva mai puţin agresiv.

Lui Robin i se puse un nod în gât.

— Da, spuse ea cât mai energic posibil.

Încerca să aibă o atitudine de profesionist, să fie aşa cum voia Strike.

— Eu sunt tot la birou, spuse el. Ziceai că eşti pe Tottenham Court Road?

— Trebuie să închid, scuze, spuse ea cu o voce încordată şi rece.

Închise telefonul. Teama că o să plângă devenise atât de copleşitoare, încât trebuia să pună capăt convorbirii. I se păruse că el e pe punctul de a se oferi să vină după ea, iar dacă se întâlneau ea i-ar fi spus totul, şi nu trebuia să facă asta.

Dintr-odată, pe faţă îi curgeau lacrimi. Ea nu avea pe nimeni. Iată! În sfârşit, recunoscuse asta faţă de ea însăşi. Oamenii cu care luau masa în weekend, cei cu care mergeau la meciuri de rugby: toţi erau prieteni ai lui Matthew, colegi de serviciu ai lui Matthew, vechi prieteni din facultate ai lui Matthew.

— O, Doamne, spuse Robin ştergându-şi ochii şi nasul cu mâneca hainei.

— Eşti în regulă, scumpo? strigă la ea o prostituată fără dinţi dintr-un intrând.

Nu ştia exact de ce până la urmă intră în Tottenham, poate pentru că cei de la bar o cunoşteau, ştia unde e toaleta pentru femei şi era un loc în care Matthew nu fusese niciodată. Nu voia decât un colţ liniştit în care să poată căuta locuri ieftine de stat. De asemenea, tânjea după ceva de băut, ceea ce nu îi era deloc caracteristic. După ce la toaletă se stropi pe faţă cu apă rece, îşi luă un pahar de vin roşu, se duse cu el la o masă şi scoase iar telefonul. Pierduse încă un apel din partea lui Strike.

Bărbaţii de la bar priveau spre ea. Robin ştia cum trebuie să arate, cu urme de lacrimi şi singură, cu geanta lângă ea. Ei bine, n-avea ce să facă. Scrise pe mobil: **Travelodge lângă Tottenham Court Road**

şi aşteptă răspunsul lent, bându-şi vinul probabil mai repede decât ar fi trebuit s-o facă pe un stomac practic gol. Nici mic dejun, nici prânz: o pungă de chipsuri şi un măr consumate în cafeneaua studenţească în care Blonda studiase, doar atât mâncase în ziua aceea.

Exista un Travelodge în High Holborn. Trebuia să se mulţumească doar cu asta. Se simţi puţin mai liniştită acum, când ştia unde avea să-şi petreacă noaptea. Atentă să nu prindă privirea niciunui bărbat de la bar, Robin se ridică şi-şi luă al doilea pahar de vin. Poate că ar trebui s-o sune pe mama ei, se gândi ea brusc, dar această perspectivă aproape că o făcu să-i dea iar lacrimile. Nu putea să facă faţă iubirii şi dezamăgirii Lindei, nu încă.

O siluetă masivă cu fes intră în crâşmă, dar Robin era hotărâtă să acorde atenţie doar vinului şi restului de pe masă, fără să ofere niciunuia dintre bărbaţii plini de speranţă care pândeau la bar cel mai mic motiv de a presupune că ea dorea compania vreunuia dintre ei.

Al doilea pahar de vin o făcu să se simtă mult mai relaxată. Îşi aminti cum Strike se îmbătase atât de tare aici, chiar în crâşma asta, că abia mai putea merge. Fusese singura seară în care el îi împărtăşise informaţii personale. Poate că ăsta era adevăratul motiv pentru care fusese atrasă aici, se gândi ea, ridicând ochii spre cupola de sticlă colorată de deasupra. Acesta era barul în care te duceai să bei după ce aflai că persoana pe care o iubeai îţi fusese necredincioasă.

— Eşti singură? întrebă o voce de bărbat.

— Aştept pe cineva, spuse ea.

Îl văzu puţin neclar când ridică privirea spre el, un bărbat blond şi vânos, cu ochi albaştri spălăciţi. Robin îşi dădea seama că el nu o crezuse.

— Pot să aştept şi eu?

— Poţi pe dracu', interveni altă voce, una familiară.

Sosise Strike, masiv, încruntat şi privind urât spre necunoscut, care se retrase în silă spre cei câţiva

prieteni de la bar.

— Ce faci aici? întrebă Robin.

Era surprinsă să descopere că, după două pahare de vin, limba ei devenise amorţită şi inertă.

— Te căutam, spuse Strike.

— Cum ţi-ai dat seama că eu…?

— Sunt detectiv.

Strike privi spre paharul ei de vin şi o întrebă:

— Câte de-ăstea ai băut?

— Unul, minţi ea.

Strike se duse la bar să-i mai ia unul şi o halbă de Doom Bar pentru el. În timp ce comanda, un bărbat solid cu fes ieşi pe furiş din bar, dar Strike era mai interesat să-l urmărească pe bărbatul blond care încă se mai holba la Robin, părând să renunţe la ea abia când Strike reapăru, încruntat, cu cele două băuturi şi se aşeză în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu mă lua cu de-ăstea. Arăţi ca moartea.

— Ei, spuse Robin luând o gură mare de vin, acum stau mai bine cu moralul.

Strike râse scurt.

— De ce ai o geantă cu tine?

Apoi, când ea nu răspunse, continuă:

— Unde ţi-e inelul de logodnă?

Robin deschise gura să răspundă, dar o dorinţă perfidă de a plânge se repezi să înece cuvintele. După o scurtă luptă interioară şi încă un gât de vin, spuse:

— Nu mai sunt logodită.

— De ce?

— Asta e amuzant, venind din partea ta.

Sunt beată, se gândi ea, ca şi cum s-ar fi privit din afara trupului ei. *Uită-te la mine. M-am îmbătat din două pahare şi jumătate de vin, nemâncată şi nedormită.*

— Ce e amuzant? întrebă Strike nedumerit.

— Noi nu discutăm despre lucruri personale… tu nu discuţi despre lucruri personale.

— Parcă mi-amintesc că te-am îngropat în mărturisiri chiar în crâşma asta.
— O dată, spuse Robin.
Strike deduse după obrajii ei roz şi vorbirea împleticită că nu era la al doilea ei pahar de vin. Deopotrivă amuzat şi preocupat, spuse:
— Cred că ar fi bine să mănânci ceva.
— Exact asta am spus şi eu, răspunse Robin, în seara în care tu… şi până la urmă am mâncat kebab.
Apoi Robin adăugă, cu demnitate:
— Da' eu nu vreau kebab.
— Păi, ştii, suntem în Londra. Cred că putem găsi ceva care să nu fie kebab.
— Îmi plac chipsurile, spuse Robin.
Strike se duse să-i cumpere.
— Ce s-a întâmplat? repetă el după ce se întoarse.
Se uită câteva secunde la încercările ei de a deschide chipsurile, apoi îi luă punga să o deschidă el.
— Nimic. Doar că la noapte o să dorm într-un Travelodge.
— Un Travelodge.
— Da. E unul în… e unul…
Privi în jos la mobilul descărcat, dându-şi seama că uitase să-l încarce în noaptea dinainte.
— Nu-mi amintesc unde e, spuse ea. Dar lasă-mă aici, sunt în regulă.
Robin bâjbâi prin geantă, căutând ceva în care să-şi sufle nasul.
— Da, spuse el apăsat, acum când te-am văzut m-am liniştit complet.
— Chiar *sunt* în regulă, spuse ea cu înverşunare. O să vin mâine la muncă la ora obişnuită, o să vezi.
— Crezi că am pornit să te caut pentru că-mi fac griji pentru job?
— Nu te purta aşa drăguţ! gemu Robin, îngropându-şi faţa în şerveţelele din mână. N-aş putea suporta! Fii normal!
— Cum adică normal? întrebă el, nedumerit.
— U-ursuz şi necomunic… necomunicativ…
— Dar ce-ai vrea să ne comunicăm?

— Nimic special, minţi ea. Mă gândeam doar… să păstrăm o atitudine profesionistă.

— Ce se întâmplă între tine şi Matthew?

— Ce se întâmplă între tine şi Elin? replică ea.

— Ce importanţă are asta? întrebă el stupefiat.

— E acelaşi lucru, spuse ea vag, golind al treilea pahar. Aş vrea încă unu'…

— De data asta bei suc.

În timp ce îl aştepta, Robin examină plafonul pe care erau pictate scene de teatru: Bottom ţopăia cu Titania, în mijlocul unui grup de zâne.

— Lucrurile sunt în regulă cu Elin, îi spuse el după ce se aşeză.

Decisese că un schimb de informaţii ar fi cea mai simplă modalitate de-a o face să vorbească despre problemele ei.

— Mie îmi convine să avem o relaţie reţinută. Are o fată şi nu vrea ca eu să mă apropii prea mult de ea. Divorţ urât.

— Ah, spuse Robin, clipind spre el pe deasupra paharului de coca-cola. Cum ai cunoscut-o?

— Prin Nick şi Ilsa.

— Ei de unde o ştiu?

— N-o ştiu. Au dat o petrecere şi ea a venit cu fratele ei, care e doctor, lucrează cu Nick. Până atunci nu se mai întâlniseră cu ea.

— Ah, spuse Robin iar.

Îşi uitase pentru scurtă vreme propriile necazuri, distrasă de această privire fugară asupra lumii private a lui Strike. Atât de normal, atât de puţin special! O petrecere la care el se dusese şi începuse să discute cu blonda cea frumoasă. Femeile îl plăceau pe Strike – Robin ajunsese să-şi dea seama de asta în lunile în care lucraseră împreună. Atunci când începuse să lucreze pentru el nu îi înţelesese farmecul.

— Lisei îi place de Elin? întrebă Robin.

Strike fu uimit de această intuiţie fulgurantă.

— Ăă… da, cred că da, minţi el.

Robin sorbi din cola.

— Bun, spuse Strike stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea, acum e rândul tău.

— Ne-am despărţit, zise ea.

Tehnica de interogare îi spunea lui Strike să tacă, iar după aproximativ un minut decizia lui îşi dovedi justificarea.

— Mi-a… spus ceva, zise Robin. Noaptea trecută.

Strike aşteptă.

— Şi nu avem cum să trecem peste asta. Peste asta nu.

Robin era palidă şi stăpână pe ea, dar Strike simţea chinul din spatele cuvintelor ei. Continuă să aştepte.

— S-a culcat cu altcineva, spuse ea cu o voce slabă şi încordată.

Urmă o pauză. Robin luă punga cu chipsuri, descoperi că le consumase pe toate şi o lăsă să cadă pe masă.

— Căcat! spuse Strike.

Era surprins: nu pentru că Matthew se culcase cu altă femeie, ci pentru că recunoscuse. Impresia lui era că tânărul şi arătosul contabil era un bărbat care ştia să-şi gestioneze viaţa într-un mod cât mai avantajos pentru el, să compartimenteze şi să categorisească ce trebuia.

— Şi nu doar o dată, spuse Robin cu aceeaşi voce încordată. A făcut asta luni de zile. Cu o femeie pe care o cunoaştem amândoi. Sarah Shadlock. O veche prietenă de-a lui din facultate.

— Dumnezeule! spuse Strike. Îmi pare rău.

Chiar îi părea rău, în mod sincer, pentru durerea pe care o îndura ea. Însă această dezvăluire făcuse ca în interiorul lui să se arcuiască şi anumite alte sentimente – sentimente pe care de obicei el le strunea bine, considerându-le deopotrivă nepotrivite şi periculoase – care îşi testau puterea împotriva legăturilor pe care le presupuneau.

Nu fi un dobitoc nenorocit, îşi spuse el. *E ceva ce nu s-ar putea întâmpla niciodată. N-aş face decât să bulibăşesc totul în stil mare.*

— Ce l-a făcut să-ţi spună? o întrebă el.

Robin nu răspunse, dar întrebarea îi readuse scena în minte, cu o îngrozitoare claritate.

Sufrageria lor cu magnolii era mult prea minusculă ca să încapă un cuplu atât de furios. Veniseră tocmai din Yorkshire cu Land Rover-ul pe care Matthew nu îl dorise. Undeva, pe acest drum, Matthew afirmase, incitat, că era doar o chestiune de timp până când Strike avea să se dea la Robin şi, mai mult, el bănuia că avansurile acestuia ar fi fost bine primite.

— E prietenul meu, asta e tot! urlase ea la Matthew de lângă canapeaua lor ieftină, în timp ce genţile lor de călătorie erau încă în hol. Dacă poţi să sugerezi că pe mine mă *excită* faptul că el şi-a pierdut piciorul…

— Eşti atât de al naibii de naivă! urlase el. E prietenul tău până când o să încerce să te bage-n pat, Robin…

— După cine îl judeci? Tu aştepţi momentul să sari pe colegele tale?

— Bineînţeles că nu, dar eşti atât de al naibii de încântată de el – el e bărbat, sunteţi singuri la birou…

— E *prietenul* meu, aşa cum tu eşti *prieten* cu Sarah Shadlock, dar nu ai…

Atunci văzuse pe faţa lui. O expresie pe care nu o mai observase niciodată îi străbătu chipul ca o umbră. Vinovăţia părea să plutească fizic pe deasupra pomeţilor înalţi, a maxilarului bărbierit, a ochilor căprui pe care ea îi adorase ani de zile.

— … sau ai făcut-o? spusese ea, pe un ton dintr-odată dubitativ. Ai *făcut-o?*

El ezitase prea mult.

— Nu, spusese el energic, ca un film oprit care reporneşte brusc. Bineînţeles că n…

— Ba da, spusese ea. Te-ai culcat cu ea.

Vedea asta pe faţa lui. El nu credea în prietenia dintre bărbaţi şi femei, pentru că el nu avusese niciodată aşa ceva. El şi cu Sarah făcuseră sex.

— Când? întrebase ea. Doar nu… nu *atunci?*

— Nu m-am…

Robin auzise protestele anemice ale unui bărbat care ştia că pierduse, care chiar dorise să piardă. Asta o obsedase întreaga noapte şi întreaga zi: într-un anumit fel, el vrusese ca Robin să afle.

Calmul ei straniu, mai degrabă uluit decât acuzator, îl făcuse pe Matthew să-i spună totul. Da, *atunci* se întâmplase. Se simţea groaznic din cauza asta, aşa se simţise mereu – dar în perioada aceea el şi cu Robin nu se culcau împreună şi, într-o seară, Sarah îl consolase şi, mă rog, situaţia scăpase de sub control…

— Ea te *consola?* repetase Robin.

În sfârşit apăruse furia, scoţând-o din starea ei de uluire perplexă.

— Ea te consola *pe tine?*

— Să ştii că şi pentru mine a fost o perioadă dificilă! strigase el.

Strike se uită cum Robin scutură din cap fără să-şi dea seama, încercând să şi-l limpezească, dar amintirile o îmbujoraseră şi ochii ei scânteiau iar.

— Ce-ai spus? îl întrebă ea pe Strike, derutată.

— Te-am întrebat ce l-a făcut să-ţi spună.

— Nu ştiu. Eram în mijlocul unui scandal. El crede…

Robin inspiră adânc. Cele două treimi de sticlă de vin pe stomacul gol o făceau să rivalizeze cu sinceritatea lui Matthew.

— El nu crede că noi doi suntem doar prieteni.

Asta nu era o surpriză pentru Strike. Văzuse suspiciunea în fiecare privire pe care i-o aruncase vreodată Matthew, auzise nesiguranţa în fiecare comentariu arţăgos adresat lui.

— Deci, continuă Robin ezitant, eu i-am explicat că suntem cu adevărat doar prieteni, că şi el are o prietenă platonică, draga de Sarah Shadlock. Şi atunci a ieşit totul la lumină. El şi cu Sarah au avut o relaţie în facultate, în timp ce eu eram… în timp ce eu eram acasă.

— Cu atâta timp în urmă? spuse Strike.

— Ți se pare că n-ar trebui să mă deranjeze dacă a fost acum şapte ani? întrebă ea. Dacă el a minţit în tot timpul ăsta, iar noi ne întâlneam cu ea mereu?

— Eram doar surprins, spuse Strike neutru, refuzând să se lase atras într-o ceartă, că a recunoscut după tot acest timp.

— A, spuse Robin. Păi, îi era ruşine. Din cauza perioadei în care s-a întâmplat.

— La facultate? spuse Strike nedumerit.

— Imediat după ce eu am abandonat cursurile, spuse Robin.

— Ah, spuse Strike.

Nu discutaseră niciodată despre motivul care o făcuse pe ea să renunţe la facultatea de psihologie şi să se întoarcă în Masham.

Robin nu avusese de gând să-i spună lui Strike povestea, dar în seara aceea toate hotărârile ei pluteau în derivă pe mica mare de alcool în care îşi scufundase trupul înfometat şi epuizat. Ce mai conta dacă îi mărturisea? Fără această informaţie, el n-ar fi avut o imagine completă şi n-ar fi putut s-o sfătuiască ce să facă în continuare. Ea se baza că el o va ajuta, îşi dădu Robin seama într-un mod neclar. Indiferent că ei îi plăcea sau nu – indiferent că *lui* îi plăcea sau nu – el era cel mai bun prieten al ei din Londra. Până acum Robin nu privise niciodată în faţă acest fapt. Alcoolul te înviora şi îţi limpezea ochii. *In vino veritas,* nu aşa se spune? Strike avea să înţeleagă. Avea obiceiul ciudat de a cita uneori din latină.

— Eu nu am *vrut* să mă las de facultate, spuse Robin încet, în timp ce capul i se învârtea, dar s-a întâmplat ceva, iar după aceea am avut unele probleme…

Nu era bine. Aşa nu explica nimic.

— Mă întorceam acasă de la o prietenă din alt cămin, spuse ea. Nu era atât de târziu… doar ora 8 sau aşa ceva… dar se difuzaseră avertismente despre el – la ştirile locale…

Nici aşa nu era bine. Prea multe detalii. Avea nevoie de o enunţare neutră a situaţiei, nu să îi

explice fiecare aspect, aşa cum făcuse la proces.

Robin inspiră adânc, se uită la faţa lui Strike şi văzu acolo un început de compasiune. Uşurată că nu trebuie să spună povestea explicit, îl întrebă:

— Poţi să-mi mai aduci nişte chipsuri, te rog?

Strike se întoarse de la bar şi i le întinse în tăcere. Lui Robin nu-i plăcu expresia de pe faţa lui.

— Nu te apuca să crezi… asta n-are nicio importanţă! spuse ea cu disperare. Au fost 20 de minute din viaţa mea. A fost ceva ce mi s-a întâmplat. Nu e ceea ce sunt eu. Nu mă *defineşte.*

Strike bănui că erau expresii pe care ea învăţase să le accepte la cine ştie ce psihoterapie. El intervievase victime ale violului. Cunoştea formele cuvintelor care le erau oferite ca să poată să înţeleagă ceea ce, pentru o femeie, era incomprehensibil. Multe lucruri legate de Robin se explicau acum. Îndelungata loialitate faţă de Matthew, de exemplu: bărbatul protector de acasă.

Însă Robin, beată, citi în tăcerea lui Strike lucrul de care se temuse cel mai mult: o mutaţie a felului în care o vedea ea, de la egal la victimă.

— Nu are nicio importanţă! repetă ea furios. Eu sunt aceeaşi!

— Ştiu asta, spuse el, totuşi, ce ţi s-a întâmplat e un lucru al naibii de oribil.

— Păi, da… aşa e… murmură ea, îmbunată.

Apoi se aprinse iar:

— Mărturia mea l-a înfundat. Am observat unele lucruri despre el în timp ce… Avea o pată albă pe piele, sub ureche – i se spune vitiligo – şi o pupilă imobilă, dilatată.

Acum vorbea puţin neclar, în timp ce înghiţea a treia pungă de chipsuri.

— A încercat să mă sugrume; eu m-am lăsat moale şi m-am prefăcut moartă, şi el a fugit. Mai atacase două fete cu masca aia şi niciuna nu a putut să spună poliţiei nimic despre el. Mărturia mea l-a înfundat.

— Asta nu mă surprinde, spuse Strike.

Robin consideră răspunsul satisfăcător. Rămaseră în tăcere timp de un minut, în timp ce ea termina chipsurile.

— Numai că după aceea nu eram în stare să ies din camera mea, spuse ea de parcă nu ar fi existat nicio pauză. Până la urmă, universitatea m-a trimis acasă. Trebuia doar să-mi iau liber un semestru, dar… dar nu m-am mai întors niciodată.

Robin medită la acest fapt, privind absentă în gol. Matthew o îndemnase să stea acasă. După ce agorafobia ei se vindecase, ceea ce durase peste un an, ea începuse să-l viziteze la universitatea lui din Bath, unde se plimbau de mână printre casele din piatră moale de Cotswold, pe străzile unduitoare Regency, pe malurile tivite cu copaci ale râului Avon. De fiecare dată când ieşiseră în oraş cu prietenii lui venise şi Sarah Shadlock, care râgea la glumele lui Matthew, îl atingea pe braţ şi îndrepta mereu conversaţia spre vremurile bune de care se bucuraseră atunci când Robin, plictisitoarea lui prietenă de la ţară, nu era prezentă…

Ea mă consola. Să ştii că şi pentru mine a fost o perioadă dificilă!

— Bun, spuse Strike, trebuie să-ţi găsim un loc în care să-ţi petreci noaptea.

— Mă duc la Travel…

— Nu, nu te duci.

Nu voia ca Robin să stea într-un hotel în care oameni anonimi puteau să cutreiere nestingheriţi pe holuri sau să intre direct din stradă. Probabil că era el paranoic, dar voia ca Robin să stea într-un loc în care un ţipăt să nu se piardă printre strigătele răguşite ale petrecerilor de femei.

— Aş putea dormi la birou, spuse Robin. Dacă mai ai sacul ăla de…

Încercă să se ridice, clătinându-se, şi Strike o apucă de brat.

— Nu dormi la birou, spuse el. Ştiu eu un loc bun. Acolo au stat mătuşă-mea şi unchiu-meu când au venit să vadă *Cursa de şoareci.* Hai, dă-mi geanta.

Îşi mai pusese o dată braţul peste umerii lui Robin, dar atunci fusese ceva foarte diferit: Se folosise de ea ca de un baston. De data asta ea era cea care abia mergea în linie dreaptă. Îi cuprinse talia şi o ajută să-şi ţină echilibrul, în timp ce ieşeau din crâşmă.

— Lui Matthew, spuse ea în timp ce porneau, *nu* i-ar plăcea asta.

Strike nu spuse nimic. În ciuda a tot ce auzise, nu era la fel de sigur ca Robin că relaţia acestora era încheiată. Fuseseră împreună timp de nouă ani, exista o rochie de mireasă care aştepta în Masham. Strike fusese atent să nu emită nicio critică la adresa lui Matthew care să-i poată fi reprodusă fostului logodnic la reluarea ostilităţilor care aveau să urmeze cu siguranţă, pentru că legăturile acumulate în nouă ani nu puteau fi rupte într-o singură noapte. Reticenţa lui era mai degrabă pentru binele ei decât al lui. El nu se temea deloc de Matthew.

— Cine era bărbatul *acela?* întrebă Robin somnoroasă, după ce merseseră o sută de metri în tăcere.

— Care bărbat?

— De azi-dimineaţă… m-am gândit că poate e cel cu piciorul… m-a speriat groaznic.

— A… E Shanker. Un vechi prieten de-al meu.

— E înspăimântător.

— Shanker n-ar putea să-ţi facă rău, o asigură el.

Apoi se mai gândi puţin şi continuă:

— Dar să nu-l laşi niciodată singur în birou.

— De ce?

— Ar şterpeli orice nu e bătut în cuie. Nu face nimic gratis.

— Unde l-ai cunoscut?

Povestea lui Shanker şi a Ledei dură tot drumul până în Frith Street, unde vilele liniştite îi priveau de sus, transmiţând o senzaţie de demnitate şi ordine.

— Aici? spuse Robin privind în sus, cu gura căscată, spre Hotelul Hazlitt. Nu pot să stau aici – e prea scump!

— Eu plătesc, spuse Strike. Consider-o prima pe anul ăsta.

Apoi, în timp ce uşa se deschidea şi un tânăr zâmbitor se dădea la o parte ca să-i lase să intre, adăugă:

— Să nu te aud că refuzi. E vina mea că ai nevoie de un loc sigur.

Holul cu lambriuri de lemn era primitor, cu o atmosferă de locuinţă privată. Exista o singură cale de acces şi nimeni nu putea să deschidă uşa de la intrare de afară.

După ce îi dădu tânărului cardul de credit, Strike o conduse pe Robin, care se clătina, la baza scărilor.

— Poţi să-ţi iei liber mâine-dimineaţă dacă…

— La nouă o să fiu acolo, spuse ea. Cormoran, mulţumesc pentru… pentru…

— Nicio problemă. Somn uşor!

Era linişte pe Frith Street, în timp ce Strike închidea uşa de la Hazlitt în urma lui. Porni pe stradă, cu mâinile înfundate în buzunare, căzut pe gânduri.

Robin fusese violată, iar violatorul plecase crezând că e moartă. *Dumnezeule mare.*

În urmă cu opt zile, un nemernic îi înmânase un picior de femeie tăiat, iar ea nu suflase o vorbă despre trecutul ei, nu ceruse nicio dispensă specială ca să îşi ia liber şi nu se abătuse în nicio privinţă de la profesionalismul total cu care venea în fiecare zi la muncă. El fusese cel care insistase, fără măcar să cunoască povestea ei, ca ea să aibă cea mai bună alarmă de viol, să nu facă nimic după căderea întunericului, să ia legătura cu el în mod regulat în timpul programului de lucru…

Exact în momentul în care îşi dădu seama că se îndepărtează de Denmark Street, în loc să se îndrepte spre strada aceea, Strike zări la 20 de metri distanţă un bărbat cu fes care stătea ascuns în colţul cu Soho Square. Vârful licărind al ţigării dispăru rapid când bărbatul se întoarse şi începu să meargă grăbit.

— Hei, prietene!

Vocea lui Strike răsună în piaţa tăcută, în timp ce el accelera. Bărbatul cu căciulă nu privi în spate, ci o luă la fugă.

— Alo! Prietene!

Strike începu să fugă şi el. La fiecare pas smucit, genunchiul lui protesta. Prada lui privi o dată în spate şi apoi coti brusc la stânga, în timp ce Strike venea în urma lui cât de repede putea. Strike intră pe Carlisle Street, mijindu-şi ochii în faţă, spre mulţimea strânsă la intrarea de la Toucan, întrebându-se dacă omul lui era acolo. Alergă printre clienţii crâşmei, gâfâind, şi se opri la intersecţia cu Dean Street. Se întoarse pe loc, căutându-şi prada. Avea de ales între a o lua la stânga, a o lua la dreapta sau a merge mai departe pe Carlisle Street. Fiecare variantă oferea o multitudine de intrânduri şi subsoluri în care bărbatul cu fes ar fi putut să se ascundă, presupunând că nu oprise un taxi aflat în trecere.

— La dracu', murmură Strike.

Ciotul aflat în contact cu capătul protezei îl durea iar. Nu îi rămăsese decât o imagine aproximativă a unei înălţimi şi lăţimi mari, o haină şi un fes întunecate şi faptul suspect că fugise atunci când el îl strigase, fugise înainte ca Strike să-l întrebe cât e ceasul, să-i ceară un foc sau indicaţii.

Făcu o alegere şi o luă la dreapta, pe Dean Street. Maşinile treceau pe lângă el, în ambele direcţii. Timp de aproape o oră, Strike continuă să bântuie prin zonă, sondând intrândurile întunecoase şi gurile de subsol. Ştia că e aproape sigur inutil, dar dacă… dacă… fuseseră urmăriţi de cel care trimisese piciorul, acesta era în mod evident un nemernic necugetat care probabil că nu fusese alungat din apropierea lui Robin de dizgraţioasa urmărire a lui Strike.

Oamenii în saci de dormit de care Strike se apropia mai mult decât îndrăzneau de obicei s-o facă alţi cetăţeni îl priveau cu furie; de două ori sperie pisicile din spatele containerelor de gunoi, dar bărbatul cu fes nu era nicăieri.

21

…the damn call came,

And I knew what I knew and didn't want to know.[32]

Blue Öyster Cult, „Live for Me"

Robin se trezi a doua zi cu o durere de cap şi o senzaţie de greutate în stomac. Se rostogoli pe pernele nefamiliare, albe şi scrobite, şi în timp ce făcea asta fu asaltată de amintirea evenimentelor serii anterioare. Îşi scutură capul ca să-şi dea părul din ochi, se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Văzu, printre stâlpii sculptaţi ai patului cu baldachin de lemn, contururile întunecate ale unei camere abia luminate de dunga de lumină strălucitoare dintre perdelele de brocart. În timp ce ochii i se obişnuiau cu penumbra aurită, Robin distinse portretul unui gentleman gras cu perciuni mari, în ramă aurie. Era tipul de hotel în care să petreci o escapadă scumpă, nu în care să dormi mahmur, cu câteva haine aruncate în grabă în geantă.

Oare Strike o adusese aici, în acest lux elegant şi de modă veche, drept compensaţie preventivă pentru discuţia serioasă pe care avea s-o deschidă azi? *E evident că tu te afli acum într-o situaţie fragil emoţională… Cred c-ar fi bine dacă ai face o pauză de la serviciu.*

Două treimi de sticlă de vin prost, şi îi spusese totul. Robin gemu încet şi se prăbuşi la loc pe perne, acoperindu-şi faţa cu braţele şi lăsându-se pradă amintirilor care acum, când ea era slabă şi nefericită, îşi redobândiseră întreaga putere.

Violatorul purtase o mască de gorilă din cauciuc. O ţintuise la pământ cu o mână şi cu greutatea unui întreg braţ pe gât, spunându-i în timp ce o viola că avea să moară, spunându-i că avea s-o sugrume până murea. Creierul ei era doar o cavitate purpurie de strigăte panicate. Mâinile lui se strângeau ca un

laţ în jurul gâtului său, iar supravieţuirea ei atârnase de capacitatea de a se preface că era deja moartă.

Mai târziu, zile şi săptămâni întregi se simţise de parcă într-adevăr murise. Era prinsă în acel trup de care se simţea complet deconectată. Singura modalitate de a se proteja păruse a fi separarea de propria ei carne, negarea legăturii cu aceasta. Trecuse mult timp până când ea să poată simţi că o poate lua din nou în posesiune.

El fusese persuasiv la proces, umil, „da, domnule judecător”, „nu, domnule judecător”, un bărbat alb obişnuit, de vârstă mijlocie, cu piele rozalie, în afara petei albe de sub ureche. Ochii palizi şi spălăciţi clipeau prea des, ochii care, văzuţi prin găurile măştii, fuseseră ca nişte fante.

Ceea ce îi făcuse el lui Robin sfărâmase viziunea ei despre locul său în lume, pusese capăt carierei universitare şi o alungase înapoi în Masham. O obligase să treacă printr-un proces epuizant, în care chestionarea fusese aproape la fel de traumatizantă ca agresiunea iniţială, deoarece apărarea lui fusese că ea îl invitase în casa scărilor să facă sex. Luni de zile după ce mâinile lui înmănuşate ieşiseră din întuneric şi o târâseră, în timp ce ea se sufoca, în golul din spatele scărilor, Robin nu suportase contactul fizic, nici măcar o îmbrăţişare blândă din partea unui membru al familiei. El murdărise prima şi singura ei relaţie sexuală, aşa că ea şi cu Matthew trebuiseră să o ia de la capăt, însoţiţi în fiecare pas al lor de teamă şi vinovăţie.

Robin îşi apăsă braţele pe ochi, ca şi cum ar fi putut cu forţa să-şi şteargă totul din minte. Bineînţeles, acum ştia că tânărul Matthew, pe care ea îl considerase un model altruist de bunătate şi înţelegere, se zbânţuise cu Sarah goală, în căminul lui studenţesc din Bath, în timp ce Robin stătea întinsă ore în şir în patul ei singuratic din Masham, privind absent la Destiny’s Child. Singură în tăcerea somptuoasă de la Hazlitt, Robin luă în calcul pentru prima oară dilema dacă Matthew ar fi părăsit-o în favoarea lui Sarah, dacă ea ar fi rămas fericită şi

nevătămată sau chiar dacă ea şi cu Matthew s-ar fi îndepărtat unul de altul în mod natural, dacă ea şi-ar fi terminat studiile.

Îşi lăsă braţele în jos şi deschise ochii. Astăzi erau uscaţi; se simţea ca şi cum nu mai avea lacrimi deloc. Durerea mărturisirii lui Matthew nu o mai sfredelea. O simţea ca pe o durere surdă din spatele spaimei imediate legate de răul pe care se temea că-l făcuse perspectivelor ei profesionale. Cum putuse să fie atât de proastă încât să-i povestească lui Strike ce i se întâmplase? Oare nu învăţase deja ce păţeşti când eşti sinceră?

La un an după viol, după ce îşi învinsese agorafobia, când greutatea ei aproape că ajunsese iar la normal şi devenea nerăbdătoare să revină în lume şi să recupereze timpul pierdut, îşi exprimase un interes vag faţă de ceva care „să aibă legătură” cu munca de anchetă criminalistică. Cum nu avea diplomă şi încrederea în ea însăşi fusese de curând făcută ţăndări, nu îndrăznise să îşi afirme cu voce tare dorinţa de a deveni detectiv. Ceea ce fusese un lucru bun, pentru că absolut toate persoanele pe care le cunoştea ea încercaseră să o descurajeze până şi cât priveşte dorinţa ei exprimată ezitant de a explora zonele marginale ale muncii de poliţist. Chiar şi mama ei, de obicei cea mai înţelegătoare făptură posibilă, împărtăşea această opinie. Cu toţii luaseră acest nou interes al ei, care lor li se părea straniu, drept un semn al continuării bolii, un simptom al incapacităţii sale de a se dezbăra de ceea ce i se întâmplase.

Nu era adevărat: Dorinţa era mult anterioară violului. La vârsta de opt ani, Robin îi informase pe fraţii ei că avea să prindă hoţi şi fusese zeflemisită energic, fără niciun alt motiv decât acela că aşa trebuia să fie, pentru că ea era fată şi sora lor. Deşi sperase că reacţia acestora nu era o reflectare reală a părerii pe care o împărtăşeau despre abilităţile ei, ci se baza pe un fel de reflex masculin universitar, Robin rămăsese cu o reţinere în a-şi exprima interesul faţă de munca de detectiv în faţa celor trei

fraţi vehemenţi şi încăpăţânaţi ai săi. Nu spusese niciodată nimănui că alesese studiul psihologiei gândindu-se în secret la profilul psihologic din criminalistică.

Urmărirea acestui obiectiv fusese complet blocată de violator. Era încă unul dintre lucrurile pe care acesta i le furase. A-şi afirma ambiţia, în timp ce îşi revenea dintr-o stare de teribilă fragilitate, într-o perioadă în care toţi cei din jurul ei păreau să aştepte ca ea să se prăbuşească iar, se dovedise prea dificil. Din cauza epuizării şi a sentimentului de obligaţie faţă de familia care fusese atât de protectoare şi iubitoare atunci când ea avea cea mai mare nevoie de asta, îngăduise ca ambiţia ei de-o viaţă să se risipească, şi toţi ceilalţi au părut satisfăcuţi s-o vadă dispărând.

Apoi o agenţie de plasare de forţă de muncă temporară o trimisese din greşeală la un detectiv particular. Ar fi trebuit să rămână acolo o săptămână, dar n-a mai plecat niciodată. I se păruse un miracol. Cumva, printr-un noroc, apoi datorită talentului şi tenacităţii, îşi dovedise valoarea pentru Strike, care era asaltat de probleme, şi ajunsese exact acolo unde visase să fie înainte ca un bărbat complet necunoscut să o folosească pentru satisfacţia lui perversă ca pe un obiect neînsufleţit, de unică folosinţă, după care o bătuse şi o strânsese de gât.

De ce, *de ce* îi spusese lui Strike ce i se întâmplase? El fusese îngrijorat pentru ea şi înainte ca ea să-şi dezvăluie povestea: iar acum? Strike avea să decidă că ea e prea fragilă ca să lucreze, Robin era sigură de asta, iar de acolo mai era doar un pas scurt şi rapid până la a fi scoasă pe tuşă, pentru că nu putea să preia toate responsabilităţile pe care ar fi trebuit să le susţină un coleg de-al lui.

Tăcerea şi robusteţea camerei georgiene liniştite erau apăsătoare.

Robin ieşi de sub cuverturile grele şi traversă podeaua de lemn înclinată către baia cu cadă cu picioare în formă de labă şi fără duş. După 15

minute, în timp ce se îmbrăca, mobilul, pe care din fericire îşi amintise să-l încarce cu o seară în urmă, sună pe noptieră.

— Salut, spuse Strike. Cum te simţi?

— Bine, zise ea cu o voce spartă.

Robin ştia că Strike sunase ca să-i spună să nu vină la birou.

— Tocmai am vorbit cu Wardle. Au găsit restul trupului.

Robin se aşeză brusc pe taburetul cu dantelă, ţinând mobilul la ureche cu ambele mâini.

— Ce? Unde? Cine e?

— Îţi zic când vin să te iau. Vor să vorbească cu noi. Te aştept în faţă la 9. Vezi să mănânci ceva.

— Cormoran! spuse ea ca să-l împiedice să închidă.

— Ce e?

— Deci eu… eu am în continuare slujba asta?

Urmă o scurtă pauză.

— Ce tot vorbeşti? Bineînţeles că ai în continuare slujba asta.

— Tu nu… eu sunt încă… nu s-a schimbat nimic?

— O să faci ce ţi se spune? întrebă el. Dacă îţi zic să nu faci nimic după căderea întunericului, o să mă asculţi de acum înainte?

— Da, spuse ea, uşor ezitant.

— Bine. Ne vedem la 9.

Robin scoase un oftat de uşurare profund şi tremurat. Nu fusese concediată: el încă o mai voia. În timp ce se ducea să pună mobilul la loc pe noptieră, observă că cel mai lung SMS pe care îl primise vreodată sosise în timpul nopţii.

Robin, nu pot dormi, pentru că mă gândesc la tine. Nu ştii cât îmi doresc ca asta să nu se fi întâmplat. Am făcut o porcărie, nu există nicio scuză. Aveam 21 de ani şi nu ştiam atunci ce ştiu acum: că nu mai există nimeni ca tine şi că nu aş putea niciodată să iubesc pe altcineva la fel de mult ca pe tine. De atunci nu a mai existat nimeni în afara ta. Am fost gelos pe tine şi pe Strike şi tu

poţi să spui că eu nu am dreptul să fiu gelos din cauza a ceea ce am făcut, dar poate că într-un anumit fel eu m-am gândit că tu meriţi un om mai bun ca mine, asta m-a ros pe dinăuntru. Ştiu doar că te iubesc şi că vreau să mă căsătoresc cu tine, iar dacă tu acum nu mai doreşti asta, atunci eu va trebui să mă resemnez, dar te rog, Robin, dă-mi doar un SMS ca să-mi spui că eşti bine, te rog.

Matt xxxxxx

Robin puse mobilul la loc pe noptieră şi reîncepu să se îmbrace. Comandă un croasant şi cafea prin room service, iar când acestea sosiră, rămase surprinsă cât de mult îi ameliorară acestea starea de spirit. Abia atunci citi iar mesajul de la Matthew.

…poate că într-un anumit fel eu m-am gândit că tu meriţi un om mai bun ca mine, asta m-a ros pe dinăuntru…

Era ceva emoţionant şi complet necaracteristic lui Matthew, care îşi exprima frecvent opinia că a invoca o motivaţie subconştientă era doar un tertip. Însă imediat după acest gând veni reflecţia că Matthew nu o îndepărtase niciodată pe Sarah din viaţa lui. Ea era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui din facultate: îl îmbrăţişase cu tandreţe la înmormântarea mamei sale, ieşea la restaurant cu ei, ca parte unui cvartet intim, încă flirta cu Matthew, încă mai agita lucrurile între el şi Robin.

După o scurtă deliberare, Robin îi trimise un SMS:

Sunt bine.

Când taxiul negru trase pe dreapta la 9 fără cinci minute, Robin îl aştepta pe Strike pe treptele de la Hazlitt, îngrijită ca de obicei.

— Ai văzut ştirile? întrebă el imediat ce ea se urcă în taxi.

— Nu.
— Media tocmai a aflat. Am văzut la televizor înainte să plec.
Strike se aplecă în faţă ca să închidă despărţitorul de plastic dintre ei şi şofer.
— Cine e femeia? întrebă Robin.
— Încă nu au identificat-o oficial, dar ei cred că e o ucraineancă de 24 de ani.
— Ucraineancă? spuse Robin uimită.
— Da.
Strike ezită, apoi spuse:
— Proprietara ei a găsit-o tăiată într-o combină frigorifică în ceea ce pare să fi fost apartamentul ei. Îi lipseşte piciorul drept. Sigur e ea.
Gustul de pastă de dinţi din gura lui Robin deveni chimic; croasantul şi cafeaua i se învolburau în stomac.
— Unde e apartamentul?
— Coningham Road, Shepherd's Bush. Îţi spune ceva?
— Nu… O, Doamne. *O, Doamne.* Fata care voia să-şi taie piciorul?
— Aşa pare.
— Dar nu avea nume ucrainean, nu-i aşa?
— Wardle crede că e posibil să fi folosit unul fals. Ştii… nume de prostituată.
Taxiul îi purtă pe Pall Mall, spre New Scotland Yard. Prin faţa geamurilor de pe ambele părţi treceau clădiri neoclasice albe: auguste, semeţe şi insensibile la şocurile umanităţii fragile.
— Wardle la asta se aşteaptă, spuse Strike după o pauză lungă. Teoria lui era că piciorul aparţine unei prostituate ucrainence care a fost văzută ultima oară cu Malley Cioclul.
Robin îşi dădea seama că mai e ceva. Se uită la el cu încordare.
— În apartamentul ei s-au găsit nişte scrisori din partea mea, spuse el. Două scrisori, semnate cu numele meu.
— Dar tu nu i-ai răspuns!

— Wardle ştie că sunt false. Se pare că mi-au scris numele greşit – Cameron –, dar tot trebuie să mă cheme la secţie.

— Ce scrie în ele?

— N-a vrut să-mi spună la telefon. Se poartă destul de frumos. Nu face pe dobitocul.

În faţa lor apăru Palatul Buckingham. Statuia gigantică de marmură a Reginei Victoria se încruntă de sus spre confuzia şi mahmureala lui Robin, apoi dispăru.

— Probabil că o să ne ceară să ne uităm la fotografii ale trupului, să vadă dacă o putem identifica.

— Bine, spuse Robin cu mai multă dârzenie decât simţea.

— Tu cum te simţi? întrebă Strike.

— Bine, spuse ea. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Oricum în dimineaţa asta voiam să-l sun pe Wardle.

— De ce?

— Aseară, în timp ce plecam de la Hazlitt, am văzut un tip solid cu fes negru care pândea pe o stradă laterală. Limbajul lui corporal avea ceva ce nu mi-a plăcut. L-am strigat – mă gândeam să-i cer un foc – şi el a întins-o.

Deşi Robin nu scosese niciun sunet, Strike continuă:

— Să *nu* îmi spui că sunt eu agitat sau că-mi imaginez lucruri. Cred că ne-a urmărit, şi să-ţi mai spun ceva – cred că era în crâşmă când am sosit eu. Nu i-am văzut faţa, doar partea din spate a capului, în timp ce pleca.

Spre surpriza lui, Robin nu-i respinse spusele. În schimb, se concentră, încruntată, încercând să-şi amintească o impresie vagă.

— Ştii… şi eu am văzut ieri pe undeva un tip solid cu fes… da, stătea într-un intrând de pe Tottenham Court Road. Dar avea chipul în întuneric.

Strike mai înjură o dată în şoaptă.

— Te rog nu-mi spune să nu mai lucrez, zise Robin cu o voce mai ascuţită ca de obicei. *Te rog.*

Îmi place *enorm* slujba asta.

— Şi dacă nenorocitul ăsta te urmăreşte?

Robin nu-şi putu reprima un frison de teamă, dar reuşi să-l învingă. Ar fi meritat aproape orice să-l prindă pe acest animal, indiferent cine era el…

— O să fiu vigilentă. Am două alarme de viol.

Asta nu păru să-l liniştească pe Strike.

Coborâră la New Scotland Yard şi cineva îi conduse imediat pe scări, într-un birou plin de poliţişti în care Wardle discuta cu un grup de subordonaţi, îmbrăcat la cămaşă. Când îi văzu pe Strike şi Robin, îşi părăsi imediat colegii şi îi conduse pe detectiv şi pe partenera lui într-o mică sală de şedinţe.

— Vanessa! strigă el prin uşă, în timp ce Strike şi Robin se aşezau la masa ovală, ai adus scrisorile?

Sergentul detectiv Ekwensi apăru la puţin timp după aceea cu două foi de hârtie imprimate, protejate în mape de plastic, şi o copie pe care Strike o recunoscu ca fiind făcută după una dintre scrisorile de mână pe care i le dăduse lui Wardle la Old Blue Last. Sergentul detectiv Ekwensi o salută pe Robin cu un zâmbet pe care ea îl simţi din nou ca fiind disproporţionat de liniştitor şi se aşeză lângă Wardle cu un carnet.

— Vreţi cafea sau altceva? întrebă Wardle.

Strike şi Robin scuturară din cap. Wardle împinse scrisorile pe masă spre Strike. Strike le citi pe amândouă, apoi le împinse în lateral, spre Robin.

— Nu eu le-am scris, îi spuse Strike lui Wardle.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Wardle. Nu ai răspuns dumneata în numele lui Strike, domnişoară Ellacott?

Robin scutură din cap.

Prima scrisoare recunoştea că Strike aranjase într-adevăr tăierea propriului picior, deoarece dorea să scape de el, mărturisind că povestea cu bomba artizanală afgană era un paravan complicat şi că el nu-şi dădea seama cum aflase Kelsey asta, dar o implora să nu mai spună nimănui. Falsul Strike era apoi de acord să o ajute cu propria ei „povară" şi o

întreba unde şi când puteau să se întâlnească faţă în faţă.

A doua scrisoare era scurtă, confirmând faptul că Strike avea să vină să o viziteze pe 3 aprilie la ora 7 seara.

Ambele scrisori erau semnate „Cameron Strike”, cu cerneală neagră groasă.

Strike trase din nou spre el a doua scrisoare, după ce Robin terminase de citit.

— Asta, zise el, pare să spună că ea mi-a răspuns şi mi-a sugerat o dată şi un loc.

— Asta era următoarea mea întrebare, spuse Wardle. Aţi primit o a doua scrisoare?

Strike privi spre Robin, care scutură din cap.

— Bun, spuse Wardle, ca să se consemneze: când a sosit scrisoarea iniţială de la…

Wardle verifică fotocopia.

— … Kelsey, aşa s-a semnat ea?

Robin răspunse:

— Am plicul în sertarul neb…

Pe faţa lui Strike trecu umbra unui zâmbet.

— … în sertarul în care ţinem corespondenţa de zi cu zi. Putem să verificăm ştampila, dar din câte îmi amintesc era la începutul anului. Poate februarie.

— Bun, excelent, spuse Wardle, o să trimitem pe cineva la voi să ia plicul.

Îi zâmbi lui Robin, care părea agitată.

— Linişteşte-te: eu te cred. Un tip complet nebun încearcă să-i însceneze ceva lui Strike. Nimic din toate astea nu se leagă. De ce-ar înjunghia el o femeie, să o dezmembreze şi apoi să trimită piciorul la propria lui agenţie? De ce ar lăsa scrisori de-ale lui în apartament?

Robin încercă să-i zâmbească şi ea.

— A fost înjunghiată? interveni Strike.

— Criminaliştii încă lucrează la cauza efectivă a morţii, spuse Wardle, dar pe tors sunt două răni adânci, ei sunt destul de siguri că ăstea au fost suficiente, înainte să-nceapă el s-o taie.

Robin îşi încleştă pumnii sub tăblia mesei, cu unghiile înfipte adânc în palme.

— Acum, spuse Wardle în timp ce sergentul detectiv Ekwensi îşi deschidea pixul şi se pregătea să scrie, numele de Oxana Voloşina spune ceva vreunuia dintre voi?

— Nu, spuseră Strike şi Robin, scuturând din cap.

— Se pare că ăsta era numele real al victimei, explică Wardle. Aşa şi-a semnat contractul de închiriere, iar proprietara spune că i-a arătat actul de identitate. Susţinea că e studentă.

— Susţinea? întrebă Robin.

— Încercăm să stabilim cine era de fapt, spuse Wardle.

Bineînţeles, se gândi Robin, *el se aşteaptă ca ea să fie prostituată.*

— Engleza ei era bună, judecând după scrisoare, comentă Strike. Asta dacă a scris-o chiar ea.

Robin privi spre el nedumerită.

— Dacă cineva falsifică scrisori din partea mea, o întrebă Strike, de ce n-ar fi putut să falsifice şi scrisori din partea ei?

— Ca să încerce să te facă să comunici cu ea cu adevărat, vrei să spui?

— Da – să mă atragă la o întâlnire sau să creeze între noi un fel de lanţ de documente care să mă poată incrimina după moartea ei.

— Van, du-te şi vezi dacă fotografiile cadavrului pot fi privite, zise Wardle.

Sergentul detectiv Ekwensi ieşi din încăpere. Avea o postură de model. Măruntaiele lui Robin începură să se frământe, cuprinse de panică. Ca şi cum ar fi simţit asta, Wardle se întoarse spre ea şi spuse:

— Nu cred că trebuie să te uiţi şi tu la ele dacă Strike…

— Ar fi bine să se uite, spuse Strike.

Wardle părea uimit, iar Robin, deşi se străduia să n-o arate, începu să se întrebe dacă Strike încerca s-o sperie ca să se supună regulii lui de a nu face nimic după căderea întunericului.

— Da, spuse ea, afişând un calm cât de cât rezonabil. Cred că ar fi bine.

— Nu sunt… frumoase, spuse Wardle cu o reţinere necaracteristică lui.

— Piciorul i-a fost trimis lui Robin, îi reaminti Strike. Există la fel de multe şanse ca ea să o fi văzut până acum pe această femeie ca şi mine. E partenera mea. Lucrăm la aceleaşi misiuni.

Robin aruncă o privire într-o parte, spre Strike. El nu o mai descrisese niciodată altcuiva drept partenera sa, cel puţin nu să audă ea. Strike nu privea spre ea. Robin îşi reîndreptă atenţia spre Wardle. Oricât de precaută devenise, după ce îl auzise pe Strike punând-o pe picior de egalitate cu el din punct de vedere profesional, Robin ştia că, indiferent ce urma să vadă, nu avea să se dezamăgească nici pe sine, nici pe el. Atunci când sergentul detectiv Ekwensi reveni cu un teanc de fotografii în mână, Robin îşi înghiţi nodul din gât şi se îndreptă de spate.

Mai întâi le luă Strike, iar reacţia lui nu era liniştitoare.

— Să fiu al naibii.

— Capul s-a păstrat cel mai bine, spuse Wardle încet, pentru că l-a pus în congelator.

Ca şi cum şi-ar fi tras mâna de lângă ceva încins la roşu, Robin trebui acum să se lupte cu un impuls puternic de a se întoarce, de-a închide ochii şi de a pune fotografia cu faţa în jos. Dar în loc de asta luă fotografia de la Strike şi se uită la ea; intestinele femeii deveniseră lichide.

Capul tăiat stătea pe ce mai rămăsese din gât, holbându-se în gol la aparatul de fotografiat, cu ochii atât de sticloşi încât culoarea lor nu se mai vedea. Gura se căsca întunecată. Părul castaniu era ţeapăn, presărat cu gheaţă. Obrajii erau plini şi durdulii, bărbia şi fruntea pline de coşuri. Nu părea să aibă 24 de ani.

— O recunoşti?

Robin tresări la vocea surprinzător de apropiată a lui Wardle. I se păruse că a parcurs o mare distanţă

în timp ce se uita fix la capul tăiat.

— Nu, spuse ea.

Puse fotografia jos şi o luă de la Strike pe următoarea. Un picior stâng şi două braţe fuseseră îndesate în frigider, unde începuseră să se descompună. După ce îşi adunase voinţa pentru cap, nu crezuse că mai poate fi ceva la fel de rău şi se simţi ruşinată de uşorul scâncet îndurerat care îi scăpă.

— Da, e urât, spuse încet sergentul detectiv Ekwensi.

Robin îi căută privirea, recunoscătoare.

— Pe încheietura mâinii stângi e un tatuaj, explică Wardle.

Le întinse o a treia fotografie, în care braţul respectiv zăcea întins pe o masă. Acum categoric îngreţoşată, Robin privi şi distinse un „1D" inscripţionat cu cerneală neagră.

— Nu e nevoie să vedeţi trunchiul, spuse Wardle strângând fotografiile şi înapoindu-i-le sergentului detectiv Ekwensi.

— Unde era? întrebă Strike.

— În baie, spuse Wardle. Acolo a omorât-o, în baie. Arată ca un abator.

Wardle ezită.

— Piciorul nu e singurul lucru pe care i l-a tăiat.

Robin se bucură că Strike nu întrebase ce altceva lipsea. Nu credea că ar fi suportat să audă.

— Cine a găsit-o? întrebă Strike.

— Proprietara, spuse Wardle. E mai în vârstă şi imediat după ce am ajuns noi acolo s-a prăbuşit. Pare să fie infarct. Au dus-o la Spitalul Hammersmith.

— Ce a făcut-o să se ducă acolo?

— Mirosul, spuse Wardle. Au sunat-o cei de jos şi ea s-a hotărât să treacă pe acolo devreme, înainte să plece la cumpărături, ca să o prindă pe această Oxana acasă. Nu a răspuns nimeni, aşa că a intrat ea singură.

— Cei de jos n-au auzit nimic… ţipete… nimic?

— E o casă plină de studenţi. Sunt complet inutili. Muzică tare, prieteni care vin şi pleacă la orice oră, se holbau ca nişte oi când i-am întrebat dacă au auzit ceva la etajul de sus. Fata care o sunase pe proprietăreasă era complet isterizată. A spus că n-o să-şi ierte niciodată că n-a sunat când a simţi prima oară un miros urât.

— Da, asta ar fi schimbat totul, spuse Strike. Puteai să-i pui capul la loc şi fata ar fi fost în regulă.

Wardle râse. Până şi sergentul detectiv Ekwensi zâmbi.

Robin se ridică brusc. Vinul de seara trecută şi croasantul din dimineaţa aceasta se învolburau groaznic în măruntaiele ei. Se scuză cu o voce slabă şi porni în ritm alert spre uşă.

22

I don't give up but I ain't a stalker,

I guess I'm just an easy talker[33].

Blue Öyster Cult, „I Just Like To Be Bad"

— Mulţumesc, *înţeleg* conceptul de umor macabru, spuse Robin o oră mai târziu, pe jumătate exasperată, pe jumătate amuzată. Putem să trecem mai departe?

Strike îşi regreta gluma din sala de şedinţe, pentru că Robin se întorsese, din incursiunea ei de 20 de minute la baie, albă la faţă şi puţin inertă, iar un iz de mentă trăda faptul că îşi curăţase dinţii încă o dată. În loc să ia un taxi, el sugerase să facă o scurtă plimbare prin aerul înviorător pe Broadway, spre Feathers, cea mai apropiată crâşmă, unde el comandă un ceai. Personal, Strike era gata pentru o bere, dar Robin nu fusese antrenată să considere că alcoolul şi vărsarea de sânge erau nişte colegi fireşti, aşa că lui i se părea că o halbă l-ar fi făcut să pară şi mai insensibil.

Miercuri dimineaţa, la 11 şi jumătate, în Feathers era linişte. Se aşezară la o masă din spatele crâşmei mari, departe de câţiva poliţişti în haine civile care discutau încet lângă geam.

— I-am povestit lui Wardle despre prietenul nostru cu fes în timp ce tu erai la baie, îi spuse Strike lui Robin. El zice că o să posteze un om în haine civile prin Denmark Street, să urmărească lucrurile vreo câteva zile.

— Crezi că presa o să apară iar? întrebă Robin, care încă nu avusese timp să-şi facă griji din cauza asta.

— Sper că nu. Wardle o să ţină secrete scrisorile false. Zice că dacă le-ar publica ar face jocul acestui nebun. El înclină să creadă că ucigaşul chiar vrea cu adevărat să-mi înscenreze crima.

— Şi tu nu?

— Nu, spuse Strike. Nu e chiar atât de dezechilibrat. Aici trebuie să fie vorba de altceva, ceva mai ciudat.

Strike amuţi, iar Robin, respectând meditaţia lui, tăcu şi ea.

— Terorism, despre asta e vorba, spuse Strike încet, scărpinându-şi bărbia nerasă. Încearcă să ne bage în sperieţi, să ne perturbe vieţile cât mai mult posibil; şi, să fim sinceri, îi iese. Biroul nostru e bântuit de poliţişti, suntem chemaţi la Scotland Yard, ne-am pierdut majoritatea clienţilor, tu…

— Nu-ţi face griji pentru mine! spuse Robin imediat, nu vreau ca tu să-ţi faci griji…

— Fir-ar a dracu', Robin, spuse Strike cu o izbucnire de furie, l-am văzut amândoi pe tipul ăla ieri. Wardle crede că ar trebui să-ţi spun să stai acasă, iar eu…

— Te rog, spuse ea, în timp ce temerile din dimineaţa aceea o asaltau iar, nu-mi interzice să mai lucrez…

— Nu merită să fii omorâtă ca să evadezi din viaţa ta casnică!

Strike o văzu că tresare şi regretă imediat că spusese asta.

— Asta pentru mine nu e un mod de a evada, murmură ea. Îmi place enorm slujba asta. Azi-dimineaţă m-am trezit îngrozită de ce ţi-am spus aseară. Eram îngrijorată că tu… poate nu o să mă mai consideri suficient de tare.

— Asta nu are nimic de-a face cu ce mi-ai spus aseară şi nici cu a fi tare. E vorba de un dement care poate că te urmăreşte, care a tăiat deja o femeie în bucăţi.

Robin îşi bău ceaiul călduţ fără să spună nimic. Era lihnită de foame. Însă la gândul de a mânca ceva de la cârciumă care să conţină orice formă de carne, i se făcu părul măciucă.

— Nu are cum să fie prima lui crimă, nu-i aşa? întrebă Strike retoric, cu ochii lui negri aţintiţi asupra numelor de beri pictate de mână deasupra

barului. O decapitează, o dezmembrează, ia unele bucăţi din ea? Pentru asta trebuie exerciţiu, nu-i aşa?

— Aşa s-ar zice, îl aprobă Robin.

— A făcut asta pentru plăcerea de-a o face. A organizat o orgie personală în baie.

Robin nu mai ştia sigur dacă îi e foame sau greaţă.

— Un maniac sadic care are o ranchiună împotriva mea şi care s-a hotărât să-şi unifice hobby-urile, medită Strike cu voce tare.

— Se potriveşte cu vreunul dintre bărbaţii pe care-i suspectezi? întrebă Robin. A mai ucis vreunul dintre ei, din câte ştii tu?

— Da, spuse Strike. Whittaker. A ucis-o pe maică-mea.

Dar într-un mod foarte diferit, se gândi Robin. Leda Strike fusese lichidată cu un ac, nu cu cuţite. Din respect pentru Strike, care avea o expresie înverşunată, nu îşi exprimă gândul. Apoi îşi aminti altceva.

— Bănuiesc că ştii, spuse ea prudent, că Whittaker a ţinut trupul mort al altei femei în apartamentul lui timp de o lună?

— Da, spuse Strike. Am auzit.

Ştirea ajunsese până la el în perioada în care era în Balcani, transmisă de sora lui, Lucy. Găsise pe internet o fotografie cu Whittaker în timp ce intra în tribunal. Fostul lui tată vitreg era aproape de nerecunoscut, cu părul tuns periuţă şi barbă, dar având în continuare acei ochi aurii penetranţi. Dacă îşi amintea el corect, povestea lui Whittaker fusese că se temuse de „încă o acuzaţie falsă” de crimă, aşa că încercase să mumifice trupul femeii moarte, legându-l cu saci de gunoi şi ascunzându-l sub scândurile podelei. Avocaţii lui susţinuseră, în faţa unui juriu puţin înţelegător, că inedita abordare a acestei probleme de către clientul lor se datora consumului intens de droguri.

— Dar nu el a omorât-o, nu-i aşa? întrebă Robin, încercând să-şi amintească exact ce scria pe Wikipedia.

— Era moartă de o lună, aşa că mă îndoiesc că a fost o autopsie uşoară, spuse Strike.

Privirea pe care Shanker o descrisese drept urâtă reveni.

— Personal, aş putea paria că el a omorât-o. Cât de ghinionist ar trebui să fii ca să-ţi moară două prietene în casă, în timp ce tu stai acolo fără să faci nimic? Lui Whittaker îi plăcea moartea; îi plăceau cadavrele. El pretindea că în adolescenţă fusese gropar. Avea o slăbiciune pentru cadavre. Oamenii îl considerau un gotic hardcore sau cine ştie ce pozeur de doi bani – cu versurile ălea necrofile, Biblia Satanică, Aleister Crowley, toate tâmpeniile alea –, dar el era un ticălos malefic şi amoral care se lăuda tuturor că e un ticălos malefic şi amoral. Şi ce dacă? Femeile se călcau în picioare pentru el. Trebuie să beau ceva.

Strike se ridică şi o luă spre bar. Robin îl urmări cum pleacă, uşor şocată de acest elan subit de furie. Opinia lui că Whittaker ucisese de două ori nu era susţinută nici de tribunale, nici, din câte ştia ea, de probele poliţiei. Robin se obişnuise cu insistenţa lui Strike că faptele trebuie strânse şi documentate meticulos, cu sugestiile lui repetate adesea că intuiţiile şi antipatiile personale puteau să îndrume, dar nu trebuiau lăsate niciodată să dicteze direcţia unei anchete. Bineînţeles, când era vorba chiar de mama lui Strike…

Strike se întoarse cu o halbă de bere amăruie Nicholson şi două meniuri.

— Scuze, murmură el după ce se aşeză la loc şi luă o gură mare de bere. Mă gândeam la chestii la care nu m-am gândit de foarte mult timp. Versurile alea afurisite.

— Da, spuse Robin.

— Ce dracu', *n-are cum* să fie Cioclu', spuse Strike nervos, trecându-şi mâna prin părul des şi creţ şi lăsându-l complet neschimbat. Ăsta e un gangster profesionist! Dacă ar fi aflat că am depus mărturie împotriva lui şi ar fi vrut să se răzbune, m-ar fi împuşcat, ce naiba. Nu s-ar fi prostit cu picioare

tăiate şi versuri de cântece, ştiind că asta o să aducă poliţia la el. E un om de afaceri.

— Wardle încă mai crede că el e?

— Da, spuse Strike, dar ar trebui să ştie şi el că procedurile pentru mărturie anonimă sunt ireproşabile. Dacă n-ar fi, tot oraşul ar fi plin de poliţai morţi.

Se abţinu să-l mai critice pe Wardle, deşi avu nevoie de un efort pentru asta. Omul era atent şi util, când ar fi putut să-i facă probleme. Strike nu uitase că ultima oară când avusese de-a face cu Poliţia Metropolitană îl ţinuseră într-o cameră de anchetă timp de cinci ore neîntrerupte, din cauza a ceea ce părea a fi un capriciu al unor poliţişti ranchiunoşi.

— Dar cei doi bărbaţi pe care i-ai cunoscut în armată? întrebă Robin vorbind mai încet, deoarece la o masă din apropierea lor tocmai se aşeza un grup de funcţionare. Brockbank şi Laing. A omorât vreunul dintre ei pe cineva? Adică, ştiu că au fost soldaţi, dar în afara luptelor?

— Nu m-ar surprinde să aflu că Laing a lichidat pe cineva, spuse Strike, dar din câte ştiu eu n-a făcut asta, înainte să intre la puşcărie. A rănit-o cu cuţitul pe soţia lui, asta ştiu – a legat-o şi a tăiat-o. A stat zece ani la pârnaie şi mă îndoiesc că au reuşit să-l reabiliteze. A ieşit de patru ani: timp suficient ca să ucidă pe cineva. Nu ţi-am spus – m-am întâlnit cu fosta lui soacră în Melrose. Ea crede că el s-a dus în Gateshead după ce a ieşit din pârnaie, iar noi ştim că e posibil ca în 2008 să fi fost în Corby… dar mi-a spus şi că a fost bolnav.

— Ce fel de boală?

— Un fel de artrită. Nu ştia detalii. Ar putea un bărbat suferind să facă ce am văzut în pozele alea?

Strike luă meniul.

— Bun. Mi-e mie foarte foame, iar tu n-ai mâncat decât chipsuri în ultimele două zile.

După ce Strike comandă cod de Alaska cu cartofi prăjiţi, iar Robin o gustare, el schimbă din nou subiectul.

— Ţie ţi s-a părut că victima avea 24 de ani?

— Nu… nu mi-am dat seama, spuse Robin.

Încercă, fără succes, să blocheze imaginea acelui cap cu obraji durdulii şi netezi, cu ochi alb-sticloşi. Apoi, după o scurtă pauză, continuă:

— Nu, mi s-a părut că e mai tânără.

— Şi mie.

— Cred că… la baie, spuse Robin ridicându-se în picioare.

— Eşti bine?

— Doar ca să fac pipi – am băut prea mult ceai.

El o privi cum pleacă, apoi îşi termină halba, explorând o temă de gândire pe care nu i-o mărturisise lui Robin, şi nici altcuiva.

Eseul copilului îi fusese arătat de o anchetatoare din Germania. Strike încă îşi mai amintea ultimul rând, aşternut cu un scris îngrijit de fată pe foaia de hârtie roz-deschis.

Doamna şi-a schimbat numele în Anastasia şi şi-a vopsit părul şi nimeni nu a aflat vreodată unde s-a dus, a dispărut.

— Asta ţi-ar plăcea şi ţie să faci, Brittany? întrebase încet anchetatoarea pe caseta pe care Strike o văzuse mai târziu. Ţi-ar plăcea să fugi şi să dispari?

— E doar o poveste! insistase Brittany încercând să râdă dispreţuitor. Eu am inventat-o!

Îşi împletea degetele mici, cu un picior aproape înfăşurat în jurul altuia. Părul ei blond, lins şi subţire încadra faţa palidă şi pistruiată. Ochelarii îi stăteau strâmb. Îi amintise lui Strike de un peruş.

Testul ADN avea să stabilească în curând cine era femeia din frigider, apoi poliţia avea să meargă înapoi pe fir ca să vadă cine fusese cu adevărat Oxana Voloşina – dacă ăsta era numele ei. Strike nu-şi putea da seama dacă devenise sau nu paranoic pentru că îşi făcea în continuare griji că trupul îi aparţinea lui Brittany Brockbank. De ce în prima scrisoare către el fusese folosit numele de Kelsey?

De ce capul părea atât de tânăr, încă neted din cauza grăsimii de copil?

— La ora asta ar fi trebuit să fiu deja după Blondă, spuse Robin trist.

Se uită la ceas, în timp ce se aşeza la masă. Una dintre funcţionarele de lângă ei părea să-şi sărbătorească ziua de naştere: tocmai despachetase un neglije roşu cu negru, în hohotele gălăgioase ale colegelor.

— Eu nu mi-aş face griji pentru asta, spuse Strike absent, în timp ce peştele lui cu cartofi prăjiţi şi gustarea lui Robin le erau aşezate în faţă.

Strike mâncă în tăcere timp de câteva minute, apoi puse jos cuţitul şi furculiţa, scoase carnetul, căută ceva în însemnările pe care şi le notase în biroul din Edinburgh al lui Hardacre şi îşi luă telefonul. Robin îl privi cum tastează cuvinte, întrebându-se ce face.

— Bun, spuse Strike după ce citi rezultatele, mâine mă duc în Barrow-in-Furness.

— Te… unde? întrebă Robin uluită. De ce?

— Acolo e Brockbank… sau ar trebui să fie.

— De unde ştii?

— Am aflat în Edinburgh că pensia lui e trimisă acolo şi tocmai am căutat vechea adresă a familiei. Cineva pe nume Holly Brockbank locuieşte acum în acea casă. Evident, o rudă. Ea ar trebui să ştie unde e el. Dacă pot stabili faptul că el a fost în Cumbria în ultimele câteva săptămâni, atunci o să ştim că n-a expediat picioare şi nu te-a urmărit prin Londra, nu-i aşa?

— Ce nu-mi spui despre Brockbank? întrebă Robin, îngustându-şi ochii gri-albăstrui.

Strike ignoră întrebarea ei.

— Vreau ca tu să rămâi acasă cât sunt eu plecat din oraş. Dă-l naibii pe Dublă Măsură, doar el e de vină dacă Blonda o-ntinde de la club cu alt client. Putem trăi şi fără banii lui.

— Aşa rămânem cu un singur client, sublinie Robin.

— Am senzaţia că o să rămânem cu niciunul dacă nebunul ăsta nu e prins, spuse Strike. Oamenii n-o să mai vrea să se apropie de noi.

— Cum o să ajungi în Barrow? întrebă Robin.

Un plan încolţea. Oare nu prevăzuse ea tocmai această posibilitate?

— Cu trenul, spuse el, ştii că nu-mi permit să închiriez o maşină acum.

— Ce-ai zice, spuse Robin triumfător, să te duc eu cu noul meu – mă rog, e foarte vechi, dar merge bine – Land Rover!

— De când ai tu un Land Rover?

— De duminică. E fosta maşină a părinţilor mei.

— Ah, spuse el. Păi, sună minunat…

— Dar?

— Nu, chiar ar fi de mare ajutor…

— Dar? repetă Robin, care îşi dădea seama că el are unele rezerve.

— Nu ştiu cât o să stau acolo.

— Nu contează. Tocmai mi-ai spus că eu oricum o să lâncezesc în casă.

Strike ezită. Oare cât din dorinţa ei de a-l duce cu maşina pleca din speranţa de a-l răni pe Matthew, se întrebă el. Îşi putea imagina foarte uşor cum ar fi privit contabilul o călătorie de durată incertă în Nord, doar ei doi, şi să şi doarmă acolo. O relaţie clară şi profesională nu ar fi trebuit să includă folosirea celuilalt pentru a-ţi face partenerul gelos.

— Ah, fir-ar al naibii, spuse el dintr-odată, înfundându-şi mâna în buzunarul cu mobilul.

— Ce e? întrebă Robin, alarmată.

— Tocmai mi-am amintit – trebuia să mă întâlnesc cu Elin aseară. Căcat – am uitat complet. Aşteaptă aici.

Ieşi în stradă, lăsând-o pe Robin cu mâncarea ei. Oare de ce, se întrebă ea cu ochii asupra siluetei masive a lui Strike, care se plimba cu telefonul la ureche într-o parte şi-n alta în faţa geamului înalt, nu sunase Elin sau nu trimisese un SMS ca să întrebe unde e el? De-acolo ajunse cu uşurinţă să se întrebe – pentru prima oară, indiferent ce bănuise Strike –

ce avea să spună Matthew dacă ea se întorcea acasă doar ca să ia Land Rover-ul şi să dispară cu hainele pentru câteva zile vârâte într-o geantă.

Nu are de ce să se plângă, se gândi ea, într-o îndrăzneaţă tentativă de sfidare. *Deja nu mai are nicio legătură cu el.*

Însă gândul că ar fi trebuit să-l vadă pe Matthew, chiar şi pentru puţin timp, era iritant.

Strike se întoarse, dându-şi ochii peste cap.

— Dizgraţie, spuse el concis. A rămas să ne vedem în seara asta.

Robin nu îşi dădea seama de ce-ar fi putut să o indispună anunţul că Strike se ducea să se întâlnească cu Elin. Presupuse că era obosită. Diversele presiuni şi şocuri emoţionale ale ultimelor 36 de ore nu puteau fi învinse printr-un prânz la cârciumă. Funcţionarele de lângă ei hohoteau acum de râs, în timp ce din alt pachet cădea o pereche de cătuşe pufoase.

Nu e ziua ei, îşi dădu seama Robin. *Se căsătoreşte.*

— Atunci te duc eu cu maşina sau cum? întrebă ea scurt.

— Da, spuse Strike, căruia acum părea să-i placă ideea (sau era doar înveselit de gândul întâlnirii cu Elin?). Ştii ce, ar fi minunat. Mersi.

23

Moments of pleasure, in a world of pain.[34]

Blue Öyster Cult, „Make Rock Not War"

A doua zi dimineaţă, ceaţa se întindea în straturi moi şi groase deasupra vârfurilor copacilor din Regent's Park. Strike, care oprise rapid alarma, ca să n-o trezească pe Elin, stătea la fereastră ţinându-şi echilibrul pe singurul lui picior, cu perdeaua în spatele său, ca să blocheze lumina. Privi timp de un minut spre parcul fantomatic, captivat de efectul soarelui care se ridica deasupra masei de aburi printre crengile înfrunzite. Puteai găsi frumuseţea oriunde, dacă te opreai să o cauţi, dar lupta pentru existenţă te făcea să uiţi de acest lux complet gratuit. Strike avea amintiri din copilărie, mai ales din acele părţi ale acesteia pe care le petrecuse în Cornwall: sclipirea mării, aşa cum o vedeai prima oară într-o dimineaţă albastră ca o aripă de fluture; lumea misterioasă de smarald şi umbre a Aleii Rubarbei Gigantice din Parcul Trebah; pânzele albe din depărtare care oscilau ca nişte păsări de mare pe valurile aprige de cositor.

În spatele lui, în patul întunecat, Elin se mişcă şi oftă. Strike ieşi cu grijă de după perdea, luă proteza sprijinită de perete şi se aşeză pe unul din scaunele dintre dormitorul ei ca să şi-o fixeze. Apoi, continuând să se mişte cât mai tăcut, se îndreptă spre baie, cu hainele pentru ziua aceea în braţe.

În seara de dinainte se certaseră pentru prima oară: un reper al fiecărei relaţii. Absenţa totală a oricărei comunicări atunci când el nu apăruse la întâlnirea lor de marţi ar fi trebuit să fie un avertisment, dar el fusese prea ocupat cu Robin şi cu un trup dezmembrat ca să se gândească prea mult la asta. Într-adevăr, ea fusese rece atunci când el sunase ca să se scuze, dar faptul că ea acceptase atât de rapid să reprogrameze întâlnirea nu îl pregătise

pe Strike pentru primirea aproape glacială din momentul în care el apăruse în persoană, 24 de ore mai târziu. După o cină mâncată în timpul unei conversaţii tensionate şi stângace, el se oferise să plece şi să o lase singură cu ranchiuna ei. Ea se înfuriase uşor atunci când el întinsese mâna să-şi ia haina, dar reacţia aceea a ei era doar pâlpâirea slabă a unui chibrit ud; Elin căzuse apoi într-o tiradă înlăcrimată în care aproape îşi cerea scuze şi din care el aflase, în primul rând, că ea se ducea la psiholog, în al doilea rând, că psihoterapeutul ei îi dibuise o tendinţă pasiv-agresivă şi, în al treilea rând, că fusese atât de adânc rănită de faptul că el nu apăruse marţi încât băuse o sticlă întreagă de vin singură, în faţa televizorului.

Strike îşi ceruse scuze din nou, invocând circumstanţele atenuante ale unui caz dificil şi ale unei evoluţii spinoase şi neaşteptate, exprimându-şi remuşcarea sinceră de a fi uitat de întâlnirea lor, dar adăugând că, dacă ea nu-l putea ierta, era mai bine ca el să plece.

Ea i se aruncase în braţe; ajunseseră direct în pat şi făcuseră cea mai bună partidă de sex din scurta lor relaţie.

Strike se gândi, în timp ce se bărbierea în baia imaculată a lui Elin, cu luminile ei difuze şi prosoapele albe ca zăpada, că scăpase destul de ieftin. Dacă ar fi uitat să apară la o întâlnire cu Charlotte, femeia cu care, timp de 16 ani, avusese o relaţie intermitentă, în clipa asta ar fi avut răni fizice, ar fi căutat-o în dimineaţa rece sau ar fi încercat s-o împiedice să se arunce de la un balcon înalt.

Strike numise ceea ce simţise faţă de Charlotte iubire şi acesta rămăsese cel mai profund sentiment pe care îl avusese vreodată faţă de orice femeie. Prin durerea pe care i-o provocase şi prin efectele ulterioare durabile, el semănase mai mult cu un virus pe care nici acum nu era sigur că îl învinsese. A nu o vedea, a nu o suna niciodată, a nu folosi adresa nouă de e-mail pe care ea şi-o crease pentru

a-i arăta faţa ei tulburată din ziua nunţii cu un vechi prieten: acesta era tratamentul pe care Strike şi-l prescrisese singur, şi care ţinea simptomele la distanţă, însă el ştia că rămăsese afectat, că nu mai avea abilitatea de a simţi aşa cum simţise cândva. Durerea lui Elin din seara anterioară nu îl impresionase profund, aşa cum făcuse cândva durerea lui Charlotte. Se simţea ca şi cum abilitatea lui de a iubi fusese tocită, iar vârfurile nervilor retezate. Nu intenţionase să o rănească pe Elin; nu se bucura să o vadă plângând; dar capacitatea lui de a suferi prin empatie părea să fi dispărut. Într-adevăr, o mică parte a lui planificase în gând drumul spre casă, în timp ce ea suspina.

Strike se îmbrăcă în baie, apoi se întoarse încet în holul slab luminat, unde îşi depozită articolele de bărbierit în geanta pe care şi-o pregătise pentru Barrow-in-Furness. La dreapta lui se afla o uşă întredeschisă. O deschise mai mult, dintr-un impuls de moment.

Fetiţa pe care nu o întâlnise niciodată dormea acolo, atunci când nu dormea la tatăl ei. Camera roz cu alb era imaculată, cu picturi murale cu zâne pe plafon, în jurul cornişei. Pe un raft stăteau aranjate frumos păpuşi Barbie, cu zâmbete absente şi sâni ascuţiţi, acoperiţi în rochii ţipătoare de toate culorile curcubeului. Pe podea, lângă patul mic şi alb cu baldachin, era un covor de blană artificială, cu un cap de urs polar.

Strike nu ştia aproape nimic despre fetiţe. Avea doi fini, fără să şi-l fi dorit prea mult pe niciunul dintre ei, şi trei nepoţi. Cel mai vechi prieten al lui din Cornwall avea fete, dar Strike, practic, nu avea nimic de-a face cu ele; se repezeau pe lângă el, într-o furtună de cozi şi fluturări nonşalante cu mâna: „Bună, Unchiule Corm, la revedere, Unchiule Corm". Bineînţeles, Strike crescuse împreună cu o soră, chiar dacă Lucy nu fusese răsfăţată niciodată cu paturi cu baldachin roz-bombon, oricât de mult şi-ar fi dorit ea asta.

Brittany avusese un leu de pluş. Strike îşi aduse aminte de asta brusc, din senin, în timp ce privea ursul polar de pe podea: un leu de pluş cu faţă comică. Brittany îl îmbrăcase cu un tutu roz, iar leul se afla pe canapea atunci când tatăl ei vitreg se repezise la Strike cu o sticlă spartă de bere în mână.

Strike se întoarse în hol, pipăindu-şi buzunarele. Avea întotdeauna la el un carneţel şi un pix. Scrise un bilet scurt pentru Elin, în care făcea aluzie la cea mai bună parte a serii precedente, şi îl lăsă pe masa din hol, ca să nu rişte să o trezească. Apoi, în aceeaşi tăcere în care făcuse şi toate celelalte, îşi aruncă geanta pe umăr şi ieşi din apartament. La 8 se întâlnea cu Robin în staţia West Ealing.

Ultimele urme de ceaţă se ridicau de pe Hastings Road atunci când Robin ieşi din casă, agitată şi încercănată, cu o sacoşă cu mâncare într-o mână şi o geantă plină de haine curate în cealaltă. Descuie hayonul Land Rover-ului vechi şi gri, aruncă hainele înăuntru şi se îndreptă grăbită spre locul şoferului cu mâncarea.

Matthew tocmai încercase s-o îmbrăţişeze în hol, iar ea se opusese viguros, cu ambele mâini proptite în pieptul lui neted şi cald, împingându-l, strigând la el s-o lase în pace. Matthew era doar în boxeri. Acum ea se temea că el ar putea să tragă pe el nişte haine, ca să fugă după ea. Trânti portiera şi trase de centura de siguranţă, nerăbdătoare să plece, dar în timp ce ea învârtea cheia de contact Matthew se năpusti afară din casă, desculţ, în tricou şi pantaloni de trening. Robin nu mai văzuse niciodată la el o expresie atât de dezarmată şi vulnerabilă.

— Robin, strigă el în timp ce ea apăsa pe acceleraţie şi se desprindea de trotuar. Te iubesc. *Te iubesc!*

Robin învârti volanul şi ieşi fără să se asigure din locul de parcare, trecând la câţiva centimetri de Honda vecinului lor. Îl vedea pe Matthew cum se micşorează în oglinda retrovizoare; el, a cărui stăpânire de sine era de obicei perfectă, îşi proclama

iubirea cât îl ţinea gura, riscând dispreţul şi râsetele vecinilor curioşi.

Inima lui Robin îi bubuia dureros în piept. 7 şi un sfert; Strike nu ajunsese încă în staţie. Făcu la stânga, la capătul străzii, hotărâtă doar să se îndepărteze de Matthew.

Matthew se trezise în zori, în timp ce ea încerca să-şi facă bagajul fără să-l trezească.

— Unde te duci?

— Să-l ajut pe Strike cu ancheta.

— Rămâi peste noapte?

— Aşa cred.

— Unde?

— Nu ştiu exact.

Se temea să-i spună destinaţia, ca nu cumva să vină după ei. Încă era zguduită de modul în care se comportase Matthew atunci când ea se întorsese acasă, cu o seară în urmă. Matthew plânsese şi implorase. Nu-l mai văzuse niciodată aşa, nici măcar după moartea mamei sale.

— Robin, trebuie să discutăm.

— Am discutat destul.

— Mama ta ştie unde mergi?

— Da.

Minţea. Robin încă nu îi spusese mamei ei că rupsese logodna şi nici că mergea în Nord cu Strike. La urma urmei avea 26 de ani; nu era treaba ei. Dar ştia că Matthew voia de fapt să întrebe dacă ea îi spusese mamei ei că nunta fusese anulată, pentru că amândoi ştiau că ea nu s-ar fi urcat în Land Rover ca să meargă într-un loc nedezvăluit împreună cu Strike dacă logodna lor ar fi fost în continuare intactă. Inelul cu safir era exact acolo unde îl lăsase ea, pe un raft plin cu vechile lui manuale de contabilitate.

— Ah, fir-ar a dracu', şopti Robin.

Clipea ca să îndepărteze lacrimile, în timp ce cotea la întâmplare pe străzile liniştite, încercând să nu se concentreze asupra degetului ei gol sau a amintirii cu faţa chinuită a lui Matthew.

O scurtă plimbare îl duse pe Strike mult mai departe decât simpla distanţă fizică. Aşa era Londra, se gândi el în timp ce fuma prima ţigară a acelei zile: porneai de pe o stradă liniştită şi simetrică, cu case proiectate de Nash, care semănau cu o sculptură în îngheţată de vanilie. Vecinul rus al lui Elin, în costum cu dunguliţe, se suia în Audi-ul său, Strike îi zise „'Neaţa" şi primi ca răspuns o înclinare scurtă a capului. O scurtă plimbare pe lângă siluetele lui Sherlock Holmes de la staţia Baker Street şi Strike ajunse într-un metrou soios, înconjurat de lucrători polonezi vorbăreţi, proaspeţi şi puşi pe treabă la ora 7 dimineaţa. Apoi agitatul Paddington, unde îşi croi drum printre navetişti şi cafenele, cu geanta pe umăr. În sfârşit, câteva staţii cu metroul de Heathrow, însoţit de o familie numeroasă din West Country deja îmbrăcată pentru Florida, în ciuda zorilor răcoroşi. Urmăreau semnele staţiilor ca nişte suricate neliniştite, cu mâinile încleştate pe mânerele valizelor, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o tâlhărie iminentă.

Strike sosi în staţia West Ealing cu 15 minute mai devreme, cu o nevoie disperată de a fuma. Lăsă geanta să cadă şi-şi aprinse ţigara, sperând ca Robin să nu fie prea promptă, deoarece se îndoia că ea ar fi vrut ca el să fumeze în Land Rover. Însă abia trăsese câteva fumuri satisfăcătoare, când maşina pătrăţoasă apăru de după colţ. Capul strălucitor, roşu-auriu al lui Robin, se vedea clar prin parbriz.

— Nu mă deranjează, strigă ea ca să acopere zgomotul motorului, în timp ce îşi arunca din nou pe umăr geanta şi dădea să stingă ţigara, dacă ţii geamul deschis.

Strike se urcă, îşi împinse geanta pe bancheta din spate şi trânti portiera.

— N-ai cum s-o faci mai urât mirositoare decât e deja, spuse Robin, manipulând schimbătorul de viteze rigid cu competenţa ei obişnuită. Miroase a esenţă de câine.

Strike îşi trase centura de siguranţă, în timp ce se desprindeau rapid de trotuar, şi privi prin interiorul

maşinii, în Land Rover-ul sărăcăcios şi uzat prevala cu certitudine un miros stătut şi înţepător de cizme de cauciuc şi labrador. Asta îi amintea lui Strike de vehiculele militare pe care le condusese pe toate tipurile de teren în Bosnia şi Afganistan, dar în acelaşi timp adăuga ceva la imaginea lui despre trecutul lui Robin. Acest Land Rover vorbea despre drumuri noroioase şi câmpuri arate. Îşi aminti că ea îi povestise despre un unchi care avea o fermă.

— Ai avut vreodată ponei?

Robin îl privi surprinsă. Strike observă, din acea privire fugară şi directă, cearcănele din jurul ochilor şi paloarea chipului ei. În mod evident, nu dormise prea mult.

— De ce Dumnezeu vrei să ştii asta?

— Pare genul de maşină cu care te duci la concursuri de călărie.

Robin răspunse uşor agresiv:

— Da, am avut.

Strike râse, coborând geamul până unde se putea şi punând pe el mâna stângă cu ţigara.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nu ştiu. Cum îl chema?

— Angus, spuse ea cotind la stânga. Era un ticălos. Întotdeauna mă târa după el.

— Eu n-am încredere în cai, spuse Strike fumând.

— Te-ai suit vreodată pe un cal?

Era rândul lui Robin să zâmbească. Se gândea că acesta ar putea fi unul dintre puţinele locuri în care l-ar vedea pe Strike cu adevărat stingher, în spatele unui cal.

— Nu, spuse Strike. Şi nici n-am de gând.

— Unchiul meu are unul care te-ar ţine, spuse Robin. Rasa Clydesdale. E imens.

— Am înţeles, spuse Strike sec, iar ea râse.

Strike fumă în tăcere, în timp ce ea se concentra la navigarea prin traficul tot mai aglomerat de dimineaţă, remarcând cât de mult îi plăcea s-o facă pe Robin să râdă. Recunoscu, de asemenea, că se simţea mult mai fericit, mai confortabil, în acest Land Rover dărăpănat, vorbind prostii neimportante

cu Robin, decât se simţise cu o seară în urmă la cina cu Elin.

Strike nu era un bărbat care să-şi spună minciuni reconfortante. Ar fi putut să susţină că Robin reprezenta tihna prieteniei, iar Elin capcanele şi plăcerile unei relaţii sexuale. Ştia că adevărul e mai complicat şi că, fără îndoială, faptul că inelul cu safir dispăruse de pe degetul lui Robin îl făcea şi mai complicat. El ştiuse, aproape din primul moment în care se cunoscuseră, că Robin reprezenta o ameninţare pentru pacea minţii sale, dar a periclita cea mai bună relaţie profesională din viaţa lui ar fi fost un act de autosabotare conştientă pe care el, după ani de relaţie intermitentă distructivă, după truda grea şi sacrificiul pe care le investise în construirea acestei afaceri, nu putea şi nu voia să-l îngăduie.

— Mă ignori intenţionat?

— Ce?

Era însă plauzibil ca el să nu o fi auzit, atât de zgomotos era motorul vechiului Land Rover.

— Ziceam cum merg lucrurile cu Elin?

Ea nu îl mai întrebase niciodată în mod direct despre vreuna dintre relaţiile lui. Strike presupuse că, din cauza confidenţelor pe care şi le făcuseră cu două seri în urmă, trecuseră la un alt nivel de apropiere. El ar fi evitat asta, dacă ar fi fost posibil.

— Bine, spuse el descurajator.

Aruncă mucul ţigării şi închise geamul, ceea ce reduse puţin zgomotul.

— Deci te-a iertat?

— Pentru ce?

— Pentru că ai uitat complet că aveaţi întâlnire! spuse Robin.

— A, asta. Da. Adică, nu… apoi, da.

În timp ce intrau pe drumul A40, exprimarea ambiguă a lui Strike îi evocă lui Robin o imagine mentală subită şi însufleţită: Strike, cu trupul lui păros cu un picior şi jumătate, împletit cu Elin, blondă şi cu piele de alabastru, pe cearşafurile de un alb pur… era sigură că cearşafurile lui Elin sunt

albe, nordice şi curate. Probabil că cineva îi spăla rufele. Elin era din clasa de mijloc superioară, prea bogată ca să-şi calce singură învelitoarele de plapumă în faţa televizorului, într-o sufragerie înghesuită din Ealing.

— Dar Matthew? o întrebă Strike, în timp ce intrau pe autostradă. Cum a fost?

— În regulă, spuse Robin.

— Aiurea, spuse Strike.

Deşi îi mai scăpă un râset, Robin era oarecum înclinată să-i displacă faptul că el ceruse mai multe informaţii, când ea primise atât de puţine despre Elin.

— Păi, el vrea să fim din nou împreună.

— Bineînţeles, spuse Strike.

— De ce „bineînţeles”?

— Dacă eu n-am voie să fac pe prostul, nici tu n-ai.

Robin nu ştia sigur ce să răspundă la asta, deşi simţi o uşoară plăcere. Se gândi că era probabil prima oară când Strike îi dădea vreun semn că o vede ca pe o femeie şi arhivă în tăcere acel dialog ca să-l analizeze mai târziu, în singurătate.

— Şi-a cerut scuze şi îmi cerea întruna să-mi pun inelul la loc, spuse Robin.

Un rest de loialitate faţă de Matthew o împiedică să spună că acesta plânsese şi o implorase. Apoi începu iar:

— Dar eu…

Vocea ei se pierdu şi, chiar dacă voia să afle mai multe, Strike nu mai puse nicio întrebare, ci coborî geamul şi mai fumă o ţigară.

Se opriră să bea o cafea la Hilton Parks Services. Robin se duse la baie, în timp ce Strike stătea la coadă la Burger King să ia cafelele. Robin îşi verifică mobilul în faţa oglinzii. După cum se aşteptase, avea un mesaj de la Matthew, dar tonul lui nu mai era implorator şi conciliator.

Dacă te culci cu el, am terminat-o definitiv. Poate tu crezi că aşa am fi chit, dar nu e acelaşi lucru. Chestia cu Sarah a fost cu mult timp în urmă, eram copii şi eu n-am făcut asta ca să te rănesc. Gândeşte-te la ce eşti pe cale să dai cu piciorul, Robin. Te iubesc.

— Scuze, murmură Robin dându-se la o parte, ca să o lase pe o fată nerăbdătoare să ajungă la uscător.

Citi din nou SMS-ul lui Matthew. Un torent plăcut de furie şterse amestecul de milă şi durere pe care i-l produsese urmărirea din dimineaţa aceea. Aici, se gândi ea, era adevăratul Matthew: **dacă te culci cu el, am terminat-o definitiv.** Deci el de fapt nu crezuse că ea vorbeşte serios atunci când îşi scosese inelul şi îi spusese că nu mai vrea să se căsătorească cu el? Avea se să termine „definitiv" doar când el, Matthew, decreta asta? **Nu e acelaşi lucru.** Prin definiţie, infidelitatea ei ar fi mai rea decât a lui. Pentru Matthew, călătoria ei în Nord era doar un exerciţiu de răzbunare: o femeie moartă şi un ucigaş în libertate, simple pretexte ale duşmăniei feminine.

Du-te dracu', se gândi ea, îndesându-şi mobilul la loc în buzunar în timp ce se întorcea în cafenea, unde Strike stătea la o masă, mâncând un Croissan'Wich dublu cu cârnaţi şi şuncă.

Strike observă faţa ei înroşită şi mandibula încleştată şi presupuse că Matthew luase legătura cu ea.

— E totul în ordine?

— Da, spuse Robin.

Apoi, înainte ca el să apuce să întrebe altceva, continuă:

— Deci îmi povesteşti sau nu despre Brockbank?

Întrebarea sunase puţin mai agresiv decât intenţionase ea. Tonul mesajului lui Matthew o enervase, ca şi faptul că el ridicase în mintea ei întrebarea unde aveau să doarmă de fapt în noaptea aceea ea şi cu Strike.

— Dacă vrei, spuse Strike blând.

Scoase din buzunar telefonul, căută o fotografie cu Brockbank pe care o luase din calculatorul lui Hardacre şi i-l întinse lui Robin peste masă.

Robin contemplă faţa lungă şi oacheşă de sub părul des şi întunecat, ceea ce era neobişnuit, dar nu neatrăgător. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Strike spuse:

— Acum e mai urât. Poza asta a fost făcută când abia se înrolase. Acum are o orbită înfundată şi o ureche vărzuită.

— Cât de înalt e? întrebă Robin, amintindu-şi de curierul în haine de piele mai înalt decât ea, cu viziera lui fumurie.

— Cât mine sau mai înalt.

— Ai spus că l-ai cunoscut în armată?

— Da, spuse Strike.

Pentru câteva secunde, Robin avu impresia că el n-o să-i mai spună nimic, apoi îşi dădu seama că Strike doar aştepta ca un cuplu în vârstă, care tot ezita unde să se aşeze, să se îndepărteze ca să nu-i audă. După ce ei plecară, Strike spuse:

— El era maior în Brigada a Şaptea Blindate. S-a căsătorit cu văduva unui coleg mort. Ea avea două fetiţe. Apoi au avut şi un copil al lor, un băiat.

După ce recitise de curând dosarul lui Brockbank, faptele curgeau cu uşurinţă, dar în realitate Strike nu le uitase niciodată. Fusese unul dintre acele cazuri care te impresionează.

— Pe fiica vitregă mai mare o chema Brittany. La vârsta de 12 ani, Brittany i-a destăinuit unei prietene de la şcoala ei din Germania că fusese agresată sexual. Prietena i-a spus mamei ei, care l-a reclamat. Am fost chemaţi noi – eu nu am intervievat-o personal, o femeie ofiţer a făcut asta. Eu doar am văzut caseta.

Ce îl distrugea pe Strike era cât de matură, cât de normală încercase Brittany să fie. Era îngrozită de ce s-ar fi putut întâmpla cu familia ei acum când ea flecărise şi încerca să dea lucrurile înapoi.

Nu, bineînţeles că nu îi spusese lui Sophie că el ameninţase că o s-o omoare pe sora ei mai mică

dacă ea îl spune! Nu, Sophie nu minţea neapărat – fusese o glumă, atâta tot. O întrebase pe Sophie cum să faci să nu poţi avea copii – pentru că fusese curioasă, toată lumea voia să afle chestii de genul ăsta. Bineînţeles că el nu spusese că o s-o taie pe mama ei în bucăţele dacă ea spunea – chestia cu piciorul ei? A, asta – păi, şi asta era o glumă – totul fusese o glumă – el îi spusese că ea are cicatrice pe picior pentru că el fusese cât pe ce să-i taie piciorul când ea era mică, dar intrase mama ei în cameră şi îl văzuse. El zicea că făcuse asta pentru că ea îi călcase straturile de flori când era mică, dar bineînţeles că era o glumă – puteau s-o întrebe pe mama ei. Se prinsese în nişte sârmă ghimpată, asta era tot, şi se tăiase rău când încercase să iasă. Puteau s-o întrebe pe mama ei. Nu el o tăiase. El nu ar fi tăiat-o, Tati n-ar fi făcut asta.

Strike încă îşi amintea expresia involuntară pe care Brittany o avusese atunci când se forţase să spună „Tati”: Arăta ca un copil care încearcă să înghită ciorbă de burtă rece, sub ameninţarea pedepsei. Avea 12 ani şi învăţase că viaţa pentru familia ei e suportabilă doar dacă ea îşi ţine gura şi îndură orice voia el să-i facă, fără să se plângă.

Strike o antipatizase pe doamna Brockbank încă de la primul lor interviu. Era slabă şi machiată exagerat, fără îndoială o victimă, în felul ei, dar lui Strike i se părea că ea se debarasase în mod voluntar de Brittany, ca să-şi salveze ceilalţi doi copii, că se prefăcuse că nu observă deloc lungile absenţe de acasă ale soţului şi fiicei ei mai mari, că hotărârea ei de a nu şti echivala cu a coopera. Brockbank îi spusese lui Brittany că avea să le sugrume atât pe mama, cât şi pe sora ei dacă ea vorbea vreodată despre ce îi făcea el în maşină, când o ducea în îndelungate excursii în pădurile din apropiere, pe drumuri întunecoase. Avea să le taie pe toate în bucăţele şi să le îngroape în grădină. Apoi avea să-l ia pe Ryan – băieţelul lui Brockbank, singurul membru al familiei pe care el părea să-l preţuiască – şi să se ducă undeva unde să nu-i găsească nimeni.

— A fost o glumă, doar o glumă. Nu era nimic serios.

Degetele subţiri răsucite, ochelarii piezişi, picioarele prea scurte ca să ajungă la podea. Brittany continua să refuze categoric să fie examinată fizic atunci când Strike şi Hardacre s-au dus acasă la Brockbank ca să-l aducă la unitate.

— S-a enervat când am ajuns noi acolo. I-am spus de ce veniserăm şi el s-a repezit la mine cu o sticlă spartă.

Strike continuă fără nicio bravadă:

— L-am pocnit de-a căzut jos, dar n-ar fi trebuit să-l ating. Nu era nevoie de asta.

Nu mai recunoscuse niciodată asta cu voce tare, chiar dacă Hardacre (care îl susţinuse până în pânzele albe în ancheta care urmase) o ştiuse şi el foarte bine.

— Dacă s-a repezit la tine cu o sticlă…

— Aş fi putut să-i iau sticla fără să-l dobor.

— Ai zis că era solid…

— Era destul de nervos. Aş fi putut să-l controlez fără să-l lovesc. Hardacre era acolo, eram doi la unu. Adevărul e că m-am bucurat că s-a repezit la mine. Voiam să-l lovesc. Un croşeu de dreapta, l-am lăsat pur şi simplu inconştient – şi aşa a scăpat.

— A scăpat…

— S-a scos, spuse Strike. A scăpat de probleme.

— Cum?

Strike sorbi din cafea, privind în gol, depănându-şi amintirile.

— După ce l-am lovit, a fost spitalizat, pentru că după ce s-a trezit din leşin a făcut o criză gravă de epilepsie. Traumatism cerebral.

— O, Doamne, spuse Robin.

— A avut nevoie de o operaţie de urgenţă care să oprească sângerarea de la creier. Avea crize întruna. L-au diagnosticat cu traumatism cerebral, sindrom de stres posttraumatic şi alcoolism. Absolvit de răspundere penală. S-au repezit avocaţii. Eu am fost acuzat de agresiune. Din fericire, echipa mea de avocaţi a descoperit că, în weekendul dinainte ca eu

să-l lovesc, Brockbank jucase rugby. Au mai săpat puţin şi au descoperit că primise un genunchi în cap de la un galez de 115 kilograme şi fusese scos cu targa de pe teren. Un doctor rezident n-a sesizat sângerarea din urechea lui Brockbank, pentru că era plin de noroi şi vânătăi, aşa că i-a spus să se ducă acasă şi să se odihnească. S-a dovedit apoi că rataseră o fractură de bază de craniu, pe care echipa mea de avocaţi a descoperit-o când au pus nişte doctori să se uite la radiografia de după meci. Fractura de craniu fusese făcută de atacantul galez, nu de mine. Chiar şi-aşa, dacă nu l-aş fi avut pe Hardy ca martor că s-a repezit la mine cu sticla, aş fi dat de bucluc rău de tot. Până la urmă au acceptat că eu acţionasem în legitimă apărare. Nu puteam să ştiu că avea craniul deja crăpat şi nici câte prejudicii puteam să provoc dacă-l loveam. Între timp, au găsit pornografie infantilă pe calculatorul lui. Povestea lui Brittany corespundea cu faptul că ea şi tatăl ei fuseseră văzuţi adesea plecând de acasă cu maşina, singuri. Profesoara ei a fost intervievată şi a spus că Brittany era din ce în ce mai retrasă la şcoală. El o agresa de doi ani, avertizând-o că dacă spune cuiva le omoară pe ea, pe mama ei şi pe sora ei. O convinsese că încercase deja o dată să-i taie piciorul. Brittany avea o grămadă de cicatrice pe tibie. În timpul interviului, mama ei a spus că avea cicatricele de la un accident de când era mică.

Robin nu spuse nimic. Îşi ţinea amândouă mâinile deasupra gurii şi avea ochii măriţi. Expresia lui Strike era înspăimântătoare.

— A stat în spital, în timp ce doctorii încercau să-i ţină sub control crizele, şi de fiecare dată când cineva încerca să-l intervieveze se prefăcea confuz şi amnezic. În jurul lui roiau avocaţii, pentru că miroseau onorariile grase: neglijenţă medicală, agresiune. El pretindea că fusese o victimă a agresiunii, că pornografia infantilă era doar un simptom al problemelor lui mentale, al alcoolismului. Brittany insista că ea născocise totul, mama ei ţipa la toată lumea că Brockbank nu se

atinsese niciodată de niciunul dintre copii, că era un tată perfect, că ea pierduse un soţ şi acum avea să piardă încă unul. Şefii cei mari voiau doar ca acuzaţia să dispară. A fost scos invalid.

Ochii întunecaţi ai lui Strike se întâlniră cu cei albastru-verzui ai lui Robin.

— A scăpat basma curată, în plus şi cu o compensaţie şi pensie, şi a dispărut cu Brittany după el.

24

Step into a world of strangers

Into a sea of unknowns…[35]

Blue Öyster Cult, „Hammer Back”

Land Rover-ul huruitor devora kilometrii cu o competenţă stoică, dar călătoria spre Nord începuse să pară interminabil de lungă înainte ca primele semne ale Barrow-in-Furness să apară. Harta nu exprima cât de departe era acest port maritim, cât de izolat. Barrow-in-Furness nu era menit ca oamenii să treacă prin el sau să îl viziteze întâmplător; era un scop în sine, o fundătură geografică.

Trecură prin zonele cele mai sudice ale Lake District, pe lângă câmpurile unduitoare cu oi, pereţii seci de piatră şi cătunele pitoreşti care îi amintiră lui Robin de casa ei din Yorkshire, prin Ulverston („Locul de naştere al lui Stan Laurel”), până când ajunseră la prima privelişte asupra estuarului larg care indica apropierea de coastă. În sfârşit, după-amiază se treziră într-un cartier industrial anost, unde drumul era flancat de depozite şi fabrici care marcau periferia oraşului.

— Mâncăm ceva înainte să mergem la Brockbank, spuse Strike.

În ultimele cinci minute cercetase o hartă a Barrowului. Dispreţuia utilizarea dispozitivelor electronice de navigare, pe motiv că nu trebuia să aştepţi ca hârtia să se descarce, iar în condiţii potrivnice informaţiile nu dispăreau.

— E o parcare acolo. Fă la stânga la sensul giratoriu.

Trecură pe lângă o intrare laterală ponosită în Craven Park, stadionul lui Barrow Raiders. Strike, care stătea cu ochii holbaţi, uitându-se după Brockbank, sorbea caracterul aparte al oraşului. Dat fiind că era născut în Cornwall, se aşteptase să poată vedea marea, să o poată gusta, dar din câte îşi dădea

seama era posibil să fie la kilometri distanţă de ea. Impresia iniţială era cea a unui centru comercial gigantic din afara oraşului, care îi asalta din toate părţile cu faţadele ţipătoare ale străzii principale, numai că ici şi colo se înălţau bijuterii arhitectonice mândre şi distonante faţă de pizzeriile şi magazinele de materiale de construcţii, care vorbeau despre un trecut industrial prosper. Clădirea art deco a vămii fusese transformată în restaurant. Un colegiu tehnic victorian, ornat cu personaje clasice, purta deviza *Labor Omnia Vincit.* Puţin mai încolo ajunseră la şiruri nesfârşite de case tip, tipul de peisaj urban pictat de Lowry, stupul în care trăiau lucrătorii.

— N-am văzut în viaţa mea atâtea cârciumi, spuse Strike în timp ce Robin intra în parcare.

Avea chef de o bere, dar, gândindu-se la zicala *Labor Omnia Vincit,* acceptă sugestia lui Robin de a mânca ceva rapid într-o cafenea din apropiere.

Ziua de aprilie era strălucitoare, dar briza aducea cu ea răcoarea mării nevăzute.

— Nu se laudă prea tare, nu-i aşa? murmură el văzând că numele cafenelei era În Ultimă Instanţă.

Cafeneaua se afla vizavi de A Doua Şansă, unde se vindeau haine la mâna a doua, şi o casă de amanet prosperă. În ciuda numelui nepotrivit, În Ultimă Instanţă era curată şi plină de doamne în vârstă care discutau. Se întoarseră în parcare cu senzaţia plăcută de a fi bine hrănit.

— Casa lui n-o să fie uşor de urmărit dacă nu e nimeni acasă, spuse Strike, arătându-i lui Robin harta, după care se urcară din nou în Land Rover. E chiar în capătul unei fundături. N-ai unde să te ascunzi.

— Te-ai gândit vreodată, spuse Robin nu chiar în glumă în timp ce demarau, că Holly *e* Noel? Că şi-a făcut schimbare de sex?

— Dacă şi-a făcut, o să fie o banalitate să-l găsim, spuse Strike. 1,95 metri pe tocuri cui, cu o ureche ferfeniţită.

Trecură pe lângă un club de noapte numit Lefter.

— Fă la dreapta aici, spuse Strike. Dumnezeule, în Barrow le place să spună lucrurilor pe nume, nu-i aşa?

O clădire crem, gigantică, din faţa lor, pe care era scris numele BAE SYSTEMS, bloca orice vedere a ţărmului. Edificiul nu avea ferestre şi părea să fie lung de aproape doi kilometri, uniform, fără personalitate, intimidant.

— Cred că Holly o să se dovedească a fi o soră sau poate o nouă soţie, spuse Strike. Fă la stânga… Holly e de aceeaşi vârstă cu el. Bun, noi căutăm Stanley Road… se pare că o să ajungem chiar lângă BAE Systems, din câte se pare.

După cum spusese Strike, Stanley Road continua drept, cu case înşiruite într-o parte şi un zid înalt de cărămidă cu sârmă ghimpată deasupra, în cealaltă. Dincolo de această barieră fermă se înălţa clădirea industrială de o stranietate sinistră, albă şi fără ferestre, intimidantă prin simpla ei mărime.

— „Limită de Locaţie Nucleară”? citi Robin de pe un panou de pe zid, încetinind mult şi continuând să avanseze pe stradă.

— Construiesc submarine, spuse Strike uitându-se la sârma ghimpată. Sunt avertismente ale poliţiei peste tot – uite.

Fundătura era pustie. Se termina cu o mică zonă de parcat, lângă un teren de joacă pentru copii. În timp ce parcă, Robin observă mai multe obiecte agăţate în sârma ghimpată de deasupra zidului. Fără îndoială, mingea aterizase acolo din întâmplare, dar mai exista şi un cărucior pentru păpuşi mic şi roz, încurcat în sârmă şi imposibil de recuperat. Vederea lui îi induse o senzaţie inconfortabilă: cineva îl aruncase în mod deliberat unde nu putea fi ajuns.

— Tu de ce te dai jos? întrebă Strike, ocolind maşina prin spate.

— Voiam să…

— Mă ocup eu de Brockbank, dacă e acolo, spuse Strike aprinzându-şi o ţigară. Tu să nu te apropii de el sub nicio formă.

Robin se sui înapoi în Land Rover.

— Încearcă să nu-l pocneşti, bine? murmură ea spre silueta lui Strike care se îndrepta spre casă.

Strike şchiopăta uşor, genunchiul era încă puţin ţeapăn din cauza călătoriei.

Unele case aveau ferestre curate şi ornamente aranjate cu gust în spatele geamului; altele aveau perdele de dantelă de diferite grade de curăţenie. Câteva erau părăginite şi, judecând după pervazurile interioare înnegrite, murdare. Strike aproape ajunsese la uşa maronie când se opri brusc. Robin observă că în capătul străzii apăruse un grup de bărbaţi cu salopete albastre şi căşti de constructori. Oare Brockbank era unul dintre ei? De ce se oprise Strike?

Nu. Strike doar dădea un telefon. Întors cu spatele către uşă şi către bărbaţi, avansa încet spre Robin, cu un pas care nu mai era ferm, ci leneş şi fără scop, ca un om atent doar la vocea din urechea lui.

Unul dintre bărbaţii în salopetă era înalt, întunecat şi bărbos. Oare Strike îl văzuse? Robin ieşi iar din Land Rover pe furiş şi, sub pretextul că scrie SMS-uri, făcu câteva fotografii cu muncitorii, focalizând pe ei cât de bine putea. Muncitorii dădură colţul străzii, dispărând.

Strike se oprise la zece metri de ea, fumând şi fiind atent la ce-i spunea persoana cu care vorbea la mobil. O femeie grizonantă îi privea pe amândoi cu ochii mijiţi, de la fereastra de la etaj a celei mai apropiate case. Robin se gândi să-i atenueze suspiciunile şi, întorcându-se cu spatele la case, făcu o fotografie cu uzina nucleară imensă, dându-se drept turistă.

— Era Wardle, spuse Strike apropiindu-se de ea cu o expresie înverşunată. Trupul nu e al Oxanei Voloşina.

— Cum şi-au dat seama? întrebă Robin uluită.

— Oxana e acasă, în Donetsk, de trei săptămâni. E o nuntă în familie – nu au vorbit cu ea personal, dar au vorbit cu mama ei la telefon şi ea a zis că Oxana e acolo. Între timp, proprietăreasa şi-a revenit suficient cât să spună poliţiei că atunci când a

descoperit cadavrul a fost şocată mai ales pentru că ea credea că Oxana se dusese în vacanţă în Ucraina. A mai spus şi că, după cap, cadavrul nu părea să fie al Oxanei.

Strike îşi băgă telefonul la loc în buzunar, încruntat. Spera ca această veste să orienteze mintea lui Wardle şi spre altcineva decât Malley.

— Urcă la loc în maşină, spuse Strike căzut pe gânduri.

Apoi porni din nou spre casa lui Brockbank. Robin se sui iar pe locul de la volanul Land Rover-ului. Femeia de la fereastra de la etaj continua să se holbeze.

Două poliţiste cu veste fluorescente se apropiau pe stradă. Strike ajunsese la uşa maronie. Răpăitul metalului pe lemn răsună până departe. Nu deschise nimeni. Strike se pregătea să bată iar, când poliţistele ajunseră lângă el.

Robin se îndreptă de spate, întrebându-se ce Dumnezeu voia poliţia de la el. După o scurtă conversaţie, cei trei se întoarseră şi se îndreptară spre Land Rover.

Robin coborî geamul, simţindu-se brusc şi fără motiv vinovată.

— Mă întreabă, strigă Strike când ajunse în raza ei auditivă, dacă sunt cumva domnul Michael Ellacott.

— Ce? spuse Robin, complet derutată de invocarea numelui tatălui ei.

Îi trecu prin minte ideea absurdă că Matthew trimisese poliţia după ei, dar de ce le-ar fi spus că Strike e tatăl ei? Apoi înţelese situaţia şi explică imediat:

— Maşina e înregistrată pe numele tatei, spuse ea. Am greşit cu ceva?

— Păi, aţi parcat pe o linie galbenă dublă, spuse sec una din poliţiste, dar nu pentru asta am venit. Aţi făcut fotografii cu fabrica.

Apoi, văzând că Robin pare panicată, adăugă:

— E în regulă, oamenii fac asta mereu. Aţi fost surprinsă pe camerele de supraveghere. Arătaţi-mi

permisul de conducere.

— Ah, spuse Robin încet, conştientă de privirea întrebătoare a lui Strike. Eu doar – m-am gândit că ar ieşi o fotografie artistică, înţelegeţi? Sârma ghimpată, clădirea albă şi… şi norii…

Robin îi întinse actele, umilită, evitând cu sârguinţă privirea lui Strike.

— Domnul Ellacott e tatăl dumneavoastră, nu-i aşa?

— El ne-a împrumutat maşina, asta e tot, spuse Robin.

O îngrozea ideea că poliţia urma să ia legătura cu părinţii ei şi aceştia aveau să afle că ea se afla în Barrow, singură şi fără inel, iar Matthew era acasă…

— Şi unde locuiţi voi doi?

— Noi nu… locuim împreună, spuse Robin.

Îşi dădură numele şi adresele.

— Vizitaţi pe cineva, nu-i aşa, domnule Strike? întrebă a doua poliţistă.

— Pe Noel Brockbank, spuse Strike prompt. Un vechi prieten. Eram în trecere, m-am gândit să-l caut.

— Brockbank, repetă poliţista.

Îi întinse permisul de conducere lui Robin, care spera ca femeia să-l cunoască, ceea ce, fără îndoială, ar fi reparat în mare măsură gafa ei.

— Un adevărat nume de familie de Barrow, continuă poliţista. Bun, puteţi pleca. Nu mai faceţi poze aici.

„Îmi. Pare. Rău.”, mimă Robin din buze spre Strike, în timp ce poliţistele se îndepărtau. El scutură din cap, zâmbind larg în ciuda iritării.

— „Fotografie artistică”… sârma… cerul…

— Tu ce-ai fi spus? întrebă ea. Nu puteam să le spun că i-am fotografiat pe muncitori, pentru că m-am gândit că unul dintre ei ar putea fi Brockbank – uite…

Dar după ce căută fotografia cu muncitorii, Robin îşi dădu seama că cel mai înalt dintre ei, cu obrajii lui rumeni, gâtul scurt şi urechile mari, nu era bărbatul pe care îl căutau.

Uşa celei mai apropiate case se deschise. Femeia grizonantă care îi privise de la fereastra de la etaj ieşi, trăgând un cărucior de cumpărături ecosez. Expresia ei era acum voioasă. Robin era sigură că femeia observase venirea şi plecarea poliţiei şi era satisfăcută că ei nu erau spioni.

— Aşa se-ntâmplă întotdeauna, strigă ea tare, cu o voce care răsuna peste stradă.

Pronunţa „întotdeauna” „întotuna”. Accentul nu îi era familiar lui Robin, care crezuse că, dacă provine din regiunea învecinată, ştie dialectul cumbrian.

— Au camere păstă tot. Şi-ţ’ iau datele. Noi s’tem obişnuiţi.

— Să-i prindem pe londonezi, spuse Strike amabil.

Femeia se opri, curioasă.

— Din Londra? Ce v-a adus până tocma’ aici, în Barrow?

— Căutam un vechi prieten, Noel Brockbank, spuse Strike arătând mai încolo pe stradă, dar nu deschide nimeni la el. Mă gândesc că o fi la muncă.

Femeia se încruntă puţin.

— Noel, ai zis? Nu Holly?

— Ne-ar plăcea să vorbim şi cu Holly, dacă e aici, spuse Strike.

— Acu’ tre’ să fie la muncă, zise vecina uitându-se la ceas. La brutăria din Vickerstown.

Apoi femeia continuă, cu o urmă de umor nemilos:

— Sau aţ’ putea încerca diseară la Crow’s Nest. De obicei e acolo.

— O să încercăm la brutărie – să-i facem o surpriză, insistă Strike. Unde e, mai exact?

— E albă şi mică, de pe Strada Răzbunării în sus.

Îi mulţumiră, iar femeia porni de-a lungul străzii, încântată că fusese de ajutor.

— Am auzit bine? murmură Strike desfăcând harta după ce reveniră la adăpostul Land Rover-ului. Strada Răzbunării?

— Aşa se pare, spuse Robin.

Scurta călătorie îi purtă peste un pod care traversa estuarul, unde bărcile se legănau pe apa murdară sau erau abandonate pe pământul descoperit de reflux. Clădirile industriale utilitare de pe ţărm lăsau locul altor străzi cu case tip, unele cu tencuială cu pietricele, altele din cărămidă roşie.

— Nume de vase, ghici Strike în timp ce mergeau pe Strada Amphitrite.

Strada Răzbunării urca un deal. O explorare de câteva minute a împrejurimilor ei scoase la lumină o brutărie zugrăvită în alb.

— Ea e, spuse Strike imediat, în timp ce Robin oprea într-un loc din care se vedea bine uşa de sticlă. Trebuie să fie soră-sa, uită-te la ea.

Lui Robin i se păru că lucrătoarea de la brutărie avea o expresie mai dură decât majoritatea bărbaţilor. Avea aceeaşi faţă lungă şi frunte înaltă ca Brockbank; ochii de cremene erau scoşi în evidenţă de fardul abundent, iar părul negru ca tăciunele tras spre spate, într-o coadă strânsă şi neatrăgătoare. Tricoul negru fără mâneci, purtat pe sub şorţul alb, lăsa să se vadă nişte braţe dezgolite groase, acoperite de tatuaje de la umăr la încheietură. Din fiecare ureche atârnau mai multe inele mari de aur. Ridul vertical dintre sprâncene, produs de încruntare, îi dădea un aspect de iritare permanentă.

Brutăria era înghesuită şi aglomerată. Strike se uită la Holly cum împachetează produse de patiserie, îşi aminti de plăcintele cu vânat din Melrose şi îi lăsă gura apă.

— Eu aş mai mânca ceva.

— Nu poţi să vorbeşti cu ea acolo, spuse Robin. Ar fi mai bine să o abordăm acasă la ea sau la cârciumă.

— Ai putea tu să dai o fugă să-mi aduci un pateu.

— Am mâncat sendvişuri acum mai puţin de o oră!

— Şi? Ce dracu', doar nu ţin regim.

— Da, nici eu nu mai ţin, spuse Robin.

Aceste cuvinte curajoase îi reamintiră de rochia de nuntă fără bretele care încă o aştepta în

Harrogate. Oare chiar nu mai voia să încapă în ea? Florile, mâncarea, domnişoarele de onoare, alegerea primului dans – nu avea să mai fie nevoie de niciunul dintre aceste lucruri? Acontourile pierdute, cadourile înapoiate, feţele prietenilor şi rudelor uluite când ea avea să le spună…

Land Rover-ul era răcoros şi inconfortabil, iar Robin era foarte obosită după orele de condus, aşa că, pentru câteva secunde – timpul de care inima ei avu nevoie ca să zvâcnească slab şi trădător –, gândul la Matthew şi Sarah Shadlock o făcu să-i vină să plângă iar.

— Te deranjează dacă fumez? spuse Strike.

Coborî geamul, lăsând aerul rece să intre, fără să aştepte răspunsul. Robin îşi înghiţi răspunsul afirmativ; la urma urmei, el o iertase pentru poliţie. Cumva, briza răcoroasă o pregăti pentru ceea ce trebuia să-i spună.

— Nu o poţi intervieva pe Holly.

Strike se întoarse spre ea, încruntat.

— Să-l iei pe Brockbank prin surprindere e un lucru, dar dacă Holly te recunoaşte, o să-l avertizeze că eşti pe urmele lui. Trebuie s-o fac eu. M-am gândit la o modalitate.

— Da… asta nu se poate, spuse Strike categoric. E posibil ca el să stea cu ea sau la câteva străzi distanţă. E un dement. Dacă simte un turnător, o să facă urât. Nu poţi să faci asta singură.

Robin îşi strânse mai bine haina în jurul ei şi spuse pe un ton rece:

— Vrei sau nu să auzi ideea mea?

25

There's a time for discussion and a time for a fight.[36]

Blue Öyster Cult, „Madness to the Method"

Lui Strike nu-i plăcea, dar era nevoit să admită că planul lui Robin era bun şi că riscul ca Holly să-l avertizeze pe Noel întrecea pericolul probabil pentru Robin. În consecinţă, atunci când Holly plecă de la muncă împreună cu o colegă, la ora 5, Strike o urmări pe jos, dar fără ca ea să-şi dea seama. Între timp, Robin se duse cu maşina pe o porţiune goală a unui drum de lângă o mlaştină pustie, scoase geanta din spatele maşinii, îşi dădu jos blugii şi îşi trase o pereche de pantaloni mai eleganţi, dar cu dungă.

Se întorcea cu maşina pe pod spre centrul Barrow-ului atunci când Strike o sună ca să o informeze că Holly nu se întorsese acasă, ci se dusese direct la cârciuma de la capătul străzii ei.

— Perfect, cred că aşa o să fie şi mai uşor, strigă Robin în direcţia mobilului.

Telefonul era pe locul din stânga, pus pe difuzor. Land Rover-ul vibra şi zdrăngănea în jurul ei.

— Ce?

— Am zis că cred… nu contează, ajung acum!

Strike aştepta lângă parcarea de la Crow's Nest. Tocmai deschisese portiera din stânga, când Robin icni:

— Lasă-te jos, lasă-te jos!

Holly apăruse în uşa crâşmei, cu o halbă în mână. Era mai înaltă decât Robin şi de două ori mai lată, îmbrăcată în blugi şi tricou negru fără mâneci. Îşi aprinse o ţigară şi îşi miji privirea în jur, spre ceea ce pentru ea trebuia să fie o privelişte pe care o ştia pe de rost. Ochii ei îngustaţi se opriră trecător asupra Land Rover-ului nefamiliar.

Strike se căţărase pe locul din stânga cât mai repede, continuând să ţină capul plecat. Robin apăsă

cu piciorul şi porni imediat.

— Nu s-a uitat direct la mine când am urmărit-o, explică Strike, ridicându-se în capul oaselor.

— Dar tot n-ar trebui s-o laşi să te vadă, dacă e posibil, spuse Robin sentenţios, în caz că te-a observat şi îşi aminteşte.

— Scuze, am uitat că ai fost Foarte Apreciată, spuse Strike.

— Du-te naibii, spuse Robin cu un acces de furie.

Strike fu surprins.

— Glumeam, spuse el.

Robin intră într-un loc de parcare ceva mai departe, care nu putea fi văzut de la intrarea în Crow's Nest, apoi se uită în poşetă după un pachet mic pe care îl cumpărase mai devreme, în după-amiaza aceea.

— Tu aşteaptă aici.

— Pe naiba. O să fiu în parcare, mă uit după Brockbank. Dă-mi cheile.

Robin îi întinse cheile în silă şi plecă. Strike se uită după ea cum se apropie de crâşmă, mirându-se de acea izbucnire irascibilă subită. Se gândi că poate Matthew bagatelizase realizările ei, pe care le considera firave.

Crow's Nest se afla la întâlnirea dintre Ferry Road şi Stanley Road, într-o curbă ascuţită: o clădire mare, de forma unei tobe, din cărămidă roşie. Holly stătea în continuare la uşă, fumând şi bându-şi halba. Robin simţi o nervozitate puternică în fundul stomacului. Ea se oferise să facă asta: acum descoperirea locului în care se afla Brockbank era doar responsabilitatea ei. Faptul că mai devreme atrăsese, din prostie, poliţia asupra lor o făcuse irascibilă, iar gluma inoportună a lui Strike îi amintise de comentariile subtil bagatelizante ale lui Matthew la adresa pregătirii ei în supraveghere. După ce o felicitase formal pentru notele foarte bune, Matthew sugerase că ceea ce învăţase ea era, la urma urmei, ceva de bun-simţ.

Mobilul din buzunarul ei sună. Conştientă că Holly o urmăreşte cum se apropie, Robin scoase

telefonul ca să se uite la numele celui care o suna. Era mama ei. Pe motiv că ar fi părut ceva mai neobişnuit să respingă apelul decât să răspundă, Robin duse telefonul la ureche.

— Robin? se auzi vocea Lindei, în timp ce Robin intra pe lângă Holly, fără să se uite la ea. Eşti în Barrow-in-Furness?

— Da, spuse Robin.

Ajunsă în faţa a două uşi interioare, o alese pe cea din stânga, care o duse într-o sală de bar mare, cu plafon înalt, ponosită. Doi bărbaţi în acele salopete albastre deja familiare jucau biliard la o masă din apropierea uşii. Robin simţi mai degrabă decât văzu cum mai multe capete se întorc spre necunoscută. Evitând să-i privească în ochi, se îndreptă încet spre bar, continuând să vorbească.

— Ce faci acolo? întrebă Linda.

Apoi, fără să aştepte răspunsul, continuă:

— Ne-a sunat poliţia, ca să verifice dacă tata ţi-a împrumutat maşina!

— A fost doar o neînţelegere, spuse Robin. Mamă, nu pot vorbi acum.

În spatele ei se deschise uşa şi Holly intră, aruncând-i lui Robin o privire piezişă de evaluare şi, simţi ea, animozitate. În afara barmaniţei tunse scurt, erau singurele două femei din bar.

— Am sunat la voi, continuă mama ei fără să ţină cont, şi Matthew a spus că ai plecat cu Cormoran.

— Da, spuse Robin.

— Şi când l-am întrebat dacă ai timp să vii la masă în weekendul ăsta…

— De ce aş veni în Masham weekendul ăsta? întrebă Robin nedumerită.

Văzu cu coada ochiului că Holly se suie pe un taburet de bar şi discută cu alţi bărbaţi în salopetă albastră de la fabrica BAE.

— E ziua tatălui lui Matthew, spuse mama ei.

— A, sigur, spuse Robin.

Uitase complet. Urma să fie o petrecere. Era marcată în calendar de atâta timp că se obişnuise să

o vadă acolo şi uitase că întoarcerea în Masham chiar urma să aibă loc.

— Robin, e totul în regulă?

— Cum am zis, mamă, acum nu pot să vorbesc, spuse Robin.

— *Eşti în regulă?*

— Da! spuse Robin cu nerăbdare. Nu am nimic. Te sun eu mai târziu.

Închise şi se îndreptă spre bar. Barmaniţa aştepta să-i ia comanda, cu aceeaşi expresie şireată de evaluare ca şi vecina curioasă din Stanley Road. Pe aici precauţia oamenilor era mai intensă, dar Robin înţelegea acum că aversiunea lor nu era reacţia şovină a unor orăşeni faţă de necunoscuţi. Era, mai degrabă, atitudinea protectoare a unor oameni ale căror treburi erau confidenţiale. În timp ce inima îi bătea puţin mai tare ca de obicei, Robin spuse cu un aer de încredere forţat.

— Bună, mă gândeam că ai putea să mă ajuţi. O caut pe Holly Brockbank. Mi s-a spus că ar putea fi aici.

Barmaniţa medită la solicitarea lui Robin, apoi spuse fără să zâmbească.

— E aia de colo, de la tejghea. Po' să-ţi dau ceva?

— Un pahar de vin alb, te rog, spuse Robin.

Femeia pe care o juca ar fi băut vin alb, Robin era sigură. De asemenea, nu s-ar fi lăsat tulburată de urma de neîncredere pe care o vedea în ochii barmaniţei, de aversiunea reflexă a lui Holly, de privirile din creştet până-n călcâi ale jucătorilor de biliard. Femeia pe care o imita era rece, lucidă şi ambiţioasă.

Robin îşi plăti băutura şi apoi se îndreptă direct spre Holly şi spre cei trei bărbaţi care discutau cu ea la tejghea. Aceştia amuţiră, curioşi dar precauţi, atunci când deveni evident că ei erau destinaţia lui Robin.

— Bună, spuse Robin zâmbind. Dumneata eşti Holly Brockbank?

— Da, spuse Holly cu o expresie îndârjită. T'cin'e'şt?

— Poftim?

Conştientă că e ţinta mai multor priviri amuzante, Robin îşi menţinu zâmbetul pe faţă prin simpla putere a voinţei.

— Tu – cine – eşti? întrebă Holly cu un accent londonez ironic.

— Numele meu este Venetia Hall.

— Ah, nasol, spuse Holly zâmbind larg către cel mai apropiat muncitor, care chicoti.

Robin scoase din poşetă o carte de vizită, proaspăt imprimată în după-amiaza aceea la un aparat dintr-un centru comercial, în timp ce Strike rămăsese să o urmărească pe Holly la brutărie. Fusese sugestia lui Strike ca ea să-şi folosească al doilea nume. („Sună a nume de sudist fiţos.”)

Robin îi întinse cartea de vizită, privi cu îndrăzneală în ochii puternic fardaţi ai lui Holly şi repetă:

— Venetia Hall. Sunt avocată.

Zâmbetul lui Holly se evaporă. Citi încruntată cartea de vizită, una dintre cele 200 pe care Robin şi le făcuse pentru 4,50 lire sterline.

Hardacre şi Hall

Avocaţi specializaţi în despăgubiri

pentru vătămări personale

Venetia Hall

Partener senior

Tel: 0888 789654

Fax: 0888 465877 E-mail: venetia@h&hlegal.co.uk

— Îl caut pe fratele dumitale, Noel, spuse Robin. Noi…

— De und-ai ştiut că io-s aci?

Holly, neîncrezătoare, părea să se umfle, să se zbârlească asemenea unei pisici.

— Mi-a spus o vecină că s-ar putea să fii aici.

Însoţitorii în salopete albastre ai lui Holly zâmbiră afectat.

— S-ar putea să avem unele veşti bune pentru fratele dumitale, îi dădu Robin înainte curajoasă. Încercăm să-l găsim.

— Nu-ş' unde e şi nici nu mă-nteresează.

Doi dintre muncitori se desprinseră de bar, îndreptându-se spre o masă. Rămase unul singur, care zâmbea uşor în timp ce urmărea încurcătura lui Robin. Holly îşi goli halba, împinse o bancnotă de cinci lire către bărbatul rămas şi îi spuse să-i mai ia una, apoi se dădu jos de pe taburetul de bar şi o luă cu paşi mari spre toaletă, ţinându-şi braţele ţepene, ca un bărbat.

— Ea şi cu fra-so nu-şi vorbesc, spuse barmaniţa.

Se apropiase discret pe lângă tejghea ca să tragă cu urechea şi părea să o compătimească vag pe Robin.

— Presupun că *dumneata* nu ştii unde e Noel? întrebă Robin, începând să se simtă disperată.

— N-a mai trecut pe-aci de un an sau mai mult, spuse barmaniţa vag. Tu ştii unde e, Kev?

Prietenul lui Holly răspunse doar dând din umeri şi comandă halba pentru Holly. După accent se vedea că e din Glasgow.

— Ei, păcat, spuse Robin.

Vocea ei clară şi rece nu îi trăda bătăile frenetice ale inimii. Îi era groază să se întoarcă la Strike fără nimic.

— S-ar putea să existe o compensaţie frumoasă pentru familie, spuse ea, dar numai dacă-l găsesc.

Apoi dădu să plece.

— Pentru familie sau pentru el? întrebă tăios bărbatul din Glasgow.

— Depinde, spuse Robin rece, întorcându-se.

Nu-şi imagina că Venetia Hall ar putea fi deosebit de prietenoasă cu oameni care nu aveau legătură cu cazul pe care îl construia ea.

— Dacă membrii familiei au trebuit să adopte un rol de îngrijitor – dar ca să evaluez asta mi-ar trebui detalii. Unele rude…

Asta era o minciună.

— … au primit compensaţii semnificative.

Holly se întorcea. Expresia ei deveni furtunoasă când văzu că Robin vorbea cu Kevin. Robin se duse şi ea la toaletă, în timp ce inima îi bubuia, întrebându-se dacă minciuna pe care tocmai o spusese avea să dea roade. După expresia de pe faţa lui Holly, în timp ce treceau una pe lângă alta, Robin se gândi că exista o şansă totuşi să fie încolţită lângă chiuvete şi bătută.

Însă atunci când ieşi de la toaletă îi văzu pe Holly şi Kevin la bar, nas în nas. Robin ştia că nu trebuie să mai insiste: fie Holly muşca, fie nu. Îşi strânse cureaua hainei mai bine şi plecă, fără grabă, dar ferm, trecând pe lângă ei în drum spre uşă.

— Hei!

— Da? spuse Robin.

Răspunsese în continuare puţin rece, deoarece Holly fusese grosolană şi Venetia Hall era obişnuită cu un anumit nivel de respect.

— Bun, care-i schema?

Deşi Kevin dădea semne că ar dori să participe la conversaţie, relaţia lui cu Holly părea să nu fie suficient de avansată pentru a-i permite să asculte chestiuni financiare private. Se îndreptă încet spre un joc mecanic, cu o expresie nemulţumită.

— Am putea să pălăvrăgim acolo-şa, îi spuse Holly lui Robin, luându-şi halba cea nouă şi arătând spre o masă din colţ, lângă un pian.

Pe pervazul crâşmei erau corăbii în sticle: lucruri frumoase şi fragile în comparaţie cu monştrii imenşi şi aerodinamici construiţi afară, dincolo de acel zid despărţitor înalt. Mocheta cu motive complicate ascundea o mie de pete şi plantele din spatele perdelelor păreau obosite şi triste, însă ornamentele

disparate şi trofeele sportive ofereau un aer plăcut încăperii mari, iar salopetele albastru-strălucitor o impresie de fraternitate.

— Hardacre şi Hall reprezintă un grup mare de militari care au suferit răni grave şi evitabile, spuse Robin adoptând poezia exersată dinainte. În timp ce examinam dosarele, am dat de cazul fratelui dumitale. Nu putem fi siguri decât dacă discutăm cu el, bineînţeles, dar ar fi binevenit dacă ar vrea să-şi adauge numele la acţiunea noastră comună în justiţie. Tipul lui de caz e unul pe care suntem foarte încrezători că l-am câştiga. Dacă ni se alătură, asta ar spori presiunea ca armata să plătească. Cu cât găsim mai mulţi reclamanţi, cu atât mai bine. Bineînţeles, asta nu l-ar costa nimic pe domnul Brockbank. Dacă el nu câştigă, noi nu primim nimic.

Robin spusese ultima propoziţie imitând reclamele de televiziune. Holly nu răspunse. Faţa ei palidă era aspră şi imobilă. Pe fiecare deget avea inele ieftine de aur, în afara inelarului.

— Kevin a zis ceva că familia ar primi bani.

— A, da, spuse Robin voioasă. Dacă traumatismele lui Noel au avut un impact asupra dumitale, ca rudă…

— Da' bine'nţeles c-au avut.

— În ce mod? întrebă Robin.

Scoase din geanta de umăr un carnet şi aşteptă, cu creionul pregătit.

Îşi dădea seama că alcoolul şi o anumită senzaţie de nedreptăţire aveau să fie cei mai buni aliaţi ai ei în a extrage informaţii de la Holly, căreia acum începea să-i placă ideea de a spune povestea pe care credea că ar vrea s-o audă avocata.

Primul lucru care trebuia făcut era atenuarea acelei prime impresii de animozitate faţă de fratele ei rănit. Holly prezentă cu grijă lui Robin înrolarea de la 16 ani în armată a lui Noel. Acesta dăruise totul armatei: fusese viaţa lui. O, da, oamenii nu înţelegeau sacrificiile pe care le fac soldaţii… ştia

Robin că Noel era fratele ei geamăn? Da, născuţi în ziua de Crăciun… Noel şi Holly…

Expunerea acestei poveşti cosmetizate despre fratele ei însemna propria ei înnobilare. Omul cu care împărţise un pântece pornise la drum în lume, călătorise şi luptase şi fusese promovat în ierarhia Armatei Britanice. Bravura şi simţul aventurii ale lui Noel se răsfrângeau şi asupra ei, care rămăsese în Barrow.

— … şi s-a căs'torit cu o femeie pe nume Irene. A luat-o cu doi copii. Dumnezeule. Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, nu aşa se zice?

— Ce vrei să spui? întrebă politicos Venetia Hall, apucând paharul cu un centimetru de vin cald şi oţetit.

— S-a căs'torit cu ea, i-a făcut un băiat. Un băieţel minunat… Ryan… Minunat. Nu l-am mai văzut de… şase ani, oare? Curva. Da, Irene a şters-o într-o zi, cân' el era la doctor. I-a luat pe copii – şi pentru Noel băiatul lui era totul, înţelegi. Totul – cam asta e cu chestia asta „la bine şi la rău”, nu? Ce mai soţie şi asta. Cân' el avea cea mai mare nevoie de sprijin. Curva.

Deci Noel şi Brittany nu mai erau de mult împreună. Sau poate el îşi făcuse un scop din a o depista pe fiica vitregă pe care, fără îndoială, o învinovăţea la fel de mult ca şi pe Strike pentru gravele lui traumatisme? Robin îşi păstră expresia impasibilă, chiar dacă inima ei bătea nebuneşte. Şi-ar fi dorit să-i poată trimite chiar atunci lui Strike un SMS.

După plecarea soţiei lui, Noel apăruse neinvitat la vechea locuinţă a familiei, minuscula casă pe două nivele din Stanley Road în care Holly locuise toată viaţa ei şi pe care după moartea tatălui său vitreg o ocupase de una singură.

— Io l-am primit, spuse Holly îndreptându-şi spatele. Familia e familie.

Nimeni nu pomeni de acuzaţia lui Brittany. Holly juca rolul rudei preocupate, a surorii devotate şi, chiar dacă era actorie proastă, Robin avea acum

suficientă experienţă ca să-şi dea seama că de obicei până şi în cea mai bătătoare la ochi zgură puteau fi găsite grăunţe de adevăr.

Se întrebă dacă Holly ştia despre acuzaţia de agresiune sexuală: La urma urmelor, asta se întâmplase în Germania şi nu fuseseră formulate acuzaţii. Însă, dacă Brockbank ar fi avut cu adevărat sechele cerebrale la externare, ar fi fost el suficient de atent încât să păstreze tăcerea în legătură cu motivul infamei lui ieşiri din armată? Dacă ar fi fost nevinovat şi nu în deplinătatea facultăţilor mintale, oare nu ar fi vorbit, poate interminabil, despre nedreptatea care îl adusese într-o stare atât de jalnică?

Robin îi luă lui Holly a treia halbă şi o îndreptă cu abilitate spre subiectul stării în care fusese Noel după ce fusese declarat invalid.

— Parcă nu ma'era el. Crize. Atacuri. Lua o grămadă de pastile. Tocmai terminasem să-l îngrijesc pe taică-mio vitreg – făcuse atac cerebral – şi dup-aia vine Noel acasă, cu convulsii şi…

Holly îngropă sfârşitul propoziţiei în halbă.

— Foarte greu, spuse Robin, care acum scria într-un carneţel. Ceva probleme de comportament? Familiile vorbesc adesea despre aceste tipuri de provocări ca fiind cele mai dificile.

— Da, spuse Holly. Mă rog, faptu' că cineva i-a făcut creierii praf nu i-a ameliorat prea mult caracteru'. Mi-a distrus casa de două ori. Era mereu furios pe mine.

Apoi Holly adăugă înnegurată:

— Acu' e celebru, 'nţelegi.

— Poftim? spuse Robin descumpănită.

— Tipu' care l-a bătut!

— Tip…

— Nenorocitu' de Cameron Strike!

— A, da, spuse Robin. Cred că am auzit de el.

— Păi da! Acu' e mare detectiv particular pân' ziare! Era poliţist militar, nenorocitu', când l-a rupt în bătaie pe Noel… l-a distrus pe viaţă, fir-ar a dracu'…

Imprecaţiile mai continuară o vreme. Robin îşi lua notiţe, aşteptând ca Holly să-i spună de ce poliţia militară îl vizase pe fratele lui, dar Holly fie nu ştia, fie era hotărâtă să nu spună. Tot ce era sigur era că Noel Brockbank atribuise epilepsia de care suferea în exclusivitate ciomăgelii lui Strike.

După ceea ce părea a fi fost un an de purgatoriu, în timpul căruia o tratase pe sora lui geamănă, ca şi casa acesteia, drept debuşee pentru nefericirea şi irascibilitatea lui, Noel plecase în Manchester, pentru o slujbă de bodyguard de bar pe care i-o găsise un vechi prieten din Barrow.

— Deci se simţea suficient de bine ca să lucreze? întrebă Robin.

Întrebase asta deoarece tabloul zugrăvit de Holly era cel al unui om complet scăpat de sub control, abia capabil să-şi controleze exploziile de irascibilitate.

— Da, mă rog, la momentu' ăla era deja în regulă, dacă nu bea şi îşi lua pastilele. Io m-am bucurat să-l văd plecând. Faptu' c-a stat aici pe mine m-a costat.

Holly îşi amintise brusc că exista promisiunea unei compensaţii pentru cei ale căror vieţi fuseseră grav afectate de traumatismele rudelor lor.

— Aveam atacuri de panică. M-am dus la doctoru' de familie. Apare în dosaru' meu.

Impactul deplin al comportamentului urât al lui Brockbank asupra vieţii lui Holly umplu următoarele zece minute. Robin dădea din cap cu seriozitate şi înţelegere şi intervenea cu expresii încurajatoare precum „Da, am auzit asta şi la alte rude" şi „O, da, asta ar fi de mare valoare pentru o acţiune juridică". Robin îi oferi lui Holly, acum docilă, o a patra halbă.

— Îţ' iau io una, spuse Holly, schiţând un gest vag de a se ridica în picioare.

— Nu, nu, toate astea se decontează, spuse Robin.

În timp ce aştepta ca noua halbă de McEwan să fie turnată, îşi verifică mobilul. Avea încă un SMS

de la Matthew, pe care nu îl deschise, şi unul de la Strike, pe care îl deschise.

Eşti OK?

Da, răspunse Robin.

— Deci fratele dumitale e în Manchester? o întrebă ea pe Holly când se întoarse la masă.

— Nu, spuse Holly luând o gură mare de bere. A fost dat afară.

— A, serios? spuse Robin cu creionul pregătit. Dacă a fost ca rezultat al problemelor lui medicale, noi am putea interveni cu un proces de concediere ilegală…

— N-a fost d-asta, spuse Holly.

Peste faţa ei încordată şi posomorâtă trecu o expresie stranie: o străfulgerare argintie printre norii de furtună, ceva puternic care încerca să răzbată la suprafaţă.

— Noel se întoarce aici, spuse Holly, şi totu' începe iar…

Alte poveşti despre violenţă, furie iraţională, mobilă spartă, la sfârşitul cărora Brockbank îşi găsise o altă slujbă, descrisă vag drept „de pază", şi plecase spre Market Harborough.

— Apoi se-ntoarce iar, spuse Holly.

Pulsul lui Robin se acceleră.

— Deci e aici, în Barrow? întrebă ea.

— Nu, spuse Holly.

Era deja beată şi îi era greu să păstreze naraţiunea pe care ar fi trebuit să i-o vândă lui Robin.

— S-a-ntors doar pentru câteva săptămâni, da' de data asta i-am zis că io pun poliţia pe el dacă se-ntoarce iar şi a plecat de tot. Îmi trebe o tărie şi o ţigară. Tu fumezi?

Robin scutură din cap. Holly se ridică puţin nesigură pe picioare şi o luă spre toaletă, îngăduindu-i lui Robin să scoată mobilul şi să-i scrie lui Strike.

Zice că el nu e în Barrow, nu în casa lor. E beată. Mai lucrez la ea. O să iasă să fumeze, lasă-te jos.

Imediat ce apăsă pe butonul „Trimite” regretă ultimele trei cuvinte, ca nu cumva ele să stârnească un alt comentariu sarcastic la adresa cursului ei de supraveghere, dar telefonul ei vibră imediat şi Robin văzu două cuvinte:

În regulă.

Când reveni la masă, mirosind puternic a Rothmans, Holly aduse un vin alb, pe care îl împinse spre Robin, şi a cincea ei halbă.

— Mulţumesc mult, spuse Robin.

— ’Nţelegi, spuse Holly plângăreţ, de parcă nu ar fi existat niciun hiatus în conversaţie, faptu’ că el a stat aici a avut un impact puternic asupra sănătăţii mele.

— Sunt sigură, spuse Robin. Deci domnul Brockbank locuieşte…?

— Era violent. Ţ-am zis când m-a izbit cu capu’ de uşa frigiderului.

— Aşa e, spuse Robin răbdătoare.

— Şi mi-a-nnegrit un ochi când io am încercat să-l împiedic să spargă farfuriile de la mama…

— Groaznic, fără îndoială dumneata ar trebui să primeşti o anumită compensaţie, minţi Robin.

Apoi, ignorându-şi micul acces de vinovăţie, se repezi direct la întrebarea centrală:

— Noi am presupus că domnul Brockbank e aici, în Barrow, deoarece aici primeşte pensia.

După patru halbe şi jumătate, reacţiile lui Holly erau mai lente. Promisiunea unei despăgubiri pentru suferinţele ei o făcuse să strălucească: până şi ridul adânc pe care viaţa i-l cioplise între sprâncene şi care îi dădea un aspect de furie permanentă părea să se fi diminuat. Însă pomenirea pensiei lui Brockbank îi induse o agresivitate confuză.

— Nu e adevărat, spuse ea.

— Conform documentelor noastre, aşa e, spuse Robin.

Jocul mecanic emitea un refren sintetic şi sclipea intermitent în colţ, bilele de biliard pocneau şi bufneau pe postav, accentele de Barrow se amestecau cu cele scoţiene. Robin avu o intuiţie fulgerătoare, care îi veni cu toată certitudinea. Holly era cea care lua pensia militară.

— Bineînţeles, spuse ea cu o voioşie convingătoare, noi ştim că e posibil ca domnul Brockbank să nu o ridice el însuşi. Uneori rudele sunt autorizate să încaseze banii, atunci când pensionarul e invalid.

— Da, spuse Holly imediat.

Pe faţa ei palidă urca încet o roşeaţă în pete, care o făcea să arate ca o fetiţă, în ciuda tatuajelor şi numeroaselor piercing-uri.

— Am ridicat-o io pentru el, imediat după ce-a ieşit. Cân' avea crize.

Dacă el era atât de invalid, se întrebă Robin, *de ce şi-a transferat pensia în Manchester, apoi în Market Harborough şi apoi din nou în Barrow?*

— Deci acum îi trimiţi lui pensia? întrebă Robin, în timp ce inima începea iar să-i bată tare. Sau acum poate s-o ridice chiar el?

— Ascultă, spuse Holly.

Pe partea de sus a braţului avea un tatuaj cu Hell's Angel, un craniu cu cască înaripată care văluri în timp ce ea se apleca spre Robin. Din cauza berii, ţigărilor şi a zahărului, gura îi mirosea urât. Robin nu se clinti.

— Ascultă, spuse Holly iar, voi daţi oamenilor compensaţii dacă au fost… dacă au fost răniţi, gen, sau… mă rog.

— Aşa e, spuse Robin.

— Da' dacă cineva a fost… dacă serviciile sociale ar fi trebuit… ar fi trebuit să facă ceva, da' n-au făcut-o?

— Ar depinde de circumstanţe, spuse Robin.

— Maică-mea ne-a lăsat cân' noi aveam nouă ani, spuse Holly. Ne-a lăsat cu taică-mio vitreg.

— Îmi pare rău, spuse Robin. Asta e greu.

— Anii ’70, spuse Holly. Îi durea pe toţi în cur. Agresiune sexuală.

Robin simţi o greutate de plumb în interiorul ei. Respiraţia urât mirositoare a lui Holly o lovea direct, faţa ei pătată era atât de aproape. Holly habar n-avea că avocata înţelegătoare care o abordase cu promisiunea unor saci de bani nemunciţi era doar un miraj.

— Ne-a făcut asta la amândoi, spuse Holly. Taică-mio vitreg. Şi cu Noel. De cân’ eram mici. Ne ascundeam de obicei sub pat, împreună. Apoi Noel mi-a făcut asta mie.

Holly continuă pe un ton dintr-odată grav:

— Da’ să ştii, Noel putea să fie ca lumea. Eram apropiaţi cân’ eram mici.

Apoi tonul ei începu să trădeze un sentiment de dublă trădare:

— În orce caz, la şaişpe ani el a plecat să se înroleze.

Robin, care nu vrusese să mai bea, ridică paharul şi luă o gură mare de vin. Al doilea agresor al lui Holly fusese şi aliatul ei împotriva primului: răul cel mai mic.

— A fost un nemernic, spuse Holly.

Robin îşi dădea seama că Holly se referea la tatăl vitreg, nu la fratele geamăn care o agresase şi apoi dispăruse în străinătate.

— Da’ cân’ io aveam şaişpe ani, a avut un accident la muncă şi după asta mă descurcam mai bine cu el. Substanţe chimice industriale. Jigodia. După asta nu i se mai scula. Lua o grămadă de anestezice şi aşa. Apoi a făcut atacu’ cerebral.

Expresia de răutate fermă de pe faţa lui Holly îi spunea lui Robin exact ce tip de grijă trebuia să fi primit tatăl vitreg din partea ei.

— Jigodia, spuse Holly încet.

— Ai beneficiat vreodată de consiliere? se auzi Robin întrebând.

Chiar vorbesc ca o sudistă fiţoasă.

Holly pufni.

— Aiurea, nu. Tu eş' prima persoană la care-am zis vreodată. Cre' că ai auzit o grămadă de poveşti de-ăstea, nu?

— A, da, spuse Robin.

Îi datora asta lui Holly.

— Io i-am zis lu' Noel, ultima oară cân' a venit, spuse Holly în timp ce cele cinci halbe îşi făceau efectul şi ea îngâna rău cuvintele, du-te dracu', nu te mai apropia de mine. Sau pleci, sau io mă duc la poliţe să le zic ce mi-ai făcut demult, să v'dem ce-o să zică ei de asta, după toate fetiţele ălea ca'e zic că te-ai jucat cu ele.

După această frază, vinul din gura lui Robin căpătă un gust rânced.

— Aşa ş-a pierdut slujba din Manchester. A pipăit o fată de treişpe ani. Cre' că la fel şi-n Market 'Arborough. N-a vrut să-m' zică de ce s-a-ntors, da' io ştiu că tre' să fi făcut iar ceva de genu' ăsta. A avut cel mai bun profesor. Deci po' să deschid proces?

— Cred, spuse Robin, temându-se să ofere sfaturi care ar fi putut să o afecteze şi mai mult pe femeia rănită de lângă ea, că poliţia ar fi cea mai bună variantă pentru dumneata. Dar *unde* e fratele dumitale?

Devenea disperată să extragă acea informaţie şi să plece.

— Nu-ş', spuse Holly. Când i-am zis că mă duc la poliţie şi-a ieşit din minţi, da' apoi…

Holly murmură ceva neclar, ceva din care abia se auzi cuvântul „pensie".

El i-a zis că poate să păstreze pensia dacă nu se duce la poliţie.

Şi iat-o pe Holly acolo, bând şi aşteptând o moarte timpurie, cu banii pe care fratele ei i-i dăduse ca să nu dezvăluie agresiunile lui. Holly ştia că, aproape sigur, el continua să „se joace" cu alte fetiţe… oare ştiuse vreodată despre acuzaţia lui Brittany? Oare îi păsase? Sau cicatricele de pe propriile ei răni se îngroşaseră atât de mult încât o făcuseră insensibilă la chinul altor fetiţe? Continua

să locuiască în casa în care se întâmplase totul, ale cărei ferestre din faţă dădeau spre sârmă ghimpată şi cărămidă… de ce nu fugise, se întrebă Robin. De ce nu evadase, ca Noel? De ce să rămâi în casa cu faţada către un zid înalt şi alb?

— Nu ai cumva un număr al lui sau ceva de genul acesta? întrebă Robin.

— Nu, spuse Holly.

— S-ar putea să însemne mulţi bani dacă îmi poţi găsi o dată de contact, spuse Robin disperată, renunţând la tact.

— Fos'a lui locuinţă, îngână Holly după ce stătu câteva minute căzută pe gânduri şi holbându-se aiurea la telefon, din Market 'Arbrough…

Găsirea numărului de telefon de la ultimul loc de muncă al lui Noel dură mult timp, dar în cele din urmă îl găsiră. Robin şi-l notă, apoi scoase zece lire din poşetă şi i-i împinse în mâna lui Holly ce primi banii bucuroasă.

— Mi-ai fost de mare ajutor. De foarte mare ajutor.

— Aşa-s gagiii, nu? Toţ' la fel.

— Da, spuse Robin fără să aibă habar ce aprobă. Ţinem legătura. Am adresa dumitale.

Robin se ridică.

— Da. Ne vedem. Aşa-s gagiii. Toţ' la fel.

— Vrea să spună bărbaţii, îi zise barmaniţa, care venise să strângă o parte dintre numeroasele pahare ale lui Holly, zâmbind în faţa nedumeririi evidente a lui Robin. Gagiu înseamnă bărbat. Zice că bărbaţii sunt toţi la fel.

— A, da, spuse Robin, fără să-şi dea seama prea bine ce zice. Foarte adevărat. Mulţumesc foarte mult. La revedere, Holly… ai grijă de tine…

26

Desolate landscape,

Storybooks bliss…[37]

Blue Öyster Cult, „Death Valley Nights”

— Ce a pierdut psihologia, spuse Strike, a câştigat detectivistica particulară. Al naibii de bine lucrat, Robin.

Strike ridică în sus cutia de McEwan, toastând pentru Robin. Stăteau în Land Rover-ul parcat şi mâncau peşte cu cartofi prăjiţi, la mică distanţă de fast-foodul Olympic. Ferestrele strălucitoare ale acestuia intensificau întunericul din jur. Prin faţa dreptunghiurilor de lumină treceau în mod regulat siluete, metamorfozate în oameni tridimensionali atunci când intrau în fast-foodul aglomerat şi care deveneau din nou umbre când ieşeau afară.

— Deci soţia lui l-a părăsit.

— Da.

— Şi Holly zice că de atunci el nu şi-a mai văzut copiii?

— Exact.

Strike îşi goli cutia de McEwan, gândindu-se. Voia să creadă că Brockbank pierduse într-adevăr legătura cu Brittany, dar dacă acest nenorocit malefic reuşise cumva s-o găsească?

— Dar tot nu ştim unde e el, oftă Robin.

— Păi, ştim că nu e aici şi că nu mai e aici de vreun an, spuse Strike. Ştim că în continuare dă vina pe mine pentru ce nu e în regulă cu el, că încă agresează copile şi că e mult mai întreg la minte decât credeau cei de la spital.

— De ce spui asta?

— Pare că a reuşit să reducă la tăcere acuzaţia de agresiune sexuală. Îşi găseşte slujbe, când ar putea să stea acasă şi să încaseze îndemnizaţia de handicap. Bănuiesc că munca îi oferă mai multe şanse să întâlnească fetiţe.

— Nu spune asta, murmură Robin.

Amintirea confesiunii lui Holly lăsă dintr-odată locul celei a capului îngheţat, care părea atât de tânăr, atât de durduliu, atât de vag surprins.

— Asta înseamnă că şi Brockbank, şi Laing sunt liberi în Marea Britanie, şi amândoi mă urăsc de moarte.

Strike scormoni în torpedou clefăind şi scoase ghidul rutier. Tăcu o vreme, în timp ce dădea paginile. Robin împachetă ce îi mai rămăsese din peştele cu cartofi prăjiţi în ambalajul de ziar şi spuse:

— Trebuie s-o sun pe maică-mea. Vin imediat.

Se sprijini de un stâlp de iluminat aflat la mică distanţă şi sună la numărul părinţilor ei.

— Eşti în regulă, Robin?

— Da, mamă.

— Ce se întâmplă cu tine şi Matthew?

Robin ridică privirea spre cerul uşor înstelat.

— Cred că ne-am despărţit.

— *Crezi?* spuse Linda.

Nu părea nici şocată, nici tristă, ci doar interesată de toate datele.

Robin fusese îngrijorată că ar fi putut să plângă atunci când trebuia să spună asta cu voce tare, dar ochii ei nu erau deloc înţepaţi de lacrimi şi nici nu trebuia să se forţeze ca să vorbească liniştită. Poate că devenea mai dură. Povestea disperată de viaţă a lui Holly Brockbank şi sfârşitul înfiorător al fetei din Shepherd's Bush te ajutau cu siguranţă să te distanţezi.

— Abia luni noapte s-a întâmplat.

— Din cauza lui Cormoran?

— Nu, spuse Robin. Sarah Shadlock. S-a dovedit că Matt s-a culcat cu ea în timp ce eu eram… acasă. Când… ştii tu când. După ce m-am lăsat de facultate.

Doi bărbaţi tineri ieşiră sinuos din Olympic, în mod clar afectaţi de băutură, strigând şi înjurând unul la celălalt. Unul dintre ei o detectă pe Robin şi

îi făcu semn cu cotul celuilalt. Se îndreptară amândoi spre ea.

— Eş' bine, scumpo?

Strike se dădu jos din maşină şi trânti portiera, o siluetă întunecată, cu un cap mai mare decât amândoi. Tinerii amuţiră brusc şi se îndepărtară clătinat. Strike îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de maşină, cu faţa în penumbră.

— Mamă, mai eşti acolo?

— Ţi-a spus asta luni noaptea? întrebă Linda.

— Da, spuse Robin.

— De ce?

— Ne certam iar din cauza lui Cormoran, murmură Robin, conştientă că Strike e la doar câţiva metri. Eu i-am zis „E o relaţie platonică, exact ca tine cu Sarah" – apoi i-am văzut faţa – iar el a recunoscut.

Mama ei scoase un oftat lung şi profund. Robin aşteptă cuvintele de alinare sau înţelepciune.

— Dumnezeule mare, spuse Linda.

Urmă încă o tăcere prelungă.

— Cum te simţi în realitate, Robin?

— Sunt în regulă, mamă, sincer. Lucrez. Asta mă ajută.

— De ce eşti tocmai în Barrow?

— Încercăm să-l găsim pe unul dintre bărbaţii despre care Strike crede că ar fi putut să trimită piciorul.

— Unde staţi?

— O să mergem la Travelodge, spuse Robin.

Apoi se grăbi să adauge.

— În camere separate, evident.

— Ai vorbit cu Matthew de când ai plecat?

— Îmi trimite întruna SMS-uri în care îmi spune că mă iubeşte.

În timp ce spunea asta, Robin îşi dădu seama că nu citise ultimul SMS. Abia acum îşi amintise de el.

— Scuze, îi spuse Robin mamei ei. Rochia, recepţia şi tot restul… Îmi pare foarte rău, mamă.

— Astea sunt ultimele lucruri care mă îngrijorează, spuse Linda.

Apoi întrebă iar.

— Eşti în regulă, Robin?

— Da, îţi jur că da.

Robin ezită, apoi spuse, aproape sfidător.

— Cormoran s-a purtat extraordinar.

— Însă va trebui să vorbeşti cu Matthew, spuse Linda. După atâta timp… nu poţi să nu vorbeşti cu el.

Stăpânirea de sine a lui Robin cedă; vocea ei tremura de furie şi mâinile i se zgâlţâiau, în timp ce din ea se revărsa un torent de cuvinte.

— Eram la rugby cu ei, acum doar două săptămâni, cu Sarah şi Tom. Ea era prietenă cu el încă de la facultate – se culcau împreună în timp ce eu eram… în timp ce eu… el nu a eliminat-o niciodată din viaţa lui, ea îl îmbrăţişa mereu, flirta cu el, provoca scandal între noi – la rugby era vorba de Strike, *ah, e aşa de atrăgător, sunteţi doar voi doi la birou, nu-i aşa?* – şi în tot timpul ăsta eu am crezut că e ceva într-o singură direcţie, eram sigură că ea a încercat să-l atragă în patul ei la facultate, dar niciodată… s-au culcat împreună 18 luni… şi ştii ce mi-a spus el? Că ea îl *consola*… a trebuit să cedez şi să spun că Sarah poate veni la nuntă, pentru că eu îl invitasem pe Strike fără să-i spun lui Matt, asta a fost pedeapsa mea, pentru că eu n-aş fi vrut ca ea să vină. Matt merge să mănânce la prânz cu ea de fiecare dată când e lângă firma ei…

— O să vin la Londra să te văd, spuse Linda.

— Nu, mamă…

— O zi. Te scot la masă la prânz.

Robin râse încet.

— Mamă, eu nu am pauză de prânz. Nu e tipul ăla de slujbă.

— Vin la Londra, Robin.

Atunci când vocea mamei ei devenea atât de fermă, opoziţia nu mai avea rost.

— Nu ştiu când mă întorc.

— Păi, ai putea să mă anunţi şi atunci îmi fac rezervare la tren.

— Eu… ah, bine, spuse Robin.

După ce îşi luară la revedere, Robin îşi dădu seama că, în sfârşit, avea lacrimi în ochi. Oricât s-ar fi prefăcut că nu e aşa, gândul de a se întâlni cu Linda îi aducea multă alinare.

Se uită spre Land Rover. Strike stătea în continuare sprijinit de el, vorbind şi el la telefon. Sau poate doar se prefăcea? Ea vorbise tare. Strike putea să aibă tact atunci când voia.

Robin privi spre mobilul din mâna ei şi deschise mesajul lui Matthew.

A sunat mama ta. I-am spus că eşti plecată în delegaţie. Spune-mi dacă vrei să-i zic tatei că nu mergi la aniversarea lui. Te iubesc, Robin. Mxxxxx

Iar o lua de la capăt: Matthew nu credea cu adevărat că relaţia lor ajunsese la capăt. Spune-mi dacă vrei să-i zic tatei… de parcă asta era o furtună într-un pahar cu apă, de parcă ea n-ar fi mers niciodată până acolo încât să nu participe la petrecerea tatălui ei… Nici măcar nu-mi place de afurisitul de taică-tău…

Furioasă, Robin scrise şi trimise răspunsul.

Bineînţeles că nu merg.

Se sui în maşină. Strike părea să vorbească într-adevăr la telefon. Ghidul rutier zăcea deschis pe locul din stânga; Strike se uitase la oraşul Market Harborough din Leicestershire.

— Da, şi eu, îl auzi pe Strike spunând. Da. Ne vedem când ajung.

Elin, se gândi Robin.

Strike se sui în maşină.

— Wardle era? întrebă Robin pe un ton nevinovat.

— Elin, zise el.

Ea ştie că ai plecat cu mine? Doar noi doi?

Robin simţi cum roşeşte. Nu ştia de unde îi venise gândul acesta. Nu era ca şi cum…

— Vrei să mergem în Market Harborough? întrebă ea ridicând harta.

— Am putea, spuse Strike, luând încă o gură de bere. E ultimul loc în care a lucrat Brockbank. Am putea găsi o pistă; ar fi o prostie din partea noastră să nu verificăm… şi dacă trecem pe acolo…

Luă ghidul din mâinile ei şi răsfoi câteva pagini.

— De acolo sunt doar 20 de kilometri până în Corby. Am putea să facem un ocol şi să vedem dacă acel Laing care a trăit împreună cu o femeie acolo, în 2008, e Laing al nostru. Ea încă stă acolo: o cheamă Lorraine MacNaughton.

Robin era obişnuită cu memoria prodigioasă a lui Strike pentru nume şi detalii.

— Bine, spuse ea.

O încânta ideea că dimineaţa avea să aducă o altă anchetă, nu doar un lung drum de întoarcere la Londra. Poate că, dacă găseau ceva interesant, ar fi urmat o a doua noapte pe drum şi ea nu ar fi fost obligată să-l vadă pe Matthew timp de încă 12 ore – dar apoi îşi aminti că seara următoare Matthew avea să se îndrepte spre Nord, pentru aniversarea tatălui său. În oricare variantă, urma să fie singură în apartament.

— E oare posibil să o fi urmărit? se întrebă Strike cu voce tare, după câteva momente de tăcere.

— Scuze… ce? Cine?

— Putea oare Brockbank să o urmărească pe Brittany şi s-o omoare după atâta timp? Sau merg eu într-o direcţie greşită pentru că mă simt atât de al naibii de vinovat?

Strike izbi încet cu pumnul în portiera Land Rover-ului.

— Însă piciorul, spuse Strike, dezbătând de unul singur. Are aceleaşi cicatrice ca piciorul ei. Asta era o chestie a lor: „Am încercat să-ţi tai piciorul când erai mică şi a intrat maică-ta în cameră”. Ce nenorocit sinistru. Cine altcineva mi-ar fi putut trimite un picior cu cicatrice?

— Păi, spuse Robin încet, eu îmi pot imagina un motiv pentru care a fost ales un picior, şi s-ar putea

să nu aibă absolut nimic de-a face cu Brittany Brockbank.

Strike se întoarse ca să se uite la ea.

— Continuă.

— Cel care a ucis-o pe fata aia, indiferent cine e, ar fi putut să-ţi trimită orice parte a ei şi să obţină acelaşi rezultat, spuse Robin. Un braţ sau… sau un sân…

Robin se strădui din răsputeri să păstreze un ton neutru.

— … ar fi însemnat că poliţia şi presa roiesc în jurul nostru la fel. Activitatea noastră ar fi fost compromisă şi aşa, iar noi am fi fost la fel de zguduiţi – dar el a preferat să trimită un picior drept, tăiat exact acolo unde a fost amputat piciorul tău.

— Bănuiesc că se potriveşte cu cântecul ăla afurisit. Deşi…

Strike se răzgândi.

— Nu, vorbesc tâmpenii, nu-i aşa? Un braţ ar fi funcţionat la fel de bine pentru asta. Sau un gât.

— E evident că face o trimitere la piciorul tău, spuse Robin. Ce înseamnă pentru el piciorul tău lipsă?

— Dumnezeu ştie, spuse Strike, privindu-i profilul în timp ce ea vorbea.

— Eroism, spuse Robin.

Strike pufni.

— Nu e nimic eroic să fii la locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Eşti un veteran decorat.

— N-am fost decorat pentru c-am fost aruncat în aer. Asta a fost înainte.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

Robin se întoarse cu faţa spre el, dar Strike refuză să se lase deturnat.

— Continuă. De ce piciorul?

— Rana ta e o moştenire de război. Reprezintă bravura, înfrângerea adversităţilor. De absolut fiecare dată când se vorbeşte despre tine în presă, e amintită şi amputarea ta. Eu cred că – pentru el – asta se leagă de celebritate şi realizare – şi onoare.

El încearcă să denigreze rana ta, să o lege de ceva oribil, să abată percepţia publicului de la tine ca erou la tine ca bărbat care primeşte o parte dintr-o fată dezmembrată. El vrea să-ţi facă probleme, da, dar vrea să te şi înjosească în timp ce face asta. E un om care vrea ce ai tu, care vrea recunoaştere şi importanţă.

Strike se aplecă şi scoase o a doua cutie de McEwan din geanta maro de la picioarele lui. Pocnetul smulgerii inelului reverberă în aerul rece.

— Dacă tu ai dreptate, spuse Strike urmărind cum fumul ţigării lui se încolăceşte în întuneric, dacă ce îl scoate din minţi pe acest maniac e că eu am ajuns celebru, atunci Whittaker trece în capul listei. Ăsta e singurul lucru pe care şi l-a dorit vreodată: să fie o celebritate.

Robin aşteptă. Strike nu îi spusese, practic, nimic despre tatăl lui vitreg, deşi Internetul îi furnizase mare parte dintre detaliile pe care Strike i le ascunsese.

— A fost cea mai parazitară jigodie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Strike. Asta i s-ar potrivi, să încerce să sugă nişte faimă de la altcineva.

Robin simţea că Strike se înfurie iar pe locul de lângă ea, în spaţiul acela mic. Strike reacţiona consecvent la fiecare menţionare a vreunuia din cei trei suspecţi: Brockbank îl făcea să se simtă vinovat, Whittaker furios. Laing era singurul despre care discuta cu oarecare obiectivitate.

— Shanker încă n-a găsit nimic?

— El zice că e în Catford. Shanker o să-l găsească. Whittaker trebuie să fie pe-acolo pe undeva, în vreun colţ mizerabil. Sigur e în Londra.

— De ce eşti aşa de sigur?

— Doar Londra, nu-i aşa? spuse Strike, privind fix dincolo de parcare, spre casele tip. Whittaker provenea din Yorkshire, ştii, dar acum e cockney pur.

— Nu l-ai văzut de o eternitate, nu-i aşa?

— Nici nu am nevoie. Îl cunosc. E unul dintre gunoaiele care ajung în capitală în căutarea succesului şi nu mai pleacă niciodată. Credea că Londra e singurul loc care îl merită. Whittaker avea nevoie de cea mai mare scenă.

Însă Whittaker nu reuşise niciodată să se smulgă din locurile mizerabile ale capitalei în care criminalitatea, sărăcia şi violenţa proliferau precum bacteriile, lumea subterană în care Shanker continua să locuiască. Nimeni dintre cei care nu locuiseră acolo nu ar fi putut să înţeleagă vreodată că Londra era o ţară în sine. Puteau să poarte ranchiună Londrei pentru că avea mai multă putere şi bani decât oricare alt oraş britanic, dar nu puteau să înţeleagă că sărăcia avea specificul ei acolo, unde totul costa mai mult, unde diferenţele neîncetate dintre cei care reuşeau şi cei care nu erau vizibile în mod constant şi dureros. Distanţa dintre apartamentul cu coloane de culoarea vaniliei din Clarence Terrace al lui Elin şi squat-ul mizerabil din Whitechapel în care murise mama lui nu putea fi măsurată prin simpli kilometri. Ele erau despărţite de infinite discrepanţe, de loteriile naşterii şi şansei, de decizii greşite şi ocazii norocoase. Mama lui şi Elin, amândouă femei foarte frumoase, amândouă inteligente, una prinsă în mocirla drogurilor şi a mizeriei umane, cealaltă stând la înălţime, lângă Regent's Park, în spatele unui geam imaculat.

Şi Robin se gândea la Londra. Londra îl fascina pe Matthew, dar acesta nu era interesat de lumile labirintice pe care Robin le sonda zilnic prin munca ei detectivistică. El privea cu entuziasm spre suprafaţa ei sclipitoare: cele mai bune restaurante, cele mai bune zone de locuit, de parcă Londra ar fi fost un joc imens de Monopoly. Matthew păstrase întotdeauna o anumită loialitate şi faţă de Yorkshire, faţă de oraşul lor natal, Masham. Tatăl lui era născut în Yorkshire, în timp ce răposata lui mamă venise din Surrey şi adusese cu ea complexul că se mutase în Nord de nevoie. Corecta insistent orice accent de Yorkshire la Matthew şi sora lui, Kimberley.

Accentul lui, atent să rămână neutru, fusese unul dintre motivele pentru care fraţii lui Robin nu fuseseră prea impresionaţi atunci când ei începuseră să iasă împreună: în ciuda protestelor ei, în ciuda numelui de Yorkshire al lui Matthew, ei simţeau sudistul care vrea să parvină.

— E un loc ciudat din care să provii, nu? spuse Strike, continuând să privească spre case. E ca o insulă. Şi nici accentul ăsta nu l-am mai auzit.

De undeva din apropiere se auzi vocea unui bărbat care cânta un cântec însufleţitor. La început lui Robin i se păru că melodia e un imn. Apoi la vocea singulară a bărbatului se adăugară şi altele, iar când briza îşi schimbă direcţia auziră destul de clar câteva versuri:

Friends to share in games and laughter
Songs at dusk and books at noon…[38]

— Cântec de şcoală, spuse Robin zâmbind.

Acum îi vedea, erau un grup de bărbaţi de vârstă mijlocie în costume negre, care cântau tare în timp ce mergeau pe Buccleuch Street.

— Înmormântare, ghici Strike. Fost coleg de şcoală. Uită-te la ei.

Când bărbaţii în costume negre ajunseră în dreptul maşinii, unul dintre ei văzu că Robin îi priveşte.

— Liceul Clasic de Băieţi din Barrow! strigă el la ea, cu pumnul ridicat ca şi cum tocmai ar fi dat un gol.

Bărbaţii aclamară, dar mersul lor clătinat din cauza alcoolului avea ceva melancolic. Reluară cântecul, în timp ce dispăreau din câmpul lor vizual.

Harbour lights and clustered shipping
Clouds above the wheeling gulls…[39]

— Oraşele natale, spuse Strike.

Se gândea la bărbaţi precum unchiul lui, Ted, locuitor al Cornwall-ului până în măduva oaselor, care locuise şi avea să moară în St Mawes, ca parte a ţesăturii acelui loc, pomenit atâta timp cât aveau să trăiască cei din oraş, zâmbind din fotografii şterse cu bărci de salvare de pe pereţii crâşmelor. Când avea să moară Ted – iar Strike spera ca asta să fie doar peste 20, 30 de ani –, urmau să-l jelească aşa cum îl jeleau pe băiatul necunoscut de la Liceul Clasic din Barrow: cu băutură şi lacrimi, dar sărbătorind faptul că avuseseră parte de el. Ce lăsaseră în urma lor, în oraşele lor natale, întunecatul şi mătăhălosul Brockbank, violatorul de copii, şi Laing, torţionarul cu păr ca de vulpe al soţiei lui? Frisoane de uşurare că plecaseră, teama că s-ar putea întoarce, un şir de oameni zdrobiţi şi amintiri urâte.

— Mergem? întrebă Robin încet.

Strike dădu din cap, lăsând să cadă mucul aprins al ţigării în ultimii centimetri de McEwan, unde scrumul scoase un sfârâit încet şi plăcut.

27

A dreadful knowledge comes…[40]

Blue Öyster Cult, „In the Presence of Another World”

La Travelodge primiră camere la cinci uşi distanţă. Robin se temuse că omul de la recepţie avea să le ofere o cameră dublă, dar Strike prevenise acest lucru printr-un „două camere de o persoană” peremptoriu, înainte ca el să apuce să deschidă gura.

Era cu adevărat ridicol să se simtă dintr-odată inhibată, pentru că toată ziua fuseseră mai apropiaţi din punct de vedere fizic în Land Rover decât erau acum în lift. Când ajunse la uşa camerei ei, i se păru ciudat să-i spună noapte bună lui Strike; nu că el ar fi zăbovit. Strike spuse doar „'Pte bună” şi se îndreptă spre camera lui, dar aşteptă în faţa uşii până când ea reuşi să descuie cu cârdul şi să intre, făcându-i semn cu mâna.

De ce îi făcuse cu mâna? Ridicol.

Robin îşi aruncă geanta pe pat şi se apropie de fereastră, care oferea doar o privelişte sumbră asupra aceloraşi depozite industriale pe lângă care trecuseră la intrarea în oraş, cu câteva ore mai devreme. Li se păruse că plecaseră din Londra de mult mai mult timp decât în realitate.

Încălzirea era dată prea tare. Robin deschise cu greu o fereastră înţepenită şi aerul rece al nopţii năvăli înăuntru, nerăbdător să invadeze cutia pătrată înăbuşitoare a camerei. După ce îşi puse telefonul la încărcat, se dezbrăcă, îşi luă o cămaşă de noapte, se spălă pe dinţi şi se strecură între cearşafurile reci.

Încă se mai simţea ciudat de tulburată, ştiind că doarme la cinci camere distanţă de Strike. Asta era din vina lui Matthew, bineînţeles. *Dacă te culci cu el, am terminat-o definitiv.*

Dintr-odată, imaginaţia ei recalcitrantă îi oferi sunetul unui ciocănit la uşă, Strike sub un pretext

oarecare se făcea invitat înăuntru…

Nu fi ridicolă.

Se rostogoli pe-o parte şi îşi înfundă faţa în pernă. Ce gânduri erau astea? Afurisitul de Matthew, care îi băga idei în cap, o judeca după chipul lui…

Între timp, Strike încă nu se băgase în pat. Era complet înţepenit din cauza multelor ore de imobilitate din maşină. Era plăcut să-şi scoată proteza. Chiar dacă duşul nu era prea confortabil pentru un om cu un singur picior, Strike îl folosi, ţinându-se cu atenţie de bara din interiorul lui şi încercând să-şi relaxeze cu apă fierbinte genunchiul dureros. Se şterse cu prosopul şi-şi croi drum cu atenţie spre pat, îşi puse mobilul la încărcat şi se băgă gol sub cuverturi.

Rămase întins cu mâinile sub cap, privind fix în tavan şi gândindu-se la Robin, care stătea la cinci camere distanţă. Se întreba dacă Matthew îi mai trimisese vreun SMS, dacă vorbeau la telefon, dacă ea se folosea de intimitatea camerei ca să plângă pentru prima oară în ziua aceea.

Prin podea venea zgomotul a ceea ce probabil că era un chef de bărbaţi: râsete masculine zgomotoase, strigăte, răcnete, uşi trântite. Cineva puse muzică şi basul începu să răsune în camera lui Strike. Îi amintea de nopţile în care dormise la birou, când muzica din 12 Café Bar de dedesubt trecea vibrând prin picioarele de metal ale patului său de armată. Spera ca în camera lui Robin zgomotul să nu fie atât de tare. Ea avea nevoie de odihnă – a doua zi trebuia să conducă încă 430 de kilometri. Strike se rostogoli, căscând, pe o parte şi, în ciuda muzicii bubuitoare şi a strigătelor, adormi aproape imediat.

A doua zi dimineaţă se întâlniră, cum stabiliseră, în sala de mese, unde Strike o ascunse pe Robin, în timp ce ea umplea pe furiş termosul lor din ceainicul mare de la bufet, şi amândoi îşi umplură farfuriile cu pâine prăjită. Strike rezistă tentaţiei unui mic dejun englezesc complet şi se recompensă pentru

cumpătarea lui vărsând mai multe foitaje în rucsacul lui. La ora 8 se urcau din nou în Land Rover. Traversară zona rurală luminoasă din Cumbria, o panoramă unduitoare de mlaştini şi turbării pline de iarbă neagră, sub un soare albastru-ceţos, şi intrară pe M6 Sud.

— Scuze că nu pot să conduc şi eu, spuse Strike sorbind din cafea. Ambreiajul m-ar omorî. Ne-ar omorî pe amândoi.

— Nu mă deranjează, spuse Robin. Ştii că îmi place enorm să conduc.

Mergeau cu viteză, într-o tăcere prietenoasă. Robin era singura persoană pe care Strike o suporta ca şofer, cu toate că avea o prejudecată profundă împotriva şoferiţelor. Era un lucru asupra căruia de obicei păstra tăcerea, dar care îşi avea rădăcinile în numeroase experienţe negative de pasager, de la inabilitatea nervoasă a mătuşii lui din Cornwall la neatenţia surorii lui, Lucy, şi nesăbuinţa aproape periculoasă a lui Charlotte. O fostă prietenă din DIS, Tracey, fusese competentă la volan, şi totuşi pe un drum îngust şi înalt de munte frica o paralizase atât de tare încât oprise, la limita hiperventilaţiei, refuzând să-i cedeze lui volanul, dar incapabilă să meargă mai departe.

— Lui Matthew i-a plăcut Land Rover-ul? întrebă Strike în timp ce se năpusteau peste un pasaj.

— Nu, spuse Robin. El vrea un A3 Cabriolet.

— Bineînţeles, spuse Strike într-o şoaptă care nu se auzea în maşina huruitoare. Papagalul.

Avură nevoie de patru ore ca să ajungă în Market Harborough, oraş pe care, după cum îşi dăduseră seama pe drum, nu îl mai vizitase niciunul dintre ei. Drumul până acolo şerpuia prin mai multe sătucuri drăguţe, cu acoperişuri de stuf, biserici de secol XVII, grădini ornamentale şi străzi rezidenţiale cu nume precum Honeypot Lane. Strike îşi aminti zidul gol şi rigid, sârma ghimpată şi fabrica de submarine ascunsă care constituise priveliştea în casa copilăriei lui Noel Brockbank. Ce ar fi putut să aducă aici Brockbank, în această frumuseţe şi farmec bucolice?

Ce fel de afacere deţinea numărul de telefon pe care Holly i-l dăduse lui Robin şi care acum se afla în portofelul lui?

Impresia de vechime rafinată nu făcu decât să sporească atunci când ajunseră chiar în Market Harborough. Biserica veche cu ornamente, St Dionysius, se înălţa mândră în inima oraşului, iar lângă ea, în mijlocul pieţei centrale, se afla o construcţie remarcabilă care semăna cu o casă mică de cherestea pe piloni de lemn.

În spatele acestei clădiri ciudate găsiră un loc de parcare. Nerăbdător să fumeze şi să-şi întindă genunchiul, Strike se dădu jos, îşi aprinse ţigara şi se duse să examineze plăcuţa care îl informă că edificiul pe piloni era o şcoală gimnazială construită în 1614. Construcţia era înconjurată de versete biblice vopsite în auriu.

Omul se uită la ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă.

Robin rămăsese în Land Rover, unde examina harta în căutarea celei mai bune rute spre Corby, următoarea lor oprire. După ce îşi termină ţigara, Strike se urcă din nou pe locul din stânga, sprijinindu-se în mâini.

— Bun, o să sun la numărul ăla. Dacă ai chef să te dezmorţeşti, aproape nu mai am ţigări.

Robin îşi dădu ochii peste cap, dar luă bancnota de zece lire întinsă şi plecă după Benson & Hedges.

La primul apel al lui Strike numărul era ocupat. La a doua încercare răspunse o voce feminină cu accent puternic:

— Salonul de Masaj Orhideea Thailandeză, cu ce vă pot fi de folos?

— Bună, spuse Strike. Am primit numărul ăsta de la un prieten. Unde vă aflaţi?

Ea îi spuse un număr de pe St Mary's Road. După ce consultă rapid harta, Strike văzu că era la câteva minute distanţă.

— În dimineaţa asta e liberă vreuna dintre doamnele de la salon? întrebă el.

— Ce fel vă place? spuse vocea.

Strike observa prin oglinda laterală că Robin se întoarce, cu părul ei blond-căpşună fluturând în bătaia brizei şi un pachet auriu şi sclipitor de Benson & Hedges în mână.

— Brunetă, spuse Strike după o scurtă ezitare. Thailandeză.

— Avem două doamne thailandeze libere pentru dumneavoastră. Ce servicii doriţi?

Robin deschise portiera din dreapta şi urcă.

— Ce servicii aveţi?

— Masaj senzual cu uleiuri, o doamnă, 90 de lire. Masaj senzual cu ulei, două doamne, 120. Masaj dezbrăcat, contact corporal total cu ulei, 150. În rest negociaţi cu doamnele, bine?

— Bine, aş vrea… ăăă… o doamnă, spuse Strike. Ajung imediat.

Închise telefonul.

— E un salon de masaj, îi spuse el lui Robin examinând harta, dar nu de genul ăla la care te duci cu probleme la genunchi.

— Serios? spuse ea uimită.

— Sunt peste tot, spuse el. Doar ştii asta.

Strike înţelegea de ce Robin era nedumerită. Scena de la geam – St Dionysius, evlavioasa şcoală gimnazială pe piloni, o stradă principală aglomerată şi prosperă, un semn cu crucea St George care unduia în faţa unei cârciumi din apropiere – ar fi putut să apară într-un afiş de promovare a oraşului.

— Şi ce o să… unde e? întrebă Robin.

— Nu e departe, spuse el arătându-i pe hartă. Mai întâi trebuie să trec pe la un bancomat.

Chiar avea să plătească pentru un masaj? se întrebă Robin, uimită, dar nu ştiu cum să formuleze întrebarea şi nici nu era sigură că vrea să audă răspunsul. După ce opri la un bancomat, ca să-i dea lui Strike posibilitatea de a-şi spori depăşirea de cont cu încă 200 de lire, Robin urmă indicaţiile lui spre St Mary's Road, care se afla la capătul străzii principale. St Mary's Road se dovedi a fi o stradă importantă cu aspect perfect respectabil, mărginită de agenţii imobiliare, saloane cosmetice şi birouri

de avocatură, cele mai multe în clădiri mari individuale.

— Aici e, spuse Strike arătând cu degetul, în timp ce treceau pe lângă un stabiliment discret de pe colţ.

Pe firma lucioasă, mov cu auriu, scria SALON DE MASAJ ORHIDEEA THAILANDEZĂ. Doar jaluzelele întunecate de la ferestre sugerau activităţi care depăşeau manipulările aprobate de medicină ale articulaţiilor dureroase. Robin parcă pe o stradă laterală şi se uită la Strike până când acesta dispăru din câmpul ei vizual.

Strike se apropie de intrarea în salonul de masaj şi observă că orhideea care apărea pe firma de deasupra lui semăna remarcabil de mult cu o vulvă. Sună la uşă şi un bărbat cu păr lung, aproape la fel de înalt ca el, îi deschise imediat.

— Am sunat mai devreme, spuse Strike.

Bodyguardul mormăi şi îi făcu semn să intre după nişte perdele interioare groase şi negre. În spatele lor era o zonă de aşteptare cu două canapele, unde o femeie thailandeză mai în vârstă stătea împreună cu două fete thailandeze, din care una părea de vreo 15 ani. La televizorul din colţ era programul *Vrei să fii milionar?* Când Strike intră, expresiile fetelor trecură de la plictiseală la atenţie. Femeia în vârstă se ridică. Mesteca energic gumă.

— Dumneata ai sunat, da?

— Exact, spuse Strike.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

— Îţi plac fetele thailandeze?

— Da, spuse Strike.

— Pe care o vrei?

— Pe ea, spuse Strike.

Arătă spre fata mai tânără, care era îmbrăcată cu o bluză cu şiret, fustă mini din piele de căprioară şi pantofi cu tocuri cui de marcă. Fata zâmbi şi se ridică în picioare. Picioarele ei slăbănoage îi aminteau lui Strike de cele ale unui flamingo.

— Bine, spuse interlocutoarea lui. Plăteşti acum, mergi în separeu privat apoi, bine?

Strike îi întinse 90 de lire şi fata aleasă îi făcu semn, zâmbind radios. Avea un trup adolescentin, în afara sânilor evident falşi, care îi amintiră lui Strike de păpuşile de plastic Barbie de pe raftul fetiţei lui Elin.

În separeul privat se intra de pe un coridor scurt: o încăpere mică, având o singură fereastră cu jaluzea neagră şi lumină slabă, inundată în miros de santal. În colţ fusese înghesuit un duş. Masa de masaj era din imitaţie de piele neagră.

— Vrei faci duş întâi?

— Nu, mulţumesc, spuse Strike.

— Bine, dezbracă-te aici, spuse ea.

Arătă spre un colţ minuscul separat de o perdea, în care lui Strike i-ar fi fost foarte greu să-şi ascundă constituţia de 1,88 de metri.

— Mă simt mai bine cu hainele pe mine. Voiam să vorbesc cu tine.

Fata nu păru tulburată. Văzuse tot felul de oameni.

— Vrei să scot sutienul? se oferi ea voioasă, întinzând mâna spre funda din spatele gâtului. Zece lire în plus fără sutien.

— Nu, spuse Strike.

— Relaxare cu mâna? se oferi ea uitându-se la şliţul lui. Relaxare cu mâna şi ulei? 20 în plus.

— Nu, voiam doar să vorbesc cu tine, spuse Strike.

Pe faţa fetei trecu o umbră de îndoială, apoi o străfulgerare subită de frică.

— Eşti poliţist.

— Nu, spuse Strike, ridicând mâinile ca şi cum s-ar fi predat. Nu sunt poliţist. Caut un bărbat pe nume Noel Brockbank. A lucrat aici. La intrare, presupun – probabil ca bodyguard.

— Plecat, spuse fata.

— Ştiu, spuse Strike. Încerc să aflu unde s-a dus.

— Mama l-a dat afară.

Oare proprietara era mama ei sau era doar un titlu onorific? Strike prefera să n-o implice şi pe Mama în povestea asta. Părea vicleană şi dură. Bănuia că

atunci ar fi fost obligat să plătească bine pentru ceea ce s-ar fi putut dovedi a fi informaţie fără valoare. Fata aleasă de el avea o naivitate oportună. Ar fi putut să-i ceară bani pentru confirmarea faptului că Brockbank lucrase cândva acolo, că fusese concediat, dar nu-i trecuse prin cap.

— L-ai cunoscut? o întrebă Strike.

— Fost concediat în săptămâna în care venit eu, zise ea.

— De ce a fost concediat?

Fata privi spre uşă.

— Ştie cineva de aici vreun număr de contact pentru el sau unde a plecat?

Fata ezită. Strike îşi scoase portofelul.

— Douăzeci, spuse el, dacă îmi poţi prezenta pe cineva care ştie unde e el acum. Sunt banii tăi.

Fata stătea aşa, jucându-se ca un copil cu tivul fustei de piele de căprioară, holbându-se la el, apoi îi smulse hârtiile de zece din mână şi le băgă adânc în buzunarul fustei.

— Aşteaptă aici.

Strike se aşeză pe masa de masaj din imitaţie de piele şi aşteptă. Mica încăpere era la fel de curată ca un salon cosmetic, iar lui îi plăcu asta. Mizeria i se părea profund antiafrodiziacă; îi amintea întotdeauna de mama lui şi de Whittaker, în acel squat fetid, cu saltele pătate şi miasmele foarte insistente ale tatălui său vitreg. Aici, lângă uleiurile aliniate frumos pe un dulăpior, era greu ca gândurile erotice să nu apară. Ideea unui masaj dezbrăcat, cu contact corporal complet şi ulei, nu era deloc neplăcut.

Fără să-şi dea seama din ce motiv, gândurile lui săriră la Robin, care aştepta afară în maşină. Strike se ridică în picioare energic, ca şi cum ar fi descoperit că făcea ceva compromiţător, apoi în apropiere începură să răsune voci thailandeze furioase. Uşa se dădu de perete şi de după ea apărură Mama şi fata aleasă, care părea înspăimântată.

— Plătit pentru masaj cu o fată! spuse Mama furioasă.

Ochii ei, ca şi cei ai protejatei ei se opriră asupra şliţului său. Se uita să vadă dacă avusese loc vreo operaţiune, dacă bărbatul încerca să obţină serviciul mult mai ieftin.

— El răzgândit, spuse fata disperată. Vrea două fete, una thailandeză, alta blondă. Nu făcut nimic. El răzgândit.

— Plătit doar pentru o fată, strigă Mama, arătând spre Strike cu un deget terminat cu o gheară.

Strike auzi paşi grei şi presupuse că portarul cu păr lung se apropia.

— Nu am nimic împotrivă, spuse Strike înjurând în sinea lui, să plătesc şi pentru masajul cu două fete.

— Încă 120? îi strigă Mama, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, spuse el. Foarte bine.

Femeia îl puse să se întoarcă în zona de aşteptare, ca să plătească. Acolo stătea o roşcată supraponderală, cu o rochie neagră şi decupată din lycra. Avea o expresie plină de speranţă.

— Vrea blondă, spuse complicea lui Strike.

Acesta întinse încă 120 de lire şi roşcata căscă gura.

— Ingrid cu client, spuse Mama îndesând banii lui Strike într-un sertar. Aşteaptă aici până termină.

Aşa că Strike se aşeză între fata thailandeză slăbuţă şi roşcată şi se uită la *Vrei să fii milionar?* Până când un bărbat scund şi cu barbă albă, la costum, ieşi repezit de pe coridor şi, evitând privirile tuturor, dispăru dincolo de perdelele negre, evadând în stradă. După cinci minute, o blondă oxigenată, care, se gândi Strike, trebuia să fie cam de vârsta lui, apăru costumată în lycra mov şi cizme cu tocuri-cui.

— Mergeţi cu Ingrid, spuse Mama.

Strike şi fata thailandeză porniră din nou, ascultători, spre salonul privat.

— El nu vrei masaj, îi spuse dintr-o suflare blondei prima fată a lui Strike, după ce închiseră uşa. Vrea să ştii unde plecat Noel.

Blonda îl cântări pe Strike, încruntată. Putea să aibă de două ori vârsta tovarăşei ei, dar era frumoasă, cu ochi căprui-închis şi pomeţi înalţi.

— De ce-l cauţ' pe *el?* întrebă ea cu un accent de Essex pur.

Apoi adăugă, calmă:

— Eşti poliţist?

— Nu, spuse Strike.

Dintr-odată, faţa ei drăguţă fu luminată de înţelegere.

— Stai aşa, spuse ea încet. Ştiu cine eşt' – eşt' Strike ăla! Eşti Cameron Strike! Detectivu' care a soluţionat căzu' Lula Landry şi… Dumnezeule… acum nu ţi-a trimis cineva un picior?

— Ăă… ba da, aşa e.

— Noel era absolut *obsedat* de tine! spuse ea. Practic doar de asta l-am auzit vorbind. După ce te-au dat la ştiri.

— Zău?

— Da, zicea întruna că l-ai rănit la cap!

— Nu e doar meritul meu. L-ai cunoscut bine, nu-i aşa?

— Nu *atât* de bine! spuse ea, interpretând corect ce voia să spună Strike. L-am cunoscut pe pretenu' lui din Nord, John. Era un tip mişto, unu' dintre clienţii mei obişnuiţi înainte să o întindă în Arabia Saudită. Da, cre' că au fost la şcoală împreună. Lui îi părea rău de Noel, pen' că era fost militar şi avusese nişte probleme, aşa că l-a recomandat aici. Zicea că avea o perioadă proastă. M-a convins să-i închiriez o cameră la mine acasă şi aşa mai departe.

Tonul ei exprima clar faptul că nu considera justificată simpatia lui John faţă de Brockbank.

— Şi cum a ieşit?

— La-nceput a fost în regulă, da' după ce-a lăsat garda jos tuna şi fulgera întruna. Despre armată, despre tine, despre fiu' lui – e obsedat de fi-su, să-l ia înapoi. Zice că e vina ta că nu poa' să-l vadă, dar

io nu-nţeleg cum a ajuns la concluzia asta. Oricine îşi dă seama de ce nevastă-sa nu vrea ca el să se apropie de fi-su.

— De ce anume?

— Mama l-a găsit cu nepoată-sa în poală, cu mâna su' fusta ei, spuse Ingrid. Are şase ani.

— Ah, spuse Strike.

— A plecat fără să-mi plătească chiria pe două săptămâni şi nu l-am mai văzut. Ducă-se sănătos.

— Ştii unde a plecat după ce a fost concediat?

— Habar n-am.

— Deci nu ai date de contact?

— Cre' că mai am număru' lui de mobil, spuse ea. Nu ştiu dacă-l mai foloseşte.

— Ai putea să mi-l…

— Ţi se pare că am vreun mobil la mine? întrebă Ingrid ridicând braţele în sus…

Lycra şi cizmele subliniau fiecare curbă. Sfârcurile ei erecte se vedeau clar prin materialul subţire. Invitat să privească, Strike se forţă să se uite în ochii ei.

— Am putea să ne vedem mai târziu ca să mi-l dai?

— Nu avem voie să facem schimb cu datele de contact ale clienţilor. Ăstea-s clauzele contractuale, scumpule: de asta n-avem voie s-avem telefoane.

Ingrid îl măsură de sus până jos şi continuă:

— Hai să-ţi zic ceva, pen' că e vorba de tine şi pen' că ştiu că l-ai pocnit pe nemernicu' ăla şi că eşt' erou de război şi aşa, ne vedem la capătu' străzii cân' ies io din tură.

— Ar fi minunat, spuse Strike. Mulţumesc foarte mult.

Nu îşi dădea seama dacă licărul cochet din ochii ei existase doar în imaginaţia lui. Poate că fusese el derutat de mirosul de ulei de masaj şi de gândurile lui recente la trupuri calde şi alunecoase.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce aşteptă suficient pentru ca Mama să considere că relaxarea fusese solicitată şi primită, Strike ieşi de la Orhideea

Thailandeză şi traversă strada spre maşina în care aştepta Robin.

— 230 de lire pentru un număr vechi de mobil, spuse el în timp ce Robin se îndepărta de trotuar şi accelera spre centrul oraşului. Sper să merite, fir-ar a naibii. Căutăm strada Adam and Eve – ea zice că e aici, imediat pe dreapta – cafeneaua se numeşte Appleby. Ne întâlnim acolo peste puţin timp.

Robin găsi un loc de parcare şi aşteptară, dezbătând ce spusese Ingrid despre Brockbank şi mâncând foitajele pe care le furase Strike de la bufetul pentru mic dejun. Robin începea să înţeleagă de ce depăşea Strike greutatea normală. Ea nu mai întreprinsese nicio investigaţie care să dureze mai mult de 24 de ore. Atunci când fiecare masă trebuia procurată în trecere de prin magazine şi mâncată din mers, recurgeai rapid la fast-food şi ciocolată.

— Ea e, spuse Strike după 40 de minute.

Se dădu jos din Land Rover şi intră în cafenea. Robin urmări apropierea blondei, care acum purta blugi şi o geacă de blană falsă. Avea un trup de model de lux şi Robin îşi aminti de Blondă. Trecură zece minute, apoi cincisprezece; nici Strike, nici fata nu reapărură.

— Cât durează să dai cuiva un număr de telefon? întrebă Robin supărată în interiorul Land Rover-ului, în care îi era frig. Parcă voiai să mergi în Corby.

El îi spusese că nu se întâmplase nimic, dar nu se ştia niciodată. Poate se întâmplase. Poate că fata îl unsese pe Strike cu ulei şi…

Robin începu să bată darabana pe volan. Se gândi la Elin şi la cum s-ar fi simţit ea dacă ar fi ştiut ce făcuse Strike în ziua aceea. Apoi îşi aminti, tresărind uşor, că nu îşi verificase telefonul ca să vadă dacă Matthew luase iar legătura cu ea. Îl scoase din buzunarul de la haină şi nu văzu niciun mesaj nou. De când îi spusese că în mod sigur nu se duce la petrecerea aniversară a tatălui lui, Matthew amuţise.

Blonda şi Strike ieşiră din cafenea. Ingrid părea că n-ar vrea să-l lase pe Strike să plece. Când el îi

făcu semn de rămas-bun cu mâna, ea se aplecă şi îl sărută pe obraz, apoi plecă alene. Strike văzu că Robin îi privea şi se urcă în maşină cu un fel de grimasă timidă.

— Părea ceva interesant, spuse Robin.

— Nu neapărat, comentă Strike arătându-i numărul scris introdus acum în telefonul lui: **MOBIL NOEL BROCKBANK**. Doar avea chef de vorbă.

Dacă Robin ar fi fost un coleg bărbat, Strike nu s-ar fi putut abţine să adauge: „Treaba era ca şi făcută”. Ingrid flirtase cu el fără ruşine, derulând încet contactele din telefon, întrebându-se cu voce tare dacă mai are numărul, astfel încât el începuse să se îngrijoreze că ea nu deţinea nimic, îl întrebase dacă primise vreodată un masaj thailandez ca lumea, încercase să afle de ce îl căuta pe Noel, despre cazurile soluţionate de el, mai ales cel al frumoasei prezentatoare de modă moarte, care îl adusese pentru prima oară în atenţia publicului, iar în cele din urmă insistase, cu un zâmbet cald, ca el să-şi noteze şi numărul ei „pentru orice eventualitate”.

— Vrei să suni acum la numărul lui Brockbank? întrebă Robin, abătând atenţia lui Strike de la vederea din spate a lui Ingrid, care se îndepărta.

— Ce? Nu. Asta ar trebui gândit. S-ar putea să avem o singură şansă, dacă el răspunde.

Strike se uită la ceas.

— Hai să mergem. Nu vreau să ajungem prea târziu în Cor…

Telefonul din mâna lui sună.

— Wardle, spuse Strike.

Răspunse şi puse telefonul pe difuzor, ca să poată auzi şi Robin.

— Ce se întâmplă?

— Am identificat cadavrul, spuse Wardle.

Un ton al vocii lui îi avertiză că aveau să recunoască numele. Mica pauză care urmă permise imaginii fetiţei cu ochi mici ca de pasăre să treacă fulgerător prin mintea lui Strike.

— Numele ei e Kelsey Platt, e fata care ţi-a scris să-ţi ceară sfatul despre cum să-şi taie piciorul. Nu minţea. Avea 16 ani.

Strike fu copleşit de uşurare şi uimire, în proporţii egale. Întinse mâna după un creion, dar Robin nota deja.

— Făcea un curs de îngrijirea copilului la un colegiu vocaţional, şi acolo a cunoscut-o pe Oxana Voloşina. În mod normal Kelsey locuia în Finchley, împreună cu sora ei vitregă şi partenerul ei. Le-a spus că se duce într-un stagiu de două săptămâni organizat de colegiu. Ei n-au raportat dispariţia ei – nu erau îngrijoraţi. Trebuia să se întoarcă abia în seara asta. Oxana zice că nu se înţelegea bine cu sora ei şi o întrebase dacă poate să stea acolo câteva săptămâni, să aibă un spaţiu al ei. Se pare că fata a planificat totul, ţi-a scris de la adresa aia. Sora ei e complet distrusă, bineînţeles. Deocamdată nu înţeleg prea multe din ce-mi zice, dar a confirmat că scrisul de pe scrisoare e autentic, iar faptul că fata voia să se debaraseze de piciorul ei nu a părut s-o şocheze prea tare. Am luat mostre de ADN de pe peria de păr a fetei. Se potriveşte. Ea e.

Strike se aplecă mai aproape de Robin ca să-i citească notiţele, făcând scaunul să scârţâie. Robin simţi mirosul de fum de ţigară al hainelor lui şi un iz discret de santal.

— Sora ei stă împreună cu un tip? întrebă el. Un bărbat?

— N-ai cum s-o pui în seama lui, spuse Wardle.

Strike îşi dădu seama că Wardle încercase deja să facă asta.

— Pompier pensionat de 45 de ani, într-o formă nu prea grozavă. Are plămânii terminaţi şi un alibi beton pentru weekendul respectiv.

— Weekendul…? începu Robin.

— Kelsey a plecat de la sora ei în seara de 1 aprilie. Ştim că trebuie să fi murit pe 2 sau pe 3 – tu ai primit piciorul ei pe 4. Strike, o să am nevoie de tine aici, pentru alte întrebări. E ceva de rutină, dar

va trebui să-ţi luăm o declaraţie formală despre acele scrisori.

Părea că nu mai sunt prea multe de spus. După ce acceptă mulţumirile lui Strike pentru că îi informase, Wardle închise, lăsând o tăcere care lui Robin îi părea că vibrează în unde de şoc.

28

… oh Debbie Denise was true to me,
She'd wait by the window, so patiently.[41]
Blue Öyster Cult, „Debbie Denise”
Versuri de Patti Smith

— Toată călătoria asta a fost un ocol inutil. Nu e Brittany. Nu poate fi Brockbank.

Uşurarea lui Strike era fantastică. Dintr-odată, culorile străzii Adam and Eve părură să se limpezească, trecătorii mai strălucitori, mai agreabili decât fuseseră înainte ca el să primească acel apel. La urma urmei, Brittany trebuia să fie vie undeva. Nu era vina lui. Piciorul nu fusese al ei.

Robin nu spuse nimic. Auzea triumful din vocea lui Strike, simţea eliberarea lui. Bineînţeles, ea nu o întâlnise sau văzuse vreodată pe Brittany Brockbank şi, chiar dacă se bucura că fata e în siguranţă, rămânea faptul că o altă tânără murise în circumstanţe îngrozitoare. Vinovăţia care se revărsase din Strike părea să fi căzut greoi în poala ei. Ea era cea care citise printre rânduri scrisoarea lui Kelsey şi o arhivase pur şi simplu în sertarul nebunilor, fără să-i răspundă. Oare ar fi avut vreo importanţă, se întrebă Robin, dacă ea ar fi luat legătura cu Kelsey şi ar fi sfătuit-o să se ducă la psihoterapie? Sau dacă Strike ar fi sunat-o şi i-ar fi spus că el îşi pierduse piciorul în luptă, că orice i se spusese ei despre vătămarea lui era o minciună? Robin simţea în stomac un regret dureros.

— Eşti sigur? spuse ea cu voce tare după cel puţin un minut de tăcere, în care amândoi fuseseră pierduţi în gândurile lor private.

— Sigur despre ce? întrebă Strike, întorcându-se ca s-o privească.

— Că nu are cum să fie Brockbank.

— Dacă nu e Brittany… începu Strike.

— Tocmai mi-ai spus că fata aia…

— Ingrid?
— Ingrid, spuse Robin cu o urmă de nervozitate, da. Tocmai mi-ai spus că ea zice că Brockbank e obsedat de tine. Te consideră responsabil pentru traumatismele lui cerebrale şi pentru faptul că şi-a pierdut familia.
Strike se uită la ea, încruntat şi gânditor.
— Tot ce am spus aseară, continuă Robin, despre faptul că ucigaşul vrea să te denigreze şi să bagatelizeze palmaresul tău militar s-ar potrivi cu tot ce ştim despre Brockbank, şi nu ţi se pare că întâlnirea cu această Kelsey, poate faptul că a văzut cicatricea de pe piciorul ei care semăna cu a lui Brittany sau a auzit-o că vrea să se debaraseze de el, ar fi putut – nu ştiu – să declanşeze ceva în el?
Apoi Robin adăugă, ezitant:
— Adică noi nu ştim exact de ce traumatismele cerebrale…
— Nu e atât de traumatizat, fir-ar a dracu'! izbucni Strike. Se prefăcea la spital. Sunt sigur de asta.
Robin nu spuse nimic, ci rămase la volan, urmărindu-i pe cumpărătorii care treceau într-o parte şi-n alta pe strada Adam and Eve. Îi invidia. Indiferent care ar fi fost preocupările lor private, era puţin probabil ca printre ele să se numere mutilarea şi crima.
— Sunt nişte idei bune, spuse Strike în sfârşit.
Robin îşi dădea seama că stricase sărbătoarea lui interioară. Strike se uită la ceas.
— Haide, ar trebui să pornim spre Corby dacă vrem să facem chestia asta azi.
Acoperiră rapid cei 20 de kilometri dintre cele două oraşe. Robin ghici, după expresia lui ursuză, că Strike medita la discuţia lor despre Brockbank. Drumul era banal, iar zona rurală din jur întinsă, cu tufişuri şi din când în când copaci pe marginea şoselei.
— Deci, Laing, adăugă Robin, încercând să-l scoată pe Strike din ceea ce părea a fi o reverie inconfortabilă. Spuneai că…?

— Laing, da, zise Strike încet.

Robin avea dreptate să creadă că el se afundase în gândurile despre Brockbank. Acum Strike se forţă să se concentreze, să se adune.

— Păi, Laing şi-a legat nevasta şi a rănit-o cu un cuţit; a fost acuzat de viol de două ori, din câte ştiu eu, dar nu l-au prins niciodată cu asta – şi la meciul de box a încercat să îmi smulgă jumătate de faţă cu dinţii. Practic, e un nemernic violent şi pervers, dar, cum ţi-am zis, soacra lui crede că atunci când a ieşit din închisoare era bolnav. Ea zice că el s-a dus în Gateshead, dar nu are cum să fi rămas acolo prea mult dacă în 2008 locuia în Corby cu femeia asta.

Strike se uită iar pe hartă, căutând strada lui Lorraine MacNaughton.

— Vârsta se potriveşte, cronologia se potriveşte… vedem. Dacă Lorraine nu e acasă, revenim după ora 5.

După indicaţiile lui Strike, Robin trecu drept prin centrul oraşului Corby, care se dovedi a fi o întindere de beton şi cărămidă dominată de un centru comercial. O clădire imensă de birouri ale administraţiei, presărată cu antene ca un muşchi de fier, domina orizontul. Nu exista nicio piaţă centrală, nicio biserică străveche şi, cu siguranţă, nicio şcoală gimnazială pe picioroange, construită pe jumătate din cherestea. Corby fusese planificat să adăpostească explozia de muncitori migratori din anii ’40 şi ’50; multe clădiri aveau un aer mohorât şi utilitar.

— Jumătate din străzi au nume scoţiene, spuse Robin în timp ce treceau pe lângă Argyll Street şi Montrose Street.

— Înainte i se spunea Mica Scoţie, nu-i aşa? spuse Strike, remarcând o firmă pe care scria Edinburgh House.

Auzise că, la apogeul lui industrial, Corby avusese cea mai mare populaţie scoţiană de la sudul graniţei. De la balcoanele apartamentelor fluturau cruci în formă de X şi lei pe două picioare.

— Îţi poţi da seama de ce Laing poate că s-a simţit aici mai acasă decât în Gateshead. E posibil să fi avut contacte în zonă.

După cinci minute se treziră în partea veche a oraşului, ale cărei clădiri frumoase de piatră păstrau urme ale satului care fusese Corby înainte de sosirea oţelăriilor. La puţin timp după aceea ajunseră pe Weldon Road, acolo unde locuia Lorraine MacNaughton.

Casele se înălţau în blocuri solide de câte şase, fiecare pereche oglindind-o perfect pe cealaltă, astfel încât uşile lor erau una lângă alta şi dispunerea ferestrelor inversată. Pe buiandrugul de piatră de deasupra fiecărei uşi era cioplit un nume.

— Asta e a ei, spuse Strike.

Arătă spre Summerfield, care era îngemănată cu Northfield.

Grădina din faţa lui Summerfield fusese acoperită cu pietriş fin. Iarba de la Northfield trebuia tunsă, ceea ce îi aminti lui Robin de apartamentul ei din Londra.

— Cred că ar fi bine să intrăm amândoi, zise Strike desfăcându-şi centura de siguranţă. Probabil că s-ar simţi confortabil cu tine acolo.

Soneria părea să fie stricată. Prin urmare, Strike bătu tare în uşă cu nodurile degetelor. O explozie de lătrături furioase îi informa că în casa aceea exista cel puţin un locuitor în viaţă. Apoi auziră o voce de femeie, enervată dar cumva redundantă.

— Sss! Linişte! Încetează! Sss! Nu!

Uşa se deschise şi Robin tocmai zărise o femeie aspră la faţă de vreo 50 de ani, când un terrier Jack Russell zbârlit ieşi vertiginos afară, mârâind şi lătrând fioros, şi îşi înfipse dinţii în glezna lui Strike. Din fericire pentru acesta, dar nu şi pentru terrier, dinţii lui întâlniră oţelul. Câinele scheună şi Robin profită de şocul suferit de acesta, aplecându-se rapid, îl luă de ceafă şi îl ridică. Câinele fu atât de surprins să se trezească în aer, bălăngănindu-se, încât rămase aşa.

— Fără muşcat, spuse Robin.

Câinele păru să decidă că o femeie cu suficient curaj ca să-l ridice de jos merita respect şi îi permise lui Robin să îl prindă mai bine. Se răsuci în aer şi încercă să-i lingă mâna.

— Scuze, spuse femeia. A fost al mamei mele. E un coşmar. Ia uite, îi place de dumneata. Miracol.

Părul ei castaniu, până la nivelul umerilor, avea rădăcini grizonante. Gura cu buze subţiri era mărginită de câte un rid foarte adânc. Se sprijinea într-un baston, avea o gleznă umflată şi bandajată şi piciorul băgat într-o sanda care lăsa să se vadă nişte unghii gălbui.

Strike se prezentă, apoi îi arătă lui Lorraine permisul de conducere şi o carte de vizită.

— Dumneata eşti Lorraine MacNaughton?

— Da, spuse ea ezitant.

Ochii ei zvâcniră spre Robin, care îi zâmbi liniştitor pe deasupra capului terrierului.

— Dumneata eşti… cum ai spus?

— Detectiv, spuse Strike, şi mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ce ştii despre Donald Laing. Arhivele telefonice arată că a locuit aici, cu dumneata, acum câţiva ani.

— Da, aşa e, spuse ea încet.

— Mai e încă aici? întrebă Strike, deşi ştia răspunsul.

— Nu.

Strike arătă spre Robin.

— Ar fi în regulă dacă eu şi colega mea am intra, ca să-ţi punem câteva întrebări? Încercăm să-l găsim pe domnul Laing.

Urmă o pauză. Lorraine îşi muşcă buza pe interior, încruntată. Robin ţinea la piept terrierul, care acum îi lingea cu entuziasm degetele pe care, cu siguranţă, simţea urmele gustului de foitaje. Cracul sfâşiat al lui Strike flutura în briza uşoară.

— Bine, intraţi, spuse Lorraine dându-se în spate cu cârjele ca ei să poată intra.

Camera neîngrijită din faţă mirosea puternic a fum stătut de ţigară. Existau nenumărate tuşe de femeie bătrână: acoperitoare pentru cutii cu

şerveţele croşetate, perne ieftine cu volănaşe şi o serie de ursuleţi de pluş îmbrăcaţi elegant, aranjaţi pe un bufet lăcuit. Un perete era dominat de un tablou cu un copil cu ochi imenşi, îmbrăcat ca un Pierrot. Lui Strike îi era la fel de greu să creadă că Donald Laing ar putea locui aici ca şi să-şi imagineze că în patul din colţ încearcă să doarmă un taur.

Ajuns înăuntru, terrierul se zbătu ca să coboare din braţele lui Robin, apoi începu iar să latre la Strike.

— Ah, taci odată, gemu Lorraine.

Se prăbuşi pe canapeaua de catifea maro roasă, îşi puse cu amândouă mâinile glezna bandajată la loc pe un puf de piele, întinse mâna în lateral după pachetul de Superkings şi îşi aprinse o ţigară.

— Trebuie să-l ţin ridicat, explică ea. Asistenta vine în fiecare zi să schimbe pansamentul. Staţi jos.

Lorraine luă o scrumieră plină din sticlă şlefuită şi şi-o puse în poală, în timp ce ţigara i se bălăbănea în gură.

— Ce-ai păţit? întrebă Robin.

Se strecură pe lângă măsuţă, ca să se aşeze pe canapea, lângă Lorraine. Terrierul sări imediat lângă ea şi, din fericire, încetă să mai latre.

— A căzut pe mine o grămadă de ulei de la cartofii prăjiţi, spuse Lorraine. La muncă.

— Dumnezeule! spuse Strike instalându-se în fotoliu. Probabil a fost groaznic de dureros.

— Da, a fost. Mi-au zis că am concediu cel puţin o lună. Bine că nu era departe de secţia de urgenţe.

Se dovedi că Lorraine lucra la cantina spitalului din oraş.

— Dar ce-a făcut Donnie? mormăi Lorraine, odată ce subiectul rănirii ei fusese expus pe larg. Iar jaf, nu-i aşa?

— De ce spui asta? întrebă Strike prudent.

— Pe mine m-a jefuit, spuse ea.

Robin îşi dădu seama acum că bruscheţea ei era o faţadă. Ţigara lungă a lui Lorraine tremurase în timp ce ea spunea asta.

— Când anume? întrebă Strike.

— Când a plecat. Mi-a luat toate bijuteriile. Verigheta mamei, tot. Ştia cât de mult înseamnă pentru mine. Murise de mai puţin de un an. Da, într-o zi a ieşit pur şi simplu din casă şi nu s-a mai întors. Am sunat la poliţie, am crezut că avusese un accident. Apoi mi-am dat seama că poşeta mea e goală şi bijuteriile au dispărut.

Umilinţa încă nu trecuse. Obrajii supţi ai lui Lorraine se înroşiră în timp ce ea spunea asta.

Strike băgă mâna în buzunarul interior al hainei.

— Aş vrea să mă asigur că vorbim despre acelaşi om. Ţi se pare cunoscută imaginea asta?

Strike îi întinse una dintre fotografiile pe care fosta soacră a lui Laing i le dăduse în Melrose. Înalt şi lat în umeri, îmbrăcat în kilt-ul lui albastru cu galben, cu ochii lui întunecaţi ca de dihor şi părul tuns scurt roşcat deasupra frunţii înguste, Laing stătea în faţa unui birou al Stării Civile. De braţul lui se ţinea Rhona, neavând nici jumătate din lăţimea lui în umeri, îmbrăcată cu ceea ce părea a fi o rochie de nuntă de altă mărime, poate la mâna a doua.

Lorraine examină fotografia câteva clipe că părură o eternitate. În cele din urmă spuse:

— *Cred* că e el. E posibil.

— Nu se vede, dar are un tatuaj mare cu un trandafir galben pe antebraţul stâng, spuse Strike.

— Da, spuse Lorraine gâfâind. Exact. Aşa avea.

Lorraine privea fix fotografia, fumând.

— A fost căsătorit, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce uşor tremurată.

— Nu ţi-a spus? întrebă Robin.

— Nu. Zicea că n-a fost căsătorit niciodată.

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă Robin.

— La cârciumă, spuse Lorraine. Când l-am cunoscut eu nu prea mai arăta aşa.

Lorraine se întoarse în direcţia unui bufet din spatele ei şi făcu o tentativă vagă de a se ridica.

— Pot să te ajut eu? se oferi Robin.

— În sertarul din mijloc. S-ar putea să fie o fotografie.

Terrierul începu să latre iar în timp ce Robin deschidea un sertar care conţinea o diversitate de inele pentru şerveţele, mileuri croşetate, linguriţe-suvenir, scobitori şi fotografii răzleţe. Robin scoase cât putu de multe din ele şi i le duse lui Lorraine.

— Ăsta e, spuse Lorraine.

Sortase multe fotografii în care apărea de regulă o femeie foarte bătrână despre care Robin presupunea că e mama ei. Apoi Lorraine îi întinse fotografia direct lui Strike.

Strike nu l-ar fi recunoscut pe Laing dacă s-ar fi încrucişat cu el pe stradă. Fostul boxer se îngrăşase mult, mai ales la faţă. Gâtul nu i se mai vedea; pielea lui părea întinsă, iar trăsăturile distorsionate. Un braţ înconjura umerii lui Lorraine, care zâmbea, iar celălalt atârna lejer pe lângă corp. El nu zâmbea. Strike se uită mai de aproape. Tatuajul cu trandafirul galben se vedea, dar era parţial ascuns de bucăţi de piele roşu-închis, ce-i acopereau aproape tot antebraţul.

— Are vreo problemă cu pielea?

— Artrită psoriazică, spuse Lorraine. Suferea mult din cauza asta. De asta avea pensie de boală. A trebuit să înceteze să mai muncească.

— Da? spuse Strike. Ce lucrase înainte de asta?

— A venit aici ca director la o firmă mare de construcţii, spuse ea, dar apoi s-a îmbolnăvit şi n-a mai putut să muncească. În Melrose avusese o firmă de construcţii a lui. El era directorul executiv.

— Serios? spuse Strike.

— Da, afacerea familiei, spuse Lorraine căutând în teancul de fotografii. A moştenit-o de la taică-său. Şi aici e tot el, uite.

În fotografia asta, care părea făcută la o berărie, se ţineau de mână. Lorraine zâmbea radios, iar Laing privea inexpresiv cu faţa lui ca o lună, îngustând mult ochii ca două fante. Avea privirea caracteristică unui om care ia steroizi prescrişi de doctor. Părul ca blana de vulpe era acelaşi, dar altfel Strike se străduia din greu să distingă trăsăturile

tânărului boxer în formă care îl muşcase cândva de faţă.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Zece luni. Ne-am cunoscut imediat după ce a murit mama. Avea 92 de ani – a locuit aici, cu mine. Eu o ajutam şi pe doamna Williams de alături şi aşa mai departe; ea are 87 de ani. E senilă. Fiul ei e în America. Donnie se purta frumos cu ea. Îi tundea gazonul şi îi făcea cumpărăturile.

Nemernicul îşi cunoştea interesul, se gândi Strike. Cum Laing era la momentul acela bolnav, şomer şi falit, o femeie singuratică de vârstă mijlocie, fără nimeni în întreţinere, care gătea, avea casa ei şi tocmai moştenise bani de la mama ei, trebuie să fi fost mană cerească. Merita să simuleze puţină compasiune ca să obţină ce voia. Lui Laing nu-i lipsea farmecul, dacă decidea să-l folosească.

— Când ne-am cunoscut, părea în regulă, spuse Lorraine posomorâtă. Atunci nu mai ştia ce să facă pentru mine. Nici el nu era bine. Avea încheieturile umflate şi altele. Trebuia să-şi facă injecţii la doctor… Mai târziu a devenit mai capricios, dar eu am crezut că era din cauza sănătăţii. Oamenii bolnavi nu au cum să fie veseli tot timpul, nu-i aşa? Nu toată lumea e ca mama. Ea era o adevărată minune, sănătatea ei era foarte proastă şi ea zâmbea întotdeauna şi… şi…

— Să-ţi dau un şerveţel, spuse Robin.

Se aplecă încet spre cutia acoperită cu dantelă, ca să nu deranjeze terrierul, care stătea cu capul în poala ei. Lorraine primi şerveţelul şi îl împături, între fumuri adânci din ţigara ei Superking.

— Ai raportat furtul bijuteriilor? întrebă Strike.

— Nu, spuse ea ţâfnoasă. Ce rost avea? Oricum nu l-ar fi găsit.

Robin presupuse că Lorraine nu voise să atragă atenţia oficială asupra umilinţei ei şi o înţelese.

— A fost vreodată violent? întrebă ea blând.

Lorraine păru surprinsă.

— Nu. De asta aţi venit? A făcut rău cuiva?

— Nu ştim, spuse Strike.

— Nu cred că ar fi putut să *facă* nimănui *rău,* spuse ea. Nu era acel tip de bărbat. Am spus asta poliţiei.

— Scuze, spuse Robin, mângâind capul terrierului care acum moţăia. Parcă nu raportase şi jaful?

— Asta a fost mai târziu. La vreo lună după ce el a plecat. Cineva a spart casa doamnei Williams, a doborât-o la pământ şi a jefuit locuinţa. Poliţia a vrut să ştie unde era Donnie. Eu am zis: „A plecat de mult, s-a mutat de aici. Oricum, el n-ar face asta.” Se purtase frumos cu ea. Donnie n-ar fi lovit o femeie bătrână.

Cândva se ţinuseră de mână la o berărie. El tunsese gazonul bătrânei doamne. Lorraine refuza să creadă că Laing era pe de-antregul rău.

— Bănuiesc că vecina dumitale nu a putut să dea poliţiei o descriere? întrebă Strike.

Lorraine scutură din cap.

— Nu s-a mai întors, după aceea. A murit la un azil. Acum în Northfield stă o familie. Trei copii mici. Ar trebui să auziţi zgomotul – şi au tupeul să se plângă de câine!

Ajunseseră într-o fundătură totală. Lorraine nu avea habar unde se dusese Laing după aceea. Nu îşi putea aminti ca el să fi pomenit vreun loc de care să fie legat, în afară de Melrose, şi nu cunoscuse niciodată vreun prieten de-al lui. După ce îşi dăduse seama că el n-o să se mai întoarcă, Lorraine îi ştersese numărul de mobil din telefon. A fost de acord să-i lase să ia cele două fotografii cu Laing, dar în afară de asta nu mai avea cu ce să-i ajute.

Terrierul protestă zgomotos atunci când poala caldă a lui Robin se retrase şi, în timp ce Strike se ridica de pe fotoliu, dădea toate semnele că ar vrea să-şi descarce nemulţumirea pe detectiv.

— *Încetează,* Tigger! spuse Lorraine supărată, ţinând cu greu pe canapea câinele care se zbătea.

— Nu trebuie să ne conduci, strigă Robin ca să acopere lătratul frenetic al câinelui. Mulţumim mult pentru ajutor!

O lăsară acolo, în sufrageria ticsită şi plină de fum, cu glezna bandajată şi sprijinită în sus, probabil puţin mai tristă şi mai stânjenită după vizita lor. Sunetul câinelui isteric îi urmări până la capătul aleii de grădină.

— Mă gândesc că am fi putut măcar să-i facem un ceai sau ceva, spuse Robin vinovată, în timp ce se urcau în Land Rover.

— Nici nu ştie cât noroc a avut că a scăpat aşa, spuse Strike tonic. Gândeşte-te la sărmana femeie din Northfield, bătută măr pentru câteva lire în plus.

— Crezi că Laing a fost?

— Bineînţeles că a fost Laing, fir-ar al naibii, spuse Strike în timp ce Robin pornea motorul. A spionat casa în timp ce se prefăcea c-o ajută, nu-i aşa? Şi poţi observa că, deşi ar fi trebuit să fie foarte bolnav de artrită, putea fi totuşi capabil să tundă gazonul şi să calce în picioare femei bătrâne.

Robin dădu din cap şi spuse că probabil aşa era; avea o migrenă din cauza fumului de ţigară şi era înfometată şi obosită. Fusese un interviu deprimant, iar perspectiva altor două ore şi jumătate de condus ca să se întoarcă.

— Te deranjează dacă mergem mai departe? spuse Strike uitându-se la ceas. I-am spus lui Elin că ajung în seara asta.

— Nicio problemă, spuse Robin.

Dar, din cine ştie ce motiv – poate din cauza durerii de cap, poate a femeii singure care stătea în Summerfield, printre amintirile celor dragi care o părăsiseră – Robin ar fi putut cu uşurinţă să înceapă iar să plângă.

29

I Just Like To Be Bad[42]

Uneori îi era greu să fie în preajma oamenilor care se considerau prietenii lui: bărbaţii în anturajul cărora stătea când avea nevoie de bani. Principala lor ocupaţie era furtul, iar distracţia lor, prostituatele de sâmbătă seara; el era popular printre ei, un amic, îl considerau ei, un coleg, un egal. Un egal!

În ziua în care poliţia o găsise pe ea, el nu îşi dorise altceva decât să fie singur ca să savureze ştirile. Articolele din ziar erau o lectură foarte plăcută. El se simţea mândru: era prima oară când reuşise să ucidă în intimitate, să acţioneze pe îndelete, să organizeze lucrurile aşa cum dorise. Avea de gând să facă la fel şi cu Secretara; să aibă timp să se bucure de ea vie, înainte să o omoare.

Singura lui frustrare era că nu se spunea nimic despre scrisorile care ar fi trebuit să îndrume poliţia spre Strike, să-i facă să îl interogheze şi să-l hărţuiască pe nenorocit, să-i târască numele în noroi prin ziare, să facă publicul imbecil să creadă că el are ceva de-a face cu asta.

Însă existau coloane întregi de articole, fotografii cu apartamentul în care el o lichidase, interviuri cu frumuşelul ofiţer de poliţie. El păstrase articolele: erau nişte suvenire, ca şi bucăţile din ea pe care le luase pentru colecţia lui privată.

Bineînţeles, mândria şi satisfacţia lui trebuiau ascunse de Aceea, pentru că la acest moment Aceea trebuia tratată cu multă precauţie. Aceea nu era mulţumită, nu era mulţumită deloc. Viaţa nu se desfăşura aşa cum se aşteptase Aceea, iar el trebuia să simuleze că îi şi pasă de asta, să pară preocupat, să fie drăguţ, pentru că Aceea îi era utilă: Aceea aducea bani şi era posibil ca Aceea să trebuiască să-i ofere alibiuri. Nu ştiai niciodată dacă avea să fie nevoie de ele. El mai fusese o dată la limită.

Asta se întâmplase a doua oară când ucisese, în Milton Keynes. Unul dintre principiile sale călăuzitoare fusese întotdeauna că nu te căci unde mănânci. El nu mai fusese niciodată în Milton Keynes până atunci sau de atunci încoace şi nu avea nicio legătură cu locul acela. Furase o maşină, fără băieţi, era o lovitură solo. Avea de mai mult timp numere false pregătite. Apoi mersese pur şi simplu cu maşina, întrebându-se dacă urma să aibă noroc. După prima lui crimă mai avusese câteva tentative ratate: încercase să intre în vorbă cu fete din crâşme sau cluburi, încercase să le izoleze, dar asta nu funcţionase la fel de bine ca în trecut. Nu mai arăta la fel de bine ca înainte, ştia asta, dar nu voia să-şi creeze un model de ucidere de prostituate. Dacă urmăreai acelaşi tip de fiecare dată, poliţia începea să pună lucrurile cap la cap. O dată reuşise să găsească o fată cherchelită pe o străduţă, dar, înainte ca el măcar să scoată cuţitul, un grup de copii veseli apăruse pe neaşteptate şi el o întinsese. După asta renunţase să mai încerce să agaţe o fată în modul obişnuit. Trebuia să rămână la forţă.

Condusese ore întregi, din ce în ce mai frustrat; nici urmă de victimă în Milton Keynes. Între ora 10 şi miezul nopţii fusese pe punctul de a ceda şi de a lua urma unei prostituate, când o văzuse pe ea. Se certa cu prietenul ei la un sens giratoriu, în mijlocul drumului, o brunetă tunsă scurt, în blugi. În timp ce îi depăşea, continuase să-i urmărească în oglinda retrovizoare pe cei doi. O privise cum pleacă furtunos, ca şi beată din cauza furiei şi lacrimilor ei. Bărbatul înfuriat pe care ea îl lăsase în urma ei strigase după ea, apoi, cu un gest de dezgust, plecase împleticit în direcţia opusă.

El întorsese maşina şi se apropiase de ea. Ea mergea suspinând şi ştergându-se la ochi cu mâneca.

El coborâse geamul.

— Eşti în regulă, scumpo?

— Dispari!

Apoi îşi pecetluise soarta plonjând cu furie printre tufişurile de la marginea drumului, ca să scape de

maşina care se târa după ea. După doar o sută de metri ar fi ajuns la o porţiune bine luminată a străzii.

El nu trebuise decât să iasă de pe drum şi să parcheze, îşi trăsese masca de schi înainte să se dea jos din maşină, cu cuţitul în mână, pregătit, şi se îndreptase calm spre locul prin care dispăruse ea. O auzea cum încearcă să-şi croiască drum înapoi, ca să iasă din parcela deasă de copaci şi tufişuri, amplasată acolo de urbanişti ca să atenueze conturul autostrăzii cenuşii şi late, cu două benzi. Nu existau stâlpi de iluminat acolo. Şoferii aflaţi în trecere nu puteau să-l vadă cum merge pe lângă frunzişul întunecat. În timp ce ea se zbătea să ajungă înapoi la trotuar, el se pregătea s-o oblige cu cuţitul să se întoarcă.

Petrecuse o oră în tufişuri, înainte de a abandona trupul. Îi smulsese cerceii din lobii urechilor, apoi se lăsase pradă cuţitului, tăind bucăţi din ea. La un moment dat, când nu trecea nimic pe şosea, se întorsese în grabă, gâfâind, la maşina furată, cu masca de schi încă trasă pe cap.

Plecase cu maşina, în timp ce din buzunare i se prelingea lichid; fiecare celulă a lui era extaziată şi satisfăcută. Abia atunci se ridicase ceaţa.

Ultima oară folosise o maşină de la serviciu, pe care după aceea o curăţase meticulos, sub ochii colegilor lui de muncă. Se îndoia că cineva ar fi putut să scoată sângele din stofa scaunelor, iar ADN-ul lui trebuia să fie peste tot. Ce avea să facă? Nu mai fusese niciodată atât de încolţit de panică.

Mersese mai mulţi kilometri spre Nord şi abandonase maşina pe un câmp pustiu, departe de drumul principal, fără nicio clădire în preajmă. Aici scosese numerele false, tremurând de frig, înmuiase unul din ciorapii lui în rezervorul de benzină, apoi îl aruncase pe locul însângerat din faţă şi îl aprinsese. Durase mult până ca maşina să ardă ca lumea; trebuise să se apropie iar de mai multe ori şi să aţâţe focul, până când în sfârşit maşina explodase, la ora 3 dimineaţa, în timp ce el privea tremurând de la adăpostul copacilor. Apoi fugise.

Era iarnă, ceea ce însemna, cel puţin, că masca de schi nu părea nepotrivită. Îngropase numerele false într-o pădure şi plecase grăbit, cu capul plecat şi mâinile în buzunare, cu preţioasele lui suvenire. Se gândise să le îngroape şi pe ele, dar nu se putuse hotărî s-o facă. Acoperise petele de sânge de pe pantaloni cu noroi, iar la gară îşi păstrase masca de schi pe cap şi se prefăcuse că e beat într-un colţ al vagonului, ca să-i ţină pe oameni la distanţă, murmurând de unul singur şi proiectând o aură de ameninţare şi nebunie care, atunci când voia să fie lăsat în pace, acţiona ca un cordon.

La momentul la care ajunsese el acasă trupul fusese găsit. Îl privise la televizor în noaptea aceea, mâncând de pe o tavă pusă în poală. Găsiseră maşina incendiată, dar nu şi numerele şi – asta era într-adevăr o dovadă a inimitabilului său noroc, strania şi protectoarea binecuvântare pe care cosmosul i-o oferea – prietenul cu care ea se certase fusese arestat, pus sub acuzare şi, chiar dacă probele împotriva lui erau evident şubrede, condamnat! Gândul că acel idiot executa condamnarea lui încă îl mai făcea uneori să râdă…

Totuşi, acele lungi ore de condus prin întuneric, când ştiuse că o întâlnire cu poliţia i-ar fi putut fi fatală, când se temuse de o solicitare de a-şi întoarce buzunarele pe dos sau că un pasager cu ochi perspicace ar fi putut observa sângele uscat de pe el îi dăduse o lecţie zdravănă. Planifică fiecare detaliu. Nu lăsa nimic în seama hazardului.

De asta trebuia să se repeadă acum după nişte alifie mentolată. În acest moment, prioritatea era să se asigure că noul şi stupidul plan al Aceluia nu se intersecta cu planul lui.

30

I am gripped, by what I cannot tell…[43]

Blue Öyster Cult, „Lips in the Hills”

Strike se obişnuise cu trecerile de la activitate frenetică la pasivitate forţată pe care le implicau anchetele. Cu toate acestea, weekendul de după călătoria lor dus-întors în Barrow, Market Harborough şi Corby îl găsi într-o stare de încordare stranie.

Reinserţia în viaţa civilă petrecută în ultimii câţiva ani adusese cu ea unele presiuni de care în armată fusese protejat. Sora lui vitregă, Lucy, singura cu care copilărise împreună, sună sâmbătă dimineaţa devreme, ca să-l întrebe de ce nu răspunsese la invitaţia ei la aniversarea nepotului său mijlociu. Strike îi explicase că fusese plecat şi nu avusese acces la e-mailurile trimise la birou, dar ea nici nu-l asculta.

— Ştii, Jack te venerează ca pe un erou, spuse ea. Îşi doreşte foarte mult să vii.

— Îmi pare rău, Lucy, spuse Strike, nu pot să ajung. O să-i trimit un cadou.

Dacă ar fi fost în continuare în DIS, Lucy nu s-ar fi simţit îndreptăţită să îl şantajeze emoţional. Atunci, când călătorea prin lume, ar fi fost simplu să evite obligaţiile de familie. Lucy îl văzuse ca pe o piesă inextricabilă a imensei şi implacabilei maşinării a armatei. Când el refuză ferm să cedeze imaginii ei verbale despre un nepot nefericit de opt ani care îl aşteaptă în zadar pe Unchiul Cormoran la poarta grădinii, Lucy încetă, întrebându-l în schimb cum evolua căutarea bărbatului care trimisese piciorul. Tonul ei implica faptul că a primi un picior avea ceva ce nu merita respect. Nerăbdător să pună capăt convorbirii, Strike îi spuse, nesincer, că lăsa totul în seama poliţiei.

Oricât ar fi îndrăgit-o pe sora lui mai mică, Strike ajunsese să accepte faptul că relaţia lor se baza aproape în întregime pe amintiri comune, în mare parte traumatice. Nu i se confesa lui Lucy decât dacă anumite evenimente exterioare îl obligau să facă asta, din simplul motiv că, de regulă, confidenţele lui stârneau spaimă şi îngrijorare. Lucy trăia într-o stare de permanentă dezamăgire că, la 37 de ani, el încă se opunea tuturor acelor lucruri pe care ea le considera necesare pentru fericirea lui: o slujbă cu program regulat, mai mulţi bani, o soţie şi copii.

Bucuros că scăpase de ea, Strike îşi făcu a treia cană de ceai din dimineaţa aceea şi se întinse la loc pe pat, cu un teanc de ziare. Mai multe dintre ele prezentau o fotografie cu VICTIMA ASASINATĂ, KELSEY PLATT, care purta o uniformă şcolară bleumarin şi zâmbea cu faţa ei banală, plină de coşuri.

Purtând doar boxeri, cu o burtă păroasă apreciabilă din cauza abundenţei de mâncare la pachet şi batoane de ciocolată cu care fusese umplută în ultimele două săptămâni, Strike ronţăi un pachet de biscuiţi Rich Tea şi citi în diagonală mai multe dintre articole, dar acestea nu îi spuseră nimic ce el să nu fi ştiut deja, aşa că se îndreptă în schimb spre comentariile care anticipau meciul Arsenal-Liverpool de a doua zi.

În timp ce citea, îi sună mobilul. Nu îşi dăduse seama cât de tensionat fusese: reacţionă atât de repede încât îl luă prin surprindere pe Wardle.

— Dumnezeule mare, ce rapid ai fost! Ce faci, stai cu telefonul sub tine?

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost acasă la sora lui Kelsey – o cheamă Hazel, e asistentă. Cercetăm toate cunoştinţele de fiecare zi ale lui Kelsey, i-am examinat camera şi avem laptopul ei. Intrase pe internet, pe un forum pentru oameni care vor să-şi taie bucăţi din ei, şi întreba despre tine.

Strike se scărpină prin părul des şi cârlionţat, privind fix în tavan şi ascultând.

— Avem datele personale ale unor oameni cu care ea interacţiona în mod regulat pe forumuri. Luni o să am şi fotografii – tu unde o să fii atunci?

— Aici, la birou.

— Prietenul nurorii ei, fostul pompier, a spus că Kelsey îl întreba întruna despre oameni prinşi sub zidurile clădirilor, accidente de maşină şi tot felul de lucruri. Voia foarte mult să scape de piciorul ăla.

— Dumnezeule, murmură Strike.

După ce Wardle închise, Strike se trezi incapabil să se concentreze asupra schimbărilor de culise de la Arsenal. După câteva minute renunţă să mai simuleze că e absorbit de soarta echipei manageriale a lui Arsène Wenger şi reîncepu să se holbeze la crăpăturile din plafon, învârtind absent telefonul la nesfârşit.

Odată cu teribila uşurare că piciorul nu era al lui Brittany Brockbank, se gândise la victimă mai puţin decât ar fi făcut-o în mod normal. Acum începu să se gândească, pentru prima oară, la Kelsey şi la scrisoarea pe care i-o trimisese aceasta şi pe care el nu catadicsise s-o citească.

Ideea că cineva şi-ar dori o amputare i se părea respingătoare. Învârtea încontinuu telefonul în mână, organizând tot ce ştia despre Kelsey şi încercând să construiască o imagine mentală dintr-un nume şi nişte sentimente amestecate de milă şi aversiune. Kelsey avea 16 ani, nu se înţelegea cu sora ei, studia îngrijirea copilului… Strike îşi luă carnetul şi începu să scrie: *Avea prieten la colegiu? Un profesor?* Kelsey intrase pe internet şi întrebase despre el. De ce? De unde îi venise ideea că el, Strike, îşi amputase singur piciorul? Sau poate îşi crease o fantezie din articolele de ziar despre el?

Boală mentală? Tendinţă de fantazare? scrise el.

Wardle cerceta deja contactele ei de pe internet. Strike se opri din scris, amintindu-şi de fotografia cu capul lui Kelsey cu obraji durdulii din congelator, care privea fix cu ochii îngheţaţi. Grăsime de copil.

În tot timpul ăsta se gândise că ea părea mult prea tânără pentru 24 de ani. De fapt, ea păruse tânără pentru 16 ani.

Lăsă creionul să cadă şi continuă să învârtă mobilul la nesfârşit în mâna stângă, meditând…

Era oare Brockbank un pedofil „adevărat”, după cum se exprimase un psiholog pe care Strike îl cunoscuse în contextul altui caz militar de viol? Era el un om atras sexual doar de copii? Sau era alt tip de agresor violent, un bărbat care ţintea fetele tinere doar pentru că erau cel mai uşor disponibile şi cel mai uşor de intimidat şi redus la tăcere, dar care avea gusturi sexuale mai largi, dacă o victimă facilă devenea disponibilă? Pe scurt, o fată de 16 ani cu aspect de copil era prea bătrână ca să-l atragă sexual pe Brockbank sau, dacă avea ocazia, acesta ar fi violat orice femeie uşor de redus la tăcere? Strike trebuise cândva să aibă de-a face cu un soldat de 19 ani care încercase să violeze o fetiţă de şase ani. Natura sexuală violentă a anumitor bărbaţi nu avea nevoie decât de o ocazie.

Strike încă nu sunase la numărul lui Brockbank pe care i-l dăduse Ingrid. Ochii lui întunecaţi alunecară spre fereastra minusculă la care se vedea un cer luminat slab de soare. Poate că ar fi trebuit să-i dea lui Wardle numărul lui Brockbank. Poate că ar trebui să sune acum…

Însă, chiar în timp ce derula lista contactelor, Strike se răzgândi. Ce obţinuse până acum pentru că îi mărturisise lui Wardle suspiciunile lui? Nimic. Poliţistul era ocupat în camera lui de comandă, fără îndoială selectând indicii, era ocupat cu propriile lui linii de anchetă şi îi dădea lui Strike – din câte îşi putea da seama detectivul particular – doar ceva mai multă crezare decât i-ar fi dat oricărui om care avea intuiţii, dar nicio dovadă. Faptul că Wardle, cu toate resursele lui, încă nu îi localizase pe Brockbank, Laing sau Whittaker, nu sugera deloc că le-ar da vreo prioritate acestora.

Nu, dacă voia să-l găsească pe Brockbank, Strike trebuia în mod clar să păstreze paravanul creat de

Robin: acela al unui avocat care încerca să obţină compensaţii pentru fostul maior. Povestea de fond verificabilă pe care o creaseră cu sora lui din Barrow putea să se dovedească preţioasă. De fapt, se gândi Strike ridicându-se în capul oaselor, ar putea fi o idee să o sune pe Robin imediat şi să-i dea numărul lui Brockbank. Era singură, el ştia asta, în apartamentul din Ealing, în timp ce Matthew era acasă, în Masham. Putea suna şi poate că…

Ah, nu pot să cred, nenorocit prost ce eşti.

În cap îi înmugurise o imagine cu el şi Robin la Tottenham, imaginea locului în care ar fi putut să ducă un apel telefonic. Niciunul nu avea treabă. Ceva de băut ca să discute cazul…

Sâmbătă seara? Termină.

Strike se ridică brusc, ca şi cum patul ar fi devenit dureros, se îmbrăcă şi o luă spre supermarket.

Pe drumul de întoarcere spre Denmark Street, în timp ce căra plase mari de plastic, i se păru că îl depistează pe poliţistul în haine civile al lui Wardle, plasat în acea zonă ca să se uite după orice bărbat solid cu fes. Tânărul cu geacă cu umeri de piele era exagerat de atent, iar ochii lui zăboviră o idee prea mult asupra detectivului care trecea pe acolo, balansând pungile pline de cumpărături.

Elin îl sună pe Strike mult mai târziu, după ce el mâncase de seară singur în apartament. Ca de obicei, sâmbătă seara nu se puteau întâlni. Strike o auzea în fundal pe fiica ei cum se joacă, în timp ce Elin vorbea. Se înţeleseseră deja să se vadă la cină duminică, dar ea sunase ca să-l întrebe dacă nu avea chef să se întâlnească cu ea mai devreme. Soţul ei era hotărât să forţeze vânzarea valorosului apartament din Clarence Terrace şi ea începuse să caute o nouă locuinţă.

— Vrei să vii să-l vedem împreună? întrebă ea. Mâine la ora 14 sunt programată la apartamentul scos la vizionare.

Strike ştia sau credea că ştie că invitaţia venea nu din vreo speranţă înfocată că într-o zi el avea să locuiască acolo împreună cu ea – erau împreună

doar de trei luni –, ci pentru că ea era o femeie care prefera oricând compania, dacă era posibil. Aerul ei de autosuficienţă rece era înşelător. Poate că ei nu s-ar fi cunoscut niciodată dacă ea nu ar fi preferat să meargă la o petrecere plină de colegi şi prieteni necunoscuţi de-ai fratelui ei, în loc să stea singură câteva ore. Bineînţeles, nu era nimic în neregulă cu asta, nu era nimic în neregulă să fii sociabil, numai că, de mai bine de un an, Strike îşi organizase viaţa astfel încât să-i convină cât mai mult, şi acea obişnuinţă era greu de spart.

— Nu pot, spuse el, îmi pare rău. Lucrez la ceva până la 3.

Minciuna fusese spusă convingător, iar ea o luă destul de bine. Se înţeleseră să se întâlnească duminică seara la bistrou, cum plănuiseră înainte, ceea ce însemna că el avea să poată urmări în linişte Arsenal-Liverpool.

După ce închise, Strike se gândi iar la Robin, care era singură în apartamentul pe care îl împărţea cu Matthew, întinse mâna după o ţigară, dădu drumul la televizor şi se lăsă iar pe perne, în întuneric.

Pentru Robin, era un weekend straniu. Hotărâtă să nu se afunde în melancolie doar pentru că ea era singură şi Strike se dusese la Elin (de unde îi venise ideea asta? Bineînţeles că se dusese; la urma urmei era weekend şi nu era treaba ei cum petrecea el), stătuse mai multe ore la laptop, urmări cu încăpăţânare o linie de anchetă, una nouă.

Sâmbătă seara, târziu, descoperi pe internet ceva care o făcu să alerge trei ture triumfale în sufrageria minusculă şi aproape să-l sune pe Strike ca să-i spună. Cu inima bubuind şi respiraţia accelerată, Robin avu nevoie de câteva minute ca să se calmeze şi să-şi spună că vestea avea să reziste până luni. Avea să fie mult mai satisfăcător să-i spună în persoană.

Ştiind că Robin era singură, mama ei sunase de două ori în timpul weekendului, încercând de

ambele dăţi să obţină o dată la care putea să vină în Londra.

— Nu ştiu, mamă, nu chiar acum, oftă Robin duminică dimineaţa.

Stătea pe canapea în pijama, cu laptopul deschis, iar în faţa ei, încercând să aibă o conversaţie online cu un membru al comunităţii TIIC care îşi spunea «Δēvōŧėė» Răspunsese la apelul mamei ei doar pentru că se temea că ignorarea lui ar fi putut avea ca rezultat o vizită neanunţată.

«Δēvōŧėė»: unde vrei să fii tăiată?
SperanţăTrans: la mijlocul coapsei
«Δēvōŧėė»: ambele picioare?

— Dar mâine? întrebă Linda.

— Nu, spuse Robin imediat, minţind, ca şi Strike, cu o fluenţă convingătoare. Sunt la mijlocul unei lucrări. Săptămâna cealaltă e mai bine.

SperanţăTrans: Da, amândouă. Ştii pe cineva care a făcut-o?
«Δēvōŧėė»: Nu pot să spun asta pe forum. Unde stai?

— Nu l-am văzut, spuse Linda. Robin, tu scrii la tastatură?

— Nu, minţi Robin iar, cu degetele suspendate deasupra laptopului. Pe cine nu ai văzut?

— Pe Matthew, bineînţeles!

— A. Păi, nu, nu cred că o să vină în vizită weekendul ăsta.

Robin încercă să tasteze mai încet.

SperanţăTrans: Londra.
«Δēvōŧėė»: Şi eu. Ai o poză?

— V-aţi dus la aniversarea domnului Cunliffe? întrebă ea, încercând să acopere sunetul tastelor laptopului.

— Bineînţeles că nu! spuse Linda. Păi, să-mi spui în ce zi din săptămâna cealaltă ar fi cel mai bine, ca să-mi fac rezervare. E Paştele, o să fie aglomerat.

Robin fu de acord, o salută şi ea cu aceeaşi afecţiune pe Linda şi îşi îndreptă întreaga atenţie spre «Δēvōŧėė». Din păcate, după ce Robin refuză să-i dea lui sau ei (era aproape sigură că e un bărbat) o fotografie, «Δēvōŧėė» îşi pierdu orice interes faţă de dialogul lor de pe forum şi amuţi.

Se aşteptase ca Matthew să se întoarcă de la tatăl lui duminică seara, dar Matthew nu se întoarse. La 8, când se uită în calendarul din bucătărie, îşi dădu seama că el vrusese de la bun început să-şi ia liber luni. Probabil că ea fusese de acord cu asta, atunci când fusese planificat weekendul, şi îi spusese lui Matthew că avea să-i ceară şi ea lui Strike o zi de vacanţă. De fapt era un noroc că se despărţiseră, îşi spuse Robin încurajator: evitase încă o ceartă despre programul ei de lucru.

Însă mai târziu plânse, singură în dormitorul plin de relicvele trecutului lor comun: elefantul pufos pe care el i-l dăduse la primul lor Valentine's Day – pe vremea aceea Matthew nu fusese atât de afabil; ea îşi amintea că el se înroşise în timp ce îl scotea la lumină – şi cutia pentru bijuterii pe care el i-o dăduse când ea împlinise 21 de ani. Apoi mai erau toate fotografiile în care ei apăreau zâmbitori, în vacanţe din Grecia şi Spania, şi îmbrăcaţi elegant la nunta surorii lui Matthew. Cea mai mare fotografie din lot îi înfăţişa braţ la braţ, în ziua în care Matthew absolvise. El era îmbrăcat cu mantia lui academică, iar Robin stătea lângă el, într-o rochie de vară, zâmbind radios şi sărbătorind o realizare care ei îi fusese furată de un bărbat cu mască de gorilă.

31

Nighttime flowers, evening roses,

Bless this garden that never closes.[44]

Blue Öyster Cult, „Tenderloin”

A doua zi, dispoziţia lui Robin se înveseli datorită splendidei dimineţi de primăvară care o întâmpină în faţa uşii de la intrare. Nu uită să fie în continuare atentă împrejurul ei, în timp ce călătorea cu metroul spre Tottenham Court Road, dar nu văzu niciun indiciu al vreunui bărbat solid cu fes. Ceea ce îi sări în ochi în naveta ei de dimineaţă era animaţia jurnalistică crescândă referitoare la nunta regală. Kate Middleton părea să fie practic pe prima pagină a tuturor ziarelor din mâinile celorlalţi călători. O făcu pe Robin să fie din nou foarte conştientă de acel loc gol şi sensibil de pe al treilea ei deget, unde timp de un an stătuse un inel de logodnă, însă, cum era entuziasmată că avea să-i împărtăşească lui Strike rezultatele muncii ei de investigaţie solo, Robin refuza să se lase întristată.

Tocmai ieşise din staţia Tottenham Court Road când auzi un bărbat care o striga pe nume. Pentru o fracţiune de secundă se temu de o ambuscadă din partea lui Matthew, apoi apăru Strike, croindu-şi drum prin mulţime cu rucsacul pe umăr. Robin deduse că îşi petrecuse noaptea cu Elin.

— ’Neaţa, spuse el. A fost un weekend plăcut?

Apoi, înainte ca ea să apuce să răspundă, continuă:

— Scuze. Nu. Evident, un weekend nasol.

— Unele părţi au fost în regulă, spuse Robin.

Parcurgeau cursa cu obstacole obişnuită, printre bariere şi gropi din drum.

— Ce-ai să-mi spui? întrebă Strike tare, peste sunetul interminabil de pickamer.

— Poftim? strigă ea.

— Ce. Ai. Aflat?

— De unde ştii că am aflat ceva?

— Ai privirea aia, spuse el. Privirea pe care o ai când mori de nerăbdare să-mi spui ceva.

Robin zâmbi larg.

— Îmi trebuie un calculator ca să-ţi arăt.

Dădură colţul spre Denmark Street. În faţa uşii biroului stătea un bărbat îmbrăcat în negru, cu un buchet gigantic de trandafiri roşii în mână.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! şopti Robin.

Spasmul de frică se potoli: pentru o clipă, mintea ei ştersese din imagine braţul de flori şi văzuse doar bărbatul în negru – dar nu era curierul, bineînţeles. În timp ce se apropiau de el, Robin văzu că bărbatul era un tânăr cu păr lung, un angajat al Interflora fără cască. Strike se îndoia că băiatul mai înmânase vreodată peste 50 de trandafiri roşii unui destinatar mai puţin entuziast.

— Taică-său l-a pus să facă asta, spuse Robin înnegurată, în timp ce Strike îi ţinea uşa şi ea intra, fără prea multă blândeţe faţă de aranjamentul floral tremurător. „Tuturor femeilor le plac trandafirii”, probabil asta i-a spus. Doar de atât e nevoie – un buchet de flori nenorocite.

Strike urcă scările de metal în urma ei, amuzat, dar atent să nu arate asta. Descuie uşa agenţiei şi Robin se duse spre locul ei. Aruncă trandafirii fără nicio ceremonie pe birou, unde aceştia tremurară în învelitoarea lor de polietilenă verde acvatic, legată cu fundă. Exista şi un bilet, dar Robin nu voia să-l deschidă în faţa lui Strike.

— Ei? întrebă el, atârnându-şi rucsacul de cuierul de lângă uşă. Ce ai aflat?

Înainte ca Robin să apuce să spună un cuvânt se auzi un ciocănit la uşă. Prin geamul mat se distingea uşor conturul lui Wardle: părul ondulat, geaca de piele.

— Eram prin zonă. Nu e prea devreme, nu? Tipul de la parter mi-a deschis.

Ochii lui Wardle alunecară imediat spre trandafirii de pe biroul lui Robin.

— E ziua ta?

— Nu, spuse ea scurt. Vreţi cafea?

— Fac eu cafeaua, spuse Strike îndreptându-se spre ceainic şi continuând să vorbească cu Robin. Wardle are să ne arate ceva.

Robin îşi pierdu buna dispoziţie: oare poliţistul avea să i-o ia înainte? De ce nu-l sunase pe Strike sâmbătă seara, când aflase ea?

Wardle se aşeză pe canapeaua de imitaţie de piele care emitea mereu sunete asemănătoare vânturilor, de fiecare dată când cineva peste o anumită greutate se aşeza pe ea. Evident surprins, poliţistul îşi schimbă cu grijă poziţia şi deschise un dosar.

— S-a dovedit că Kelsey posta pe un site pentru cei care vor să scape de unele membre, îi spuse Wardle lui Robin.

Robin se aşeză la locul ei obişnuit de la birou. Trandafirii o împiedicau să-l vadă pe poliţist; Robin îi apucă, nervoasă, şi îi puse pe jos, lângă ea.

— L-a pomenit pe Strike, continuă Wardle. A întrebat dacă ştie cineva ceva despre el.

— Folosea cumva numele Niciosoluţie? întrebă Robin, încercând să păstreze un ton nonşalant.

Wardle ridică privirea, uimit, iar Strike se întoarse, cu linguriţa în aer.

— Da, aşa e, spuse poliţistul holbându-se la ea. De unde naiba ştiai asta?

— Am găsit forumul weekendul trecut, spuse Robin. M-am gândit că Niciosoluţie ar putea fi fata care a scris scrisoarea.

— Dumnezeule, spuse Wardle, mutându-şi privirea de la Robin la Strike. Ar trebui să-i oferim lui Robin o slujbă.

— Are slujbă, spuse Strike. Continuă. Kelsey posta…

— Da, păi, a ajuns să facă schimb de adrese de e-mail cu ăştia doi. Nimic foarte util, dar încercăm să stabilim dacă s-au întâlnit efectiv – înţelegi, în Viaţa Reală.

Era straniu, se gândi Strike, că expresia asta – atât de întâlnită în copilărie, pentru a distinge între lumea fantezistă a jocului şi lumea matură şi

plictisitoare a realităţii – ajunsese acum să semnifice viaţa unei persoane din afara internetului. Le întinse lui Wardle şi Robin cafelele, apoi se duse în biroul lui ca să aducă un scaun, preferând să nu împartă cu Wardle canapeaua care trăgea vânturi.

Când Strike reveni, Wardle îi arăta lui Robin screenshoturi imprimate ale paginilor de Facebook a două persoane.

Robin le examină pe amândouă cu atenţie, apoi i le întinse lui Strike. Una era o tânără îndesată cu o faţă rotundă şi palidă, păr negru scurt, buclat şi ochelari. Celălalt era un bărbat cu păr deschis şi privire chiorâşă, de 20 şi ceva de ani.

— *Ea* scrie pe blog despre „transabilitate”, ce dracu’ o mai fi şi asta, şi el inundă forumurile cu cereri de ajutor ca să-şi taie bucăţi din el. Amândoi au probleme serioase, dacă mă întrebaţi pe mine. Îl recunoaşteţi pe vreunul din ei?

Strike scutură din cap, ca şi Robin. Wardle oftă şi luă fotografiile.

— Oricum era puţin probabil.

— Dar ceilalţi bărbaţi cu care îşi petrecea ea timpul? spuse Strike gândindu-se la întrebările care îi trecuseră prin cap sâmbătă. Vreun băiat sau profesor de la colegiu?

— Păi, sora ei zice că Kelsey susţinea că are un iubit misterios, pe care ei nu aveau voie să-l cunoască. Hazel nu crede că el exista. Am discutat cu câţiva prieteni ai lui Kelsey de la colegiu şi niciunul dintre ei nu a văzut vreodată un iubit, dar mai cercetăm.

Wardle îşi luă cafeaua şi bău din ea, apoi continuă:

— Apropo de Hazel, am promis că o să transmit un mesaj. Vrea să vă întâlniţi.

— Cu mine? spuse Strike surprins. De ce?

— Nu ştiu, spuse Wardle. Cred că vrea să se justifice faţă de toată lumea. E în ultimul hal.

— Să se justifice?

— Se simte foarte vinovată, pentru că a tratat chestia cu piciorul ca pe o ciudăţenie şi o nevoie

disperată de atenţie, şi i se pare că de-asta s-a dus Kelsey să caute pe altcineva care s-o ajute.

— Înţelege că eu nu am răspuns la scrisoarea lui Kelsey? Că nu am avut niciun contact efectiv cu ea?

— Da, da, i-am explicat asta. Dar tot vrea să discute cu tine.

Wardle continuă, pe un ton puţin impacientat:

— Nu ştiu, ţie ţi-a fost trimis piciorul surorii ei – ştii cum sunt oamenii când suferă un şoc. Plus că e vorba de tine, nu-i aşa?

Vocea lui Wardle se tensionă puţin:

— Probabil că ea crede că Băiatul Minune ar rezolva cazul pe care poliţia îl mătrăşeşte.

Robin şi Strike evitară să se uite unul la celălalt, iar Wardle adăugă în silă:

— Am fi putut să ne ocupăm mai bine de Hazel. Oamenii noştri l-au interogat pe partenerul ei un pic mai agresiv decât ar fi vrut ea. Asta a pus-o în defensivă. Poate că îi place ideea să te aibă printre cunoscuţii ei: detectivul care a salvat deja un sărman nevinovat de la puşcărie.

Strike hotărî să ignore tonul agresiv ascuns.

— Evident, trebuia să-l chestionăm pe tipul care trăieşte cu ea, adăugă Wardle pentru Robin. Aşa e procedura.

— Da, spuse Robin. Bineînţeles.

— Nu exista niciun alt bărbat în viaţa ei, în afara partenerului surorii ei şi a acestui presupus iubit?

— Se întâlnea cu un psihoterapeut, un negru slăbuţ de 50 şi ceva de ani, care în weekendul în care a murit ea îşi vizita familia din Bristol, şi există un lider al unei asociaţii religioase de tineri pe nume Darrell, un tip gras în salopetă. A plâns de s-a sfărâmat de-a lungul interviului. Duminică era prezent la biserică, aşa cum trebuia; altfel nu e nimic verificabil, dar nu-l văd mânuind satârul. Ăştia sunt toţi pe care-i ştim. În anul ei sunt aproape doar fete.

— Niciun băiat în asociaţia religioasă de tineri?

— Şi acolo sunt aproape doar fete. Cel mai mare băiat are 14 ani.

— Cum ar vedea poliţia o întâlnire a mea cu Hazel? întrebă Strike.

— Noi nu te putem împiedica, spuse Wardle dând din umeri. Eu sunt pentru, cu condiţia să ne transmiţi orice ar putea fi util, dar mă îndoiesc că ar mai fi ceva de aflat. Am intervievat pe toată lumea, am examinat camera lui Kelsey, avem laptopul ei, şi eu, personal, aş pune pariu că niciunul dintre cei cu care am vorbit nu ştia nimic. Toţi credeau că e într-un stagiu organizat de facultate.

După ce mulţumi pentru cafea şi îi zâmbi deosebit de călduros lui Robin, care abia îi răspunse, Wardle plecă.

— Niciun cuvânt despre Brockbank, Laing sau Whittaker, mormăi Strike în timp ce paşii zăngănitori ai lui Wardle se stingeau. Şi tu nu mi-ai zis că ai scormonit pe internet.

— Nu aveam nicio dovadă că ea e fata care a scris scrisoarea, zise Robin, dar m-am gândit că e posibil ca Kelsey să fi căutat ajutor pe internet.

Strike se ridică în picioare, luă cana ei de pe birou şi se îndreptă spre uşă, când Robin adăugă indignată:

— Nu te interesează ce aveam să-ţi spun?

Strike se întoarse, surprins.

— Nu asta era?

— Nu!

— Dar?

— Cred că l-am găsit pe Donald Laing.

Strike nu scoase niciun cuvânt, ci rămase pe loc privind inexpresiv, cu câte o cană în fiecare mână.

— L-ai… ce? Cum?

Robin porni calculatorul, îi făcu semn lui Strike să vină şi începu să tasteze. Strike dădu ocol ca să privească peste umărul ei.

— Mai întâi, spuse ea, a trebuit să aflu cum se ortografiază artrita psoriazică. Apoi… uită-te la asta.

Robin deschisese o pagină de caritate de la JustGiving. Din poza mică de sus privea încruntat un bărbat.

— La naiba, el e! spuse Strike atât de tare încât Robin tresări.

Strike puse cănile jos şi îşi trase scaunul din cealaltă parte a biroului, ca să privească la monitor. În timp ce făcea asta, răsturnă trandafirii lui Robin.

— Căcat… scuze…

— Nu-mi pasă, spuse Robin. Stai aici, îi iau eu de-acolo.

Se dădu la o parte, iar Strike se aşeză în locul ei pe scaunul rotativ.

Era o fotografie mică, pe care Strike apăsă ca să o mărească. Scoţianul stătea pe ceea ce părea a fi un balcon înghesuit, cu balustradă de sticlă groasă şi verde, nezâmbitor, cu o cârjă sub braţul drept. Părul scurt şi ţepos începea tot din josul frunţii, dar părea să se mai fi întunecat de-a lungul anilor, nu mai era roşcat ca blana de vulpe. Apărea proaspăt bărbierit, iar pielea lui părea plină de ciupituri. Mai puţin umflat la faţă decât fusese în poza lui Lorraine, totuşi se mai îngrăşase în comparaţie cu vremurile în care era musculos ca un Atlas de marmură şi îl muşcase pe Strike de faţă, pe ringul de box. Purta un tricou galben, iar pe antebraţul drept avea tatuajul cu trandafirul, care suferise o modificare: acum era străpuns de un pumnal, iar dinspre floare spre încheietură curgeau picături de sânge. În spatele lui Laing, de pe balconul lui, se vedea un model neclar şi zimţat de ferestre negru cu argintiu.

Îşi folosise numele real:

Apelul pentru caritate al lui Donald Laing

Sunt un veteran britanic care acum suferă de artrită psoriazică. Strâng bani pentru organizaţia Cercetarea Artritei. Vă rog donaţi cât puteţi.

Pagina fusese creată cu trei luni în urmă. Laing strânsese 0% din cele 1.000 de lire la care spera să ajungă.

— Nicio abureală că ar face ceva pentru banii ăia, remarcă Strike. Doar „daţi-mi”.

— Nu daţi-mi *mie,* îl corectă Robin de pe podea, unde ştergea apa vărsată cu prosoape de bucătărie. El zice că îi dă pentru caritate.

— Aşa zice el.

Strike îşi mijea ochii la modelul zimţat din spatele lui Laing.

— Asta îţi spune ceva? Ferestrele alea din spatele lui?

— La început m-am gândit la Gherkin, spuse Robin aruncând prosoapele ude la gunoi şi ridicându-se în picioare, dar e alt model.

— Nu zice nimic unde ar locui, spuse Strike apăsând peste tot unde se putea pe pagină, ca să vadă ce alte informaţii putea descoperi. Probabil că JustGiving are undeva datele lui.

— Cumva, nu te aştepţi niciodată ca oamenii malefici să se îmbolnăvească, spuse Robin.

Se uită la ceas.

— În cinş'pe minute ar trebui să încep s-o urmăresc pe Blondă. Ar fi bine să plec.

— Da, spuse Strike, continuând să privească insistent poza cu Laing. Vorbim şi… a, da: Aş vrea să faci ceva.

Strike îşi scoase mobilul din buzunar.

— Brockbank.

— Deci încă mai *crezi* că ar putea fi el? spuse Robin, întrerupându-se în timp ce îşi lua geaca.

— Se poate. Aş vrea să-l suni, să continui cu povestea cu Venetia Hall, avocatul de despăgubiri pentru vătămări.

— Aha. Bun.

Robin scoase şi ea mobilul şi tastă numărul pe care i-l arătase el, dar sub atitudinea ei practică jubila în tăcere. Venetia fusese ideea şi creaţia ei, iar acum Strike îi încredinţa întreaga linie de anchetă.

Parcursese deja jumătate din Denmark Street, în lumina soarelui, când îşi aminti că împreună cu trandafirii acum vânzoliţi existase şi un bilet, pe care ea îl lăsase acolo, necitit.

32

What's that in the corner?

It's too dark to see.[45]

Blue Öyster Cult, „After Dark"

Înconjurată toată ziua de sunetul traficului şi de voci zgomotoase, Robin nu reuşi să-l sune pe Brockbank în condiţii bune decât la ora 5 a acelei după-amiezi. O condusese pe Blondă la serviciu, ca de obicei, apoi intrase în restaurantul japonez de lângă clubul de dans erotic şi se dusese cu ceaiul ei verde la o masă liniştită din colţ. Acolo aşteptă cinci minute, ca să se asigure că orice zgomot de fundal pe care Brockbank l-ar fi putut auzi putea să aparţină plauzibil unui birou aglomerat de pe o stradă principală şi formă numărul, în timp ce inima îi bubuia.

Numărul era încă activ. Robin ascultă 20 de secunde cum sună, apoi, tocmai când se gândea că nu o să răspundă nimeni, cineva răspunse.

De la celălalt capăt al firului se auzeau gâfâieli. Robin rămase nemişcată, cu mobilul lipit de ureche. Apoi tresări când o voce ascuţită de copil mic spuse:

— ALO!

— Alo? spuse Robin cu precauţie.

Din fundal, se auzi o voce înăbuşită de femeie:

— Ce ai găsit, Zahara?

Un zgomot hârşâit, apoi, mult mai tare:

— E a lui Noel, el o căuta…

Convorbirea se întrerupse. Robin coborî telefonul încet, în timp ce inima continua să-i bată nebuneşte. Parcă vedea degetul mic şi lipicios care întrerupsese din greşeală apelul.

Mobilul începu să-i vibreze în mână: era apelată de pe numărul lui Brockbank. Trase aer în piept ca să se liniştească şi răspunse.

— Alo, Venetia Hall.

— Cine? spuse vocea de femeie.

— Venetia Hall – de la Hardacre and Hall, spuse Robin.

— Ce? spuse femeia iar. Ai sunat mai devreme la numărul ăsta?

Avea accent londonez. Robin simţi că i se usucă gura.

— Da, spuse Robin în rol de Venetia. Îl caut pe domnul Noel Brockbank.

— De ce?

După o pauză aproape imperceptibilă, Robin spuse:

— Aş putea să întreb cu cine vorbesc, vă rog?

— De ce?

Tonul femeii părea din ce în ce mai beligerant:

— Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Venetia Hali, spuse Robin, şi sunt avocată specializată în despăgubiri pentru vătămări personale.

În faţa ei se aşeză un cuplu care începu să discute zgomotos în italiană.

— Ce? spuse femeia din nou de la celălalt capăt al firului.

Blestemându-şi vecinii în sinea ei, Robin ridică vocea şi oferi aceeaşi poveste pe care i-o spusese în Barrow lui Holly.

— Bani pentru *el?* spuse femeia necunoscută cu ceva mai puţină animozitate.

— Da, dacă dosarul lui e acceptat, spuse Robin. Aş putea să întreb…?

— De unde ai aflat despre el?

— Am dat de dosarul domnului Brockbank în timp ce cercetam alte…

— Câţi bani?

— Asta depinde, spuse Robin inspirând adânc. Unde e domnul Brockbank?

— La muncă.

— Aş putea să întreb unde…?

— O să-i zic să te sune. La numărul ăsta, nu?

— Da, vă rog, spuse Robin. Mâine o să fiu aici, la birou, începând de la ora 9.

— Vene… Ven… cum ziceai că te cheamă?

Robin îi spuse cum se scrie Venetia.

— Da, bine atunci. Îi zic să sune. La revedere.

Robin îl sună pe Strike ca să-i spună ce se întâmplase în timp ce mergea spre metrou, dar numărul lui era ocupat.

Îşi pierdu buna dispoziţie în timp ce cobora la metrou. Matthew trebuia să fi ajuns acasă deja. Robin avea senzaţia că trecuse vreme îndelungată de când îşi văzuse fostul logodnic şi revederea lor o îngrozea. Dispoziţia ei se înrăutăţi şi mai mult în timp ce călătorea spre casă, dorindu-şi să fi avut un motiv valabil să nu se ducă încă, dar respectându-şi fără niciun chef promisiunea faţă de Strike aceea de a nu rămâne afară după căderea întunericului.

După 40 de minute ajunse în staţia West Ealing. În timp ce se îndrepta spre apartament, cu groaza în inimă, a doua încercare de a-l suna pe Strike avu succes.

— Bine lucrat! spuse el după ce ea îi povesti că reuşise să vorbească la numărul lui Brockbank. Zici că femeia asta are accent londonez?

— Aşa cred, spuse Robin, având impresia că lui Strike îi scapă un aspect şi mai important. Şi o fetiţă, după cum pare.

— Da. Probabil că de-aia e Brockbank acolo.

Robin se aşteptase ca el să manifeste mai multă preocupare faţă de un copil aflat în imediata apropiere a unui bărbat despre care ştia că e violator de copii, dar nu; Strike schimbă brusc subiectul.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Hazel Furley.

— Cine?

— Sora lui Kelsey, mai ştii? Care voia să se vadă cu mine? Mă duc să mă întâlnesc cu ea sâmbătă.

— Aha, spuse Robin.

— Nu pot mai repede – Câine Turbat s-a întors din Chicago. Tocmai bine. Dublă Măsură nu poate să ne întreţină la infinit.

Robin nu răspunse. Încă se gândea la copilul mic care răspunsese la telefon. Reacţia lui Strike la această veste o dezamăgise.

— Eşti în regulă? întrebă Strike.

— Da, spuse Robin.

Ajunsese la capătul lui Hastings Road.

— Bine, ne vedem mâine, spuse Robin.

Strike o aprobă şi închise. Cum, în mod neaşteptat, convorbirea cu Strike o făcuse să se simtă mai prost, Robin se îndreptă oarecum nervoasă spre uşa de la intrare.

Nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Acel Matthew care se întorsese din Masham nu mai era bărbatul care o implora pe Robin din oră în oră să vorbească cu el. Matthew dormi pe canapea. În următoarele trei zile se mişcară cu grijă unul în preajma celuilalt, Robin cu o politeţe rece, el cu un aer de devotament care uneori dădea în parodie. Se grăbea să spele cănile imediat ce ea termina de băut din ele, iar marţi dimineaţă o întrebă respectuos cum mergea munca.

— Ah, *te rog frumos,* fu singurul răspuns al lui Robin, în timp ce trecea pe lângă el spre uşa de la intrare.

Ea bănuia că familia lui îi spusese s-o lase în pace, să-i acorde un timp. Încă nu discutaseră cum aveau să spună tuturor că nunta fusese anulată: în mod evident, Matthew nu voia să aibă acea discuţie. În fiecare zi, Robin renunţa în ultima clipă să iniţieze această conversaţie. Uneori se întreba dacă nu cumva această laşitate dezvăluia dorinţa ei secretă de a pune acel inel la loc. Alteori era sigură că reticenţa ei izvora din epuizare, din aversiunea faţă de ceea ce ştia că avea să fie cea mai urâtă şi dureroasă confruntare de până atunci şi din nevoia de a-şi organiza forţele înainte de acea ruptură finală. Oricât de puţin ar fi încurajat iminenta vizită a mamei ei, Robin spera subconştient să primească de la Linda suficientă putere şi sprijin ca să facă ceea ce trebuia făcut.

Trandafirii de pe biroul ei se veştejeau încet. Nimeni nu se deranjase să îi pună în apă proaspătă, aşa că mureau încet în ambalajul în care sosiseră, dar Robin nu era acolo să-i arunce, iar Strike, care vizita rar biroul ca să ia unele lucruri, simţea că ar fi

fost nepotrivit ca el să arunce trandafirii sau biletul încă nedeschis.

După săptămâna anterioară, în care fuseseră adesea în contact, Robin şi Strike începură rutina care însemna că se vedeau rar, făcând cu rândul ca să-i urmărească pe Blondă şi pe Câinele Turbat, care se întorsese din America şi reluase imediat pândirea băieţilor lui. Joi seara discutară la telefon dacă Robin ar trebui să sune iar la Noel Brockbank, pentru că el încă nu sunase. După ce se gândi, Strike îi spuse că Venetia Hall, avocata ocupată, ar fi avut şi alte treburi.

— Dacă el nu ia legătura cu tine până mâine, poţi să încerci iar. Asta ar fi o săptămână lucrătoare întreagă. Sigur, e posibil ca prietena lui să fi rătăcit numărul.

După ce Strike închise, Robin îşi reluă cutreierările pe Edge Street din Kensington, acolo unde locuia familia lui Câine Turbat. Zona nu ameliora cu nimic dispoziţia lui Robin. Începuse să caute pe internet un alt loc în care să se mute, dar locuinţele pe care şi le putea permite din salariul pe care i-l dădea Strike erau încă şi mai inconfortabile decât se temuse ea, camerele individuale din case locuite în comun fiind cea mai bună variantă la care se putea aştepta.

Minunatele şi tradiţionalele case victoriene care o înconjurau, cu uşi de la intrare sclipitoare, plante agăţătoare luxuriante, jardiniere la geam şi ferestre cu cercevele viu colorate, vorbeau despre existenţa confortabilă şi prosperă la care aspirase Matthew în vremea în care Robin păruse dispusă să îmbrăţişeze o carieră mai lucrativă. Ea îi spusese mereu că nu-i păsa de bani, sau cel puţin nu la fel de mult ca lui, şi asta rămăsese valabil, dar Robin se gândi că ar fi fost straniu ca o fiinţă umană să zăbovească printre aceste case drăguţe şi liniştite şi să nu le compare: „cameră mică în casă complet vegană, telefonul mobil acceptat doar dacă e folosit în dormitor”, care se încadra la limită în posibilităţile ei financiare, cu, de exemplu, camera cât o cutie de pantofi din

Hackney în „casă prietenoasă şi respectuoasă, gata să TE PRIMEASCĂ LA BORDUL EI!”

Mobilul ei sună iar. Scoase telefonul din buzunarul hainei, aşteptându-se să fie Strike, şi simţi cum i se strânge stomacul: Brockbank. Inspiră adânc şi răspunse.

— Venetia Hall.

— Tu eşt’ avocata?

Robin nu ştia cum se aşteaptă el să vorbească ea. În mintea ei Brockbank căpătase o formă monstruoasă, un violator de copii, golanul cu maxilar pronunţat care se folosea de sticle sparte şi de ceea ce Strike considera a fi falsă amnezie. Avea o voce gravă, iar accentul lui, chiar dacă nu era deloc la fel de puternic precum cel al surorii lui gemene, aparţinea clar Barrow-ului.

— Da, spuse Robin. Sunteţi domnul Brockbank?

— Da, chiar-aşa.

Tăcerea lui avea un fel de a fi cumva ameninţător. Robin se grăbi să-i spună povestea ei fictivă despre despăgubirile pe care le-ar fi putut primi dacă el accepta să se întâlnească cu ea. După ce termină, el nu spuse nimic. Robin îşi păstră cumpătul, deoarece Venetia Hall avea atâta încredere de sine cât să nu se grăbească să umple o tăcere, dar pârâitul conexiunii lor proaste o descuraja.

— Şi de unde-ai aflat tu de mine, hm?

— Am descoperit însemnările din dosarul dumneavoastră în timp ce investigam…

— Ce investigaţ’?

Oare de ce avea ea o senzaţie de ameninţare atât de puternică? El nu avea cum să fie în preajma ei, dar cu toate acestea Robin cercetă împrejurimile. Strada însorită şi elegantă era pustie.

— Investigam traumatisme similare, fără legătură cu lupta, ale altor militari, spuse ea, dorindu-şi ca vocea ei să nu devină atât de ascuţită.

Altă tăcere. De după colţ, o maşină se apropie de ea.

La naiba, se gândi Robin cu disperare, dându-şi seama că şoferul era tatăl maniac pe care ar fi trebuit

să-l observe nevăzută. O privise direct în faţă, în timp ce ea se întorcea spre maşină. Robin îşi lăsă capul în jos şi se îndepărtă încet de şcoală.

— Păi şi ce tre' să fac atunci, hm? o întrebă Noel Brockbank la ureche.

— Am putea să ne întâlnim şi să discutăm despre cazul dumneavoastră? întrebă Robin.

Inima îi bătea atât de tare încât o durea pieptul.

— Păi parcă citiseşi căzu' meu, spuse el, iar lui Robin i se ridică părul de pe ceafă. Un dobitoc pe nume Cameron Strike m-a lăsat cu traumatism cerebral.

— Da, am văzut asta în dosarul dumneavoastră, spuse Robin fără suflare, dar e important să daţi o declaraţie ca să putem să…

— Să dau o declaraţ'e?

Urmă o pauză care dintr-odată păru periculoasă.

— Eş' sigură că nu eş' şingaliu?

Nordista Robin Ellacott înţelese; aproape sigur, londoneza Venetia Hall n-ar fi înţeles. „Şingaliu" era termenul cumbrian pentru poliţist.

— Nu sunt – poftim? spuse ea, străduindu-se să pară nedumerită, dar politicoasă.

Câine Turbat parcase în faţa casei soţiei de care se despărţise. Din clipă în clipă, băieţii lui aveau să iasă împreună cu bona, ca să meargă să se joace cu alţi copii. Dacă el îi acosta, Robin trebuia să fotografieze întâlnirea lor. Îşi ignora misiunea plătită: trebuia să fotografieze acţiunile lui Câine Turbat.

— Poliţistă, spuse Brockbank agresiv.

— Poliţistă? spuse ea, căutând în continuare acel ton amestecat de uimire şi amuzament. Bineînţeles că nu.

— Eş' sigură de asta, nu-i aşa?

Uşa de la intrare a casei soţiei lui Câine Turbat se deschisese. Robin văzu părul roşcat al bonei şi auzi cum se deschide o portieră. Se forţă să pară ofensată şi derutată.

— Da, bineînţeles că sunt sigură. Domnule Brockbank, dacă nu sunteţi interesat…

Mâna în care ţinea telefonul era uşor umedă. Apoi el o luă prin surprindere, spunând:

— Bine, o să vin la întâlnire.

— Excelent, spuse Robin în timp ce bona îi conducea pe cei doi băieţei spre trotuar. Unde locuiţi?

— În Shoreditch, spuse Brockbank.

Robin simţi cum o furnică tot corpul. Brockbank era în Londra.

— Şi unde v-ar fi mai convenabil să…?

— Ce e zgomotu' ăla?

Bona ţipa la Câine Turbat, care avansa spre ea şi băieţi. Unul din fiii lui începu să plângă în hohote.

— Ah, de fapt… e ziua în care trebuie să-l iau pe fiul meu de la şcoală, spuse Robin tare, peste ţipetele şi strigătele din fundal.

Din nou tăcere la celălalt capăt al firului. Cu siguranţă că pragmatica Venetia Hall ar fi întrerupt-o, dar Robin se simţea paralizată de ceea ce încerca să-şi spună că e doar o teamă iraţională.

Apoi Brockbank vorbi cu o voce mai ameninţătoare decât auzise Robin vreodată, cu atât mai mult cu cât intonă încet cuvintele, atât de aproape de receptor încât părea să-i respire în ureche.

— Te cunosc cumva, fetiţo?

Robin încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Convorbirea se întrerupse.

33

Then the door was open and the wind appeared…

{46}

Blue Öyster Cult, „(Don't Fear) The Reaper"

— Am feştelit-o cu Brockbank, spuse Robin. Îmi pare foarte rău, dar nu ştiu cum *am putut* s-o feştelesc! Plus că n-am îndrăznit să-l fotografiez pe Câine Turbat, pentru că eram prea aproape.

Era ora 9, vineri dimineaţa, şi Strike sosise, nu de la apartamentul de la etajul de deasupra, ci de pe stradă, îmbrăcat complet şi având iar la el rucsacul. Robin îl auzise fredonând în timp ce urca scările. Rămăsese peste noapte la Elin. Robin îl sunase cu o seară înainte ca să-i spună despre convorbirea cu Brockbank, dar Strike nu putuse să vorbească prea mult şi promisese că o s-o facă astăzi.

— Nu-ţi bate capul cu Câine Turbat, îl prindem noi altă dată, spuse Strike făcându-şi de lucru cu ceainicul. Şi te-ai descurcat foarte bine cu Brockbank. Ştim că e în Shoreditch, ştim că se gândeşte întruna la mine şi ştim că te-a bănuit c-ai putea fi de la poliţie. Asta oare din cauză că se joacă iar cu copii prin toată ţara sau din cauză că a hăcuit şi omorât de curând o adolescentă?

De când Brockbank îi şoptise acele ultime patru cuvinte la ureche, Robin se simţea puţin zguduită. Ea şi cu Matthew abia vorbiseră unul cu celălalt cu o seară în urmă şi, neavând niciun debuşeu pentru senzaţia subită de vulnerabilitate pe care nici ea nu o înţelegea complet, îşi pusese toată speranţa în faptul că se va întâlni cu Strike faţă în faţă şi va putea să discute cu el semnificaţia acelor patru cuvinte rău prevestitoare: *Te cunosc cumva, fetiţo?* Astăzi s-ar fi bucurat să-l vadă pe acel Strike serios şi prudent care luase trimiterea piciorului ca pe o ameninţare şi care o avertizase să stea în casă după căderea întunericului. Bărbatul care acum îşi făcea cafea plin

de voie bună, vorbind despre agresiune şi crimă împotriva copiilor pe un ton practic, nu îi aducea nicio alinare. El nu avea de unde să-şi dea seama ce ton avusese vocea lui Brockbank în timp ce îi intona la ureche.

— Mai ştim şi altceva despre Brockbank, spuse ea cu voce încordată. Ştim că locuieşte împreună cu o fetiţă.

— S-ar putea să nu locuiască cu ea. Nu ştim unde şi-a lăsat telefonul.

— Bine, atunci, spuse Robin, simţind cum se tensionează şi mai tare. Dacă vrei să fii pedant: ştim că e în strânsă legătură cu o fetiţă.

Robin se întoarse cu spatele, sub pretextul că se ocupă de corespondenţa pe care o luase de pe preş la sosire. Faptul că el sosise fredonând o irita. Probabil că noaptea pe care el o petrecuse cu Elin îi distrăsese în mod oportun atenţia, îi oferise recreere şi recuperare. Lui Robin i-ar fi plăcut foarte mult să ia o pauză de la zilele ei hipervigilente şi serile de tăcere glacială. Faptul că ştia că nu are o atitudine rezonabilă nu îi atenua cu nimic indignarea. Înşfăcă de pe birou trandafirii ofiliţi, ambalaţi în punga lor de plastic, şi îi împinse cu capul în jos în coşul de gunoi.

— N-avem ce să facem în privinţa asta, îi spuse Strike.

Pe Robin o străbătu un spasm de furie.

— Atunci n-o să-mi fac griji pentru fetiţă, se răsti ea.

Încercă să scoată o factură dintr-un plic, dar o rupse în două.

— Crezi că e singurul copil expus faţă de un agresor? Trebuie să fie sute ca ea, chiar acum, asta doar în Londra.

Robin, care se aşteptase cumva ca el să se domolească acum, când ea lăsase să se vadă cât de furioasă este, întoarse privirea. Strike se uita la ea cu ochii îngustaţi, fără niciun aer de înţelegere.

— N-ai decât să-ţi faci griji cât vrei, dar e energie pierdută. Nici tu, nici eu nu putem să facem nimic

pentru copilul ăla. Brockbank nu e pe nicio listă. Nu are nicio condamnare. Nu ştim nici măcar unde e sau cum o…

— O cheamă Zahara, spuse Robin.

Spre groaza ei, vocea i se transformă într-un schelălăit sugrumat, faţa i se coloră violent şi ochii începură să-i lăcrimeze. Se întoarse iar, dar nu suficient de repede.

— Hei, spuse Strike blând.

Dar Robin făcu un gest fluturat cu mâna, ca să-l facă să tacă. Refuza să cedeze; singurul lucru care o ţinea pe linia de plutire era capacitatea ei de a merge înainte, de a-şi face în continuare datoria.

— Mă simt bine, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Serios. Las-o baltă.

Nu putea să-i mărturisească acum cât de ameninţătoare i se păruse ultima replică a lui Brockbank. „Fetiţo”, aşa îi spusese. Ea *nu* era o fetiţă. Nu era distrusă sau infantilă – acum nu mai era aşa – dar Zahara, indiferent cine era ea…

Îl auzi pe Strike cum iese pe palier, iar peste o clipă în faţa privirii ei neclare apăru un cocoloş mare de hârtie igienică.

— Mulţumesc, spuse ea cu voce îngroşată.

Luă hârtia din mâna lui Strike şi îşi suflă nasul. Trecură mai multe minute, în care Robin îşi tamponă periodic ochii şi îşi suflă nasul, evitând să se uite la Strike, care, în mod pervers, rămânea în partea ei de birou, în loc să se ducă în a lui.

— *Ce e?* spuse Robin în sfârşit.

Simţea cum se înfurie iar, din cauza faptului că el stătea pur şi simplu acolo, privind-o.

— O să stai acolo toată dimineaţa? întrebă ea, încercând să pară supărată.

— Nu, spuse Strike, continuând să zâmbească larg. Voiam doar să-ţi arăt ceva.

Scotoci în rucsac şi scoase un prospect lucios.

— E al lui Elin, spuse el. S-a dus să-l vadă ieri. Se gândeşte să-şi cumpere un apartament acolo.

Orice dorinţă de a râde se evaporă. Oare de ce-şi imaginase Strike că asta o s-o înveselească pe

Robin, să afle că prietena lui se gândea să-şi cumpere un apartament ridicol de scump? Sau urma să anunţe (dispoziţia fragilă a lui Robin făcu implozie) că el şi Elin se mutau împreună? Robin văzu, ca un film pâlpâind rapid în faţa ei, cum apartamentul de la etajul de sus rămâne liber, Strike locuieşte în lux, iar ea într-o cutie de pantofi minusculă de la marginea Londrei, şoptind la mobil ca să n-o audă proprietăreasa ei vegană.

Strike puse prospectul pe birou, în faţa ei. Coperta înfăţişa un turn înalt şi modern, încununat de o faţadă stranie, ca un scut, în care erau plasate, ca nişte ochi, trei turbine eoliene. Legenda spunea: „Strata SE1, cea mai dezirabilă zonă rezidenţială din Londra”.

— Vezi? spuse Strike.

Aerul lui triumfător o irita pe Robin peste măsură, nu în ultimul rând din cauză că lui Strike nu părea deloc să-i stea în fire să se laude cu perspectiva unui lux de împrumut, dar înainte ca ea să apuce să răspundă, în uşa de sticlă din spatele lui se auzi un ciocănit.

— La naiba, spuse Strike sincer uluit când deschise uşa.

Shanker intră, trosnindu-şi degetele şi aducând cu el obişnuitul iz de fum de ţigară, canabis şi deodorant.

— Eram prin zonă, spuse el, imitându-l fără să-şi dea seama pe Wardle. Ţi l-am găsit, Bunsen.

Shanker se lăsă să cadă pe canapeaua din imitaţie de piele, cu picioarele răşchirate în faţa lui, şi scoase un pachet de Mayfair.

— L-ai găsit pe Whittaker? întrebă Strike, a cărui emoţie dominantă era aceea că Shanker se trezise atât de devreme.

— Mi-ai mai zis să caut pe careva? spuse Shanker trăgând adânc din ţigară şi savurând în mod evident efectul pe care îl crease. Pe Catford Broadway. Apartamentu’ de deasupra fast-foodului. Paraşuta stă cu el.

Strike întinse mâna şi i-o strânse pe a lui Shanker. În ciuda dintelui de aur şi a cicatricei care îi răsucea buza de sus, vizitatorul lor avea un zâmbet ciudat de băieţaş.

— Vrei o cafea? îl întrebă Strike.

— Da, sigur, spuse Shanker, care părea dispus să se scalde în triumful lui.

Apoi adăugă, către Robin:

— Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, zise ea cu un zâmbet încordat, reapucându-se de deschis corespondenţa.

— Una după alta, îi spuse Strike încet lui Robin, în timp ce ceainicul fierbea zgomotos şi Shanker fuma indiferent, verificându-şi mesajele de pe mobil. Toţi trei sunt în Londra. Whittaker în Catford, Brockbank în Shoreditch şi acum ştim că Laing e la Elephant and Castle – cel puţin era acum trei luni.

Robin îl aprobă înainte să se gândească la ce spusese el.

— De unde ştim că Laing e la Elephant and Castle?

Strike bătu cu degetul în broşura lucioasă pentru Strata de pe biroul ei.

— De ce credeai că îţi arăt asta?

Robin habar n-avea ce voia acesta să spună. Privi absent către broşură timp de câteva secunde, apoi înţelese semnificaţia. Liniile lungi şi zimţate ale ferestrelor întunecate de pe turnul rotund erau punctate cu panouri argintii: Era fundalul care se vedea în spatele lui Laing, în timp ce stătea pe balconul lui de beton.

— Ah, spuse ea slab.

Strike nu se muta cu Elin. Robin nu ştia de ce roşeşte iar. Emoţiile ei păreau complet scăpate de sub control. Ce Dumnezeu avea? Se întoarse pe scaunul rotativ, ca să se concentreze iar asupra corespondenţei, ascunzându-şi chipul de ambii bărbaţi.

— Nu ştiu dacă am suficient mălai ca să te plătesc, Shanker, spuse Strike uitându-se în portofel.

Te conduc până la un bancomat.

— E-n regulă, Bunsen, spuse Shanker aplecându-se spre coşul de gunoi al lui Robin ca să scuture scrumul care atârna de ţigara lui. Dacă-ţi trebe ajutor cu Whittaker, ştii unde mă găseşti.

— Da, mersi. Dar cred că mă descurc.

Robin întinse mâna după ultimul plic din teancul cu corespondenţa, care părea ţeapăn şi avea într-un colţ o grosime suplimentară, ca şi cum ar fi conţinut o carte poştală cu un suvenir. Tocmai când voia să-l deschidă, Robin observă că îi fusese trimis ei, nu lui Strike. Se opri, nesigură, privind spre plic. Numele ei şi adresa agenţiei erau imprimate. Timbrul era din centrul Londrei, iar scrisoarea fusese trimisă în ziua anterioară.

Vocile lui Strike şi Shanker urcau şi coborau, dar ea n-ar fi ştiut să spună ce vorbeau ei.

Nu e nimic, îşi spuse ea. *Eşti suprasolicitată. Nu are cum să se întâmple iar.*

Îşi înghiţi nodul din gât, deschise plicul şi scoase cu grijă cartea poştală.

Imaginea îl înfăţişa pe Jack Vettriano în timp ce picta o blondă care stătea în profil pe un fotoliu învelit cu o apărătoare de praf. Blonda ţinea în mână o ceaşcă de ceai şi avea ciorapi negri eleganţi. Picioarele cu pantofi cu toc-cui erau încrucişate şi urcate pe un taburet. De partea din faţă a cărţii poştale nu era prins nimic. Obiectul pe care ea îl simţise prin cartea poştală era prins înăuntrul ei.

Strike şi Shanker vorbeau în continuare. La nările lui Robin ajunse un iz de descompunere, prin mirosul de deodorant al lui Shanker.

— O, Doamne, spuse ea încet, dar niciunul dintre bărbaţi nu o auzi.

Robin întoarse cartea poştală cu Vettriano. În colţul ei interior era lipit cu bandă scotch un deget de la picior descompus. Se vedeau, imprimate cu grijă, cuvintele:

SHE'S AS BEATIFUL AS A FOOT.[47]

Robin lăsă cartea poştală să cadă pe birou şi se ridică. Se întoarse, ca în reluare, spre Strike. El îşi

plimbă privirea de la faţa ei chinuită la obiectul obscen de pe birou.

— Du-te de lângă el.

Robin se supuse, dezgustată şi tremurând, dorindu-şi ca Shanker să nu fi fost acolo.

— Ce? spunea Shanker întruna. Ce? Ce e? Ce?

— Cineva mi-a trimis un deget tăiat, spuse Robin cu o voce reţinută care nu era a ei.

— Nu pot să cred, spuse Shanker, apropiindu-se cu interes lacom.

Strike îl împiedică fizic pe Shanker să ia cartea poştală care zăcea acolo unde căzuse din mâna lui Robin. Strike recunoscu expresia *She's as Beatiful as a Foot.* Era titlul altui cântec Blue Öyster Cult.

— Îl sun pe Wardle, spuse el.

Dar în loc să scoată mobilul mâzgăli patru cifre pe un bileţel şi extrase din portofel cardul lui de credit.

— Robin, du-te şi scoate restul de bani pentru Shanker, apoi întoarce-te aici.

Apoi, când cei doi ajunseră la uşa de sticlă, Strike adăugă tăios:

— Dar, Shanker, o conduci înapoi, bine? Însoţeşte-o înapoi la birou.

— Nicio problemă, Bunsen.

Ca de obicei, Shanker era energizat de stranietate, de acţiune, de mirosul pericolului.

34

The lies don’t count, the wispers do.[48]

Blue Öyster Cult, „The Vigil”

În seara aceea, Strike stătu singur la masa lui din bucătărie. Scaunul era inconfortabil, iar genunchiul piciorului amputat durea după cele câteva ore petrecute pe urmele lui Câine Turbat, care astăzi își luase liber de la lucru ca să îl urmărească pe fiul lui mai mic, în excursia lui la Muzeul de Istorie Naturală. Bărbatul avea compania lui, altfel cu siguranţă ar fi fost dat afară, deoarece își petrecea programul de lucru intimidându-și copiii. Însă Blonda rămăsese nesupravegheată și nefotografiată. Când aflase că în seara aceea venea în vizită mama lui Robin, Strike insistase ca Robin să-și ia trei zile liber, respingându-i toate obiecţiile, conducând-o la metrou și insistând ca ea să-i trimită un SMS când ajungea acasă în siguranţă.

Strike tânjea după somn, dar se simţea prea epuizat ca să se ridice și să se ducă în pat. A doua comunicare din partea criminalului îl tulburase mai mult decât fusese dispus să recunoască faţă de partenera lui. Oricât de îngrozitoare fusese sosirea piciorului, Strike recunoștea acum că întreţinuse un rest de speranţă că adresarea pachetului către Robin fusese un artificiu urât, însă doar un gând secundar. A doua comunicare către ea, cu toată aluzia piezișă pentru Strike (*She’s as Beatiful as a Foot),* îi spusese cu certitudine că acest bărbat, oricine ar fi fost el, pusese ochii pe Robin. Până și numele tabloului de pe faţa cărţii poștale pe care îl alesese acesta – imaginea blondei solitare cu picioare lungi – era ameninţător: „Gândindu-mă la tine.”

Nemișcat, Strike simţi că în el încolţește o furie care îi alunga oboseala. Își aminti faţa albă a lui Robin și își dădu seama că asistase la moartea slabei ei speranţe că trimiterea piciorului nu fusese actul

aleator al unui nebun. Chiar şi aşa, Robin combătuse vehement ideea de a-şi lua liber, arătând că singurele lor lucrări plătite se suprapuneau frecvent: Strike nu avea să le poată acoperi cum trebuie pe amândouă de unul singur şi, în consecinţă, avea să se vadă obligat să aleagă în fiecare zi dacă s-o urmărească pe Blondă sau pe Câine Turbat. Strike rămăsese inflexibil: ea trebuia să revină la lucru doar după ce mama ei se întorcea în Yorkshire.

Persecutorul lor reuşise acum să reducă activitatea lui Strike la doi clienţi. Strike tocmai suportase o a doua descindere a poliţiei în biroul lui şi era îngrijorat că presa avea să prindă de veste despre ce se întâmplase, chiar dacă Wardle promisese să nu transmită informaţii despre cartea poştală şi degetul de la picior. Wardle fusese de acord cu Strike că unul dintre obiectivele ucigaşului era de a atrage atenţia presei şi a poliţiei asupra detectivului şi că a alerta media ar fi însemnat să facă jocul acestuia.

Mobilul lui sună tare în bucătăria mică. Strike se uită la ceas şi văzu că era 10 şi douăzeci. Luă mobilul, abia percepând numele lui Wardle în timp ce îl ducea la ureche, deoarece mintea lui fusese concentrată asupra lui Robin.

— Veşti bune, îi spuse Wardle. Mă rog, oarecum. Nu a ucis încă o femeie. Degetul e al lui Kelsey. De la celălalt picior. Cine nu risipeşte nu duce lipsă, nu?

Strike, care nu avea chef de glume, îi dădu un răspuns abrupt. După ce Wardle închise, continuă să stea la masa din bucătărie, căzut pe gânduri, în timp ce traficul mugea dedesubt, pe Charing Cross Road. Abia amintirea faptului că a doua zi dimineaţă trebuia să se ducă în Finchley, pentru a se întâlni cu sora lui Kelsey, îl motivă în sfârşit să înceapă obişnuitul proces greoi de a se ocupa de proteză înainte de culcare.

Graţie deprinderilor peripatetice ale mamei lui, Strike deţinea o cunoaştere amplă şi detaliată a Londrei, dar care avea unele lacune, iar Finchley era una dintre ele. Tot ce ştia despre acea zonă era că

fusese circumscripţia lui Margaret Thatcher în anii ’80, în timp ce el, Leda şi Lucy se mutau dintr-un squat în altul, în zone precum Whitechapel şi Brixton. Finchley ar fi fost prea departe de centru ca să se potrivească unei familii care se baza integral pe transportul public şi mâncarea la pachet, prea scump pentru o femeie care rămânea adesea fără monede pentru contorul electric: genul de zonă, cum ar fi putut să spună cândva Lucy cu alean, în care locuiesc familiile adevărate. Când se căsătorise cu un controlor financiar şi produsese trei fii impecabil de realizaţi, Lucy îşi împlinise dorinţa din copilărie faţă de curăţenie, ordine şi siguranţă.

Strike luă metroul spre West Finchley şi suportă o lungă deplasare până pe Summers Lane, în loc să ia taxiul, deoarece situaţia lui financiară era foarte proastă. Străbătu una după alta mai multe străzi de case individuale liniştite, transpirând uşor din cauza vremii frumoase şi blestemând zona pentru liniştea ei înverzită şi lipsa de repere. În cele din urmă, la jumătate de oră după ce plecase din staţie, găsi casa lui Kelsey Platt, mai mică decât multe dintre vecinele ei, cu exteriorul zugrăvit în alb şi poartă de fier forjat.

Sună la uşă şi auzi imediat voci prin geamul mat precum cel de la biroul lui.

— Cre’ că e detectivul, scumpo, spuse o voce cu accent nord-estic.

— Deschide tu! zise o voce ascuţită de femeie.

O siluetă mare şi roşie apăru în spatele geamului şi uşa se deschise spre un hol mascat în mare parte de un bărbat solid şi desculţ, într-un halat de baie purpuriu. Era chel, dar, dacă ar fi avut o expresie voioasă, barba lui stufoasă şi grizonantă, împreună cu halatul purpuriu ar fi lăsat impresia de Moş Crăciun. Însă bărbatul îşi ştergea frenetic faţa cu mâneca halatului de casă. Ochii din spatele ochelarilor erau umflaţi şi reduşi la nişte fante înguste, iar obrajii roşii străluceau de lacrimi.

— Scuze, spuse el ursuz, dându-se la o parte ca să-l lase pe Strike să intre.

Apoi adăugă, ca să-şi explice ţinuta:
— Lucrez noaptea.
Strike trecu pe lângă el. Bărbatul mirosea puternic a Old Spice şi camfor. Două femei de vârstă mijlocie stăteau strâns îmbrăţişate la picioarele scării, una blondă şi cealaltă brunetă, amândouă plângând. Când Strike se uită la ele, se desprinseră, ştergându-şi feţele.
— Scuze, icni femeia brunetă. Sheryl e vecina noastră. A fost în Magaluf, abia acum a a-auzit de Kelsey.
— Scuze, spuse şi Sheryl cu ochii roşii. Acum vă las să vă vedeţi de treabă, Hazel. Orice aveţi nevoie. Orice, Ray… orice.
Sheryl se strecură pe lângă Strike – „scuze" – şi îl îmbrăţişă pe Ray. Se legănară puţin împreună, amândoi fiind masivi, cu burţile lipite una de alta şi braţele întinse în jurul gâtului celuilalt. Ray începu iar să suspine, cu faţa lipită de umărul ei lat.
— Veniţi pe aici, sughiţă Hazel tamponându-şi ochii, în timp ce îl conducea în sufragerie.
Avea aspectul unei ţărănci din Bruegel, cu obraji rotunzi, bărbie proeminentă şi nas lat. Sprâncenele groase şi stufoase ca nişte omizi-urs atârnau deasupra ochilor ei umflaţi. Hazel spuse, icnind:
— Aşa a fost toată săptămâna. Oamenii auzeau şi veneau pe la noi şi… scuze.
Într-un interval de două minute, lui Strike i se ceruseră scuze de şase ori. În alte culturi oamenilor le-ar fi fost ruşine că manifestă prea puţină suferinţă; aici, în liniştitul Finchley, le era ruşine că el e martorul acesteia.
— Nimeni nu ştie ce să spună, şopti Hazel, ştergându-şi lacrimile în timp ce îi făcea un gest către canapea. Nu e ca şi cum ar fi fost lovită de o maşină ori s-ar fi îmbolnăvit. Nu ştie nimeni ce spui când cineva a fost…
— Îmi pare rău, spuse şi Strike la rândul lui. Îmi dau seama că e o perioadă groaznică pentru voi.
Sufrageria era imaculată şi cumva neprimitoare, poate din cauza coloritului rece. Era un apartament

de trei camere cu tapiţerii în dungi gri şi argintii, tapet alb cu linii înguste gri, perne sprijinite în colţuri şi ornamente perfect simetrice pe şemineu. Ecranul neprăfuit al televizorului sclipea în lumina reflectată de la fereastră.

Conturul neclar al lui Sheryl trecu în ritm alert de cealaltă parte a perdelelor de dantelă, ştergându-se la ochi. Ray trecu desculţ prin faţa uşii sufrageriei şi cu umerii aplecaţi, tamponându-se sub ochelari cu capătul cordonului de la halatul de casă. Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Strike, Hazel explică:

— Ray şi-a rupt spatele în timp ce încerca să scoată o familie dintr-o pensiune care luase foc. Peretele a cedat şi scara lui s-a prăbuşit. Trei etaje.

— Dumnezeule, spuse Strike.

Buzele şi mâinile lui Hazel tremurau. Strike îşi aminti ce spusese Wardle: că poliţia o tratase neglijent pe Hazel. În această stare de şoc, probabil că suspiciunea sau interogarea dură a lui Ray li se păruse o cruzime de neiertat, o exacerbare intolerabilă a îngrozitorului lor chin. Strike ştia multe despre intruziunea brutală a oficialităţilor în suferinţa privată. Se aflase de ambele părţi ale gardului.

— Vrea cineva ceai? strigă Ray răguşit, din ceea ce Strike bănuia că e bucătăria.

— Du-te la culcare! îi strigă Hazel, strângând un ghemotoc de şerveţele ude. Pot să le fac eu! Du-te la culcare!

— Eşti sigură?

— Du-te la culcare, te trezesc eu la 3!

Hazel îşi şterse întreaga faţă cu un şerveţel nou, ca şi cum ar fi fost un prosop.

— El nu e genul care să stea pe ajutor social, dar nimeni nu vrea să-i dea o slujbă ca lumea, îi spuse ea încet lui Strike, în timp ce Ray trecea înapoi prin faţa uşii, trăgându-şi nasul. Cu spatele lui, vârsta lui şi plămânii care nu sunt în cea mai bună stare. Bani în mână… muncă în ture…

Vocea ei se stinse, în timp ce gura îi tremura. Pentru prima oară, îl privi pe Strike direct în ochi.

— Nu ştiu de fapt de ce v-am rugat să veniţi, îi mărturisi ea. Totul e confuz în capul meu. Mi s-a spus că ea v-a scris, dar dumneavoastră nu i-aţi răspuns şi apoi aţi primit… aţi primit…

— Trebuie să fi fost un şoc groaznic pentru dumneavoastră, spuse Strike, dându-şi seama foarte bine că orice ar fi spus era prea puţin.

— A fost, spuse Hazel febril, groaznic. Teribil. Noi nu ştiam nimic, absolut nimic. Am crezut că e în stagiu cu facultatea. Când a venit poliţia la uşă… ea a spus că se duce cu facultatea şi eu am crezut-o, nu ştiu ce stagiu de la şcoală. Părea în ordine… nu m-am gândit niciodată… dar ea era foarte mincinoasă. Minţea tot timpul. A stat cu mine trei ani şi tot n-am… vreau să zic, n-am putut s-o opresc.

— Despre ce minţea? întrebă Strike.

— Orice, spuse Hazel cu un gest puţin violent. Dacă era marţi, zicea că e miercuri. Uneori minciuna nici nu avea vreun rost. Nu ştiu de ce. Nu ştiu.

— De ce locuia cu dumneavoastră? întrebă Strike.

— Kelsey e… era sora mea vitregă. Aceeaşi mamă. L-am pierdut pe tata când eu aveam 20 de ani. Mama s-a căsătorit cu un tip de la muncă şi a născut-o pe Kelsey. Între noi erau 24 de ani diferenţă – eu plecasem de acasă – pentru ea eram mai mult ca o mătuşă decât ca o soră. Apoi mama şi cu Malcolm au avut un accident de maşină în Spania, acum trei ani. Un şofer beat. Malcolm a murit pe loc, mama a stat în comă patru zile şi apoi a murit şi ea. Nu avem alte rude, aşa că am luat-o pe Kelsey la mine.

Curăţenia extremă a mediului ambiant, pernele aşezate pe colţ, suprafeţele curate şi bine lustruite îl făcură pe Strike să se întrebe cum s-ar fi integrat aici o adolescentă.

— Eu şi cu Kelsey nu ne-am înţeles, spuse Hazel, părând din nou să citească gândurile lui Strike.

În timp ce arăta spre etaj, unde Ray se dusese să se culce, lacrimile ei începură iar să curgă.

— El era mult mai răbdător cu toate toanele şi supărările ei. Are un fiu adult care lucrează în străinătate. Se pricepe mai bine la copii decât mine.

Apoi Hazel continuă cu o izbucnire subită de furie:

— Apoi vine poliţia şi într-un mod extrem de brutal ne spune că ea a fost… încep să-l interogheze pe Ray de parcă el ar fi… de parcă el ar putea să facă asta *vreodată,* într-un milion de *ani*... eu i-am spus, e un coşmar. Vezi la ştiri, nu-i aşa, oameni care îşi cheamă copiii să se întoarcă acasă… oameni judecaţi pentru lucruri pe care nu le-au făcut… nu te gândeşti niciodată… nu te gândeşti niciodată… dar noi nici n-am ştiut că ea a dispărut. Am fi căutat-o. Nici n-am ştiut. Poliţia i-a pus întrebări lui Ray… unde era şi nu mai ştiu ce…

— Mi-au spus că el nu a avut nimic de-a face cu asta, spuse Strike.

— Da, poliţiştii cred asta *acum,* spuse Hazel printre lacrimi de furie, după ce trei oameni le-au spus că a fost cu ei în fiecare clipă, într-un weekend cu băieţii şi le-au arătat şi poze, ca să le dovedească…

Lui Hazel nu i s-ar fi părut deloc rezonabil ca bărbatul care locuia cu Kelsey să fie interogat în legătură cu moartea ei. Strike, care auzise mărturiile lui Brittany Brockbank, Rhona Laing şi multe altele asemenea lor, ştia că cei mai mulţi violatori şi ucigaşi de femei nu erau necunoscuţi mascaţi care ieşeau din spaţiul întunecat de sub scări. Erau chiar tatăl, soţul, prietenul mamei sau al surorii…

Hazel îşi şterse lacrimile imediat ce acestea începură să-i cadă pe obrajii rotunzi, apoi întrebă brusc:

— Dar ce-aţi făcut cu scrisorile ei prosteşti?

— Asistenta mea le-a pus într-un sertar pe care îl avem pentru corespondenţa neobişnuită, spuse Strike.

— Poliţia a spus că nu i-aţi răspuns. Ei spun că erau falsificate, scrisorile pe care le-au găsit.

— Exact, spuse Strike.

— Deci cine le-a trimis ştia că ea e interesată de dumneavoastră.

— Da, spuse Strike.

Hazel îşi suflă nasul energic, apoi întrebă:

— Atunci vreţi un ceai?

Strike acceptă doar pentru că se gândea că ea vrea să aibă şansa de a se aduna puţin. După ce ea ieşi din cameră, începu să se uite în jur făţiş. Singura fotografie se afla pe un mic set de măsuţe din colţul de lângă el. Ea înfăţişa o femeie radioasă de 60 şi ceva de ani, cu pălărie de paie. Strike presupuse că era mama lui Hazel şi Kelsey. O dungă puţin mai întunecată de pe suprafaţa mesei, de lângă fotografie, sugera că acolo mai fusese una, care împiedicase soarele să decoloreze mica fâşie de pe lemnul ieftin. Strike bănui că aceasta fusese fotografia din şcoală a lui Kelsey, fotografia pe care o publicaseră toate ziarele.

Hazel se întoarse cu o tavă cu căni de ceai şi o farfurie cu biscuiţi. După ce ea aşeză cu grijă ceaiul lui pe un suport de lângă fotografia mamei ei, Strike spuse:

— Am auzit că Kelsey avea un iubit.

— Prostii, replică Hazel, lăsându-se pe spate în fotoliu. Alte minciuni.

— Ce vă face să…?

— Zicea că îl cheamă Niall. Niall. *Zău aşa.*

Din ochii ei se prelinseră iar lacrimi. Strike nu reuşea să înţeleagă de ce iubitul lui Kelsey nu putea să se numească Niall, iar nedumerirea lui era vizibilă.

— De la Direcţia Unu, spuse Hazel pe deasupra şerveţelului.

— Scuze, spuse Strike, complet debusolat. Nu…

— Trupa. E o trupă care a ieşit a treia la *X Factor*. Ea e obsedată – era obsedată –, iar Niall era preferatul ei. Aşa că, atunci când ea zice că a cunoscut un băiat de 18 ani pe nume Niall, care are

motocicletă, păi, ce altceva am fi putut noi să credem?

— Ah. Înţeleg.

— Ea zicea că l-a cunoscut la psihoterapie. Ea mergea la psihoterapie, înţelegeţi. Pretindea că l-a cunoscut pe Niall în sala de aşteptare, că el se afla acolo pentru că mama şi tatăl lui muriseră, ca şi ai ei. *Noi* nu l-am văzut niciodată. Eu i-am spus lui Ray „Iar începe, iar minte”, şi Ray mi-a zis „Las-o aşa, dacă ea e fericită”, dar mie nu-mi plăcea că ea minte.

Hazel avea o privire fanatică.

— Ea minţea *tot* timpul, a venit acasă cu un ghips la încheietură, a zis că e o tăietură şi s-a dovedit că era un tatuaj cu Direcţia Unu. Şi uite că a zis că pleacă într-un stagiu cu facultatea, uite şi asta… minţea întruna şi uite unde a ajuns!

Hazel făcu un efort enorm şi vizibil ca să controleze o nouă izbucnire a lacrimilor, strângând din buzele ei tremurătoare şi apăsând cu putere şerveţelele pe ochi. Inspiră adânc şi spuse:

— Ray are o teorie. A vrut să le-o spună poliţiştilor, dar *lor* nu le-a păsat, îi interesa mai mult unde fusese *el* când ea era… dar Ray are un prieten pe nume Ritchie care se ocupă puţin cu grădinăritul, înţelegeţi, şi Kelsey l-a cunoscut pe Ritchie…

Hazel expuse teoria, cu o cantitate enormă de repetiţii şi detalii irelevante. Strike, care era foarte deprins cu stilul dezlânat al martorilor nepregătiţi, o asculta atent şi politicos.

Hazel scoase din sertarul unei comode o fotografie care îndeplini un dublu rol, îi dovedi lui Strike pe de o parte că, atunci când Kelsey era ucisă, Ray fusese cu trei prieteni de-ai lui într-un weekend cu băieţii, în Shoreham-by-Sea, şi de asemenea îi dezvălui rănile tânărului Ritchie. Ritchie şi Ray stăteau pe prundişul de lângă un petic de scaieţi de mare, zâmbind larg, cu beri în mână, şi mijindu-şi ochii în soare. Transpiraţia sclipea pe ţeasta cheală a lui Ray şi ilumina faţa umflată a tânărului Ritchie,

cu copcile şi vânătăile ei. Ritchie avea piciorul băgat într-o gheată ortopedică.

— … şi, înţelegeţi, Ritchie a trecut pe aici imediat după accidentul lui, şi Ray crede că asta i-a dat ideea lui Kelsey. El crede că ea plănuia să-şi facă ceva la picior şi apoi să pretindă că a avut un accident auto.

— Ritchie nu avea cum să fie iubitul ei, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Ritchie! El e puţin mai nătâng. Ne-ar fi spus. Oricum, ea abia îl ştia. Totul era o plăsmuire. Eu cred că Ray are dreptate. Kelsey plănuia să-şi facă iar ceva la picior şi să pretindă că era de la motocicleta vreunui băiat.

Ar fi fost o teorie excelentă, se gândi Strike, dacă Kelsey ar fi zăcut în spital, pretinzând că suferise un accident de motocicletă şi refuzând să dea alte detalii sub pretextul că protejează un iubit fictiv. Era de acord cu Ray că ăsta era exact tipul de plan pe care l-ar fi putut născoci o adolescentă de 16 ani, combinând în proporţii periculoase megalomania şi obtuzitatea. Însă ideea era discutabilă. Indiferent dacă Kelsey plănuise cândva sau nu un fals accident de motocicletă, probele arătau că ea abandonase acest plan, preferând să-i ceară lui Strike instrucţiuni pentru îndepărtarea piciorului.

Pe de altă parte, era prima oară când cineva făcea vreo legătură între Kelsey şi un motociclist, iar Strike era interesat de convingerea absolută a lui Hazel că orice iubit trebuia să fie fictiv.

— Păi, în anul ei abia dacă erau băieţi, spuse Hazel, şi unde altundeva ar fi putut să-l cunoască? *Niall.* Kelsey n-a avut niciodată iubit la şcoală sau altcumva. Se ducea la psiholog şi uneori se ducea la biserica de pe strada noastră, e o asociaţie de tineri, dar *acolo* nu există niciun Niall cu motocicletă. Poliţia a verificat, i-a întrebat pe prietenii ei dacă ştiau ceva. Darrell, liderul grupului, a fost foarte tulburat. Ray l-a văzut în dimineaţa asta, în timp ce mergea spre casă. Zice că Darrell a izbucnit în lacrimi când l-a zărit de pe celălalt trotuar.

Strike ar fi vrut să-şi ia notiţe, dar ştia că asta ar fi modificat atmosfera de încredere pe care voia s-o încurajeze.

— Cine e Darrell?

— Darrell n-a avut nimic de-a face cu asta. E un voluntar tânăr de la biserică.

Apoi Hazel continuă, fără nicio legătură:

— E din Bradford, şi Ray e sigur homosexual.

— Kelsey vorbea acasă despre…

Strike ezită, neştiind ce termen să folosească.

— Despre problema ei cu piciorul?

— Cu mine nu, spuse Hazel categoric. Eu nu acceptam, nu voiam să aud asta, uram asta. Mi-a spus când avea 14 ani şi eu i-am spus exact ce credeam. Dorinţa de a atrage atenţia, asta era tot.

— Avea pe picior o cicatrice veche. Cum a…?

— A făcut asta imediat după ce a murit mama. De parcă eu n-aş fi avut suficiente griji. Şi-a legat piciorul cu sârmă, a încercat să întrerupă circulaţia.

Lui Strike i se părea că expresia lui Hazel lăsa să se vadă o combinaţie de repulsie şi furie.

— Era în maşină, în spate, atunci când mama şi Malcolm au murit. A trebuit să găsesc un psiholog, asta doar pentru ea. El credea că ce şi-a făcut ea la picior era un strigăt după ajutor sau aşa ceva. Suferinţă. Vinovăţia supravieţuitorului, nu-mi mai amintesc. Dar ea a zis că nu, că voise ca piciorul să dispară o vreme… Nu ştiu.

Hazel scutură energic din cap.

— A mai vorbit cu cineva despre asta? Cu Ray?

— Da, puţin. Adică, el ştia cum e ea. Când ne-am cuplat noi, când ne-am mutat împreună, ea i-a spus nişte minciuni chiar gogonate – că tatăl ei e spion, asta era una dintre ele, şi că de asta maşina lor a avut accident, şi nu mai ştiu ce. Deci el ştia cum e Kelsey, dar nu se enerva pe ea. Pur şi simplu schimba subiectul, vorbea cu ea despre şcoală şi asta…

Faţa lui Hazel devenise de un roşu-închis neplăcut.

— Să vă spun eu ce voia Kelsey, izbucni ea. Să fie în scaun cu rotile – să fie plimbată ca un copil, să fie răsfăţată şi să fie în centrul atenţiei. Doar despre asta era vorba. I-am găsit un jurnal, cam cu un an în urmă. Ce putea să scrie, ce-i plăcea să-şi imagineze, ce fantezii avea. Groaznic!

— Cum ar fi? întrebă Strike.

— Cum ar fi să-i taie cineva piciorul şi să stea în scaun cu rotile, să fie împinsă până la marginea scenei şi să se uite la Direcţia Unu, ei să vină la ea şi să facă mare caz de ea că are handicap, spuse Hazel dintr-o răsuflare. Imaginaţi-vă aşa ceva. E dezgustător. Există oameni care au cu adevărat handicap şi care nu şi-au dorit niciodată asta. Eu sunt asistentă. Ştiu asta. I-am văzut.

Hazel aruncă o privire spre gambele lui Strike.

— Mă rog, nu trebuie să vă spun *dumneavoastră.*

Apoi întrebă brusc şi de-a dreptul.

— N-aţi făcut asta, nu-i aşa? *Nu* aţi… *nu* v-aţi tăiat… n-aţi făcut asta… singur?

Strike se întrebă dacă de asta dorise să se întâlnească cu el. Oare voise ea, într-un mod confuz şi subconştient, în timp ce încerca să-şi găsească repere în oceanul pe care se trezise plutind dintr-odată în derivă, să demonstreze ideea – chiar dacă sora ei nu mai era şi nu putea fi înţeleasă – că oamenii nu *fac* asta, cel puţin nu în lumea reală în care pernele stau frumos într-un colţ şi handicapul apare doar din nenoroc, din cauza zidurilor care se prăbuşesc şi a exploziilor de la marginea drumului?

— Nu, spuse el. A fost o explozie.

— Da, bineînţeles! spuse ea pe un ton de triumf violent. Eu aş fi putut să-i spun… aş fi putut să-i spun dacă ea… dacă m-ar fi întrebat, dar ea susţinea că i se pare că piciorul ei n-ar trebui să fie acolo. Ca şi cum ar fi fost ceva greşit că îl are, şi el trebuia să dispară – ca o tumoare sau aşa ceva. Eu nu ascultam. Erau doar prostii. Ray spune că a încercat să-i bage minţile în cap. I-a spus că nu-şi dă seama ce vrea, că nu i-ar plăcea să stea în spital aşa cum a stat el după ce şi-a rupt spatele, întins luni de zile în

ghips, cu escoriaţii şi infecţii, şi toate celelalte. Dar el nu se înfuria cu ea. Îi zicea vino să mă ajuţi în grădină sau ceva, ca să-i abată atenţia. Poliţia ne-a zis că Kelsey discuta pe internet cu oameni ca ea. Noi n-am ştiut nimic. Adică, avea 16 ani, nu poţi să le cauţi în laptop, nu-i aşa? Nu că aş şti ce să caut.

— V-a vorbit vreodată despre mine? întrebă Strike.

— Ne-a întrebat asta poliţia. Nu. Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată de dumneavoastră, şi nici Ray. Adică, nu vă supăraţi – îmi amintesc de procesul Lula Landry, dar nu mi-aş fi amintit numele dumneavoastră de acolo şi nu v-aş fi recunoscut. Dacă v-ar fi pomenit, mi-aş aminti. E un nume ciudat – nu vă supăraţi.

— Dar prietenii? Ieşea des în oraş?

— Abia dacă avea prieteni. Nu era tipul popular. Îi minţea şi pe toţi copiii de la şcoală şi nimănui nu-i place asta, nu-i aşa? O tiranizau din cauza asta. Li se părea că ea e ciudată. Abia dacă ieşea în oraş. Când se întâlnea cu acest presupus *Niall,* nu ştiu.

Furia ei nu-l surprindea pe Strike. Kelsey fusese o completare neaşteptată în casa ei imaculată. Acum, pentru tot restul vieţii, Hazel avea să-şi poarte vinovăţia şi suferinţa, groaza şi regretul, nu în ultimul rând pentru că viaţa surorii ei fusese curmată înainte ca ea să se poată debarasa de ciudăţeniile care le îndepărtaseră una de alta.

— Aş putea să folosesc toaleta? întrebă Strike.

Hazel dădu din cap, tamponându-şi ochii.

— Drept înainte, în capul scărilor.

Strike îşi goli vezica în timp ce citea o diplomă înrămată pentru „comportament curajos şi meritoriu”, acordată pompierului Ray Williams şi atârnată deasupra rezervorului de apă. Era aproape convins că Hazel o atârnase acolo, nu Ray. Altfel, baia prezenta prea puţin interes. Aceeaşi atenţie meticuloasă faţă de curăţenie şi ordine manifestată în sufragerie se prelungea până la interiorul dulăpiorului din baie, din care Strike află că Hazel încă mai menstrua, că achiziţionau pastă de dinţi

angro şi că unul sau amândoi dintre ei avea hemoroizi.

Ieşi din baie cât mai tăcut posibil. Din spatele unei uşi închise venea un huruit slab, care arăta că Ray doarme. Strike făcu doi paşi hotărâţi la dreapta şi se trezi în camera minusculă a lui Kelsey.

Totul se asorta şi avea aceeaşi nuanţă de lila: pereţii, plapuma, abajurul şi perdelele. Strike se gândi că ar fi putut ghici că ordinea fusese impusă cu forţa haosului de aici, chiar dacă nu ar fi văzut restul casei.

O tablă de plută avea funcţia ca pe pereţi să nu existe urme dizgraţioase de ace. Kelsey tapetase pluta cu fotografii cu cinci băieţi drăguţi despre care Strike presupuse că erau Direcţia Unu. Capetele şi picioarele lor depăşeau marginile tablei. Un băiat blond apărea mai des. În afara pozelor cu Direcţia Unu, Kelsey mai decupase căţeluşi, majoritatea shih-tzu, cuvinte şi acronime aleatoare: OCUPARE, FOMO şi NEMAIPOLONIC şi multe nume NIALL, adesea prinse pe câte o inimă. Colajul aleator şi neglijent vorbea despre o atitudine complet discordantă cu meticulozitatea cu care fusese întinsă plapuma pe pat şi cu amplasarea riguroasă a covorului pătrat lila.

În corpul de bibliotecă îngust se afla la loc de cinste ceea ce părea a fi o nouă carte *Direcţia Unu: Mereu tineri – povestea noastră oficială de la X Factor.* Pe rafturi se afla seria *Amurg,* o cutie de bijuterii, o harababură de mici nimicuri pe care nici măcar Hazel nu reuşise să le facă să pară simetrice, o tavă de plastic cu machiaj ieftin şi câteva jucării de pluş.

Bizuindu-se pe faptul că Hazel era suficient de greoaie ca să facă suficient zgomot dacă urca la etaj, Strike deschise rapid sertarele. Bineînţeles, poliţia trebuia să fi luat tot ceea ce era de interes: laptopul, orice colţ mâzgălit de hârtie, orice număr de telefon sau nume notat, orice jurnal, dacă Kelsey mai continuase să ţină jurnal după cel în care îşi vârâse nasul Hazel. Rămânea un amestec de bunuri: o cutie

cu hârtie de scris precum cea pe care îi scrisese lui, un Nintendo DS vechi, un pachet de unghii false, o cutie mică cu păpuşi de dormit guatemaleze şi, în sertarul cel mai de jos al noptierei, într-un penar miţos, mai multe folii de staniol rigid cu pastile. Scoase una: erau capsule ovale, galben muştar, pe care scria Accutane. Luă o folie şi o băgă în buzunar, închise sertarul şi se duse la dulap, care era dezordonat şi cu un uşor iz de stătut. Lui Kelsey îi plăcuseră negrul şi rozul. Strike pipăi rapid faldurile de stofă, căută în buzunarele hainelor, dar nu găsi nimic până când nu încercă o rochie lăbărţată, în care dădu peste ceea ce părea a fi un bilet mototolit de tombolă sau garderobă, cu numărul 18.

Hazel nu se mişcase după plecarea lui Strike. El se gândi că ar fi putut să stea mai mult şi ea nu ar fi remarcat. Când intră iar în cameră, ea tresări uşor. Plânsese din nou.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse ea cu voce îngroşată, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, eu…

Şi începu să suspine cu adevărat. Strike îi puse mâna pe umăr şi, înainte să-şi dea seama, ea îşi lipise faţa de pieptul lui, suspinând şi agăţându-se de reverele hainei lui, fără urmă de cochetărie, doar pură suferinţă. Strike îi înconjură umerii cu braţele şi rămaseră aşa un minut întreg, după care ea se desprinse, cu câteva respiraţii tremurate, iar braţele lui Strike căzură pe lângă corp.

Rămasă fără cuvinte, Hazel scutură din cap şi îl conduse la uşă. Strike îşi reiteră condoleanţele. Ea dădu din cap, cu o faţă înspăimântătoare în lumina care cădea acum în holul ponosit.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse ea înghiţindu-şi nodul din gât. Aveam nevoie să vă văd. Nu ştiu de ce. Îmi pare atât de rău.

35

Dominance and Submission[49]

De când plecase de acasă, el coabitase cu trei femei, dar aceasta – Aceea – îi punea cel mai mult răbdarea la încercare. Toate cele trei curve infecte pretinseseră că îl iubesc, ce o mai fi însemnând şi asta. Aşa-numita lor iubire le făcuse pe primele două să fie maleabile. Bineînţeles, în esenţa lor toate femeile erau nişte pizde care te înşelau, hotărâte să obţină mai mult decât ofereau, dar primele două nici nu se comparaseră cu Aceea. El era obligat să suporte mai mult decât suportase vreodată, deoarece Aceea era o parte esenţială a măreţului său plan.

Cu toate acestea, el visa întruna că o omoară pe Aceea. Îşi imagina cum faţa stupidă a Aceei se destinde în timp ce cuţitul se afunda adânc în burta ei, nevenindu-i să creadă că Scumpul (Aceea îi spunea lui Scumpul) o omora, chiar în timp ce sângele începea să-i şiroiască pe mâini, iar mirosul de rugină umplea aerul încă reverberând de ţipetele ei…

Faptul că trebuia să facă pe amabilul îi distrugea autocontrolul. Să înceapă să-şi folosească farmecul, să le atragă şi să le facă să fie drăguţe era ceva uşor pentru el, era a doua lui natură, aşa fusese întotdeauna. Însă a juca acest rol o perioadă lungă de timp era altceva. Prefăcătoria îl aducea în pragul prăbuşirii. Uneori până şi zgomotul respiraţiei Aceei era suficient ca lui să-i vină să pună mâna pe cuţit şi să-i găurească plămânii ăia nenorociţi…

Dacă nu apuca să se ocupe de una curând, avea să explodeze dracului.

Duminică dimineaţa, devreme, el găsi un pretext ca să iasă din casă, dar în timp ce se apropia de Denmark Street, hotărât să o intercepteze pe Secretară când aceasta venea la lucru, ceva din el fremătă, ca tremuratul mustăţilor unui şoarece.

Se opri lângă o cabină telefonică de pe celălalt trotuar, mijindu-şi ochii la o siluetă din colţul lui Denmark Street, chiar în faţa unui magazin de instrumente muzicale zugrăvit în culorile ţipătoare ale unui afiş de circ.

El îi ştia pe poliţişti, le ştia mişcările, jocurile. Tânărul care stătea cu mâinile în buzunarele gecii cu umeri de piele făcea pe nonşalantul, un simplu trecător…

Ce dracu', el inventase jocul ăla. Practic putea să se facă invizibil. Uită-te la boul ăla, cum stă la colţ de stradă crezând că geaca cu umeri din piele face din el un tip de gaşcă… *nu te pune cu şmecherii adevăraţi, prietene.*

Se întoarse încet şi ieşi din câmpul lui vizual, în spatele cabinei telefonice, unde îşi luă de pe cap fesul… Îl purtase atunci când fusese fugărit de Strike. Geacă cu Umeri de Piele putea să aibă descrierea lui. Ar fi trebuit să se gândească la asta, ar fi trebuit să-şi dea seama că Strike avea să apeleze la prietenii lui din poliţie, laşul ăla nenorocit…

Dar nu a fost difuzat niciun portret-robot, se gândi el ieşind din nou pe stradă, în timp ce stima lui de sine creştea iar. Strike ajunsese la un metru de el, dar fără să-şi dea seama, şi încă habar n-avea cine era el. Dumnezeule, ce plăcut ar fi, după ce se ocupa de Secretară, să îl urmărească pe Strike şi afacerea lui nenorocită cum se scufundă şi dispar sub avalanşa noroioasă a publicităţii, a hărţuirii din partea poliţiei şi presei, mânjit prin asociere, incapabil să-şi protejeze angajaţii, suspectat de moartea ei, complet ruinat…

Deja îşi planifica următoarea acţiune. Avea să se ducă la LSE, unde Secretara o urmărea adesea pe cealaltă ştoarfă blondă, şi să o agaţe acolo. Între timp, avea nevoie de un acoperământ diferit şi, poate, de ochelari de soare noi. Îşi pipăi buzunarele după bani. Abia dacă avea ceva, ca de obicei, fir-ar a dracu'. Trebuia să o oblige iar pe Aceea să iasă la

lucru. Se săturase de lamentaţiile, schelălăielile şi pretextele ei de acasă.

În cele din urmă îşi luă două acoperăminte noi, o şapcă de baseball şi un fes gri de lână, care să înlocuiască varianta neagră din material sintetic pe care o băgase într-un coş de gunoi din Cambridge Circus. Apoi luă metroul spre Holborn.

Ea nu era acolo. Nu erau nici studenţii. După ce încercă în zadar să întrezărească părul roşu-auriu, îşi aminti că astăzi era lunea de după Paşte. Era zi de sărbătoare şi LSE era închisă.

După câteva ore se întoarse în Tottenham Court Road, o căută în Court şi pândi o vreme pe lângă intrarea la Spearmint Rhino, dar nu reuşi s-o găsească nicăieri.

După un şir de zile în care nu reuşise să iasă afară şi să o caute, dezamăgirea îi provocă o durere aproape fizică. Agitat, începu să meargă pe străduţe laterale liniştite, sperând că în drum avea să-i iasă vreo fată, orice femeie de fapt, nu trebuia să fie Secretara; cuţitele de sub geaca lui s-ar fi mulţumit cu orice acum.

Poate că ea fusese atât de zguduită de mica lui felicitare încât îşi dăduse demisia. Asta nu era deloc ce îşi dorise. El voise ca ea să fie îngrozită şi dezechilibrată, dar să lucreze pentru Strike, pentru că ea era mijlocul prin care el putea să ajungă la acel nemernic.

Foarte dezamăgit, se întoarse seara devreme la Aceea. Ştia că următoarele două zile era obligat să le petreacă alături de Aceea şi această perspectivă îi storcea şi ultimele rămăşiţe de control. Dacă ar fi putut să o folosească pe Aceea în modul în care plănuia să o folosească pe Secretară, ar fi fost cu totul altceva, o uşurare: s-ar fi grăbit spre casă, cu cuţitele pregătite – dar nu îndrăznea. Avea nevoie ca Aceea să fie vie şi subjugată de el.

Înainte ca cele 48 de ore să treacă, era gata să explodeze de furie şi violenţă. Miercuri seară îi spuse Aceei că a doua zi trebuia să plece devreme la o lucrare şi o sfătui fără menajamente pe Aceea că

era timpul să se reapuce de lucru. Lamentaţiile şi mieunăturile rezultate îl epuizară până când se înfurie. Intimidată de furia lui bruscă, Aceea încercă să-l îmbuneze. Aceea avea nevoie de el, Aceea îl dorea, Aceei îi părea rău…

Dormi separat de Aceea, prefăcându-se că e încă furios. Asta îi dădu posibilitatea de a se masturba, dar fără să simtă vreo bucurie. Ce voia el, ce avea el nevoie, era contactul cu carnea de femeie prin intermediul oţelului ascuţit, ca să îşi simtă dominarea în timp ce ţâşnea sângele, să audă supunerea totală din ţipetele ei, implorările ei, icnetele şi scâncetele ei muribunde. Amintirile dăţilor în care făcuse asta nu îl alinau; abia îi inflamau nevoia. Ardea de dorinţa de a face asta iar: o voia pe Secretară.

Joi dimineaţă se trezi la 5 fără un sfert, se îmbrăcă, îşi luă şapca de baseball şi porni să străbată Londra spre apartamentul pe care ea îl împărţea cu Frumuşelul. Soarele răsărise atunci când el ajunse în Hastings Road. Un Land Rover antic, parcat la scurtă distanţă de casă, îi oferea un paravan. Se sprijini de el, urmărind prin parbriz ferestrele apartamentului ei.

La ora 7 văzu mişcare în spatele ferestrelor de la sufragerie şi, la puţin timp după aceea, Frumuşelul ieşi din casă la costum. Părea tras la faţă şi nefericit. *Ţi se pare că eşti nefericit acum, nemernic prost ce eşti… stai să vezi după ce o să mă distrez eu cu prietena ta…*

Apoi, în sfârşit, apăru ea, însoţită de o femeie mai în vârstă care îi semăna bine.

Fir-ar a dracului.

Ce făcea, ieşea în oraş cu maică-sa? Părea o bătaie de joc. Uneori lumea întreagă părea să fie împotriva lui, să-l împiedice să facă ce voia, să-l limiteze. Ura această senzaţie că omnipotenţa lui se risipea, că oamenii şi circumstanţele îl încorsetau, îl reduceau la statutul de muritor împiedicat şi agitat ca oricare altul. Cineva avea să plătească pentru asta.

36

I have this feeling that my luck is none too good…[50]

Blue Öyster Cult, „Black Blade"

Joi dimineaţă, când îi sună alarma, Strike întinse un braţ greoi şi plesni butonul de pe ceasul vechi atât de tare încât îl răsturnă de pe noptieră pe podea. Strike îşi miji ochii şi trebui să recunoască faptul că soarele care strălucea prin perdelele subţiri părea să confirme afirmaţia hârâită a alarmei. Tentaţia de a se întoarce pe o parte şi de a se cufunda iar în somn era aproape copleşitoare. Mai zăcu încă vreo câteva secunde cu antebraţul acoperindu-şi ochii, ca să se ferească de lumină, apoi, cu o combinaţie de oftat şi geamăt, dădu la o parte pătura. Puţin după aceea, în timp ce bâjbâia după clanţa uşii de la baie, se gândi că în ultimele cinci nopţi probabil că dormise în medie trei ore.

După cum prevăzuse Robin, trimiterea ei acasă însemnase că el trebuia să aleagă între a o urmări pe Blondă sau pe Câine Turbat. După ce asistase cu puţin timp în urmă la modul în care se repezise pe neaşteptate la băieţii lui şi văzuse lacrimile lor de teamă, Strike hotărâse că trebuia să-l considere pe Câine Turbat o prioritate. O lăsase pe Blondă în seama rutinei ei ireproşabile şi petrecuse mari părţi ale săptămânii fotografiindu-l pe tatăl furişat, strângând imagini peste imagini cu bărbatul care îşi spiona băieţii şi îi acosta de fiecare dată când mama lor nu era prezentă.

Când nu se ocupase de Câine Turbat, Strike avusese de lucru la investigaţiile lui. Poliţia se mişca mult prea încet pentru gustul lui, aşa că, fără a avea nici acum cea mai mică dovadă că Brockbank, Laing sau Whittaker au vreo legătură cu moartea lui Kelsey Platt, Strike îşi umpluse aproape fiecare oră liberă a ultimelor cinci zile cu tipul de muncă

neabătută, non-stop, pe care până atunci o oferise doar armatei.

În echilibru pe singurul lui picior, Strike învârti robinetul duşului spre dreapta, permiţând apei îngheţate să îl lovească şi să îl trezească, să îi răcorească ochii umflaţi şi să-i facă pielea de găină prin părul negru de pe piept, braţe şi picioare. Singurul lucru bun la duşul lui minuscul era că, dacă aluneca, nu avea loc să cadă. Odată curat, Strike ţopăi înapoi în dormitor, unde se şterse energic şi dădu drumul la televizor.

Nunta regală urma să aibă loc a doua zi şi pregătirile dominau toate canalele de ştiri pe care le putu găsi. În timp ce îşi fixa proteza, se îmbrăca şi consuma ceai cu pâine prăjită, prezentatorii şi comentatorii emiteau un flux constant şi însufleţit de comentarii despre cei care stăteau deja în corturi de-a lungul rutei şi în faţă la Westminster Abbey şi despre numărul turiştilor care se revărsau spre Londra ca să asiste la ceremonie. Strike închise televizorul şi coborî spre birou, căscând larg şi întrebându-se cum o afecta acest baraj multimedia al discuţiilor despre nuntă pe Robin, pe care nu o mai văzuse de vinerea trecută, atunci când sosise cartea poştală cu Jack Vettriano în care se găsea o mică şi sinistră surpriză.

În ciuda faptului că tocmai terminase o cană mare de ceai la etaj, cum ajunse la birou Strike dădu drumul ceainicului din reflex, apoi puse pe masa lui Robin lista cu localurile de striptease, cluburile de dans erotic şi saloanele de masaj pe care începuse să o întocmească în puţinele lui ore libere. Imediat ce avea să sosească Robin, voia s-o roage să continue documentarea şi să sune la toate localurile pe care le găsea în Shoreditch, sarcină pe care putea să o îndeplinească de acasă, în siguranţă. Dacă ar fi putut s-o facă să coopereze, Strike ar fi trimis-o înapoi în Masham împreună cu mama ei. Amintirea feţei ei albe îl bântuise toată săptămâna.

Strike îşi înăbuşi un al doilea căscat imens şi se lăsă să cadă pe scaunul lui Robin ca să-şi verifice e-

mailurile. În ciuda intenţiei lui de a o trimite acasă, abia aştepta s-o vadă. Îi lipsea prezenţa ei în birou, entuziasmul, atitudinea ei pozitivă, bunătatea firească şi neforţată, şi voia să-i povestească despre puţinele progrese pe care le făcuse în timpul încăpăţânatei lui urmăriri a celor trei bărbaţi ce îl obsedau în prezent.

Adunase deja aproape 12 ore în Catford, în care încercase să-l zărească pe Whittaker intrând sau ieşind din apartamentul lui de deasupra fast-foodului, care se afla pe o stradă pietonală aglomerată din spatele Teatrului Catford. Pe marginea curbată a teatrului se aflau magazine de peşte, ateliere de peruci, cafenele şi brutării, fiecare având deasupra un apartament cu trei ferestre arcuite, dispuse triunghiular. Perdelele subţiri ale apartamentului în care credea Shanker că stă Whittaker erau trase mereu. Ziua, strada era plină de standuri comerciale care îi ofereau lui Strike o ascunzătoare eficientă. Mirosurile amestecate ale aromelor de la standul cu obiecte şamanice şi cele ale lespezilor de peşte crud care zăceau pe gheaţă alături îi umplură nările până când aproape că încetă să le mai observe.

Timp de trei seri, Strike privise de la intrarea actorilor de vizavi de apartament, fără să vadă nimic în afara unor forme neclare care se mişcau prin spatele perdelelor apartamentului. Apoi, miercuri seara, uşa de lângă fast-food se deschisese, dând la iveală o adolescentă costelivă.

Avea un păr negru şi murdar, pieptănat pe spate, şi o faţă suptă, ca de iepure, cu paloarea vineţie a unui bolnav de tuberculoză. Purta o bluză scurtă, hanorac gri cu fermoar şi colanţi care dădeau picioarelor ei subţiri aspectul unor beţişoare de curăţat pipa. Cu braţele încrucişate peste trunchiul ei subţire, fata intră în fast-food sprijinindu-se pe uşă până ce aceasta cedă şi apoi aproape căzu înăuntru. Strike traversă în grabă, atât de rapid încât prinse uşa înainte să se închidă, şi se aşeză la coadă imediat în spatele ei.

Când fata ajunse la tejghea, bărbatul care servea i se adresă pe nume.

— Salut, Stephanie.

— Salut, spuse ea eu voce scăzută. Două cola, te rog.

Avea mai multe piercing-uri în urechi, nas şi buză. După ce numără monedele cu care să plătească ieşi cu capul plecat, fără să se uite la Strike.

Strike se întoarse la intrarea întunecoasă de vizavi, unde ronţăi cartofii prăjiţi pe care tocmai îi cumpărase, fără să-şi ia ochii de la ferestrele luminate de deasupra fast-foodului. Faptul că ea cumpărase două cola sugera că Whittaker era acolo, poate întins gol pe o saltea, aşa cum îl văzuse Strike atât de des în adolescenţa lui. Strike crezuse că se detaşase, dar în timp ce stătea la coadă în fast-food pulsul i se accelerase, ştiind că s-ar putea afla la doar câţiva metri de acel nemernic, separaţi doar de un plafon fragil de lemn şi ipsos. Urmărise cu încăpăţânare apartamentul până când luminile de la ferestre se stinseseră, pe la ora 1 noaptea, dar nu era nici urmă de Whittaker.

Nu avusese mai mult noroc nici cu Laing. O examinare atentă pe Google Street View sugera că balconul pe care pozase Laing, cel cu păr ca de vulpe, pentru fotografia de pe JustGiving aparţinea unui apartament din Wollaston Close, un bloc de apartamente îndesat şi părăginit aflat la mică distanţă de Strata. Nici bazele de date de telefonie, nici registrul votanţilor pentru acel imobil nu dezvăluiau vreo urmă a lui Laing, dar Strike încă întreţinea speranţa că el ar putea locui acolo ca oaspete al altcuiva sau ar putea să stea în chirie şi să nu aibă telefon fix. Marţi seara petrecuse mai multe ore supraveghind apartamentele, luând cu el o pereche de ochelari cu vedere de noapte care îi dădeau posibilitatea să privească prin ferestrele fără perdele după căderea întunericului, dar nu văzu niciun semn că scoţianul ar fi intrat, ar fi plecat sau s-ar fi mişcat prin interiorul vreunuia dintre

apartamente. Nedorind deloc să-l prevină pe Laing că îl urmărea, Strike decisese să nu recurgă la o căutare din uşă în uşă, preferând să pândească ziua de lângă arcadele de cărămidă ale unui pod feroviar din apropiere, care fuseseră umplute ca să se creeze spaţii ca nişte tunele. Acolo se aflau mici afaceri: o cafenea ecuadoriană, un salon de coafură. Tăcerea şi posomoreala lui Strike erau evidente, în timp ce el bea şi mânca tăcut printre sud-americanii veseli.

Noul căscat al lui Strike se transformă într-un alt geamăt de oboseală şi el se întinse pe scaunul de la calculatorul lui Robin, astfel că nu auzi primii paşi zăngănitori de pe scările din hol. La momentul la care îşi dădu seama că vine cineva şi se uită la ceas – era cu siguranţă prea devreme pentru Robin, care îi spusese că trenul mamei ei pleca la ora 11 – o umbră urca deja pe peretele de dincolo de geamul mat. Se auzi o bătaie la uşă şi, spre uimirea lui Strike, în birou intră Dublă Măsură.

Dublă Măsură, un om de afaceri burtos de vârstă mijlocie, era mult mai bogat decât ar fi sugerat aspectul lui boţit şi comun. Astăzi, faţa lui complet banală, nici atrăgătoare, nici insipidă, era schimonosită de consternare.

— M-a părăsit, îi spuse el lui Strike fără preambul.

Se lăsă să cadă pe canapeaua din imitaţie de piele, într-o erupţie de falsă flatulenţă care îl luă prin surprindere; Strike presupuse că aceasta era a doua lui surpriză pe ziua aceea. Trebuia să fi fost un şoc pentru el să fie părăsit, când procedura lui obişnuită era să strângă probe ale infidelităţii şi să le prezinte blondei în chestiune, întrerupând astfel legătura dintre ei. Cu cât Strike îşi cunoştea mai bine clientul, cu atât înţelegea mai exact că, pentru Dublă Măsură, asta constituia un fel de apogeu al satisfacţiei sexuale. Bărbatul părea să fie o combinaţie stranie de masochist, voyeur şi maniac al controlului.

— Serios? spuse Strike.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre ceainic; avea nevoie de cafeină.

— Noi am supravegheat-o foarte atent şi nu a existat niciun indiciu al vreunui alt bărbat.

În realitate, nu făcuse nimic în privinţa Blondei toată săptămâna, în afară de a prelua apelurile telefonice ale lui Raven, pe câteva dintre ele lăsându-le să intre în căsuţa vocală, în timp ce el îl fila pe Câine Turbat. Se întrebă acum dacă le ascultase pe toate. Spera din tot sufletul că Raven nu îl avertizase că apăruse un alt bărbat bogat, dispus să acopere o parte a cheltuielilor universitare ale Blondei în schimbul unor privilegii exclusive, altfel ar fi trebuit să-şi ia la revedere pentru totdeauna de la banii lui Dublă Măsură.

— Atunci de ce m-a părăsit? vru să afle Dublă Măsură.

Pentru că eşti un ciudat nenorocit.

— Păi, eu nu pot jura că nu există altcineva, spuse Strike, alegându-şi cu grijă cuvintele în timp ce turna cafea instant într-o cană. Spun doar că, dacă există, ea a fost al naibii de isteaţă în privinţa asta. I-am urmărit fiecare mişcare. Cafea?

— Credeam că sunteţi cei mai buni, mormăi Dublă Măsură. Nu, nu beau instant.

Mobilul lui Strike sună. Strike îl scoase din buzunar şi se uită cine îl apela: Wardle.

— Scuze, trebuie să răspund, îi spuse el clientului său nemulţumit.

Făcu întocmai.

— Salut, Wardle.

— Malley e eliminat, spuse Wardle.

Faptul că Strike nu reacţionă timp de câteva secunde era un semn al epuizării lui. Apoi începu să-şi dea seama că Wardle vorbea despre gangsterul care tăiase cândva penisul unui bărbat şi de a cărui vinovăţie în chestiunea piciorului Wardle păruse convins.

— Cioclu' – aşa, spuse Strike, ca să demonstreze că e atent. Zici că e eliminat?

— N-are cum să fi fost el. Era în Spania când fata a fost omorâtă.

— Spania, repetă Strike.

Dublă Măsură bătea darabana pe braţul canapelei.

— Da, spuse Wardle, în Menorca, fir-ar a naibii.

Strike luă o gură de cafea, care era atât de tare de parcă el ar fi turnat apa clocotită direct în borcan. În partea laterală a craniului său începea să mijească o durere de cap. Rareori îl durea capul.

— Dar am făcut progrese cu cei doi ale căror fotografii ţi le-am arătat, spuse Wardle. Tipul şi tipa care postau pe site-ul de ciudaţi unde Kelsey punea întrebări despre tine.

Strike îşi aminti vag de fotografiile pe care Wardle i le arătase, cu un tânăr cu privire chiorâşă şi o femeie cu păr negru şi ochelari.

— I-am intervievat, nu s-au întâlnit cu ea niciodată; aveau doar contact pe internet. În plus, *el* are un alibi beton pentru data la care a murit ea: făcea o tură dublă la un supermarket – în Leeds. Am verificat. Dar…

Strike îşi dădea seama că Wardle se îndrepta spre ceva ce i se părea promiţător.

— … există un tip care stătea pe forum şi care îşi zice „Devotee”, care îi cam speria pe toţi. Are o chestie cu amputaţii. Îi plăcea să întrebe femeile unde vor să fie amputate şi se pare că a încercat să se întâlnească cu câteva dintre ele. În ultima vreme a amuţit aproape complet, încercăm să dăm de el.

— Îhî, spuse Strike, foarte conştient de iritarea crescândă a lui Dublă Măsură. Sună promiţător.

— Da, şi n-am uitat de scrisoarea aia pe care ai primit-o de la tipul căruia îi plăcea ciotul tău, spuse Wardle. Îl cercetăm şi pe el.

— Excelent, spuse Strike.

Abia dacă îşi dădea seama ce spune, dar ridică mâna ca să îi arate lui Dublă Măsură – care era pe punctul de a se ridica de pe canapea – că aproape a terminat.

— Ştii, nu pot să vorbesc acum, Wardle. Poate mai târziu.

După ce Wardle închise, Strike încercă să-l îmbuneze pe Dublă Măsură, care intrase într-o stare de furie slabă în timp ce aştepta terminarea convorbirii telefonice. Ce anume credea el că ar putea să facă Strike legat de faptul că prietena lui îi dăduse papucii era o întrebare pe care detectivul, care nu îşi permitea să se debaraseze de un potenţial client regulat, nu o puse. În timp ce sorbea cafea neagră ca smoala şi durerea de cap i se accentua, principala emoţie a lui Strike era o dorinţă febrilă de a se afla în poziţia de a-i spune lui Dublă Măsură să se ducă dracului.

— Şi atunci, îl întrebă clientul lui, ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

Strike nu era sigur dacă ceea ce i se cerea era să o forţeze pe Blondă să reia relaţia, să o urmărească prin toată Londra în speranţa de a descoperi un alt iubit sau să-i înapoieze lui Dublă Măsură banii. Dar înainte de a apuca să răspundă, auzi alţi paşi pe scările metalice şi voci feminine. Dublă Măsură abia avu timp să arunce o privire uimită şi întrebătoare spre Strike înainte ca uşa de sticlă să se deschidă.

Robin părea mai înaltă decât îşi amintea el: mai înaltă, mai atrăgătoare şi mai stânjenită. În spatele ei – iar în circumstanţe normale pe Strike l-ar fi amuzat şi interesat acest fapt – era o femeie care nu putea fi decât mama ei. Deşi puţin mai scundă şi categoric mai lată, avea acelaşi păr blond-căpşună, aceiaşi ochi gri-albăstrui şi o expresie de şiretenie binevoitoare care şefului lui Robin îi erau profund familiare.

— Îmi pare foarte rău, spuse Robin zărindu-l pe Dublă Măsură şi oprindu-se brusc. Noi putem aştepta jos – vino, mamă…

Nefericitul lor client se ridică în picioare, categoric supărat.

— Nu, nu, nu e nevoie, spuse el. Nu aveam programare. O să plec. Atunci vreau doar ultima factură, Strike.

Îşi croi drum spre ieşirea din birou.

O oră şi jumătate mai târziu, Robin şi mama ei stăteau tăcute în taxiul care avansa spre King's Cross, în timp ce valiza Lindei se legăna pe podea.

Linda insistase că vrea să-l cunoască pe Strike înainte de a pleca spre Yorkshire.

— Lucrezi pentru el de peste un an. Sunt sigură că nu o să-l deranjeze dacă trec pe acolo să-l salut. Mi-ar plăcea să văd *unde* lucrezi, cel puţin, ca să-mi pot imagina atunci când povesteşti despre birou…

Robin se opusese din răsputeri, stânjenită de însăşi ideea de a i-o prezenta lui Strike pe mama ei. Părea ceva infantil, deplasat şi prostesc. O preocupa mai ales faptul că, dacă apărea cu mama ei după ea, asta ar fi întărit credinţa evidentă a lui Strike că era prea zguduită ca să se ocupe de cazul lui Kelsey.

Acum Robin regreta amarnic că lăsase să i se vadă tulburarea atunci când sosise cartea poştală cu Vettriano. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu trebuie să trădeze nicio urmă de teamă, mai ales după ce îi povestise lui Strike despre viol. El îi spusese că nu are nicio importanţă, dar ea ştia că nu e aşa: avea destulă experienţă cu oamenii care îi spuneau ce e bine şi ce nu e bine pentru ea.

Taxiul avansa rapid pe Inner Circle şi Robin trebui să-şi reamintească faptul că nu era vina mamei ei că ea şi cu Strike o dăduseră în bară cu Dublă Măsură. Ar fi trebuit să-l sune mai întâi pe Strike. Adevărul era că sperase ca Strike să fie şi că ea avea să-i poată arăta Lindei biroul şi să o ducă de acolo fără a fi nevoie să facă prezentările. Se temuse că, dacă îl sună pe Strike, acesta ar fi ţinut să fie acolo ca să se întâlnească cu mama ei, din curiozitatea lui caracteristică îmbinată cu neastâmpăr.

Linda şi Strike făcuseră conversaţie, în timp ce Robin pregătea ceaiul, păstrând în mod deliberat tăcerea. Era aproape convinsă că unul din motivele pentru care Linda vrusese să se întâlnească cu Strike era să evalueze nivelul exact de amiciţie care exista între acesta şi fiica ei. Din fericire, Strike arăta îngrozitor, cu cel puţin zece ani mai bătrân decât

vârsta lui reală, neras şi cu ochii înfundaţi în cap, aşa cum arăta atunci când renunţa la somn în favoarea muncii. Cu siguranţă Lindei i-ar fi fost greu să-şi imagineze că Robin întreţinea o iubire secretă, acum când îl văzuse pe şeful ei.

— Mi-a plăcut de el, spuse Linda în timp ce palatul St Pancras din cărămidă roşie intra în câmpul lor vizual, şi trebuie să spun că, poate n-o fi el frumos, dar are ceva.

— Da, spuse Robin cu răceală. Şi Sarah Shadlock are aceeaşi impresie.

Cu puţin timp înainte ca ele să plece spre gară, Strike ceruse să vorbească cinci minute doar cu ea, în biroul lui. Acolo îi întinsese începutul unei liste a saloanelor de masaj, localurilor de striptease şi cluburilor de dans erotic din Shoreditch şi o rugase să înceapă procesul laborios de a suna la toate acestea, în căutarea lui Noel Brockbank.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, spusese Strike, cu atât mi se pare că el lucrează în continuare ca bătăuş sau bodyguard. Ce altceva poate să facă el, un tip solid cu traumatism cerebral şi un trecut ca ăsta?

Din consideraţie faţă de Linda, care putea auzi, Strike omisese să adauge că era sigur că Brockbank continua să lucreze în industria sexului, unde puteau fi întâlnite cel mai uşor femei vulnerabile.

— Bine, răspunsese Robin, lăsând lista lui Strike pe birou, acolo unde o pusese el. O conduc pe mama şi mă întorc…

— Nu, vreau să faci asta de acasă. Fă o listă cu toate apelurile; o să-ţi restitui eu banii.

Prin mintea lui Robin trecuse fulgerător o imagine cu afişul cu *Survivor* al lui Destiny’s Child.

— Şi când mă întorc la birou?

— Să vedem cât îţi ia asta, spuse el.

Interpretând corect expresia ei, Strike adăugase:

— Uite ce e, cred că tocmai l-am pierdut pe Dublă Măsură definitiv. De Câine Turbat mă pot ocupa eu singur…

— Dar Kelsey?

— Tu încearcă să dai de Brockbank, spuse el arătând spre lista din mâna ei.

Apoi adăugă, în timp ce capul îi zvâcnea (dar Robin nu ştia asta):

— Uite ce e, mâine toată lumea o să aibă liber, e zi de sărbătoare pentru nunta regală…

Nu putea fi mai clar: el voia ca ea să se dea la o parte. Ceva se schimbase în timp ce ea fusese plecată de la birou. Poate că Strike îşi amintise că, la urma urmei, ea nu fusese antrenată de poliţia militară, nu mai văzuse membre tăiate înainte ca un picior să le fie livrat la uşă, că, pe scurt, ea nu era tipul de partener care să-i fie lui de folos în această situaţie extremă.

— Tocmai am avut cinci zile libere…

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el pierzându-şi răbdarea, tu doar faci liste şi dai telefoane – de ce trebuie să fii aici ca să faci asta?

Tu doar faci liste şi dai telefoane.

Robin îşi aminti că Elin o numise secretara lui Strike.

În timp ce stătea în taxi cu mama ei, un val incandescent de furie şi ranchiună mătură din calea lui raţionalitatea. El o numise partenera sa în faţa lui Wardle, atunci când avusese nevoie ca ea să se uite la fotografiile cu un trup dezmembrat. Însă nu existase niciun contract nou, nicio renegociere formală a relaţiei lor profesionale. Ea tasta mai repede decât Strike, cu degetele lui late şi păroase: ea se ocupa de numărul mare de facturi şi e-mailuri. Ea se ocupa de cea mai mare parte a arhivării. Poate că Strike însuşi, se gândi Robin, îi spusese lui Elin că ea era secretara lui. Poate că a o numi parteneră fusese o mită pentru ea, o simplă figură de stil. Poate (acum Robin îşi aţâţa singură ranchiuna şi îşi dădea seama de asta) că Strike şi Elin discutau despre neajunsurile ei în timpul cinelor luate pe ascuns şi pe la spatele soţului lui Elin. Probabil că el îi mărturisise lui Elin cât de mult regreta acum că angajase o femeie care, la urma urmei, fusese o

simplă lucrătoare temporară când venise la el. Probabil că îi povestise lui Elin şi despre viol.

Să ştii că şi pentru mine a fost o perioadă dificilă.

Tu doar faci liste şi dai telefoane.

De ce plângea? Lacrimi de furie şi frustrare se prelingeau pe faţa ei.

— Robin? spuse Linda.

— Nu e nimic, nu e nimic, spuse Robin sălbatic, ştergându-se sub ochi cu podurile palmelor.

Îşi dorise cu disperare să se întoarcă la lucru după cinci zile petrecute în casă împreună cu mama ei şi Matthew, după tăcerile trilaterale stingheritoare din acel spaţiu minuscul şi conversaţiile şoptite pe care ştia că Linda le are cu Matthew în timp ce ea era la baie şi despre care preferase să n-o întrebe. Nu voia să fie iar prinsă în casă ca într-o capcană. Oricât de iraţional ar fi părut acest gând, se simţea mai în siguranţă în mijlocul Londrei, uitându-se după silueta masivă cu fes, decât în apartamentul ei din Hastings Road.

Opriră în sfârşit în faţa gării King’s Cross. Robin se străduia din răsputeri să-şi ţină emoţiile sub control, conştientă de privirile pe furiş ale Lindei în timp ce traversau gara aglomerată spre peronul ei. Ea şi cu Matthew aveau să fie din nou singuri în seara aceea, cu perspectiva ameninţătoare a acelei discuţii finale şi definitive. Robin nu voise ca Linda să vină şi să rămână, însă plecarea ei iminentă o obliga să recunoască faptul că prezenţa mamei ei îi adusese o alinare pe care abia dacă o sesizase.

— Bun, spuse Linda după ce valiza ei fusese aşezată în bună stare pe raftul pentru bagaje, iar ea revenise pe peron ca să petreacă ultimele câteva minute cu fiica ei. Ăştia sunt pentru tine.

În mână ţinea 500 de lire.

— Mamă, nu pot să-i primesc…

— Ba da, poţi, spuse Linda. Foloseşte-i ca avans pentru o locuinţă nouă sau pentru o pereche de Jimmy Choo pentru nuntă.

Marţi se plimbaseră pe la magazinele de pe Bond Street, holbându-se prin vitrină la bijuteriile

impecabile, la genţile care costau mai mult decât o maşină la mâna a doua, la hainele de firmă la care niciuna dintre ele nu ar fi putut măcar să aspire. Era ceva foarte diferit de magazinele din Harrogate. Robin privise cu cea mai mare invidie în vitrinele magazinelor de pantofi. Lui Matthew nu-i plăcea ca ea să poarte tocuri-cui; Robin îşi exprimase, sfidătoare, dorinţa de a avea nişte tocuri de 12 centimetri.

— Nu pot, repetă Robin în gara agitată şi plină de ecouri din jurul lor.

Părinţii ei participau la cheltuielile de nuntă ale fratelui ei Stephen care urma să aibă loc în a doua jumătate a acelui an. Dăduseră deja un avans considerabil pentru recepţia ei, care fusese amânată o dată; cumpăraseră rochia şi plătiseră pentru modificările ei, pierduseră un avans pentru maşinile de la nuntă…

— Eu vreau să-i primeşti, spuse Linda cu asprime. Fie îi investeşti în viaţa ta de femeie singură, fie îţi cumperi pantofi de nuntă.

Robin nu spuse nimic, luptând împotriva altor lacrimi.

— Indiferent ce decizi, ai tot sprijinul meu şi al tatei, spuse Linda, dar aş vrea să-ţi pui întrebarea de ce nu ai anunţat pe nimeni altcineva că nunta a fost contramandată. Nu poţi continua să trăieşti aşa, ca într-un limb. Nu e bine pentru niciunul din voi. Ia banii. Şi hotărăşte-te.

O prinse pe Robin într-o îmbrăţişare strânsă, o sărută imediat sub ureche şi se urcă înapoi în tren. Robin reuşi să zâmbească în tot timpul în care îi făcu cu mâna, dar după ce trenul porni în sfârşit, ducând-o pe mama ei înapoi în Masham, la tatăl ei, la Rowntree, labradorul, şi la tot ce era prietenos şi familiar, Robin se prăbuşi pe o bancă rece de metal, îşi îngropă faţa în mâini şi plânse în tăcere peste bancnotele pe care i le dăduse Linda.

— Nu fi tristă, scumpo. Are balta peşte.

Robin ridică privirea. În faţa ei stătea un bărbat neîngrijit. Burta i se revărsa larg peste curea şi avea

un zâmbet lasciv.

Robin se ridică încet în picioare. Era la fel de înaltă ca el. Ochii lor erau la acelaşi nivel.

— Dispari, îi spuse ea.

Bărbatul clipi. Zâmbetul lui se transformă în încruntare. În timp ce se îndepărta cu paşi mari, îndesând banii în buzunar, Robin îl auzi cum strigă ceva în urma ei, dar nici nu înţelese, nici nu-i păsa ce spusese el. În interiorul ei se stârni o furie imensă şi imprecisă împotriva bărbaţilor care considerau manifestările emoţionale o delicioasă uşă deschisă, bărbaţii care se holbau la sânii tăi sub pretextul că examinează raftul cu vinuri, bărbaţii pentru care simpla ta prezenţă fizică însemna o invitaţie lubrică.

Furia ei se amplifică şi îl cuprinse şi pe Strike, care o trimisese acasă la Matthew pentru că acum o considera un risc, care prefera să pericliteze afacerea la a cărei edificare contribuise şi ea, să muncească mai departe de unul singur decât să o lase să facă ceea ce ea se pricepea să facă, ceea ce uneori făcea mai bine decât el, din cauza handicapului permanent pe care ea îl dobândise în ochii lui pentru că se aflase într-o scară de bloc nepotrivită la momentul nepotrivit, în urmă cu şapte ani.

Aşa că, da, avea să sune la afurisitele lui de cluburi de dans erotic şi localuri de striptease, în căutarea acelui nemernic care îi spusese „fetiţo”, dar avea să mai facă şi altceva. Abia aşteptase să-i spună lui Strike asta, dar cu ora de plecare a Lindei nu avusese timp şi nici nu simţise vreo înclinaţie să facă asta după ce el îi spusese să stea acasă.

Robin îşi strânse cordonul şi mărşălui mai departe încruntată, simţindu-se pe deplin îndreptăţită să continue să urmeze de una singură un indiciu pe care Strike nu îl cunoştea.

37

This ain’t the garden of Eden.[51]

Blue Öyster Cult, „This Ain’t the Summer of Love”

Dacă trebuia să stea acasă, se gândi să se uite la nunta regală. A doua zi dimineaţă, devreme, Robin revendică un loc pe canapeaua din sufragerie, cu laptopul deschis pe genunchi, mobilul lângă ea şi televizorul aprins în fundal. Şi Matthew avea zi liberă, dar era în bucătărie, ţinându-se la distanţă de ea. Astăzi nu existase nicio ofertă de ceai plină de solicitudine, nicio întrebare despre serviciul ei, nicio atenţie slugarnică. După plecarea mamei sale, Robin simţise la el o schimbare. Cumva, Linda părea să-l fi convins pe Matthew, în decursul conversaţiilor lor liniştite, că ceea ce se întâmplase ar putea să rămână ireparabil.

Robin ştia perfect de bine că trebuia să dea lovitura de graţie. În urma cuvintelor de despărţire ale Lindei, situaţia i se părea şi mai urgentă. Încă nu găsise o altă locuinţă, cu toate acestea, trebuia să-i spună lui Matthew că se mută de acolo şi să cadă de acord asupra unei formulări pe care să o transmită prietenilor şi rudelor. Dar iat-o stând pe canapea şi lucrând, în loc să se ocupe de subiectul care părea să umple micul apartament, să emane din pereţii lui, menţinând o atmosferă permanentă şi rigidă de tensiune.

Comentatorii purtau flori fie la butonieră, fie la corsaj şi pălăvrăgeau în direct despre decoraţiile de la Westminster Abbey. Oaspeţii celebri şerpuiau spre intrare, iar Robin asculta pe jumătate, în timp ce îşi nota numerele de telefon ale cluburilor de dans erotic, localurilor de striptease şi saloanelor de masaj din Shoreditch şi din împrejurimi. Din când în când derula o pagină ca să vadă aprecierile clienţilor, în slaba speranţă că cineva ar putea aminti

de un bodyguard pe nume Noel, dar în afara femeilor care lucrau acolo nicio persoană nu era numită. Clienţii de servicii sexuale le recomandau adesea pe baza entuziasmului pe care ei considerau că îl manifestă faţă de munca lor. Mandy de la un salon de masaj „oferă 30 de minute complete” fără „să lase vreo impresie că s-ar grăbi”, superba Sherry de la Beltway Strippers era întotdeauna „dispusă şi înţelegătoare, gata să glumească”. „O recomand cu căldură pe Zoe”, spunea un client, „are o siluetă superbă şi oferă un «final foarte fericit»”!!!

Dacă s-ar fi aflat în altă dispoziţie – sau în altă viaţă –, poate că lui Robin i s-ar fi părut amuzant modul în care ei discutau despre femei. Atât de mulţi bărbaţi care plăteau pentru sex aveau nevoie să creadă că entuziasmul femeilor era real, că ele erau amabile de plăcere, că râdeau sincer la glumele clienţilor, că le făceau cu adevărat plăcere masajele corporale şi masturbările cu mâna. Un comentator postase o poezie despre fata lui preferată.

Chiar în timp ce îşi întocmea cu sârguinţă lista de numere de telefon, Robin se gândi că era puţin probabil ca Brockbank, cu palmaresul lui insalubru, să fi fost angajat de vreunul dintre localurile mai pretenţioase, pe ale căror site-uri apăreau fete goale iluminate şi retuşate artistic şi invitaţii ca cuplurile să participe împreună.

Robin ştia că bordelurile sunt ilegale, în schimb nu trebuia să călătoreşti prea departe în spaţiul virtual ca să găseşti referiri la ele. De când începuse să lucreze pentru Strike, devenise expertă în a extrage informaţii din colţuri obscure ale internetului, şi în curând compara laborios referiri la localurile din zona aceea de pe site-uri improvizate dedicate schimbului de astfel de informaţii. Aici, pe cea mai ieftină treaptă a acestei pieţe, nu exista nicio poezie: „sexul anal e 60 de lire acolo”, „Numai fete străine, fără limba engleză”, „Foarte tinere, probabil totuşi curate. Nu-ţi băga scula în tot ce vezi acolo”.

Adesea era disponibilă doar o locaţie aproximativă. Robin ştia că Strike nu ar fi lăsat-o să

plece în căutarea vreunui subsol sau bloc de locuinţe ieftine unde lucrau „mai ales fete est-europene” sau „doar paraşute chinezoaice”.

Făcu o pauză, sperând subconştient ca nodul strâns din pieptul ei să slăbească, şi ridică privirea spre televizor. Prinţii William şi Harry avansau împreună pe coridor. În timp ce Robin privea, uşa de la sufragerie se deschise şi Matthew intră cu o cană de ceai. Nu se oferise să-i facă şi ei una. Matthew se aşeză în fotoliu fără să spună nimic, privind fix spre ecranul televizorului.

Robin îşi reluă munca, foarte conştientă de prezenţa lui Matthew lângă ea. Faptul că stătea cu ea fără să vorbească era o schimbare. Acceptarea izolării ei – fără să o întrerupă, nici măcar ca să-i ofere ceai – era şi ea nouă. La fel şi faptul că nu luă telecomanda ca să schimbe postul.

Camerele reveniră în faţa Hotelului Goring, unde pândeau prima imagine cu Kate Middleton în rochie de nuntă. Robin privea pe furiş pe deasupra laptopului, în timp ce derula încet o serie de comentarii semianalfabete despre un bordel de lângă Commercial Road.

O izbucnire de comentarii şi aclamaţii pasionale o făcură să ridice privirea chiar în momentul în care Kate Middleton urca în limuzină. Mâneci lungi de dantelă, exact ca şi cele pe care ea le îndepărtase de pe rochia ei de nuntă…

Limuzina porni încet. Kate Middleton abia se vedea în maşină, lângă tatăl ei. Deci preferase să nu poarte coc. Robin avusese de gând să facă la fel. Lui Matthew îi plăcea aşa. Nu că asta ar mai fi contat…

Mulţimile aclamau de-a lungul traseului de pe Mall, era plin de drapele cât vedeai cu ochii.

Când Matthew se întoarse spre ea, Robin se prefăcu din nou că e absorbită de laptop.

— Vrei ceai?

— Nu, spuse ea. Mersi.

Adăugase mulţumirile, deoarece îşi dăduse seama cât de agresiv sunase răspunsul ei. Îi sună mobilul. Adesea, Matthew se încrunta sau se îmbufna când

asta se întâmpla în zilele ei libere: se aştepta să fie Strike, şi uneori chiar aşa era. Astăzi Matthew nu făcu decât să îşi reia privitul la televizor.

Robin luă mobilul şi citi SMS-ul care tocmai sosise:

De unde ştiu că nu eşti de la presă?

Era pista pe care o urmărea fără ca Strike să ştie şi avea răspunsul pregătit. În timp ce mulţimile aclamau avansarea lentă a limuzinei de pe ecran, Robin scrise:

Dacă presa ar şti despre tine, ar fi deja în faţa casei tale. Ţi-am spus să mă cauţi pe internet. E o poză cu mine în timp ce intru în tribunal ca să depun mărturie în cazul uciderii lui Owen Quine. Ai găsit-o?

Robin puse mobilul la loc, în timp ce inima începea să-i bată mai repede.

Kate Middleton cobora din limuzină la Westminster Abbey. Talia ei părea foarte mică în rochia de nuntă. Părea atât de fericită… cu adevărat fericită… Robin privea, cu inima bubuind, cum frumoasa femeie avansează încet spre intrarea în catedrală.

Auzi din nou bip-ul mobilului.

Da, am văzut poza. Şi?

Matthew scoase un sunet straniu în timp ce ţinea cana la gură. Robin îl ignoră. Probabil că el credea că ea îi trimite mesaje lui Strike, cauza obişnuită a micilor lui grimase şi sunete de exasperare. Robin căută funcţia de aparat de fotografiat, ridică mobilul la nivelul feţei şi îşi făcu o poză.

Bliţul îl făcu pe Matthew să tresară şi să întoarcă privirea. Plângea.

Degetele lui Robin tremurau în timp ce trimitea poza cu ea într-un SMS. După asta, nevrând să

privească spre Matthew, se uită iar la televizor.

Acum, Kate Middleton şi tatăl ei mergeau încet pe culoarul cu covor purpuriu care despărţea oceanul de invitaţii cu pălării. În faţa ei se desfăşura apogeul unui milion de basme şi fabule: fata de rând care se îndreaptă încet spre prinţul ei, frumoasa care avansează inexorabil spre un rang înalt…

Împotriva voinţei ei, Robin îşi aminti noaptea în care Matthew o ceruse în căsătorie, lângă statuia lui Eros din Piccadilly Circus. Pe trepte erau vagabonzi care râseseră batjocoritor în timp ce Matthew se aşeza în genunchi. Robin fusese luată complet prin surprindere de acea scenă neaşteptată de pe treptele soioase, de faptul că Matthew îşi riscase cel mai bun costum pe piatra umedă şi murdară, în aburii alcoolici care pluteau spre ei pe deasupra mirosului de gaz de eşapament: cutia mică şi albastră de catifea şi apoi safirul licăritor, mai mic şi mai palid decât cel al lui Kate Middleton. Mai târziu, Matthew îi spusese că alesese safirul deoarece se potrivea cu ochii ei. Unul dintre vagabonzi se ridicase în picioare şi aplaudase, ameţit de alcool, atunci când ea spusese da. Robin îşi amintea luminile intermitente de neon din Piccadilly care se reflectau pe faţa radioasă a lui Matthew.

Nouă ani de viaţă în comun, de maturizare împreună, de certuri şi reconcilieri, de iubire. Nouă ani în care trauma care ar fi trebuit să-i despartă îi ţinuse strâns laolaltă.

Robin îşi aminti ziua de după cererea în căsătorie, ziua în care ea fusese trimisă de agenţia de muncă temporară la Strike. Părea mult, mult mai în urmă în timp decât era de fapt. Ea se simţea acum o persoană diferită… cel puţin se *simţise* o persoană diferită până când Strike îi spusese să stea acasă şi să transcrie numere de telefon, evitând întrebarea despre momentul la care ea avea să revină la birou.

— Şi *ei* s-au despărţit.

— Ce? spuse Robin.

— Aşa a fost, spuse Matthew cu o voce frântă.

Făcu semn din cap spre televizor. Prinţul William tocmai se întorsese ca să-şi privească mireasa.

— S-au despărţit pentru o vreme.

— Ştiu asta, spuse Robin.

Încerca să vorbească cu răceală, dar Matthew avea o expresie dezolantă.

Poate că într-un anumit fel eu m-am gândit că tu meriţi un om mai bun ca mine.

— E ceva… chiar s-a terminat între noi? întrebă el.

Kate Middleton ajunsese în dreptul Prinţului William, la altar. Păreau încântaţi să se regăsească.

Robin ştia, în timp ce privea fix ecranul, că astăzi răspunsul ei la întrebarea lui Matthew ar fi luat drept definitiv. Inelul ei de logodnă era în continuare acolo unde îl lăsase ea, pe vechile lui manuale de contabilitate din bibliotecă. Niciunul din ei nu se atinsese de el după ce Robin îl scosese de pe deget.

— Dragii mei… începu Protopopul de Westminster pe ecran.

Robin se gândi la ziua în care Matthew o invitase în oraş pentru prima oară şi îşi aminti cum se întorsese acasă de la şcoală, arzând pe dinăuntru de însufleţire şi mândrie. Îşi amintea cum chicotise Sarah Shadlock în timp ce se sprijinea de Matthew într-o crâşmă din Bath şi cum Matthew se încruntase uşor şi se trăsese înapoi. Se gândi la Strike şi Elin… ce-aveau ei de-a face cu asta?

Şi-l aminti pe Matthew, alb la faţă şi tremurător, în spitalul în care o ţinuseră 24 de ore după viol. Pierduse un examen ca să stea cu ea, pur şi simplu plecase fără să anunţe. Mama lui fusese foarte supărată din cauza asta. Matthew trebuise să dea restanţa în vară.

Aveam 21 de ani şi nu ştiam atunci ce ştiu acum: că nu mai există nimeni ca tine şi că nu aş putea niciodată să iubesc pe altcineva la fel de mult ca pe tine…

Sarah Shadlock luându-l în braţe când el era beat, fără îndoială, în timp ce el îşi mărturisea

sentimentele confuze faţă de Robin, care era agorafobică şi nu suporta să fie atinsă…

Se auzi bip-ul mobilului. Robin îl luă în mod automat şi se uită la el.

Bun, te cred că eşti tu.

Robin nu reuşea să asimileze ceea ce citea şi puse mobilul la loc pe canapea, fără să răspundă. Bărbaţii arătau atât de tragic când plângeau. Ochii lui Matthew erau purpurii. Umerii lui se zgâlţâiau.

— Matt, spuse ea încet, peste suspinele lui uşoare. Matt…

Robin întinse mâna.

38

Dance on Stilts[52]

Cerul era de un roz marmorat, dar străzile încă pulsau de oameni. Un milion de londonezi şi oameni din provincie roiau pe trotuare: pălării de culoare roşu, alb şi albastru, drapele şi coroane de plastic, măscărici care beau bere şi ţineau de mână copii cu feţe vopsite, toţi unduind şi învolburându-se ca o maree de sentimentalism insipid. Umpleau metroul şi inundau străzile, iar în timp ce el îşi croia drum printre ei, uitându-se după ce îi trebuia lui, auzi de mai multe ori refrenul imnului naţional, cântat discordant de nişte beţivi şi o dată cu măiestrie de un cârd de femei galeze petrecăreţe care nu-l lăsau să iasă din staţie.

O lăsase pe Aceea suspinând. Nunta o scosese temporar pe Aceea din nefericirea ei, o dusese spre o afecţiune dezgustătoare şi lacrimi de autocompătimire, spre aluzii plângăreţe la angajament şi tovărăşie. El reuşise să-şi păstreze cumpătul doar pentru că fiecare nerv, fiecare atom al lui era concentrat asupra a ceea ce avea să facă în seara aceea. Concentrat asupra eliberării care avea să vină, el fusese răbdător şi iubitor, dar răsplata lui fusese că Aceea îşi luase cea mai mare libertate de până atunci şi încercase să-l împiedice să plece.

Îşi luase deja geaca în care erau adăpostite cuţitele lui şi cedase. Deşi nu o atinsese nici cu un deget pe Aceea, el ştia cum să îngrozească şi să intimideze doar prin cuvinte, prin limbajul trupului, scoţând dintr-odată la lumină fiara dinăuntru. Ieşise din casă trântind uşa, lăsând-o pe Aceea în urma lui, şocată şi speriată.

Avea să fie obligat să se străduie din greu ca să o îmbuneze, reflectă el în timp ce îşi croia drum prin mulţimea de beţivi de pe trotuar. Un buchet de flori amărâte, nişte regrete nesincere, nişte abureli că era

stresat… acest gând aduse pe faţa lui o expresie de răutate. Nimeni nu îndrăznea să-l provoace, cu mărimea şi atitudinea lui, chiar dacă el se ciocnise de mai mulţi dintre ei în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Erau ca nişte popice, ca nişte popice de carne, iar pentru el aveau tot atâta viaţă şi semnificaţie. În viaţa lui, oamenii aveau importanţă doar prin ceea ce puteau să facă pentru el. Aşa ajunsese să aibă atâta importanţă Secretara. El nu mai urmărise niciodată atât de mult timp o femeie.

Da, şi ultima durase ceva, dar fusese altă situaţie: curva aia mică şi tâmpită căzuse cu atâta voioşie în ghearele lui încât ai fi putut crede că asta e ambiţia ei în viaţă, să fie hăcuită. Ceea ce, bineînţeles, se şi întâmplase…

Gândul la asta îl făcu să zâmbească. Prosoapele de culoarea piersicii şi duhoarea sângelui ei… începea să aibă iar acel sentiment, acel sentiment de omnipotenţă. În seara asta avea să prindă una, simţea asta…

Headin' for a meeting, shining up my greeting…[53]

Căuta o fată care să se fi separat de gloatele înghesuite, zăpăcită de băutură şi sentimentalism, dar oamenii umblau pe străzi în turme, aşa că începu să se gândească dacă, la urma urmei, n-ar fi fost mai bună o târfă.

Vremurile se schimbaseră. Nu mai era ca odinioară. Prostituatele nu mai trebuiau să umble pe străzi, acum, cu telefoanele mobile şi internetul. În ziua de azi, a cumpăra o femeie era la fel de simplu ca un apel pentru livrare de mâncare la domiciliu, dar el nu voia să lase urme pe internet sau pe lista de apeluri a vreunei curve. Pe străzi rămăsese doar drojdia, iar el ştia toate zonele, dar trebuia să se găsească într-un loc cu care el să nu fie asociat în niciun fel, undeva departe de Aceea…

La douăşpe fără zece minute noaptea se afla în Shacklewell, cutreierând străzile cu partea inferioară a feţei ascunse în gulerul ridicat al gecii, căciula trasă jos pe frunte şi cuţitele izbindu-i-se puternic de piept în timp ce mergea, unul din ele un cuţit drept

de tăiat carne, iar celălalt, o macetă compactă. Bistrouri şi nenumărate crâşme, fanioane cu steagul Marii Britanii peste tot… avea s-o găsească, şi dacă dura toată noaptea…

La un colţ întunecos stăteau trei femei cu fuste minuscule, fumând şi vorbind. El traversă pe celălalt trotuar şi una dintre ele strigă după el, dar el o ignoră, trecând mai departe în întuneric. Trei însemna prea mult: rămâneau doi martori.

Vânătoarea era deopotrivă mai uşoară şi mai dificilă pe jos. Nu avea de ce să-şi facă griji că numărul maşinii apărea pe camerele de supraveghere, partea complicată era unde să o ducă, nemaivorbind de fugă, asta era o chestiune chiar dificilă.

Mai cutreieră străzile încă o oră, până când se trezi din nou pe porţiunea de trotuar pe care stătuseră cele trei târfe. Acum mai erau doar două. Mai uşor de gestionat. Un singur martor. Avea faţa aproape complet acoperită. Ezită şi, în acest timp, o maşină încetini şi şoferul avu o conversaţie scurtă cu fetele. Una din ele se sui în maşina care apoi plecă.

Acea otravă minunată îi inundă venele şi creierul. Era exact ca atunci când ucisese pentru prima oară: şi atunci rămăsese cu cea mai urâtă, să facă cu ea orice dorea.

Nu mai era timp de ezitări. Oricare dintre prietenele ei se putea întoarce.

— Te-ai întors, iubire?

Vorbea cu o voce guturală, chiar dacă părea tânără şi avea părul vopsit roşu şi tuns scurt şi ondulat, cu piercing-uri în ambele urechi şi în nas. Nările ei erau umede şi roz, ca şi cum ar fi fost răcită. Pe lângă geaca de piele şi fusta mini cauciucată, purta tocuri-cui imense, pe care părea să-şi păstreze echilibrul cu dificultate.

— Cât? întrebă el.

Abia ascultă răspunsul. Ce conta era locul.

— Putem să mergem la mine, dacă vrei.

El acceptă, dar era încordat. Ar fi fost bine să fie o garsonieră sau o cameră izolată de bloc: fără nimeni pe scări, nimeni care să audă sau să vadă, doar un ungher mic şi murdar care abia aştepta un cadavru. Dacă se dovedea că e un spaţiu comun, vreun bordel propriu-zis, cu alte fete şi o curvă grasă la conducere sau, mai rău, un peşte…

Femeia coborî şovăitor de pe trotuar înainte ca semaforul să se facă verde. El o prinse de braţ şi o trase înapoi, în timp ce o camionetă albă trecea în viteză.

— Salvatorul meu! chicoti ea. Mersi, iubire.

El îşi dădea seama că femeia e drogată. Văzuse destule ca ea. Nasul ei iritat şi picurător îl dezgusta. Imaginea lor din vitrinele pe lângă care treceau putea fi aceea de tată şi fiică, atât era ea de scundă şi slabă, iar el de mare şi solid.

— Ai văzut nunta? întrebă ea.

— Ce?

— Nunta regală? Ea arăta minunat.

Până şi această târfă mică şi murdară era înnebunită de nuntă. Continuă să trăncănească despre asta în timp ce mergeau, râzând mult prea des şi bălăngănindu-se pe pantofii ei ieftini cu tocuri-cui, în timp ce el nu spunea nimic.

— Da’ păcat că mamă-sa nu l-a văzut însurându-se, nu-i aşa?

Apoi fata spuse, arătând spre un bloc de locuinţe ieftine din faţă:

— Am ajuns. Aici e apartamentu’ meu.

El văzu în depărtare: în jurul uşii luminate erau oameni, pe trepte stătea un bărbat. Se opri brusc.

— Nu.

— Da’ ce e? spuse ea serios. Nu-ţi face griji din cauza lor, iubire, ne cunoaştem.

— Acolo, spuse el arătând spre un spaţiu întunecos dintre două clădiri.

— Iubire, am un pat…

— Acolo, repetă el furios.

Ea clipi spre el cu ochii ei machiaţi excesiv, puţin tulburată, dar gândirea ei era înceţoşată, curvă

proastă, iar el o convinse în tăcere, prin simpla forţă a personalităţii lui.

— Da, bine, iubire.

Paşii lor scrâşneau pe o suprafaţă care părea parţial făcută din pietriş. El se temea că ar putea exista lumini sau senzori de siguranţă, dar 20 de metri mai încolo, pe stradă, îi aştepta un întuneric compact.

El purta mănuşi. Îi întinse bancnotele. Ea îi deschise fermoarul de la pantaloni. El era încă moale. Femeia îngenunche şi, în timp ce ea îşi făcea de lucru în întuneric, încercând să-l aducă în stare de congestie, el trase în tăcere cuţitele din ascunzătoarea lor din interiorul gecii. Unul în fiecare mână, cu dunga lor de nailon de pe lamă şi mânerele de plastic în mâinile lui transpirate…

O lovi atât de puternic cu piciorul în burtă încât ea zbură în spate prin aer. Se auzi un icnet sufocat şi şuierat, apoi el îşi dădu seama după scrâşnetul pietrişului unde aterizase ea. Avansă împleticit, cu şliţul încă deschis, şi o găsi împiedicându-se de ea. Căzu peste ea.

Înfipse cuţitul de măcelar iar şi iar: dădu de os, probabil o coastă, şi băgă cuţitul din nou. Se auzi un şuierat al plămânilor ei, apoi ea începu să ţipe, şocându-l.

Deşi stătea călare pe ea, fata se zbătea şi el nu îi putea găsi gâtul, ca s-o termine. Îi dădu o lovitură teribilă cu maceta din mâna stângă, dar, în mod incredibil, ea încă avea suficientă viaţă ca să ţipe iar…

Din gura lui se revărsă un torent de obscenităţi… împunse iar şi iar cu cuţitul de carne… îi găuri palma, când ea încercă să-l oprească, şi asta îi dădu o idee… îi ţintui braţul la pământ, îngenunchind pe el, şi ridică cuţitul…

— Fir-ai a naibii de ştoarfă nenorocită…

— Cine e acolo?

Fir-ar a dracului de porcărie.

O voce de bărbat care venea din întuneric, din direcţia străzii, spuse iar:

— Cine e acolo?

El se ridică de pe ea, îşi trase chiloţii şi pantalonii şi se dădu în spate cât putu de repede, cu cele două cuţite în mâna stângă şi cu ceea ce el credea că sunt două degete de-ale ei în dreapta, calde încă, osoase şi sângerânde… Ea continua să geamă şi să scâncească… apoi, cu un ultim şi lung şuierat, amuţi…

El porni şontâcăit în necunoscut, departe de silueta ei nemişcată, cu toate simţurile ascuţite ca ale unei pisici la apropierea îndepărtată a unui ogar.

— E totul în regulă acolo jos? spuse o voce masculină răsunătoare.

Dăduse de un zid solid. Merse de-a lungul lui pe pipăite, până când zidul se transformă în gard de sârmă. La lumina îndepărtată a unui stâlp, văzu conturul a ceva ce semăna cu un service auto părăginit, lângă care se vedeau, în penumbră, formele masive şi misterioase ale maşinilor. Undeva, în spaţiul pe care tocmai îl părăsise, auzi paşi: bărbatul venise să investigheze ţipetele.

Nu trebuia să se panicheze. Nu trebuia să fugă. Zgomotul i-ar fi fost fatal. Se prelinse încet pe lângă gardul de sârmă din jurul maşinilor vechi, spre un petic de întuneric care putea fi sau o deschidere către o stradă învecinată, sau o fundătură. Strecură cuţitele însângerate la loc în interiorul gecii, azvârli degetele în buzunar şi se furişă mai departe, încercând să nu respire.

Dinspre alee se auzi un strigăt răsunător:

— Fir-ar a dracu'! Andi… ANDY!

El începu să fugă. Acum nu mai puteau să-l audă, cu strigătele lor care reverberau de pereţi, şi, ca şi cum ar fi redevenit prietenul lui, universul îi aşternu sub picioare un teren cu iarbă moale, în timp ce el avansa greoi spre noul întuneric al deschiderii…

O fundătură, cu zid de doi metri. Auzea traficul de pe cealaltă parte. Nimic altceva de făcut: gâfâind şi trăgându-se în sus, dorindu-şi să fie cum fusese cândva, în formă, puternic şi tânăr, încercă să se ridice pe zid, străduindu-se să găsească o priză cu

picioarele, în timp ce muşchii lui protestau zgomotos…

Panica poate să facă lucruri minunate. Ajunse pe zid şi coborî pe partea cealaltă. Ateriză violent; genunchii lui protestară, dar el se clătină şi apoi îşi regăsi echilibrul.

Mergi mai departe, mergi mai departe… normal… normal… normal…

Maşinile vâjâiau pe lângă el. Îşi şterse pe furiş mâinile însângerate de geacă. Strigăte îndepărtate, prea înăbuşite ca el să le audă… trebuia să se îndepărteze de acolo cât mai repede posibil. Avea să se ducă în locul de care Aceea nu ştia.

O staţie de autobuz. Alergă puţin şi se aşeză la coadă. Nu conta unde mergea, atâta timp cât asta îl ducea de acolo. Degetul lui mare lăsă o urmă însângerată pe bilet, îl împinse adânc în buzunar şi dădu de degetele ei tăiate.

Autobuzul porni huruind. El inspira prelung şi lent, încercând să se calmeze.

Cineva de la etaj cânta imnul naţional. Autobuzul acceleră. Inima lui tresări de bucurie. Treptat, respiraţia îi reveni la normal.

Învârti între degetele lui degetul ei mic, cald încă, în timp ce-şi privea fix imaginea reflectată în geamul murdar. Pe măsură ce panica scădea, locul ei era luat de exuberanţă. Zâmbi larg la imaginea lui întunecoasă, împărtăşindu-şi triumful cu singurul om în stare să înţeleagă.

39

The door opens both ways…[54]

Blue Öyster Cult, „Out of the Darkness”

— Ia uite, spuse Elin luni dimineaţa, stând şocată în faţa televizorului, cu un bol de cereale în mână. Îţi vine să crezi!

Strike tocmai intrase în bucătărie, proaspăt spălat şi îmbrăcat, după obişnuita lor întâlnire de duminică seara. Spaţiul imaculat, crem cu alb, era plin de suprafeţe de oţel inoxidabil şi lumini liniştite, ca o sală de operaţii a epocii spaţiale. Pe peretele din spatele mesei atârna un televizor cu plasmă. Pe ecran apărea preşedintele Obama, care stătea pe un podium şi vorbea.

— L-au ucis pe Osama bin Laden! spuse Elin.

— Dumnezeule, spuse Strike oprindu-se brusc ca să citească pe burtieră.

Hainele curate şi bărbieritul nu amelioraseră prea mult aspectul lui jalnic de epuizare. Programul de lucru prin care încerca să pună ochii pe Laing sau Whittaker începea să lase o amprentă dureroasă: avea ochii injectaţi, iar pielea lui prinsese o nuanţă cenuşie.

Se duse spre cafetieră, îşi turnă o cană şi o bău cu lăcomie. Noaptea trecută fusese cât pe ce să adoarmă deasupra lui Elin şi considerase faptul că reuşise, cel puţin, să-şi ducă misiunea până la capăt în una dintre puţinele mici realizări ale săptămânii. Acum se sprijini de insula cu blat de oţel, privindu-l pe imaculatul preşedinte şi invidiindu-l din inimă. El cel puţin îl prinsese pe cel pe care-l căuta.

Detaliile publice ale morţii lui bin Laden le oferiră lui Elin şi Strike un subiect de discuţie în timp ce ea îl ducea la staţia de metrou.

— Mă întreb cât de siguri erau că e el, spuse ea oprind în faţa staţiei, înainte de a intra în casă.

Strike se întrebase asta şi el. Bineînţeles, bin Laden avusese un fizic distinctiv: avea peste 1,80 metri… iar gândurile lui Strike se întoarseră la Brockbank, Laing şi Whittaker, până când Elin le solicită din nou.

— Miercuri ies cu colegii să bem ceva, dacă ai chef.

Elin părea uşor inhibată.

— Duncan şi cu mine am căzut de acord în aproape toate privinţele. M-am săturat să ne ascundem.

— Îmi pare rău, nu se poate, spuse el. Cu toate misiunile astea de supraveghere de care ţi-am spus.

Strike trebuise să pretindă că urmărirea lui Brockbank, Laing şi Whittaker erau misiuni plătite, pentru că altfel ea nu ar fi înţeles niciodată insistenţa lui deocamdată zadarnică.

— Bine, păi, atunci aştept să mă suni, spuse ea.

Strike simţi o nuanţă rece în vocea ei, dar preferă s-o ignore.

Oare merită? se întrebă el în timp ce cobora la metrou cu rucsacul pe umăr, gândindu-se nu la bărbaţii pe care îi urmărea, ci la Elin. Ceea ce pornise ca o distracţie plăcută începea să dobândească statutul de obligaţie împovărătoare. Predictibilitatea întâlnirilor lor – aceleaşi restaurante, aceleaşi nopţi – începuse să nu mai aibă farmec, însă acum, când ea se oferise să spargă tiparul, el se vedea lipsit de entuziasm. Putea găsi fără să se gândească prea mult o duzină de lucruri pe care ar fi preferat să le facă într-o seară liberă, în loc să bea ceva cu o gaşcă de prezentatori de la Radio Three. Somnul era în fruntea listei.

În curând – Strike simţea că se apropie – ea avea să vrea să-l prezinte fiicei ei. În 37 de ani, Strike reuşise să evite statutul de „prietenul lui mami”. Amintirile despre bărbaţii care trecuseră prin viaţa Ledei, unii dintre ei cumsecade, cei mai mulţi nu – apogeul ultimului grup fiind reprezentat de Whittaker –, îi lăsaseră o aversiune care se apropia de repulsie. Nu simţea nicio dorinţă de a vedea în

ochii copilului altcuiva teama şi neîncrederea pe care o citise în ochii surorii sale, Lucy, de fiecare dată când uşa se deschidea pentru a lăsa să intre alt bărbat necunoscut. Nu avea habar care fusese expresia lui. Atâta timp cât reuşise să facă asta, îşi alungase din minte acea parte a vieţii Ledei, concentrându-se asupra îmbrăţişărilor şi râsetelor ei, asupra bucuriei ei materne faţă de realizările lui.

În timp ce se dădea jos din metrou la Notting Hill Gate, în drum spre şcoală, îi vibră mobilul: soţia despărţită a lui Câine Turbat îi trimisese un SMS.

Ca să fiu sigură că ştii că azi băieţii nu merg la şcoală, e zi de sărbătoare. Sunt la bunicii lor. Acolo nu o să-i urmărească.

Strike înjură în şoaptă. Într-adevăr, uitase despre ziua de sărbătoare. Partea bună era că acum putea să se întoarcă la birou şi să mai recupereze din hârţogărie, apoi să o ia spre Catford Broadway, de data asta pe lumină. Şi-ar fi dorit foarte mult ca acel SMS să fi sosit înainte să facă ocolul prin Notting Hill.

După patruzeci şi cinci de minute, Strike bocănea pe scara metalică spre biroul său, întrebându-se pentru a mia oară de ce nu luase niciodată legătura cu proprietarul ca să repare liftul. Însă când ajunse la uşa de sticlă se ridică o întrebare şi mai presantă: de ce era aprinsă lumina?

Strike deschise uşa atât de energic încât Robin, chiar dacă auzise trudnica lui apropiere, tresări pe scaun. Se uitară fix unul la celălalt, ea sfidătoare, el acuzator.

— Ce faci aici?

— Lucrez, spuse Robin.

— Ţi-am spus să lucrezi de acasă.

— Am terminat, spuse ea bătând într-un teanc de hârtii care zăcea lângă ea, pe birou, plin de notiţe de mână şi numere de telefon. Astea sunt toate numerele pe care le-am putut găsi în Shoreditch.

Ochii lui Strike urmară mâna ei, dar ceea ce îi atrase atenţia nu fu micul teanc de hârtii cu scris îngrijit, ci inelul de logodnă cu safir.

Urmă o tăcere. Robin se întreba de ce i se izbeşte inima de coaste. Cât de ridicol era să se simtă în defensivă… era decizia ei dacă se căsătorea sau nu cu Matthew… era absurd până şi faptul că trebuia să-şi declare asta ei înseşi…

— Ai revenit, nu-i aşa? spuse Strike întorcându-se cu spatele la ea în timp ce îşi atârna geaca şi rucsacul.

— Da, spuse Robin.

Urmă o scurtă pauză. Strike se întoarse din nou cu faţa la ea.

— Nu am suficient de lucru pentru tine. Am rămas cu o singură lucrare. Pot să mă ocup singur de Câine Turbat.

Robin îşi îngustă ochii gri-albăstrui.

— Şi Brockbank, Laing şi Whittaker?

— Ce-i cu ei?

— Nu mai încerci să-i găseşti?

— Ba da, dar nu asta era…

— Păi atunci cum o să te ocupi de patru cazuri?

— Nu sunt cazuri. Nu plăteşte nimeni pentru…

— Deci sunt un fel de hobby, nu-i aşa? spuse Robin. De asta am căutat eu numere de telefon tot weekendul?

— Uite ce e – vreau să-i prind, e adevărat, dar nu…

Strike încercă să-şi organizeze argumentele, în ciuda epuizării intense şi a celorlalte emoţii, mai dificil de definit (logodna redevenise valabilă… el bănuise tot timpul că asta s-ar putea întâmpla… faptul că o trimisese acasă, unde să-şi petreacă timpul cu Matthew, ajutase şi el, bineînţeles).

— Ai fost foarte mulţumit să mă laşi să te duc cu maşina în Barrow, spuse Robin, care venise pregătită să se certe, ştiind bine că el n-o să vrea ca ea să revină la birou. Nu te-a deranjat ca eu să le chestionez pe Holly Brockbank şi Lorraine MacNaughton, nu-i aşa? Deci ce s-a schimbat?

— *Ai mai primit o bucată dintr-un cadavru, asta s-a schimbat, Robin!*

Strike nu vrusese să strige, dar vocea lui răsunătoare ricoşă din fişetele de arhivă.

Robin rămase impasibilă. Îl mai văzuse pe Strike furios, îl auzise înjurând, îl văzuse lovind cu pumnul chiar acele dulapuri metalice. Nu o deranja.

— Da, spuse ea calm, şi asta m-a zguduit. Cred că majoritatea oamenilor ar fi fost zguduiţi dacă ar fi primit un deget de la picior într-o carte poştală. Şi tu păreai destul de îngreţoşat.

— Da, şi tocmai de asta…

— … încerci să te ocupi de patru cazuri de unul singur şi mă trimiţi acasă. Eu nu am cerut concediu.

În intervalul euforic după ce îi pusese la loc inelul, Matthew chiar o ajutase să îşi repete pledoaria în favoarea revenirii la lucru. Privind în urmă, fusese ceva de-a dreptul extraordinar ca el să joace rolul lui Strike şi ea să-şi avanseze argumentele, dar Matthew fusese dispus să o ajute să facă absolut orice, atâta timp cât ea era de acord să se căsătorească cu el pe 2 iulie.

— Eu voiam să mă reapuc imediat de…

— Doar pentru că tu voiai să revii la lucru, spuse Strike, asta nu înseamnă că era şi în interesul tău.

— Ah, nu mi-am dat seama că eşti psiholog calificat, spuse Robin cu un sarcasm delicat.

— Uite ce e, spuse Strike, eu sunt angajatorul tău şi depinde de mine să…

Era mai înfuriat de raţionalitatea ei reţinută decât ar fi fost de furia şi lacrimile ei (safirul licări din nou rece pe degetul ei).

— Credeam că sunt partenera ta, spuse Robin.

— Nu are nicio importanţă, spuse Strike, parteneră sau neparteneră, eu tot am responsabilitatea să…

— Deci ai prefera să te uiţi cum afacerea asta eşuează decât să mă laşi să lucrez? spuse Robin.

Faţa ei palidă se îmbujoră de furie, iar Strike, deşi simţea că pierde puncte, încerca o plăcere obscură din cauză că ea îşi pierdea cumpătul.

— Eu te-am ajutat s-o construieşti! continuă Robin. Tu faci exact jocul lui, indiferent cine ar fi el, dacă mă tragi pe linie moartă, neglijezi lucrările plătite şi lucrezi până o să te…

— Cum îţi dai seama că eu am…?

— Pentru că arăţi ca dracu', spuse Robin direct.

Luat pe nepregătite, Strike aproape râse, pentru prima oară după mai multe zile.

— Fie sunt partenera ta, reluă Robin, fie nu. Dacă ai de gând să mă tratezi ca pe un articol de porţelan pentru ocazii speciale, pe care îl scoţi când crezi că n-o să aibă de suferit, atunci suntem… suntem condamnaţi. Afacerea e condamnată. Ar fi mai bine să accept ceea ce Wardle…

— Ce anume? spuse Strike tăios.

— Ceea ce Wardle mi-a sugerat, să solicit un post în poliţie, spuse Robin privindu-l pe Strike drept în faţă. Asta pentru mine nu e doar un joc, înţelegi. Nu sunt o fetiţă. Am supravieţuit unor lucruri mult mai rele decât să primesc prin poştă un deget. Aşa că…

Robin îşi mai pierdu din curaj. Sperase să nu se ajungă la un ultimatum.

— … hotărăşte-te. Hotărăşte-te dacă eu sunt sau nu partenera ta sau o… o povară. Dacă nu te poţi baza pe mine – dacă nu mă poţi lăsa să mă confrunt cu aceleaşi riscuri ca tine –, atunci mai bine…

Aproape i se frânse vocea, dar se forţă să continue.

— … mai bine plec, încheie ea.

În emoţia ei, Robin îşi învârti scaunul spre calculator puţin prea energic şi se trezi cu faţa la perete. Strângând acel mic rest de demnitate care îi mai rămăsese, îşi potrivi scaunul ca să stea cu faţa la monitor şi continuă să deschidă e-mailuri, aşteptând răspunsul lui.

Nu îi spusese lui Strike despre pistă. Avea nevoie să ştie dacă era reinstalată ca parteneră a lui, înainte de a-i spune asta fie ca împărţire a prăzii ei, fie ca dar de bun-rămas.

— Oricine ar fi, măcelăreşte femei de plăcere, spuse Strike calm, şi a arătat foarte clar că ar vrea să

facă la fel şi cu tine.

— Am înţeles asta, spuse Robin cu o voce tensionată şi cu ochii în monitor, dar *tu* ai înţeles faptul că, dacă el ştie unde lucrez, probabil ştie şi unde locuiesc, şi că, dacă e atât de hotărât, o să mă urmărească oriunde aş merge? Nu poţi să înţelegi că aş prefera să contribui la prinderea lui decât să stau şi să aştept ca el să atace?

Nu avea de gând să se roage. Înainte ca Strike să vorbească iar, cu o voce apăsătoare, Robin golise din Inbox 12 spam-uri.

— Bine.

— Bine ce? întrebă ea, întorcând prudentă privirea.

— Bine… revii la lucru.

Robin radia. El nu îi întoarse zâmbetul.

— Ah, nu mai fi posomorât, spuse ea ridicându-se în picioare şi dând ocol biroului.

Pentru o clipă, Strike crezuse, nebuneşte, că ea ar putea fi pe punctul de a-l îmbrăţişa, atât de fericită părea (iar odată ce inelul protector revenise pe degetul ei, probabil că el devenise un personaj care putea fi îmbrăţişat în siguranţă, un concurent desexualizat), dar Robin doar se îndreptă spre ceainic.

— Am o pistă, îi spuse ea.

— Da? zise el.

Strike încă se străduia să descâlcească noua situaţie. (Ce avea să-i ceară să facă, ceva care să nu fie prea periculos? Unde putea s-o trimită?)

— Da, spuse ea. Am luat legătura cu unul dintre cei de pe forumul TIIC care vorbeau cu Kelsey.

Strike căscă larg şi se lăsă să cadă pe canapeaua din imitaţie de piele, care sub greutatea lui scoase sunetele obişnuite de flatulenţă, şi încercă să-şi amintească despre cine vorbea ea. Suferea atât de mult de lipsa somnului încât memoria lui de obicei cuprinzătoare şi exactă devenea nefiabială.

— Tipul sau… femeia? întrebă el, amintindu-şi vag de fotografiile pe care i le arătase Wardle.

— Bărbatul, spuse Robin, turnând apă clocotită peste pliculeţele de ceai.

Era prima oară în relaţia lor când Strike se trezi că savurează perspectiva de a o submina pe Robin.

— Deci te-ai plimbat pe site-uri fără să-mi spui? Te-ai jucat cu o grămadă de clienţi anonimi de servicii sexuale fără să ştii cu cine te pui?

— Ţi-am spus că mă ocupam de asta! zise Robin cu indignare. Am văzut că Kelsey punea întrebări despre tine pe un forum, îţi mai aminteşti? Îşi spunea Niciosperanţă. Ţi-am spus toate astea când a fost Wardle aici. *El* a fost impresionat.

— El e şi mult înaintea ta, spuse Strike. I-a interogat pe amândoi oamenii cu care vorbea ea pe internet. E o fundătură. Nu s-au întâlnit niciodată cu ea. Wardle lucrează acum la un tip pe nume Devotee, care încerca să se întâlnească cu femeile de pe site.

— Ştiu deja de Devotee.

— De unde?

— Mi-a cerut să-i arăt o poză cu mine şi după ce i-am trimis-o a amuţit…

— Deci ai flirtat cu nebunii ăştia, nu-i aşa?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin nerăbdătoare, m-am prefăcut că am aceeaşi tulburare ca şi ei, asta nu prea e flirt şi nu cred că avem de ce să ne facem griji din cauza lui Devotee.

Îi întinse lui Strike o cană cu ceai, exact nuanţa lui preferată de creozot. În mod pervers, asta mai degrabă îl irită decât să-l calmeze.

— Deci nu crezi că avem de ce să ne facem griji din cauza lui Devotee? Pe ce te bazezi?

— După ce a sosit scrisoarea aia care îţi era adresată ţie – bărbatul obsedat de piciorul tău, îţi aminteşti? –, m-am documentat puţin despre acrotomofili. Comparativ cu alte parafilii, e foarte rar asociată cu violenţa. Cred că e mult mai probabil ca Devotee să se masturbeze în faţa calculatorului, gândindu-se la toţi acei oameni care vor să devină altceva.

Incapabil să găsească un răspuns la asta, Strike sorbi din ceai.

— În orice caz, spuse Robin (faptul că el nu îi mulţumise pentru ceai o rodea), tipul cu care vorbea Kelsey pe internet – şi el vrea să fie amputat – l-a minţit pe Wardle.

— Cum adică l-a minţit?

— De fapt *s-a întâlnit* cu Kelsey în viaţa reală.

— Da? spuse Strike cu o nonşalanţă fermă. De unde ştii asta?

— Mi-a povestit totul. Când l-a contactat poliţia, a fost îngrozit – nimeni dintre rudele sau prietenii lui nu ştie despre obsesia lui de a se debarasa de un picior –, aşa că s-a panicat şi a spus că nu s-a întâlnit niciodată cu Kelsey. Se temea că dacă se află despre asta se va crea publicitate şi el va trebui să depună mărturie la tribunal. În orice caz, după ce l-am convins că sunt cine sunt, că nu sunt jurnalistă sau poliţistă…

— I-ai spus adevărul?

— Da, şi asta a fost cea mai bună decizie pe care puteam s-o iau, pentru că după ce l-am convins că sunt chiar eu a fost de acord să ne întâlnim.

— Şi ce te face să crezi că se va întâlni cu adevărat cu tine? întrebă Strike.

— Pentru că avem faţă de el un avantaj pe care poliţia nu îl are.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, spuse Robin cu răceală, dorindu-şi să poată da un răspuns diferit, tu. Jason e absolut disperat să se întâlnească cu tine.

— Cu mine? spuse Strike complet descumpănit. De ce?

— Pentru că el crede că ţi-ai tăiat singur piciorul.

— *Ce?*

— Kelsey l-a convins că tu ai făcut-o singur. Şi vrea să ştie cum.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, e bolnav la cap?

Apoi Strike îşi răspunse imediat:

— Bineînţeles că da. Bineînţeles că e bolnav la cap. Doar vrea să-şi taie piciorul. Dumnezeule mare!

— Păi, ştii, există o dezbatere dacă TIIC e o boală mentală sau un fel de anomalie a creierului, spuse Robin. Dacă scanezi creierul cuiva care suferă de…

— Mă rog, spuse Strike, îndepărtând subiectul cu un gest al mâinii. Ce te face să crezi că nebunul ăsta are ceva util…?

— *S-a întâlnit cu Kelsey,* spuse Robin nerăbdătoare, care trebuie să-i fi spus de ce era atât de convinsă că şi tu eşti unul dintre ei. Are 19 ani, lucrează la un supermarket din Leeds, are o mătuşă la Londra şi o să vină aici, o să stea la ea şi o să se întâlnească cu mine. Încercăm să găsim o dată concretă. El trebuie să afle mai întâi când îşi poate lua liber. Uite ce e, el e la doi oameni distanţă de persoana care a convins-o pe Kelsey că tu eşti un amputat voluntar…

Robin era deopotrivă dezamăgită şi iritată de lipsa de entuziasm a lui Strike faţă de rezultatele muncii ei de una singură, dar continua să întreţină o speranţă vagă că el va înceta să fie atât de dificil şi critic.

— … iar persoana aceea e aproape sigur criminalul!

Strike sorbi iar din ceai, pentru ca să poată pătrunde încet în creierul lui epuizat, ceea ce îi spusese ea. Raţionamentul ei era solid. A-l convinge pe Jason să se întâlnească cu ea era o realizare semnificativă. Ar fi trebuit să o laude. În schimb, Strike rămase tăcut, bând din ceai.

— Dacă crezi că ar trebui să-l sun pe Wardle şi să-i transmit lui asta… spuse Robin cu o ranchiună sesizabilă.

— Nu, spuse Strike, oferindu-i lui Robin o mică satisfacţie prin graba cu care răspunsese. Până când nu aflăm ce poate el să… nu o să irosim timpul lui Wardle. Îl anunţăm după ce aflăm ce ştie acest Jason. Când ai zis că vine la Londra?

— Încearcă să-şi ia liber; încă nu ştiu.

— Unul din noi ar putea să meargă în Leeds să se vadă cu el.

— El vrea să vină aici. Încearcă să ţină povestea asta la distanţă de cei care îl cunosc.

— Bine, zise Strike ursuz, frecându-şi ochii injectaţi şi încercând să formuleze un plan care s-o ţină pe Robin ocupată şi, în acelaşi timp, departe de pericol. Atunci tu continuă să-l presezi şi începe să suni la numerele alea, vezi dacă poţi găsi vreun indiciu despre Brockbank.

— Am început deja să fac asta, spuse ea.

Strike auzi tonul latent de revoltă, iminenta ei insistenţă că voia să revină pe stradă.

— Şi, zise Strike gândind rapid, aş vrea să supraveghezi Wollaston Close.

— Să mă uit după Laing?

— Exact. Încearcă să treci neobservată, nu sta după căderea întunericului şi dacă-l vezi pe tipul cu fes pleacă de acolo sau declanşează alarma de viol. Preferabil ambele.

Nici măcar ursuzenia lui Strike nu reuşea să sufoce încântarea lui Robin că revenise la bord, partener pe deplin egal în această afacere.

Nu avea cum să ştie că Strike credea şi spera că o trimite într-o fundătură. Urmărise ziua şi noaptea intrarea micului bloc de locuinţe, schimbându-şi în mod regulat poziţia, folosind ochelari cu vedere de noapte ca să examineze balcoanele şi ferestrele. Nimic din ce văzuse nu indica faptul că Laing s-ar fi ascuns înăuntru: nicio umbră lată care să se mişte în spatele vreunei perdele, nicio urmă de păr pornind de jos de pe frunte sau de ochi întunecaţi ca de dihor, nicio siluetă masivă care să se legene pe cârje sau (deoarece Strike nu lua nimic de bun când era vorba de Donald Laing) care să meargă ţanţoş, ca un fost boxer ce era. Fiecare bărbat care intrase sau ieşise din clădire fusese examinat de Strike, în căutarea unui indiciu al unei asemănări cu fotografia de pe JustGiving sau cu silueta cu fes şi faţă neclară, şi niciunul din ei nu se potrivise nici pe departe.

— Da, spuse el, tu ocupă-te de Laing şi dă-mi jumătate din numerele alea cu Brockbank – le împărţim în două. Eu rămân cu Whittaker. Să nu uiţi să suni în mod regulat, bine?

— Bineînţeles, spuse Robin jubilând. A, şi… Cormoran…

El pornise deja spre biroul lui, dar se întoarse.

— … ce sunt astea?

Robin ţinea în mână pastilele de Accutane pe care el le găsise în sertarul lui Kelsey şi pe care le lăsase în tăviţa lui Robin.

— A, astea, spuse el. Nimic.

O parte din veselia ei păru să se evapore. În Strike încolţi o uşoară vinovăţie. Ştia că e un nemernic morocănos. Ea nu merita asta. Încercă să se adune.

— Tratament pentru acnee, spuse el. Erau ale lui Kelsey.

— Bineînţeles – ai fost la ea acasă – te-ai întâlnit cu sora ei! Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a spus?

Strike nu se simţea în stare să-i povestească acum despre Hazel Furley. Avea impresia că discuţia avusese loc cu mult timp în urmă, era epuizat şi continua să simtă o ostilitate nerezonabilă.

— Nimic nou, spuse el. Nimic important.

— Atunci de ce-ai luat pastilele astea?

— M-am gândit că ar putea fi anticoncepţionale… poate urmărea ceva fără ca sora ei să ştie.

— A, spuse Robin. Deci chiar nu sunt nimic.

Aruncă pastilele la coşul de gunoi.

Mândria îl făcu pe Strike să continue: mândria pură şi simplă. Ea descoperise o pistă bună, iar el nu avea nimic în afara unei idei vagi despre Accutane.

— Şi am găsit un bilet, spuse el.

— Un ce?

— Ca un bilet de garderobă.

Robin aşteptă răbdătoare.

— Numărul 18, spuse Strike.

Robin aşteptă şi alte explicaţii, dar nu mai urmă niciuna. Strike căscă şi îşi recunoscu înfrângerea.

— Ne vedem mai târziu. Ţine-mă la curent cu ce faci şi unde eşti.

Strike intră în biroul lui, închise uşa, se aşeză pe scaun şi se lăsă pe spătar. Făcuse tot posibilul ca să o împiedice să revină pe stradă. Acum nu voia altceva decât să o audă cum pleacă.

40

…love is like a gun

And in the hands of someone like you

I think it'd kill.[55]

Blue Öyster Cult, „Searchin' for Celine"

Robin era cu un deceniu mai tânără decât Strike. Ajunsese la biroul lui ca secretară temporară, nechemată şi nedorită, la cel mai de jos punct al vieţii lui profesionale. El intenţionase să o păstreze doar timp de o săptămână, şi asta pentru că la sosirea ei fusese cât pe ce să o răstoarne şi să o omoare pe scările de metal şi se simţea dator faţă de ea. Cumva, ea îl convinsese să o lase să rămână, mai întâi încă o săptămână, apoi încă o lună şi, în sfârşit, pentru totdeauna. Ea îl ajutase să iasă din starea de cvasiinsolvenţă, muncise pentru ca afacerea să aibă succes, învăţase în timp ce lucra şi acum nu cerea altceva decât să i se permită să stea alături de el, în timp ce afacerea se prăbuşea iar, şi să lupte pentru supravieţuirea ei.

Tuturor le plăcea de Robin. Şi *lui* îi plăcea de Robin. Cum ar fi putut să nu-i placă de ea, după toate lucrurile prin care trecuseră împreună? Cu toate acestea, el îşi spusese de la bun început: doar până la un punct. Trebuia păstrată o distanţă. Barierele trebuiau să rămână la locul lor.

Ea intrase în viaţa lui chiar în ziua în care el se despărţise pentru totdeauna de Charlotte, după 16 ani de relaţie intermitentă despre care el încă nu putea să spună dacă fusese mai degrabă plăcută sau dureroasă. Serviabilitatea şi solicitudinea lui Robin, fascinaţia ei faţă de ce făcea el, admiraţia ei faţă de el personal (dacă era să fie onest faţă de el însuşi, atunci trebuia să fie până la capăt) fuseseră ca un balsam pentru acele răni pe care i le provocase Charlotte, acele traume interne care supravieţuiseră

cu mult cadourilor ei de despărţire, un ochi vânăt şi nişte tăieturi.

Safirul de pe al treilea deget al lui Robin fusese atunci o recompensă suplimentară: o protecţie şi un blocaj. Prevenind posibilitatea a ceva mai mult, inelul îi oferea libertatea de a… ce? De a se baza pe ea? De a se împrieteni cu ea? De a permite barierelor să se erodeze imperceptibil, astfel că, privind în urmă, Strike îşi dădu seama că ei îşi împărtăşiseră informaţii personale pe care aproape nimeni altcineva nu le ştia. Robin era una dintre cele doar trei persoane (bănuia el) care ştiau despre presupusul copil pe care Charlotte pretindea că-l pierduse, dar care era posibil să nu fi existat niciodată sau să fi fost avortat. El era unul dintre cei doar câţiva care ştiau că Matthew fusese necredincios. Cu toată hotărârea lui de a o ţine pe Robin la distanţă, se sprijiniseră propriu-zis unul pe celălalt. El încă îşi mai amintea exact senzaţia de a o ţine de talie, în timp ce se îndreptau şerpuit spre Hotelul Hazlitt. Ea era suficient de înaltă pentru ca el s-o ţină cu uşurinţă. Nu-i plăcea să fie obligat să se aplece. Nu îi plăcuseră niciodată femeile foarte scunde.

Lui Matthew nu i-ar plăcea asta, spusese ea.

I-ar fi plăcut încă şi mai puţin dacă ar fi ştiut cât de mult îi plăcuse lui Strike.

Ea nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca Charlotte. Charlotte era acel tip de frumuseţe care îi făcea pe bărbaţi să uite de ei în mijlocul propoziţiei, care îi uluia şi îi făcea să amuţească. Robin era o fată foarte sexi, cum el nu putea să nu remarce atunci când ea se apleca să scoată calculatorul din priză, dar bărbaţii nu rămâneau interzişi în prezenţa ei. De fapt, dacă îşi amintea de Wardle, Robin părea să-i facă şi mai locvace.

Însă lui îi plăcea faţa ei. Îi plăcea vocea ei. Îi plăcea să fie lângă ea.

Nu că ar fi vrut să *fie* cu ea – asta ar fi fost o nebunie. Nu puteau să conducă afacerea împreună şi să aibă o aventură. În orice caz, ea nu era tipul de

fată cu care să ai o aventură. El nu o cunoscuse altfel decât logodită sau rămasă singură după ce logodna ei luase sfârşit şi, prin urmare, o vedea ca pe tipul de femeie destinată căsniciei.

Strike însumă, aproape cu furie, acele lucruri pe care le ştia şi le observase şi care o desemnau pe ea ca fiind profund diferită de el, ca întruchipare a unei lumi mai sigure, mai retrase, mai convenţionale. Robin avusese acelaşi iubit infatuat începând din clasa a XI-a (chiar dacă acum el înţelegea asta ceva mai bine), o familie drăguţă de clasă mijlocie în Yorkshire, părinţi căsătoriţi timp de decenii şi aparent fericiţi, un labrador, un Land Rover şi un *ponei,* îşi aminti Strike. Un afurisit de ponei!

Apoi alte amintiri îşi impuseră prezenţa şi o Robin diferită se desprinse de această imagine a unui trecut sigur şi ordonat: şi iată, în faţa lui, o femeie care nu ar fi fost nelalocul ei în DIS. Era acea Robin care făcuse cursuri de şoferie avansată, care se lovise la cap în urmărirea unui criminal, care îi înfăşurase, calmă, braţul însângerat cu haina ei, pe post de garou, după ce el fusese înjunghiat, şi îl dusese la spital. Robin care improvizase cu atâta succes în timp ce interoga suspecţii încât le smulsese informaţii pe care poliţia nu reuşise să le obţină, care o inventase şi întruchipase cu succes pe Venetia Hall, care convinsese un tânăr îngrozit, care voia să-şi amputeze piciorul, să aibă încredere în ea, care îi oferise lui Strike o sută de alte exemple de iniţiativă, ingeniozitate şi curaj care ar fi putut să facă deja din ea o poliţistă în haine civile, dacă nu ar fi intrat cândva într-o scară de bloc întunecoasă, unde o aştepta un nemernic cu mască.

Şi femeia aceea avea să se căsătorească acum cu Matthew! Matthew, care mizase pe faptul că ea avea să lucreze în resurse umane, cu un salariu frumos care să-l completeze pe al lui, care se îmbufna şi se plângea de programul ei de lucru lung şi imprevizibil şi de salariul ei mizerabil… oare ea nu putea să *vadă* ce lucru stupid făcea? De ce dracu' îşi pusese iar inelul ăla pe deget? Nu gustase libertatea

în acea călătorie cu maşina în Barrow, la care Strike privea în urmă cu o duioşie care îl tulbura?

Face o greşeală imensă, asta e tot.

Asta era tot. Nu era ceva personal. Fie că ea era logodită, căsătorită sau singură, nimic nu ar fi putut să iasă vreodată din slăbiciunea pe care el, era obligat să recunoască, ajunsese să o aibă. Avea să restabilească distanţa profesională care dispăruse cumva odată cu confesiunile ei bete şi cu camaraderia călătoriei lor în Nord, şi să suspende temporar planul lui doar pe jumătate recunoscut de a pune capăt relaţiei cu Elin. Pe moment părea mai sigur să aibă la îndemână altă femeie, şi chiar una foarte frumoasă, al cărei entuziasm şi pricepere în pat ar fi trebuit, fără îndoială, să compenseze incompatibilitatea certă din afara lui.

Începu să se întrebe cât avea să mai lucreze Robin pentru el după ce devenea doamna Cunliffe. Cu siguranţă Matthew avea să-şi folosească fiecare gram al influenţei lui de soţ ca să o smulgă dintr-o profesie pe cât de periculoasă, pe atât de prost plătită. Ei bine, ăsta era turnul ei de observaţie: patul, în care putea să şi zacă.

Numai că odată ce te despărţeai, era mult mai uşor să repeţi experienţa. El ştia asta. De câte ori se despărţiseră el şi Charlotte? De câte ori relaţia lor se făcuse bucăţi şi de câte ori încercaseră ei să reasambleze dezastrul? Până la urmă rămăseseră mai multe crăpături decât substanţă: trăiseră într-o pânză de păianjen făcută din falii, ţinută laolaltă de speranţă, durere şi amăgire.

Robin şi Matthew mai aveau doar două luni până la nuntă.

Încă mai era timp.

41

See there a scarecrow who waves through the mist.[56]

Blue Öyster Cult, „Out of the Darkness”

În următoarea săptămână se întâmplă ca Strike să se vadă foarte puţin cu Robin. Supravegheau locaţii diferite şi făceau schimb de informaţii aproape exclusiv prin telefonul mobil.

După cum se aşteptase Strike, nici Wollaston Close, nici împrejurimile lui nu trădaseră vreo urmă a fostului Grănicer al Regimentului Regal, dar nici el nu avusese mai mult succes în găsirea omului său din Catford. Stephanie cea costelivă mai intră şi mai ieşi de câteva ori în şi din apartamentul de deasupra fast-foodului. Chiar dacă nu putea să fie acolo non-stop, Strike deveni curând destul de sigur că îi văzuse toată garderoba: câteva pulovere murdare şi un hanorac zdrenţuit. Dacă, aşa cum afirmase Shanker plin de încredere, Stephanie era prostituată, atunci lucra rar. Deşi avea grijă să nu-i permită niciodată să-l zărească, Strike se îndoia că ochii ei scobiţi ar fi reţinut prea exact o imagine chiar dacă el ar fi ieşit la lumină. Deveniseră obturaţi, plini de o întunecime interioară, fără să mai absoarbă lumea exterioară.

Strike încercase să stabilească dacă Whittaker era aproape permanent înăuntru sau aproape mereu absent din apartamentul din Catford Broadway, dar nu exista niciun telefon fix înregistrat la acea adresă, iar imobilul apărea pe internet ca aparţinând unui domn Dareshak, care fie îl închiria, fie nu reuşea să scape de squater-i.

Într-o seară, detectivul stătea, fumând, lângă intrarea actorilor, privind ferestrele luminate şi întrebându-se dacă îşi imagina el mişcarea din spatele lor, când mobilul lui vibră, iar el văzu numele lui Wardle.

— Strike sunt. Ce e?

— Cred că a mai apărut ceva, spuse poliţistul. Se pare că prietenul nostru a lovit iar.

Strike îşi mută mobilul la cealaltă ureche, depărtându-l de trecători.

— Continuă.

— Cineva a înjunghiat o prostituată în Shacklewell şi i-a tăiat două degete ca suvenir. I le-a tăiat deliberat – i-a ţintuit braţul la pământ şi le-a retezat.

— Dumnezeule! Când a fost asta?

— Acu' zece zile – pe 29 aprilie. Abia a ieşit din comă indusă.

— A supravieţuit? întrebă Strike.

Acum îşi desprinse complet ochii de ferestrele în spatele cărora Whittaker putea să se ascundă sau nu, dedicându-i lui Wardle întreaga lui atenţie.

— Prin nu ştiu ce miracol, spuse acesta. A înjunghiat-o în abdomen, i-a perforat plămânul, apoi i-a tăiat degetele. E un miracol că a ratat organele importante. Suntem destul de siguri că el a crezut că e moartă. Ea îl dusese într-un loc gol dintre două clădiri pentru o felaţie. Dar au fost deranjaţi: doi studenţi care mergeau pe Shacklewell Lane au auzit-o ţipând şi au luat-o pe alee să vadă ce se întâmplă. Dacă ar fi întârziat 15 minute ea era bună moartă. A fost nevoie de două transfuzii de sânge ca s-o ţină în viaţă.

— Şi? spuse Strike. Ce spune?

— Păi, e drogată până peste cap şi nu-şi aminteşte atacul efectiv. Ea crede că era un tip alb, mare şi solid, cu căciulă. Geacă întunecată. Gulerul ridicat în sus. Nu i-a văzut prea bine faţa, dar crede că e din Nord.

— Da? spuse Strike, în timp ce inima îi bătea mai tare ca oricând.

— Aşa zice ea. Da' e ameţită. Ah, şi a împiedicat-o să fie călcată de maşină, ăsta e ultimul lucru pe care şi-l aminteşte. A tras-o înapoi de pe stradă când se apropia o camionetă.

— Ce gentleman, spuse Strike suflând fumul de ţigară spre cerul înstelat.

— Da, spuse Wardle. Ei, voia să-i păstreze membrele intacte, nu-i aşa?

— Ar putea ieşi vreun portret-robot?

— Îl ducem mâine pe grafician să se vadă cu ea, dar nu am prea multe speranţe.

Strike rămase în întuneric, gândindu-se intens. Îşi dădea seama că Wardle fusese zguduit de noul atac.

— Ai vreo veste despre vreunul dintre oamenii mei? întrebă el.

— Încă nu, spuse Wardle lapidar.

Strike decise să nu insiste. Avea nevoie de această cale de acces la anchetă.

— Dar pista ta cu Devotee? întrebă el, întorcându-se să privească spre ferestrele apartamentului lui Whittaker, unde nu părea să se fi schimbat nimic. Asta cum merge?

— Încerc să-i pun pe urmele lui pe cei de la infracţionalitate virtuală, dar mi se spune că în momentul ăsta au altceva mai important de făcut, spuse Wardle, nu fără ranchiună. Opinia lor e că e doar un pervers banal sau unul care se uită prin ferestre.

Strike îşi aminti că asta fusese şi opinia lui Robin. Părea că nu mai sunt prea multe de spus. Îşi luă la revedere de la Wardle, apoi se afundă în nişa lui din peretele rece, fumând şi privind ferestrele cu perdele ale lui Whittaker, ca mai înainte.

A doua zi dimineaţă, Strike şi Robin se întâlniră la birou din întâmplare. Strike, care tocmai ieşise din apartamentul lui cu o cutie de carton cu fotografii ale lui Câine Turbat sub braţ, intenţionase să plece direct, fără să mai intre în birou, dar când văzu conturul neclar al lui Robin prin geamul mat se răzgândi.

— ’Neaţa.

— Salut, spuse Robin.

Era încântată să-l vadă, şi încă şi mai încântată să-l vadă zâmbind. Dialogurile lor din ultimul timp

fuseseră pline de o stinghereală ciudată. Strike purta cel mai bun costum al lui, care îl făcea să arate mai slab.

— De ce eşti aşa de elegant? întrebă Robin.

— Întâlnire de urgenţă cu avocatul: soţia lui Câine Turbat vrea să le arăt tot ce am strâns, toate pozele cu el în timp ce pândeşte în faţa şcolii şi se repede la copii. M-a sunat aseară, târziu; tocmai apăruse acasă la ea, supărat şi ameninţător: o să-l acuze de tot ce poate, ca să încerce să obţină un ordin de interdicţie.

— Asta înseamnă că încetăm să-l mai supraveghem?

— Mă îndoiesc, spuse Strike uitându-se la ceas. Câine Turbat n-o să se lase cu una, cu două. Oricum, nu contează asta – am zece minute şi am aflat noutăţi.

Strike îi povesti despre tentativa de asasinare a prostituatei din Shacklewell. După ce termină, Robin părea atentă şi gânditoare.

— A luat degete?

— Da.

— Ai zis – când eram la Feathers –, ai zis că nu înţelegi cum ar putea Kelsey să fie prima lui crimă. Ai zis că eşti sigur că el mai exersase până la… ce i-a făcut ei.

Strike dădu din cap.

— Ştii cumva dacă poliţia a căutat alte crime în care a fost tăiată o bucată dintr-o femeie?

— Trebuie s-o fi făcut, spuse Strike, sperând că are dreptate şi notându-şi în minte să-l întrebe pe Wardle. Oricum, după asta o s-o facă.

— Şi ea nu crede că l-ar recunoaşte dacă-l mai vede?

— Cum am zis, îşi ascunsese faţa. Un tip alb solid, geacă neagră.

— Au găsit la ea vreo mostră de ADN? întrebă Robin.

Se gândiră amândoi, simultan, la ceea ce avusese de suportat Robin însăşi în spital, după agresiunea asupra ei. Strike, care investigase violuri, cunoştea

procedura. Robin îşi aminti brusc, nefericită, că trebuise să facă pipi într-o sticluţă pentru mostre, cu un ochi complet închis pentru că el o lovise acolo, apoi faptul că trebuise să se întindă pe patul de examinare şi blândeţea doctoriţei în timp ce îi depărta genunchii…

— Nu, spuse Strike. Nu au găsit – nu a existat penetrare. Oricum, trebuie să plec. Poţi s-o laşi baltă azi cu urmărirea lui Câine Turbat: cred că ştie că a făcut-o de oaie, mă îndoiesc că o să apară la şcoală. Dacă poţi să arunci o privire în Wollaston…

— Stai! Adică, dacă ai timp.

— Mai am câteva minute, spuse el uitându-se iar la ceas. Ce s-a întâmplat? Nu cumva l-ai văzut pe Laing?

— Nu, spuse ea, dar cred – nu e deloc sigur – că s-ar putea să avem o pistă despre Brockbank.

— Glumeşti!

— Pe Commercial Road e un club de striptease; m-am uitat puţin la el pe Google Street View. Pare destul de şleampăt. Am sunat şi am cerut cu Noel Brockbank, şi o femeie mi-a spus „Cine?”, după care „Vrei să zici Nile?” A acoperit receptorul cu mâna şi a discutat puţin cu altă femeie despre cum îl cheamă pe noul bodyguard. E evident că abia s-a angajat. Aşa că l-am descris cum arată şi ea a zis „Da, ăsta e Nile.”

Apoi Robin continuă, minimalizându-şi singură spusele:

— Bineînţeles, e posibil să nu fie el deloc, ar *putea* fi un bărbat cam sumbru care chiar se numeşte Nile, dar când i-am descris mandibula lungă, ea a zis imediat…

— Iar ai dat gol de la jumătatea terenului, spuse Strike uitându-se la ceas. Tre’ să plec. Trimite-mi un SMS cu datele clubului de striptease, bine?

— Mă gândeam că aş putea…

— Nu, aş vrea să rămâi în Wollaston Close, spuse Strike. Vorbim.

În timp ce uşa de sticlă se închidea în urma lui, iar el cobora zăngănind scările metalice, Robin

încercă să se simtă încântată pentru că el spusese că ea dăduse gol de la mijlocul terenului. Dar ea sperase să aibă şansa de a face altceva decât să se holbeze zadarnic, ore în şir, la apartamentele din Wollaston Close. Începea să bănuiască faptul că Laing nu era acolo şi, mai rău, că Strike ştia asta.

Vizita la avocat fu scurtă, dar productivă. Avocatul era încântat de probele abundente pe care Strike le aşezase în faţa lui şi care demonstrau energic constantele violări ale acordului de custodie de către Câine Turbat.

— Ah, excelent, spuse el zâmbind radios deasupra unei poze mărite cu fiul cel mic care se ascundea înlăcrimat în spatele bonei, în timp ce tatăl lui mârâia şi arăta cu degetul, aproape nas în nas cu sfidătoarea femeie. Excelent, excelent…

Apoi, observând expresia clientei lui, se grăbi să-şi ascundă veselia provocată de vederea suferinţei copilului ei şi le oferi ceai.

O oră mai târziu, Strike, încă în costum, dar acum ţinându-şi cravata îndesată în buzunar, o urmărea pe Stephanie prin centrul comercial din Catford. Asta însemna să treacă pe sub o sculptură gigantică din fibră de sticlă cu o pisică neagră zâmbitoare, aşezată pe traversa de deasupra aleii care ducea la mall. Pisica avea o înălţime de două etaje, între laba bălăbănită şi vârful cozii nepăsătoare care arăta spre cer, şi părea pregătită să se repeadă la ceva sau să-i prindă pe cumpărătorii care treceau pe dedesubt.

Strike decisese să o supravegheze pe Stephanie dintr-un capriciu, deoarece nu o mai urmărise niciodată, iar după ce afla unde se duce şi cu cine se întâlneşte avea de gând să se întoarcă şi să supravegheze apartamentul. Stephanie mergea, ca aproape întotdeauna, cu braţele strâns înfăşurate în jurul torsului ei, ca şi cum s-ar fi ţinut laolaltă, şi purta hanoracul gri familiar şi fustă mini neagră şi ciorapi. Subţirimea picioarelor ei ca nişte crengi era subliniată de adidaşii butucănoşi. Intră într-o farmacie şi Strike se uită prin vitrină cum stă

ghemuită pe un scaun în timp ce aştepta o reţetă, fără să privească pe nimeni în ochi, holbându-se la picioarele ei. După ce îşi luă punga albă de hârtie plecă precum venise, trecând pe sub pisica imensă care îşi legăna laba, părând că se întoarce la apartament. Însă trecu de fast-foodul de pe Catford Broadway şi, puţin după aceea, făcu la dreapta spre Afro Caribbean Food Center, dispărând într-o cârciumă mică numită Catford Ram, construită în spatele centrului comercial. Crâşma, care părea să aibă un singur geam, era îmbrăcată în lemn la exterior, ceea ce ar fi făcut-o să semene cu un pavilion victorian mare dacă nu ar fi fost plină de reclame la fast-food, Sky Sporty şi conexiuni Wi-Fi.

Întreaga zonă era amenajată pentru pietoni, dar o camionetă cenuşie şi ponosită fusese parcată la mică distanţă de intrarea în cârciumă, oferindu-i lui Strike un paravan eficient de unde să pândească, în timp ce îşi studia opţiunile. În acest moment nu ar fi avut niciun rost să ajungă faţă în faţă cu Whittaker, iar cârciuma părea prea micuţă ca să se poată feri de ochii fostului său tată vitreg, dacă chiar cu el se întâlnea Stephanie. Nu voia decât să aibă şansa de a compara aspectul actual al lui Whittaker cu silueta cu fes şi, poate, cu bărbatul cu geacă de camuflaj care pândise la Court.

Strike se sprijini de camionetă şi îşi aprinse o ţigară. Tocmai se hotărâse să găsească un punct de observaţie ceva mai depărtat, ca să vadă cu cine iese Stephanie din crâşmă, când uşile din spate ale camionetei după care se ascundea el se deschiseră brusc.

Strike făcu câţiva paşi grăbiţi cu spatele, în timp ce din camionetă coborau patru bărbaţi, împreună cu o ceaţă fumurie cu miros puternic şi înţepător de plastic ars pe care fostul lucrător la DIS o recunoscu imediat ca fiind cocaină.

Toţi patru erau neîngrijiţi, cu blugi şi tricouri murdare, de vârste greu de evaluat deoarece fiecare dintre ei avea faţa suptă şi ridată prematur. Gurile a doi dintre ei erau prăbuşite înăuntru, deasupra

gingiilor rămase fără dinţi. Şocaţi pentru o clipă să-l descopere atât de aproape de ei pe necunoscutul îmbrăcat în costum curat, părură să-şi dea seama din expresia uimită a lui Strike că acesta nu ştiuse ce se întâmpla în interiorul camionetei şi trântiră uşile.

Trei dintre ei se îndreptară ţanţoş spre cârciumă, dar al patrulea bărbat nu plecă. Îl privea insistent pe Strike, care îl privea insistent şi el. Era Whittaker.

Era mai mare decât îşi amintea Strike. Chiar dacă ştiuse că Whittaker era aproape la fel de înalt ca el, Strike uitase scara acestuia, lăţimea umerilor, greutatea oaselor de sub pielea lui plină de tatuaje. Tricoul lui subţire, inscripţionat cu logoul trupei Slayer, deopotrivă militaristă şi ocultistă, flutura pe trupul lui, în timp ce se înfruntau unul pe celălalt, lăsând să se vadă conturul coastelor.

Faţa lui gălbuie părea uscată prin congelare, ca un măr vechi, cu carnea topită şi pielea lipită de os şi având cavităţi sub pomeţii înalţi. Părul încâlcit era rărit la tâmple: atârna în codiţe subţiri în jurul lobilor alungiţi, fiecare din ei împodobit cu un inel de argint încastrat în carne. Stăteau aşa, Strike în costumul lui italian, anormal de ferchezuit, şi Whittaker duhnind a fum de cocaină, cu ochii lui aurii de preot eretic înfundaţi acum în spatele pleoapelor ridate şi flasce.

Strike n-ar fi ştiut să spună cât se holbaseră unul la celălalt, dar în acest timp prin minte îi trecu un flux de gânduri perfect coerente…

Dacă el era criminalul, poate că Whittaker s-ar fi panicat, dar nu ar fi fost prea surprins să-l vadă pe Strike. Dacă nu era el criminalul, şocul de a-l descoperi pe Strike lângă camioneta lui ar fi trebuit să fie extrem. Însă Whittaker nu se comportase niciodată asemenea celorlalţi oameni. Îi plăcuse întotdeauna să pară omniscient şi imposibil de şocat.

Apoi Whittaker reacţionă, iar Strike îşi dădu seama imediat că ar fi fost nerezonabil să se aştepte ca el să facă altceva decât făcea. Whittaker rânji, lăsând să se vadă nişte dinţi înnegriţi. Ura de 20 de

ani a lui Strike se reaprinse, iar el simţi dorinţa de a-şi înfige pumnul în faţa lui Whittaker.

— Ia te uită, spuse Whittaker încet. E chiar sergentul Sherlock Holmes, fir-aş al naibii.

Whittaker întoarse capul. Strike văzu cum pielea sclipeşte printre rădăcinile părului rar şi simţi o plăcere meschină din cauza faptului că Whittaker chelea. Dobitocul era mândru de aspectul lui, cu siguranţă nu-i plăcea asta.

— Banjo! strigă Whittaker la ultimul dintre cei trei însoţitori ai săi, care tocmai ajunsese la crâşmă. Ad-o-ncoa'!

Zâmbetul lui rămase insolent, dar ochii lui demenţi zvâcneau de la camionetă la Strike şi apoi din nou la cârciumă. Îşi flexa degetele murdare. Cu toată nepăsarea afişată, era tensionat. De ce nu întreba ce căuta acolo Strike? Sau ştia deja?

Prietenul pe nume Banjo ieşi din crâşmă, trăgând-o pe Stephanie de încheietura ei subţire. Stephanie continua să ţină în mâna liberă punga albă de hârtie de la farmacie, care părea orbitor de imaculată pe lângă hainele ieftine şi murdare ale ei şi ale lui Banjo. În jurul gâtului îi sălta un lănţişor de aur.

— De ce ai…? scânci Stephanie fără să înţeleagă. Ce…?

Banjo o depuse lângă Whittaker.

— Du-te şi ia-mi o halbă, îi ordonă Whittaker lui Banjo, care se îndepărtă supus.

Whittaker îşi strecură mâna pe după ceafa subţire a lui Stephanie, care ridică privirea spre el cu acea adoraţie servilă a unei fete care, asemenea Ledei înaintea ei, vedea în Whittaker ceva ce pentru Strike era complet invizibil. Apoi degetele lui Whittaker îi strânseră gâtul până când pielea din jurul lor se albi şi începu să o scuture pe Stephanie, nu atât de energic încât să atragă atenţia trecătorilor, dar cu suficientă forţă ca expresia ei să se schimbe instantaneu în una de frică absolută.

— Ştii ceva de asta?

— De c-ce? se bâlbâi ea.

Pastilele zăngăneau în punga albă de hârtie.

— De el! spuse Whittaker încet. De ăsta care te interesează atât de mult, curvă mică şi împuţită…

— Dă-i drumul, spuse Strike, vorbind pentru prima oară.

— De când îmi dai tu ordine? îl întrebă Whittaker încet, rânjind larg, cu ochi de nebun.

Cu o forţă subită şi şocantă, Whittaker o prinse pe Stephanie de gât cu ambele mâini şi îi ridică întreg trupul în aer. Ea scăpă punga albă pe trotuar, ca să încerce să se elibereze, şi dădu din picioare în timp ce faţa i se învineţea.

Fără gândire sau reflecţie. Strike îl lovi puternic pe Whittaker în burtă şi acesta căzu pe spate, trăgând-o pe Stephanie după el; înainte ca Strike să poată împiedica asta, auzi cum capul ei se izbeşte de beton. Rămas pe moment fără aer, Whittaker încercă să se ridice în picioare, în timp ce printre dinţii înnegriţi revărsa un torent de obscenităţi şoptite, iar Strike vedea cum cei trei prieteni ai lui, cu Banjo în faţă, îşi croiesc drum spre ieşirea din cârciumă: văzuseră totul pe unicul ei geam murdar. Unul dintre ei avea un cuţit scurt şi ruginit.

— Haideţi! îi incită Strike, fără să dea înapoi şi desfăcând larg braţele. Aduceţi poliţia la laboratorul vostru mobil de cocaină!

Whittaker, încă lipsit de răsuflare, făcu de pe jos un gest care avu efectul de a-i ţine la distanţă pe prietenii lui, aceasta fiind cea mai rezonabilă manifestare a lui pe care Strike o văzuse vreodată. La geamul pubului se iţeau mai multe feţe.

— Nenorocitule… nenorocit ce… şuieră Whittaker.

— Da, hai să discutăm despre mame, spuse Strike, trăgând-o pe Stephanie în picioare.

Simţea cum în urechi îi pulsează sângele. Ar fi vrut să-l pocnească pe Whittaker până îi zdrobea faţa gălbuie.

— Pe a mea el a omorât-o, îi spuse Strike fetei.

Privi în ochii ei goi. Braţele ei erau atât de subţiri că Strike aproape putea să le înconjoare cu mâna.

— Ai auzit ce ţi-am spus? A ucis deja o femeie. Poate mai multe.

Whittaker încercă să-l prindă pe Strike de genunchi şi să-l doboare; Strike îl îndepărtă lovindu-l cu piciorul, continuând s-o ţină pe Stephanie. Urmele roşii ale mâinilor lui Whittaker ieşeau în evidenţă pe gâtul ei alb, ca şi urma lanţului, de care atârna conturul unei inimi contorsionate.

— Haide cu mine, îi zise Strike fetei. E un criminal nenorocit. Există adăposturi pentru femei.

Ochii ei erau ca nişte puţuri către o întunecime pe care Strike nu o cunoscuse niciodată. Putea să-i ofere şi un unicorn: propunerea lui era o nebunie, în afara domeniului posibilului. În mod incredibil, deşi Whittaker o strânsese de gât până când ea nu mai putuse vorbi, Stephanie se smulse de lângă Strike ca şi cum acesta ar fi fost un răpitor, se împletici spre Whittaker şi se ghemui protector lângă el, în timp ce inima contorsionată se legăna.

Whittaker o lăsă pe Stephanie să-l ajute să se ridice în picioare şi se întoarse cu faţa la Strike, frecându-şi burta acolo unde fusese lovit. Apoi, în stilul lui dement, începu să râdă înfundat ca o femeie bătrână. Whittaker câştigase: amândoi ştiau asta. Stephanie se agăţa de el de parcă el o salvase. Whittaker îşi băgă degetele murdare adânc în părul din spatele capului ei şi o trase cu putere spre el, o sărută, băgându-i limba în gât, dar în acelaşi timp făcând semn prietenilor lui care continuau să privească să urce în camionetă. Banjo se sui la volan.

— Ne mai vedem, băieţelu' mamii, îi şopti Whittaker lui Strike.

Apoi o împinse pe Stephanie în faţa lui, să urce în spatele camionetei.

Înainte ca uşile acesteia să se închidă peste obscenităţile şi râsetele batjocoritoare ale prietenilor lui, Whittaker privi drept în ochii lui Strike şi făcu gestul familiar de tăiere a gâtului, rânjind. Camioneta demară.

Strike îşi dădu dintr-odată seama că în jurul său se aflau mai mulţi oameni care se holbau, privindu-l cu expresia absentă, dar uimită a publicului când se aprinde pe neaşteptate lumina. De geamul crâşmei stăteau în continuare lipite mai multe feţe. Nu îi mai rămăsese nimic de făcut, în afară de a memora numărul camionetei vechi şi şovăitoare înainte ca ea să dea colţul. În timp ce el se îndepărta furios de acel decor, privitorii se împrăştiau, făcându-i loc.

42

I'm living for giving the devil his due.[57]

Blue Öyster Cult, „Burnin' for You"

Se mai întâmplă şi rateuri, îşi spuse Strike. Cariera lui militară nu fusese complet lipsită de întâmplări nefericite. Puteai să te antrenezi oricât de bine, să verifici fiecare articol al echipamentului, să anticipezi fiecare împrejurare neprevăzută şi totuşi să te dea peste cap un ghinion aleator. Odată, în Bosnia, un telefon mobil defectuos îşi pierduse pe neaşteptate întreaga energie din baterie, declanşând un lanţ de întâmplări nefericite culminând cu faptul că un prieten de-al lui abia scăpase cu viaţă după ce o luase cu maşina pe o stradă greşită din Mostar.

Nimic din toate acestea nu schimba faptul că, dacă un subordonat de-al lui de la DIS aflat într-o misiune de supraveghere s-ar fi sprijinit de spatele unei camionete parcate neglijent fără să verifice mai întâi dacă aceasta e goală, Strike ar fi avut multe de spus, şi pe un ton vehement. Nu voise să se confrunte cu Whittaker, sau aşa îşi spunea el, dar după o perioadă de reflecţie rece fu obligat să accepte că acţiunile lui spuneau o poveste diferită. Frustrat de îndelungatele ore în care urmărise apartamentul lui Whittaker, făcuse prea puţine eforturi ca să nu se lase observat de la geamul cârciumii şi, chiar dacă nu ar fi avut de unde să ştie că în acea camionetă e Whittaker, simţea, când îşi aducea aminte, o plăcere sălbatică ştiind că îl pocnise, în sfârşit, pe nenorocitul acela.

Dumnezeule, cât îşi dorise să-i facă rău. Râsul sfidător, părul cu codiţe subţiri, tricoul cu Slayer, mirosul înţepător, degetele strânse în jurul gâtului alb şi subţire, vorbele incitante despre mame: sentimentele care irupseseră în Strike la vederea neaşteptată a lui Whittaker fuseseră cele ale

ipostazei lui de la 18 ani, nerăbdător să se bată, nepăsându-i de consecinţe.

Lăsând la o parte plăcerea de a-l fi lovit pe Whittaker, ciocnirea lor nu produsese prea multe informaţii semnificative. Oricât ar fi încercat să facă o comparaţie, nu putea nici să-l identifice, nici să-l elimine pe Whittaker, doar după aspect, ca fiind sau nu silueta masivă cu fes. Deşi silueta întunecată pe care Strike o fugărise prin Soho nu avusese şuviţele încâlcite ale lui Whittaker, părul lung putea fi legat la spate sau băgat sub căciulă; păruse mai solid decât Whittaker, dar gecile cu pernuţe puteau foarte uşor să dea volum. Şi nici reacţia lui Whittaker atunci când îl descoperise pe Strike lângă camioneta lui nu-i oferise detectivului vreun indiciu real. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin se putea decide dacă văzuse triumf în expresia sfidătoare a lui Whittaker sau dacă ultimul gest, degetele murdare care despicau aerul, fuseseră obişnuitul lui dramatism, o ameninţare fără acoperire, răzbunarea infantilă a unui bărbat hotărât cu orice preţ să fie cel mai rău, cel mai înfricoşător.

Pe scurt, ciocnirea lor dezvăluise faptul că Whittaker rămăsese narcisist şi violent şi îi oferise lui Strike două mici informaţii suplimentare. Prima era aceea că Stephanie îl iritase pe Whittaker pentru că manifestase curiozitate faţă de Strike şi, chiar dacă Strike presupunea că aceasta se datora simplului fapt că el fusese cândva fiul vitreg al lui Whittaker, nu excludea complet posibilitatea ca ea să fi fost declanşată de faptul că Whittaker vorbise despre o dorinţă de răzbunare sau lăsase să-i scape faptul că el căuta aşa ceva. În al doilea rând, Whittaker reuşise să-şi facă prieteni bărbaţi. Deşi prezentase întotdeauna, pentru anumite femei, o atractivitate pe care Strike nu o înţelegea, Whittaker se bucurase de o aversiune şi un dispreţ aproape universale din partea bărbaţilor pe vremea când îl cunoscuse Strike. Propriul lui sex avusese tendinţa de a-i dezaproba histrionismul, aburelile sataniste, dorinţa de a ieşi în faţă în orice grup şi, bineînţeles,

de a nu suporta atracţia lui stranie şi magnetică faţă de femei. Însă acum Whittaker părea să fi găsit un fel de echipă, bărbaţi care împărţeau cu el drogurile şi îi permiteau să-i domine.

Strike conchise că singurul lucru profitabil pe care îl putea face pe termen scurt era să-i povestească lui Wardle ce se întâmplase şi să-i dea numărul camionetei. Făcu asta în speranţa că poliţia avea să considere că merită efortul să caute droguri sau alte probe incriminante în acel vehicul sau, încă şi mai bine, în apartamentul de deasupra fast-foodului.

Wardle ascultă fără niciun entuziasm în timp ce Strike insista că mirosise fum de cocaină. Strike se simţi obligat să recunoască, după ce convorbirea luă sfârşit, că, dacă ar fi fost în poziţia lui Wardle, nu ar fi considerat nici el propriile lui probe motiv suficient pentru percheziţionarea camionetei. În mod evident, poliţistul se gândea că Strike îl urăşte pe fostul lui tată vitreg şi, oricât de mult sublinie Strike legătura dintre el şi Whittaker prin Blue Öyster Cult, Wardle nu păru să se răzgândească.

Când Robin îl sună în seara aceea, cu obişnuitul ei raport despre ultimele noutăţi, Strike se simţi uşurat şi alinat că îi poate povesti ce se întâmplase. Deşi avea şi ea veşti, anunţul lui că se întâlnise faţă în faţă cu Whittaker îi abătu atenţia şi o făcu să asculte întreaga poveste într-o tăcere nerăbdătoare.

— Păi, mă bucur că l-ai lovit, spuse ea după ce Strike termină să se mustre singur pentru că îngăduise ca acea altercaţie să aibă loc.

— Da? întrebă el surprins.

— Bineînţeles. O strângea de gât pe fată!

Chiar în clipa în care cuvintele îi ieşeau din gură, Robin îşi dori să nu le fi spus. Nu voia să-i ofere lui Strike niciun motiv suplimentar să-şi amintească acel lucru pe care ea îşi dorea să nu i-l fi spus niciodată.

— În materie de cavaler rătăcitor, am fost mai degrabă varză. Fata a căzut peste el şi a dat cu capul de asfalt.

După o scurtă pauză de reflecţie, Strike adăugă:

— Ce nu înţeleg eu e *ea.* Asta era şansa ei. Ar fi putut să plece: Aş fi dus-o la un adăpost, aş fi avut grijă de ea. De ce dracu' s-a întors la el? De ce fac femeile asta?

Din ezitarea de o fracţiune de secundă de dinaintea răspunsului lui Robin, Strike îşi dădu seama că spusele lui puteau primi o anumită interpretare personală.

— Presupun… începu Robin.

Simultan, Strike adăugă:

— N-am vrut să spun că…

Amândoi se opriră.

— Scuze, zi mai departe, spuse Strike.

— Voiam doar să zic că oamenii agresaţi se agaţă de agresori, nu-i aşa? Au fost spălaţi pe creier şi cred că nu există alternativă.

Eu eram alternativa, fir-ar a dracu', eram chiar acolo, în faţa ei!

— Vreo urmă de Laing azi? întrebă el.

— Nu, spuse Robin. Ştii, *chiar* nu cred că e acolo.

— Eu totuşi cred că merită…

— Uite ce e, ştiu cine stă în fiecare apartament în afara unuia singur, spuse Robin. Din toate celelalte ies şi intră oameni. Ultimul fie e neocupat, fie e cineva mort acolo, pentru că uşa nu se deschide niciodată. Nu am văzut să vină nici măcar îngrijitori sau asistente.

— Mai încercăm o săptămână, spuse Strike. E singura pistă pe care o avem pentru Laing.

În timp ce Robin încerca să protesteze, Strike adăugă iritat:

— Ascultă, şi eu o să fiu în aceeaşi poziţie, o să filez clubul ăla de striptease.

— Numai că ştim că Brockbank e acolo, spuse Robin tăios.

— O să cred asta când o s-o văd, replică Strike.

Îşi luară la revedere câteva minute mai târziu, cu o nemulţumire reciprocă prost disimulată.

Toate anchetele aveau stagnările şi secetele lor, atunci când informaţia şi inspiraţia secau, dar lui Strike îi era greu să adopte o perspectivă filosofică. Graţie necunoscutului care trimisese piciorul, în afacere nu mai intrau bani. Ultimul lui client plătitor, soţia lui Câine Turbat, nu mai avea nevoie de el. În speranţa de a convinge un judecător că un ordin de interdicţie nu era necesar, Câine Turbat se supunea de fapt unei astfel de decizii.

Agenţia nu mai putea supravieţui prea mult dacă din biroul ei continuau să emane duhorile conjugate ale eşecului şi perversiunii. Aşa cum prevăzuse Strike, numele lui se multiplica acum pe internet, în conexiune cu uciderea şi dezmembrarea lui Kelsey Platt, iar detaliile macabre nu doar anulau orice menţionare a succeselor lui anterioare, dar eclipsau şi simpla reclamă la serviciile lui de detectiv. Nimeni nu mai voia să angajeze un om atât de notoriu; nimănui nu-i plăcea ideea unui detectiv atât de strâns legat de o crimă nesoluţionată.

Prin urmare, Strike porni plin de hotărâre şi uşoară disperare spre clubul de striptease, unde spera să-l găsească pe Noel Brockbank. Clubul se dovedi a fi încă o veche crâşmă convertită, aflată pe o străduţă care pleca din Commercial Road în Shoreditch. Faţada de cărămidă se fărâmiţa pe alocuri; ferestrele fuseseră vopsite în negru, cu siluete albe şi grosiere de femei goale. Numele iniţial („The Saracen") încă se mai distingea, cu litere mari şi aurii, pe sub vopseaua neagră şi scorojită de pe uşile duble.

Zona era locuită în mare parte de musulmani. Strike trecea pe lângă aceştia, cu hijab-urile şi taqiyah-urile lor, în timp ce ei se uitau prin numeroasele magazine de haine ieftine, toate purtând nume precum International Fashion şi Made in Milan şi etalând manechine triste cu peruci sintetice, îmbrăcate în nailon şi poliester. Commercial Road era înţesată cu bănci din Bangladesh, agenţii imobiliare ţipătoare, şcoli englezeşti şi băcănii părăginite care vindeau fructe

trecute în spatele unor vitrine soioase, dar nu avea nicio bancă pe care să te aşezi, nici măcar un zid scund şi rece. Chiar dacă Strike îşi schimba frecvent punctul de observaţie, genunchiul lui începu în curând să se plângă de lungile intervale petrecute în picioare, în timp ce aştepta nu se ştie ce, pentru că Brockbank nu se vedea nicăieri.

Bărbatul de la intrare era îndesat, fără gât, iar Strike nu văzu pe nimeni care să intre sau să iasă, în afara clienţilor şi a stripperiţelor. Fetele veneau şi plecau şi, asemenea locului lor de muncă, erau mai neîngrijite şi mai puţin cizelate decât cele care lucrau la Spearmint Rhino. Unele aveau tatuaje sau piercing-uri; mai multe dintre ele erau supraponderale iar una, care lăsa impresia că e beată atunci când intră în clădire la ora 11 dimineaţa, părea de-a dreptul murdară, aşa cum se vedea prin vitrina şaormeriei aflate exact vizavi de club. După ce supraveghe Saracen timp de trei zile, Strike, care îşi făcuse multe speranţe, în ciuda a ceea ce îi spusese lui Robin, conchise fără tragere de inimă că fie Brockbank nu lucrase niciodată acolo, fie fusese deja concediat.

Dimineaţa zilei de vineri sosi înainte ca tiparul deprimant al lipsei totale de indicii să se modifice. În timp ce Strike pândea din intrândul unui magazin de haine deosebit de jalnic numit World Flair, mobilul lui sună şi Robin îi spuse la ureche.

— Mâine vine în Londra Jason. Tipul cu piciorul. De pe site-ul celor care vor să fie amputaţi.

— Excelent! spuse Strike, simţindu-se uşurat la simpla perspectivă de a intervieva pe cineva. Unde ne întâlnim cu el?

— E vorba de „ei”, spuse Robin, cu o notă clar de rezervă în voce. Ne întâlnim cu Jason şi Tempest. Ea e…

— Poftim? o întrerupse Strike. *Tempest?*[58]

— Mă îndoiesc că e numele ei de botez, spuse Robin sec. E femeia cu care interacţiona Kelsey pe internet. Cea cu păr negru şi ochelari.

— A, da, îmi amintesc, repetă Strike, ţinând mobilul între falcă şi umăr în timp ce îşi aprindea o ţigară.

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon. E o mare activistă în comunitatea de transabilitate şi e destul de solicitantă, dar Jason crede că ea e minunată şi se simte mai în siguranţă dacă e şi ea acolo.

— Foarte bine, spuse Strike. Deci unde ne întâlnim cu Jason şi Tempest?

— Vor să meargă la Gallery Mess. E cafeneaua de la Galeria Saatchi.

— Serios?

Lui Strike i se părea că-şi aminteşte că Jason lucra la un supermarket şi era surprins că prima lui dorinţă la sosirea în Londra era arta contemporană.

— Tempest e în scaun cu rotile, spuse Robin, şi se pare că acolo au acces foarte bun pentru cei cu dizabilităţi.

— Bine, spuse Strike. La ce oră?

— La 1, spuse Robin. Ea… ăă… întreba dacă plătim noi.

— Presupun că vom fi nevoiţi.

— Şi auzi… Cormoran… ar fi în regulă dacă îmi iau liber mâine-dimineaţă?

— Da, sigur. S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, numai că am de rezolvat nişte… nişte lucruri legate de nuntă.

— Nicio problemă.

Înainte ca ea să apuce să închidă, Strike adăugă.

— Hei, vrei să ne întâlnim noi mai întâi, înainte să-i chestionăm? Ca să convenim asupra strategiei de intervievare?

— Ar fi minunat! spuse Robin.

Mişcat de entuziasmul ei, Strike sugeră să se întâlnească într-un magazin de sendvişuri de pe King's Road.

43

Freud, have mercy on my soul.[59]

Blue Öyster Cult, „Still Burnin'"

A doua zi, Strike era de cinci minute la Pre A Manger de pe King's Road când sosi Robin, cu o sacoşă albă pe umăr. Strike era la fel de neinformat în privinţa modei feminine ca majoritatea foştilor soldaţi bărbaţi, dar până şi el recunoştea numele Jimmy Choo.

— Pantofi, spuse el arătând cu degetul, după ce îi comandase ei o cafea.

— Bravo, spuse Robin zâmbind larg. Pantofi. Da. Pentru nuntă.

La urma urmei, trebuiau să poată recunoaşte faptul că nunta urma să aibă loc. De când Robin reluase logodna, un tabu ciudat părea să existe în jurul acestui subiect.

— Mai vii, nu-i aşa? întrebă ea în timp ce se aşezau la o masă de lângă fereastră.

Oare acceptase cândva că va participa la nuntă, se întrebă Strike. Primise noua invitaţie, care, ca şi prima, era imprimată cu negru pe un carton crem tare, dar nu-şi amintea să-i fi spus că avea să vină. Ea îl privea, aşteptând un răspuns, şi el îşi aminti de Lucy şi de încercările ei de a-l sili să participe la ziua de naştere a nepotului său.

— Da, spuse el fără chef.

— Să confirm eu pentru tine? întrebă Robin.

— Nu, spuse el. O să confirm eu.

Strike presupunea că asta implică să o sune pe mama ei. Aşa te prindeau femeile, se gândi el. Te puneau pe nişte liste şi te obligau să confirmi şi să te dedici. Îţi induceau senzaţia că, dacă nu vii acasă, o farfurie cu mâncare caldă o să rămână de izbelişte, un scaun cu spătar auriu o să rămână neocupat, un cartonaş cu numele tău o să stea ruşinos pe o masă, anunţând lumii întregi grosolănia ta. Fără să se

gândească prea mult, nu putea găsi niciun lucru pe care să-şi dorească mai puţin să-l vadă decât căsătoria lui Robin cu Matthew.

— Vrei… ai prefera să o invit şi pe Elin? întrebă Robin curajos, sperând să vadă că expresia lui devine ceva mai puţin posacă.

— Nu, spuse Strike fără ezitare.

Însă el văzu în oferta ei un fel de rugăminte, şi afecţiunea lui reală faţă de ea îl făcu să revină la dispoziţia lui ceva mai amabilă.

— Atunci hai să vedem pantofii.

— Nu cred că vrei să vezi…!

— Dacă am zis că vreau.

Robin scoase cutia din sacoşă, cu o veneraţie care îl amuză pe Strike, săltă capacul şi despături foiţele dinăuntru. Erau nişte pantofi strălucitori, de culoarea şampaniei cu tocuri-cui prelungi.

— Cam rock ’n’ roll pentru o nuntă, spuse el. Credeam că sunt… nu ştiu… mai înfloraţi.

— Aproape că nici n-o să se vadă, spuse ea mângâind unul din tocuri cu arătătorul. Aveau şi nişte platforme, dar…

Robin nu termină propoziţia. Adevărul era că lui Matthew nu îi plăcea ca ea să fie prea înaltă.

— Deci cum o să-i manevrăm pe Jason şi Tempest? spuse ea, punând capacul la loc peste pantofi şi băgându-i în sacoşă.

— Tu o să conduci interviul, spuse Strike. Tu ai fost în legătură cu ei. Eu o să intervin dacă e necesar.

— Îţi dai seama, spuse Robin cu stânjeneală, că Jason o să te întrebe despre picior? Că el crede că tu… că tu ai minţit în legătură cu modul în care l-ai pierdut?

— Da, ştiu asta.

— Bun. N-aş vrea să te superi sau ceva, asta e tot.

— Cred că o să mă descurc, spuse Strike, amuzat de expresia ei îngrijorată. N-o să-l pocnesc, dacă asta te preocupă.

— Asta e bine, spuse Robin, pentru că, dacă e să judecăm după fotografiile lui, l-ai face bucăţi.

O luară pe King's Road unul lângă celălalt, în timp ce Strike fuma, spre intrarea în galerie puţin retrasă de la stradă, în spatele statuii lui Sir Hans Sloane cu perucă şi ciorapi. Trecură printr-o arcadă din zidul de cărămidă deschisă la culoare şi intrară într-un scuar cu iarbă care, dacă nu ar fi fost zgomotul străzii aglomerate din spatele lor, ai fi putut crede că e o pajişte de la ţară. Scuarul era înconjurat pe trei laturi de clădiri de secol XIX. În faţă, în interiorul a ceea ce înainte ar fi putut să fie o cazarmă, era Gallery Mess.

Strike, care îşi imaginase vag un bufet lipit de galerie, îşi dădu seama acum că intra într-un spaţiu mult mai luxos şi îşi aminti cu un anumit regret de depăşirea de cont şi, pe de altă parte, de acordul de a plăti pentru ceea ce, aproape sigur, avea să fie un prânz pentru patru persoane.

Sala în care intrară era lungă şi îngustă. Prin deschiderile din dreapta lor se vedea o a doua zonă, mai spaţioasă. În timp ce îl urmau pe ospătarul-şef spre zona interioară a sălii, feţele de masă albe, chelnerii la costum, plafoanele cu bolţi înalte şi arta contemporană abundentă de pe pereţi sporiră teama lui Strike că avea să plătească foarte mult pentru asta.

Cei doi pe care îi căutau erau uşor de reperat printre clienţii îmbrăcaţi cu gust, majoritatea femei. Jason era un tânăr aţos, cu nas lung, care purta un hanorac maroniu şi blugi şi arăta de parcă ar fi putut s-o ia la fugă la cea mai mică provocare. Semăna cu un bâtlan ciufulit, cum se holba la şervetul lui. Tempest, al cărei păr negru tuns scurt şi ondulat era categoric vopsit, purta ochelari groşi, cu rame pătrate, şi era opusul lui ca fizic: palidă, bondoacă şi flască, cu ochii mici şi înfundaţi ca nişte stafide într-un chec. Purta un tricou negru, cu un ponei multicolor de desene animate întins pe pieptul ei amplu, şi stătea într-un scaun cu rotile de lângă masă. Fiecare avea în faţa lui un meniu deschis. Tempest îşi comandase deja un pahar cu vin.

Când îi văzu pe Strike îşi Robin că se apropie, Tempest începu să zâmbească radios şi întinse arătătorul ei îndesat ca să-l împungă pe Jason în umăr. Băiatul privi temător în jurul lui; Strike sesiză asimetria pronunţată a ochilor săi albastru-deschis, unul fiind cu cel puţin un centimetru mai sus decât celălalt. Asta îi dădea un aspect ciudat de vulnerabil, ca şi cum ar fi fost terminat în grabă.

— Bună, spuse Robin, zâmbind şi întinzând mâna mai întâi spre Jason. Mă bucur că ne cunoaştem în sfârşit.

— Bună, murmură el, întinzând nişte degete inerte.

După o căutătură rapidă către Strike, Jason întoarse privirea şi se înroşi.

— Ei, salut! spuse Tempest.

Tempest întinse mâna spre Strike, continuând să zâmbească. Îşi dădu scaunul înapoi cam zece centimetri, cu multă abilitate, şi îi sugeră lui Strike să-şi ia un scaun de la o masă învecinată.

— Cafeneaua asta e extraordinară. E aşa de uşor să te mişti prin ea şi angajaţii sunt foarte serviabili.

Apoi Tempest i se adresă tare unui chelner aflat în trecere:

— Nu te supăra! Ne mai aduci două meniuri, te rog?

Strike se aşeză lângă ea, în timp ce Jason se trăgea la o parte ca să-i facă loc lui Robin lângă el.

— E un loc minunat, nu-i aşa? spuse Tempest sorbind din vin. Şi angajaţii sunt minunaţi în privinţa scaunului cu rotile. Nu ştiu cum să te mai ajute. O să-l recomand pe site-ul meu; am o listă cu locaţii prietenoase pentru cei cu dizabilităţi.

Jason îşi lăsă capul deasupra meniului, părând că se teme să privească în ochi pe oricine.

— I-am spus să nu-şi facă probleme ce comandă, îi spuse Tempest lui Strike, relaxată. El nu-şi dădea seama cât de mult trebuie să fi câştigat voi din soluţionarea cazurilor ălora. I-am spus: probabil că presa v-a dat o grămadă de bani doar pentru

poveste. Bănuiesc că asta faceţi acum, încercaţi să rezolvaţi cazurile de foarte mare notorietate?

Strike se gândi la contul lui bancar în degringoladă, la ilustra lui garsonieră de deasupra biroului şi la efectul catastrofic pe care piciorul tăiat îl avusese asupra afacerii lui.

— Încercăm, spuse el evitând să privească spre Robin.

Robin alese cea mai ieftină salată şi o apă. Tempest ordonă un aperitiv şi un fel principal, îndemnându-l pe Jason să facă la fel, apoi strânse meniurile şi le înapoie chelnerului cu un aer de gazdă graţioasă.

— Deci, Jason, începu Robin.

Imediat, Tempest vorbi peste ea, adresându-i-se lui Strike.

— Jason e agitat. Nu s-a gândit prea bine care ar putea fi repercusiunile unei întâlniri cu tine. A trebuit să i le explic; am vorbit la telefon zi şi noapte, ar trebui să vezi facturile – ar trebui să ţi le trimit ţie, ha ha! Dar, serios vorbind…

Expresia lui Tempest deveni dintr-odată gravă.

— … am vrea foarte mult să ne asiguri în avans că n-o să avem probleme pentru că nu am spus totul poliţiei. Pentru că nu e ca şi acum am fi avut vreo informaţie utilă. Ea era o sărmană copilă cu probleme. Noi nu ştim nimic. Ne-am întâlnit cu ea doar o dată şi nu avem nici cea mai vagă idee cine a omorât-o. Sunt sigură că tu ştii mult mai multe despre asta decât noi. Ca să fiu sinceră, am fost foarte îngrijorată când am auzit că Jason vorbise cu partenera ta, pentru că eu nu cred că toată lumea înţelege cu adevărat cât de persecutaţi suntem noi ca şi comunitate. Am primit eu însămi ameninţări cu moartea – ar trebui să te angajez ca să le investighezi, ha ha.

— Cine te-a ameninţat cu moartea? întrebă Robin cu o surprindere politicoasă.

— E site-ul *meu,* înţelegi, spuse Tempest ignorând-o pe Robin şi adresându-i-se lui Strike. Eu îl conduc. E ca şi cum aş fi o mamă surogat… sau

Maica Stareţă, ha ha… în orice caz, eu sunt cea căreia i se confesează toţi şi căreia i se cer sfaturi, aşa că, evident, *eu* sunt cea care e atacată atunci când ignoranţii ne iau la ochi. Presupun că ce fac eu nu mă prea ajută. Mă lupt mult şi pentru cauzele altora, nu-i aşa, Jason?

Tempest se opri doar ca să ia o gură lacomă de vin, apoi continuă:

— În orice caz, nu-l pot sfătui pe Jason să vorbească cu tine în lipsa unei garanţii că n-o să dea de necaz.

Strike se întrebă ce autoritate credea ea că ar putea avea el în această chestiune. Realitatea era că atât Jason, cât şi Tempest ascunseseră informaţii faţă de poliţie şi, independent de motivele pentru care făcuseră asta şi indiferent dacă informaţiile lor s-ar fi dovedit sau nu a fi de valoare, comportamentul lor fusese nesăbuit şi posibil dăunător.

— Nu cred că veţi avea probleme niciunul dintre voi, minţi el cu uşurinţă.

— Ei, bun, mă bucur să aud asta, spuse Tempest cu oarecare complezenţă, pentru că noi chiar *vrem* să ajutăm, evident. Adică, eu i-am zis lui Jason, dacă bărbatul ăla vânează comunitatea TIIC, ceea ce e posibil – adică, la naiba, e *datoria* noastră să ajutăm. Şi nici nu m-ar surprinde asta, la ce jigniri şi ură primim pe site. E incredibil. Adică e evident că ele vin din ignoranţă, dar suntem jigniţi de oameni la care te-ai aştepta să fie de partea noastră, care ştiu exact cum e să fii discriminat.

Sosiră băuturile. Spre oroarea lui Strike, chelnerul est-european răsturnă sticla lui de bere Spitfire într-un pahar cu gheaţă.

— Hei! spuse Strike tăios.

— Berea nu e rece, spuse chelnerul, surprins de ceea ce, în mod evident, i se părea o reacţie exagerată a lui Strike.

— Ce mama dracu', murmură Strike.

Pescui gheaţa din pahar. Era suficient de rău că îl aştepta o notă de plată sănătoasă pentru prânz şi fără gheaţă în bere. Chelnerul îi servi lui Tempest al

doilea ei pahar de vin cu un aer uşor ţâfnos. Robin încercă să profite:

— Jason, când ai luat prima oară legătura cu Kelsey…

Dar Tempest îşi puse paharul pe masă şi îi acoperi vocea.

— Da, mi-am verificat toate arhivele, şi Kelsey a vizitat prima oară site-ul în decembrie. Da, am spus asta poliţiei, le-am comunicat totul. Kelsey a întrebat de *tine*…

Tempest îi spusese asta lui Strike pe un ton care sugera că acesta ar fi trebuit să se simtă flatat că fusese menţionat pe site-ul ei.

— … apoi ea a început să discute cu Jason, au făcut schimb de e-mailuri şi de atunci încolo au fost permanent în legătură, nu-i aşa, Jason?

— Da, spuse Jason slab.

— Apoi ea a sugerat o întâlnire şi Jason m-a contactat pe mine – nu-i aşa, Jason? – practic s-a gândit că s-ar simţi mai confortabil dacă aş veni şi eu, pentru că, la urma urmei, aşa e internetul, nu? Nu se ştie niciodată. Putea să fie oricine. Putea să fie un bărbat.

— Şi ce ţi-a spus Kelsey despre mine, Jason? îl întrebă Strike pe băiat.

Jason se făcu purpuriu la faţă când Strike i se adresă şi Robin se întrebă brusc dacă nu cumva era gay. În urma cercetării amănunţite a forumurilor, detectase un subtext erotic în unele fantezii ale celor care postau, chiar dacă nu în toate, «Δēvōŧėė» fiind cel mai ostentativ dintre ei.

— A spus, murmură Jason, că fratele ei te cunoaşte. Că a lucrat cu tine.

— Serios? spuse Strike. Eşti sigur că a zis frate?

— Da.

— Pentru că ea nu avea frate. Doar o soră.

Ochii şui ai lui Jason se plimbară nervos pe deasupra obiectelor de pe masă, după care reveniră asupra lui Strike.

— Sunt destul de sigur că a zis frate.

— A lucrat cu mine în armată, deci?

— Nu, nu în armată, nu cred. Mai târziu.

Minţea întruna. Dacă era marţi, zicea că e miercuri.

— Dar *mie* mi s-a părut că a zis că prietenul ei i-a spus asta, zise Tempest. Ne-a spus că are un prieten pe nume Neil, Jason… mai ţii minte?

— Niall, murmură Jason.

— A, da? Bun, Niall. El a luat-o după ce am ieşit la cafea, îţi aminteşti?

— Stai puţin, spuse Strike în timp ce ridica mâna, iar Tempest se opri, ascultătoare. L-aţi *văzut* pe Niall?

— Da, zise Tempest. A venit s-o ia. Cu motocicleta.

Urmă o scurtă tăcere.

— Un bărbat cu motocicleta a venit s-o ia de la… unde v-aţi întâlnit cu ea? întrebă Strike.

Tonul lui calm era contrazis de pulsul dintr-odată accelerat.

— Café Rouge, pe Tottenham Court Road, spuse Tempest.

— Nu e departe de biroul nostru, spuse Robin.

Nuanţa de roşu a lui Jason se întunecă şi mai tare.

— Ah, Kelsey şi Jason ştiau asta, ha ha! Sperai să-l vezi pe Cormoran că intră în cafenea, nu-i aşa, Jason? Ha ha ha!

Tempest râse cu voioşie, în timp ce chelnerul se întorcea cu aperitivul ei.

— Un bărbat pe motocicletă a venit s-o ia, Jason?

Gura lui Tempest era plină şi, în sfârşit, Jason putu să vorbească.

— Da, spuse el cu o privire furişată spre Strike. O aştepta mai încolo, pe stradă.

— Ai văzut cum arăta? întrebă Strike, anticipând corect răspunsul.

— Nu, era cumva… cumva ascuns după colţ.

— Nu şi-a scos casca, spuse Tempest bând vin după mâncare, ca să revină mai rapid în conversaţie.

— Ce culoare avea motocicleta, vă amintiţi? întrebă Strike.

Tempest credea că era mai degrabă neagră, iar Jason era sigur că fusese roşie, dar amândoi erau de acord că fusese parcată prea departe ca să recunoască producătorul.

— Vă mai amintiţi ca Kelsey să fi spus şi altceva despre prietenul ei? întrebă Robin.

Amândoi negară din cap.

Felurile lor principale sosiră în mijlocul unei explicaţii interminabile a lui Kelsey despre serviciile de promovare şi susţinere oferite de site-ul creat de ea. Abia când îşi umplu gura cu cartofi prăjiţi Jason găsi în sfârşit curajul de a i se adresa lui Strike direct.

— E adevărat? spuse el dintr-odată.

Apoi, după ce spuse asta, faţa lui deveni iar roşu-aprins.

— Ce anume? întrebă Strike.

— Că tu… că…

Tempest se aplecă din cărucior spre Strike, mestecând energic, îi puse mâna pe antebraţ şi înghiţi.

— Că ţi-ai făcut asta singur, şopti ea părând vag că face cu ochiul.

Coapsele ei groase se repoziţionaseră în timp ce Tempest le ridica de pe scaun, susţinându-şi singure greutatea, în loc să atârne sub trunchiul mobil. Strike stătuse în Spitalul Selly Oak cu oameni pe care rănile suferite în război îi lăsaseră paraplegici şi tetraplegici, văzuse picioarele lor topite, mişcările de compensare pe care învăţaseră să le facă cu partea superioară a trupului, ca să ajute greutatea moartă de dedesubt. Pentru prima oară, realitatea a ceea ce făcea Tempest îl izbi cu forţă. Tempest nu avea nevoie de scaun cu rotile. Era complet aptă.

În mod straniu, expresia lui Robin fu cea care îl făcu pe Strike să rămână calm şi politicos, deoarece privirea de dezgust şi furie pe care ea i-o aruncă lui Tempest îi aduse o eliberare prin intermediar. Strike i se adresă lui Jason.

— Va trebui să-mi spui ce ai auzit, pentru ca eu să-ţi pot spune dacă e adevărat sau nu.

— Păi, spuse Jason, care abia se atinsese de burgerul lui Black Angus, Kelsey zicea că te-ai dus la cârciumă cu fratele ei şi că te-ai… te-ai îmbătat şi i-ai spus adevărul. Ea credea că tu ai ieşit din baza ta din Afganistan cu o armă, te-ai dus cât mai departe în întuneric şi apoi… te-ai împuşcat singur în picior, apoi l-ai pus pe un doctor să ţi-l amputeze.

Strike luă o gură mare de bere.

— Şi am făcut asta pentru ce?

— Ce? spuse Jason clipind nedumerit.

— Încercam să devin invalid ca să scap de armată sau…?

— A, nu! spuse Jason, părând ciudat de ofensat. Nu, erai…

Jason roşi atât de tare încât părea improbabil ca în restul trupului său să mai fi rămas suficient sânge.

— … ca noi, continuă el în şoaptă. Aveai nevoie de asta. Aveai nevoie să fii amputat.

Robin descoperi brusc că nu mai putea să se uite la Strike şi se prefăcu, în schimb, că admiră o pictură cu o mână care ţinea un singur pantof. Cel puţin aşa i se părea, că tabloul înfăţişează o mână care ţine un pantof. Putea la fel de bine să fie un ghiveci maro cu un cactus roz în el.

— Fratele… care i-a povestit lui Kelsey despre mine… el ştia că ea vrea să scape de piciorul ei?

— Nu cred, nu. Ea zicea că eu sunt singurul căruia i-a spus vreodată.

— Oamenii nu prea vorbesc, spuse Tempest, vârându-se iar în conversaţie la prima ocazie. Există multă ruşine, *multă* ruşine.

Apoi făcu semn spre picioarele ei şi continuă, senină:

— Eu nu sunt disfuncţională. Trebuie să spun că am un traumatism la spate. Dacă oamenii ar şti că sunt transabilă nu ar înţelege deloc. Şi nu mă întreba ce prejudecăţi au cadrele medicale, e absolut incredibil. Eu mi-am schimbat de două ori medicul de familie; n-aveam chef să suport să mi se ofere *iar* nenorocitele alea de consultaţii psihiatrice. Nu, Kelsey ne-a spus că n-a putut niciodată să spună

cuiva, sărmana de ea. Nu avea nicio speranţă. Nimeni nu înţelegea. De asta a apelat la noi – şi la tine, bineînţeles.

Tempest îi zâmbi lui Strike cu o uşoară condescendenţă, din cauză că, spre deosebire de ea, el ignorase apelul lui Kelsey.

— Nu eşti singur, înţelegi. Odată ce oamenii reuşesc să obţină ceea ce caută, de obicei părăsesc comunitatea. E în regulă – noi înţelegem asta – dar ar fi foarte important dacă oamenii ar mai rămâne doar ca să descrie cum e să ajungi în sfârşit în trupul care ţi-a fost destinat.

Robin era îngrijorată că Strike ar putea exploda, aici, în acest spaţiu alb şi politicos în care iubitorii de artă conversau cu glas scăzut. Însă ea nu luase în calcul autocontrolul pe care fostul ofiţer al Diviziei de Investigaţii Speciale îl dobândise în lungii ani de interogatorii. Poate că zâmbetul lui politicos oferit lui Tempest era puţin încrâncenat, dar Strike nu făcu altceva decât să se întoarcă iar spre Jason şi să spună:

— Deci tu nu crezi că a fost ideea fratelui ei ca ea să mă contacteze?

— Nu, spuse Jason. Cred că a fost doar ideea ei.

— Dar ce anume voia de la mine?

— Păi, *evident*, interveni Tempest aproape râzând, voia sfaturi despre cum să facă ce ai făcut tu!

— Aşa crezi şi tu, Jason? întrebă Strike.

Băiatul dădu din cap că da.

— Da… voia să afle cât de rău trebuia să se rănească la picior ca să-i fie tăiat şi cred că se gândea cumva că tu ai putea-o prezenta doctorului care ţi-l tăiase pe al tău.

— Asta e eterna problemă, spuse Tempest, în mod evident nedându-şi seama de efectul pe care îl producea asupra lui Strike, să găseşti un chirurg de încredere. De obicei n-au niciun pic de înţelegere. Unii au murit încercând să facă asta singuri. A existat în Scoţia un chirurg minunat care a făcut câteva amputări la cei care sufereau de TIIC, dar

apoi i s-a interzis să mai facă asta. Asta s-a întâmplat acum mai bine de zece ani. Oamenii merg în străinătate, dar dacă n-ai cu ce să plăteşti, dacă nu-ţi permiţi călătoria… îţi poţi da seama de ce voia Kelsey să pună mâna pe lista ta de contacte!

Robin lăsă cuţitul şi furculiţa să cadă cu zgomot, simţind pentru Strike întreaga jignire pe care presupunea că o încearcă el. *Lista lui de contacte!* De parcă amputarea ar fi fost un artefact rar pe care Strike îl cumpărase de pe piaţa neagră…

Strike îi mai chestionă pe Jason şi pe Tempest încă un sfert de oră, după care conchise că nu mai ştiau nimic cât de cât util. Imaginea singurei lor întâlniri cu Kelsey, aşa cum o zugrăveau ei, era aceea a unei fete disperate şi imature a cărei nevoie de a fi amputată era atât de puternică încât era dispusă, cu aprobarea ambilor ei prieteni virtuali, să facă orice ca să o îndeplinească.

— Da, oftă Tempest, Kesley era unul dintre acei oameni. Avusese deja o tentativă când era mai mică, cu nişte sârmă. Am avut oameni atât de disperaţi că şi-au pus picioarele pe linia ferată. Un tip a încercat să scape de picior îngheţându-l în nitrogen lichid. În America a fost o fată care a ratat intenţionat un salt la schi, dar aici pericolul e că s-ar putea să nu obţii exact gradul de dizabilitate pe care îl vrei…

— Şi *tu* ce grad vrei? o întrebă Strike.

Tocmai ridicase mâna să ceară nota.

— Aş vrea să-mi fie tăiată măduva spinării, spuse Tempest perfect calmă. Paraplegică, da. La modul ideal asta o s-o facă un chirurg. Între timp, mă descurc aşa.

Tempest făcu din nou un gest spre căruciorul cu rotile.

— Să foloseşti toaleta şi elevatoarele de scări pentru cei cu handicap, tot tacâmul, nu? întrebă Strike.

— Cormoran, spuse Robin pe un ton de avertizare.

Se gândise că asta s-ar putea întâmpla. Strike era stresat şi nedormit. Robin presupunea că ar trebui să

se bucure că obţinuseră mai întâi toate informaţiile de care aveau nevoie.

— E o necesitate, spuse Tempest calmă. Ştiu asta încă de când eram mică. Sunt într-un trup greşit. Trebuie să fiu paralizată.

Chelnerul sosise; Robin întinse mâna după notă, pentru că Strike nu îl observase.

— Repede, te rog, îi spuse ea.

Chelnerul părea ursuz; era cel la care se răstise Strike pentru că îi pusese gheaţă în paharul cu bere.

— Câţi oameni cu dizabilităţi cunoşti? o întrebă Strike pe Tempest.

— Cunosc vreo câţiva, spuse ea. Evident, avem multe în…

— Aveţi un căcat în comun. Un căcat.

— Ştiam eu, murmură Robin în şoaptă.

Smulse POS-ul din mâna chelnerului şi împinse înăuntru cardul ei Visa. Strike se ridică în picioare, dominând-o pe Tempest, care dintr-odată păru descurajată. Jason se ghemui pe scaunul lui, părând că ar vrea să dispară în interiorul hanoracului.

— Haide, Corm… spuse Robin smulgându-şi cardul din aparat.

— Ca să ştiţi şi voi, spuse Strike adresându-se amândurora, în timp ce Robin îşi lua haina şi încerca să-l tragă de lângă masă, eu am fost într-o maşină care a sărit în aer.

Jason îşi acoperise faţa purpurie cu mâinile, cu ochii plini de lacrimi. Tempest doar căscă gura.

— Şoferul a fost sfârtecat în două – *asta* chiar ţi-ar aduce ceva atenţie, nu? îi spuse el violent lui Tempest. Numai că el e mort, aşa că atenţie un căcat. Celălalt tip a pierdut jumătate de faţă – eu am pierdut un picior. Nu a fost nimic voluntar în…

— Bun, spuse Robin luându-l pe Strike de braţ. Am plecat. Mulţumesc foarte mult pentru întâlnire, Jason…

— Tratează-te, spuse Strike tare, arătând cu degetul spre Jason în timp ce o lăsa pe Robin să-l tragă de acolo, iar clienţii şi chelnerii se holbau. Tratează-te naibii puţin. La *cap.*

Când respiraţia lui Strike începu să revină la normal, ajunseseră deja la aproape un cvartal distanţă de galerie, pe strada plină de vegetaţie.

— Bun, spuse el, deşi Robin nu spusese nimic. M-ai avertizat. Îmi pare rău.

— E în regulă, spuse ea blând. Am obţinut tot ce voiam.

Mai merseră în tăcere vreo câţiva metri.

— Ai plătit tu? N-am observat.

— Da. O să recuperez banii din fondul pentru cheltuieli mărunte.

Merseră mai departe. Pe lângă ei treceau bărbaţi şi femei cu haine elegante, ocupaţi, agitaţi. O fată cu aspect boem şi şuviţe rasta trecu plutind într-o rochie lungă cu model floral, dar poşeta de 500 de lire trăda faptul că meritele ei de hippiotă erau la fel de false precum dizabilitatea lui Tempest.

— Cel puţin n-ai pocnit-o, spuse Robin. În scaunul ei cu rotile. În faţa tuturor acelor iubitori de artă.

Strike începu să râdă. Robin scutură din cap.

— Ştiam că o să-ţi ieşi din pepeni, spuse ea zâmbind.

44

Then Came The Last Days of May[60]

El crezuse că ea e moartă. Nu îl preocupase faptul că nu se uitase la ştiri, pentru că ea fusese prostituată. Nu văzuse nimic în ziare nici de prima de care se ocupase. Prostituatele nu contau, nu însemnau nimic, nu-i păsa nimănui. Secretara era cea care avea să creeze marea senzaţie, pentru că ea lucra pentru acel nemernic – o fată care locuia împreună cu logodnicul ei frumuşel într-o locuinţă curată, genul după care se înnebunea presa…

Dar el nu înţelegea cum putuse târfa să rămână în viaţă. Îşi amintea senzaţia cuţitului înfipt în trupul ei, sunetul de pocnet, de străpungere a metalului care îi despica pielea, scrâşnetul oţelului pe os, sângele care ţâşnea. Potrivit ziarelor, o găsiseră nişte studenţi. Nişte studenţi, fir-ar a dracu'.

Dar el încă mai avea degetele ei.

Ea produsese un portret-robot. Ce glumă! Poliţiştii erau nişte maimuţe în uniformă, bărbierite, toţi. Oare credeau că imaginea aia o să-i ajute? Nu semăna deloc cu el, absolut deloc; ar fi putut fi oricine, alb sau negru. Ar fi râs cu voce tare dacă Aceea n-ar fi fost acolo, dar Aceei nu i-ar fi plăcut ca el să râdă în faţa unei prostituate şi a unui portret-robot…

Aceea era destul de ţâfnoasă pe moment. El trebuise să se străduie din greu să o îmbuneze pe Aceea pentru că o tratase atât de dur, trebuise să-şi ceară scuze, să facă pe amabilul. „Eram supărat", spusese el. „Foarte supărat." Trebuise s-o ţină în braţe pe Aceea, să-i cumpere nişte flori nenorocite şi să rămână acasă, ca să o îmbuneze pentru că el fusese furios, şi acum Aceea profita, aşa cum făceau mereu femeile, încerca să obţină şi mai mult, cât mai mult posibil.

— Nu-mi place când dispari.

Te fac eu pe TINE *să dispari dacă mai continui aşa.*

El îi turnă o minciună cum că avea şansa să-şi găsească de lucru, dar ea îndrăznise, pentru prima oară, să-l chestioneze: cine ţi-a spus despre asta? Cât o să fii plecat?

El se uita la Aceea cum vorbeşte şi îşi imagina cum îşi trage pumnul în spate şi o pocneşte atât de tare peste faţa ei hidoasă că îi sparge oasele…

Dar mai avea nevoie de Aceea încă o vreme, cel puţin până când se ocupa de Secretară.

Aceea încă îl iubea, ăsta era asul din mâneca lui: ştia că o poate pune la respect pe Aceea cu ameninţarea că pleacă pentru totdeauna. Însă nu voia să abuzeze de asta. Aşa că îi dădea înainte cu florile, cu sărutările, cu bunătatea care făcea ca amintirea furiei lui să se atenueze şi să se risipească în memoria stupidă şi zăpăcită a Aceei. Lui îi plăcea să adauge în băuturile ei ceva relaxant, ceva în plus care să îi perturbe echilibrul, să o facă să plângă la gâtul lui, să se agaţe de el.

Răbdător, bun, dar hotărât.

În cele din urmă ea acceptase: putea să plece o săptămână, o săptămână întreagă, liber să facă orice voia.

45

Harvester of eyes, that's me.[61]

Blue Öyster Cult, „Harvester of Eyes"

Inspectorul detectiv Eric Wardle nu era deloc încântat că Jason şi Tempest îi minţiseră pe oamenii lui, dar Strike descoperi că acesta era mai puţin furios decât s-ar fi aşteptat el atunci când se întâlniră luni seara să bea o bere în Feathers, la invitaţia lui Wardle. Explicaţia îngăduinţei lui era simplă: dezvăluirea conform căreia Kelsey fusese luată după întâlnirea ei din Café Rouge de un bărbat cu motocicletă se potrivea perfect cu noua lui teorie preferată.

— Îţi aminteşti de tipul pe nume Devotee care era pe site-ul lor? Care are un fetiş pentru amputaţi şi a amuţit după ce Kelsey a fost omorâtă?

— Da, spuse Strike, care îşi amintea că Robin povestise că avusese o interacţiune cu acesta.

— L-am depistat. Ia ghici ce are în garaj?

Strike presupuse, pe baza faptului că nu se făcuse nicio arestare, că nu găsiseră membre umane, aşa că sugeră îndatoritor.

— O motocicletă?

— Kawasaki Ninja, spuse Wardle.

Apoi adăugă, ca să i-o ia înainte lui Strike.

— Ştiu că noi căutăm o Honda, dar a făcut pe el când ne-am dus să-l vizităm.

— Aşa fac majoritatea oamenilor când le apare la uşă poliţia de la Omucideri. Continuă.

— E un tip mic şi transpirat, pe nume Baxter, un reprezentant de vânzări care nu are niciun alibi pentru weekendul de pe 2 şi 3, nici pentru 29. E divorţat, fără copii şi susţine că a stat în casă să se uite la nunta regală. Tu te-ai fi uitat la nunta regală dacă n-ar fi fost nicio femeie în casă?

— Nu, spuse Strike, care văzuse doar nişte imagini la ştiri.

— El susţine că motocicleta e a fratelui său şi că el doar are grijă de ea, dar după câteva întrebări a recunoscut că a ieşit şi el cu ea de câteva ori. Deci am aflat că ştie să meargă pe motocicletă, aşa că ar fi putut să închirieze sau să împrumute Honda.

— Ce-a spus despre site?

— A minimalizat asta la maximum, zice că glumea doar, că nu era nimic serios, nu îl excită cioturile, dar când l-am întrebat dacă putem să ne uităm puţin în calculatorul lui nu i-a plăcut deloc. A cerut să discute cu avocatul lui înainte să ne dea un răspuns. Aşa că am lăsat lucrurile, dar ne ducem iar mâine să ne vedem cu el. Doar o discuţie prietenească.

— A recunoscut că a vorbit cu Kelsey pe internet?

— I-a fost greu să nege, când noi avem laptopul ei şi toate arhivele lui Tempest. A întrebat-o pe Kelsey despre planurile ei pentru picior şi s-a oferit să se întâlnească cu ea, dar ea l-a trimis la plimbare – cel puţin pe internet.

Strike îi aruncă o privire sceptică şi Wardle reacţionă:

— La naiba, trebuie să îl cercetăm, nu are niciun alibi, are motocicletă, îi place amputarea şi a încercat să se întâlnească cu ea!

— Da, bineînţeles, spuse Strike. Alte piste?

— De asta am vrut să ne vedem. L-am găsit pe Donald Laing al tău. E în Wollaston Close, la Elephant and Castle.

— Serios? spuse Strike sincer şocat.

Savurând faptul că îl surprinsese şi el pe Strike măcar o dată, Wardle zâmbi afectat.

— Da, şi e bolnav. L-am găsit prin intermediul unei pagini de la JustGiving. Ne-am dus la ei şi am obţinut adresa.

Bineînţeles, asta era diferenţa dintre Strike şi Wardle: acesta din urmă încă mai avea legitimaţia, autoritatea şi tipul de putere la care Strike renunţase atunci când plecase din armată.

— Te-ai întâlnit cu el? întrebă Strike.

— Am trimis câţiva oameni la el şi nu era acasă, dar vecinii au confirmat că e apartamentul lui. Stă în chirie, locuieşte singur şi se pare că e destul de bolnav. Ziceau că s-a dus puţin acasă, în Scoţia. La înmormântarea unui prieten. Bănuiesc că se întoarce curând.

— Foarte plauzibilă povestea, murmură Strike deasupra halbei lui. Dacă Laing mai are un singur prieten în Scoţia, eu mănânc halba asta.

— Dacă-ţi face plăcere, spuse Wardle pe jumătate amuzat, pe jumătate impacientat. Credeam c-o să fii încântat că îi urmărim pe oamenii tăi.

— Sunt, spuse Strike. Şi e sigur bolnav, nu?

— Vecinul crede că are nevoie de cârje. Se pare că a tot stat prin spitale.

Pe ecranul îmbrăcat în piele de sus se derula meciul Arsenal-Liverpool de luna trecută, cu volumul închis. Strike se uită cum van Persie ratează penaltiul despre care el crezuse, în timp ce urmărea meciul la televizorul portabil minuscul din apartamentul lui, că i-ar putea aduce lui Arsenal victoria de care avea disperată nevoie. Nu se întâmplase, bineînţeles. În momentul de faţă norocul Tunarilor intra la apă, odată cu al lui.

— Ai pe cineva? întrebă Wardle abrupt.

— Ce? spuse Strike uimit.

— Lui Coco i-a plăcut cum arăţi, spuse Wardle, asigurându-se că Strike îl vede cum zâmbeşte afectat în timp ce spune asta, ca să îl convingă şi mai tare că lui aşa ceva i se părea ridicol. Prietena lu' nevastă-mea, Coco. Roşcata, ţi-aminteşti?

Strike îşi aminti că Coco era dansatoare de varieteu.

— Am promis că întreb, spuse Wardle. I-am zis că eşti un nemernic nefericit. Ea zice că n-o deranjează.

— Spune-i că sunt flatat, spuse Strike în mod sincer, dar, da, am pe cineva.

— Nu e partenera ta de la agenţie, nu? întrebă Wardle.

— Nu, spuse Strike. Ea se căsătoreşte.

— Aici ai ratat o chestie, prietene, spuse Wardle căscând. *Eu* aş fi făcut-o.

— Deci stai să văd dacă am înţeles bine, spuse Robin a doua zi dimineaţă la birou. Imediat ce aflăm că Laing locuieşte într-adevăr în Wollaston Close, vrei ca eu să încetez supravegherea.

— Ascultă-mă puţin, spuse Strike, care făcea ceai. Vecinii spun că el e plecat.

— Tocmai mi-ai spus că tu nu crezi că a plecat cu adevărat în Scoţia!

— Faptul că uşa de la apartamentul lui a rămas închisă de când ai început tu să-l urmăreşti sugerează că a plecat *undeva.*

Strike aruncă pliculeţe de ceai în două căni.

— Nu pun botul la partea cu înmormântarea prietenului, dar nu m-ar surprinde să fi apărut iar în Melrose, ca să s-o bată pe mama lui dementă până îi mai dă nişte bani. S-ar putea foarte bine ca asta să fie ideea lui Donnie al nostru de distracţie de vacanţă.

— Unul din noi ar trebui să fie acolo atunci când el se întoarce…

— Unul din noi *va fi* acolo, spuse Strike liniştitor, dar între timp aş vrea să treci la…

— Brockbank?

— Nu, mă ocup eu de Brockbank, spuse Strike. Aş vrea să te iei puţin de Stephanie.

— De cine?

— Stephanie. Prietena lui Whittaker.

— De ce? spuse Robin tare.

Ceainicul fierbea cu obişnuitul lui crescendo de zăngănit al capacului şi turbulenţă a bulelor de aer, aburind fereastra din spatele său.

— Vreau să văd dacă ne poate spune ce făcea Whittaker în ziua în care a fost ucisă Kelsey şi în noaptea în care fetei din Shacklewell i-au fost tăiate degetele. Pe 3 şi 29 aprilie, mai exact.

Strike turnă apa peste pliculeţele de ceai şi amestecă laptele, clinchetind cu linguriţa de peretele cănii. Robin nu ştia dacă să fie încântată sau iritată

de schimbarea sugerată pentru rutina ei. Una peste alta, se gândi că se bucură, dar recentele ei suspiciuni că Strike încearcă să o tragă pe o linie secundară erau greu de risipit.

— Sigur încă mai crezi că Whittaker ar putea fi ucigaşul?

— Da, spuse Strike.

— Dar nu ai nicio…

— N-am nicio probă pentru niciunul din ei, nu-i aşa? spuse Strike. O să continui pur şi simplu până găsesc probe sau îi elimin pe toţi ca suspecţi.

Strike îi întinse o cană cu ceai şi se lăsă pe canapeaua din imitaţie de piele, care măcar o dată nu trase niciun vânt sub el. Un triumf minor, dar în absenţa altora era mai bine decât nimic.

— Speram să-l pot elimina pe Whittaker din cauza modului în care arată zilele astea, spuse Strike, dar, ştii, *ar fi putut* să fie el tipul cu fes. Ştiu sigur ceva: e exact acelaşi nemernic ca pe vremea când l-am cunoscut eu. Cu Stephanie am făcut-o complet de oaie, acum n-o să vrea să discute cu mine, dar tu poate că ai putea să reuşeşti ceva cu ea. Dacă îi poate oferi un alibi pentru datele alea sau să ne îndrume spre altcineva care poate să facă asta, va trebui să reevaluăm. Dacă nu, Whittaker rămâne pe listă.

— Şi tu ce-o să faci în timp ce eu lucrez la Stephanie?

— Rămân la Brockbank.

Strike îşi întinse picioarele, luă o gură revigorantă de ceai şi continuă:

— M-am hotărât, azi intru în club, ca să aflu ce s-a întâmplat cu el. M-am săturat să mănânc kebab şi să pierd vremea prin magazine de haine, aşteptând ca el să apară.

Robin nu spuse nimic.

— Ce e? spuse Strike, urmărindu-i expresia.

— Nimic.

— Hai, zi odată.

— Bine… şi dacă el chiar e acolo?

— O să văd la momentul… n-o să-l lovesc, spuse Strike, interpretându-i corect gândurile.

— Bine, spuse Robin nehotărâtă, dar pe Whittaker l-ai lovit.

— Aia a fost altceva, spuse Strike.

Văzând că ea nu răspunde, Strike continuă:

— Whittaker e special. Suntem rude.

Robin râse, dar fără tragere de inimă.

Când Strike scoase 50 de lire de la un bancomat din faţa intrării în Saracen, pe Commercial Road, aparatul mojic îi prezentă un bilanţ negativ al contului său curent. Cu o expresie încrâncenată, Strike îi dădu o hârtie de 10 lire bodyguardului cu gât scurt de la uşă şi intră printre benzile de plastic negru care mascau interiorul slab iluminat, însă insuficient ca să ascundă impresia generală de ponosire.

Interiorul fostei crâşme fusese evacuat în totalitate. Decorul refăcut dădea impresia de centru comunitar decăzut, slab iluminat şi apatic. Podeaua era din pin lăcuit şi reflecta neonul lat care se întindea pe toată lungimea barului ce ocupa o parte a sălii.

Era după-amiază, şi o fată se învârtea deja pe o mică scenă din celălalt capăt al cârciumii. Scăldată în lumina roşie şi stând în faţa unor oglinzi înclinate, astfel ca fiecare centimetru al cărnii ei cu încreţituri să poată fi admirat, fata îşi scotea sutienul pe „Start Me Up" a lui Rolling Stones. Un număr impresionant de patru bărbaţi stăteau pe taburete înalte, unul cocoşat la fiecare masă, împărţindu-şi atenţia între fata care acum se balansa stângaci în jurul unei bare şi un televizor mare pus pe Sky Sports.

Strike se duse direct la bar, unde se trezi faţă în faţă cu un anunţ pe care scria „Orice client prins că se masturbează va fi dat afară."

Strike comandă o halbă de John Smith şi se aşeză la bar. În afară de bodyguard se mai vedea un singur alt angajat masculin, bărbatul care stătea în spatele

unui platan de lângă stripperiţă. Era îndesat, blond şi de vârstă mijlocie şi nu semăna deloc cu Brockbank.

— Speram să mă întâlnesc cu un prieten aici, îi spuse Strike barmaniţei.

Neavând alţi clienţi, barmaniţa stătea sprijinită de bar, privind visătoare la televizor şi curăţându-şi unghiile lungi.

— Da? spuse ea pe un ton plictisit.

— Da, spuse Strike. Zicea că lucrează aici.

Un bărbat cu geacă fluorescentă se apropie de bar şi chelneriţa se îndepărtă ca să-l servească, fără să mai spună nimic.

„Start Me Up" se termină, şi odată cu ea şi numărul stripperiţei. Sări jos de pe scenă, dezbrăcată, înşfăcă un şal şi dispăru printr-o perdea din spatele crâşmei. Nimeni nu bătu din palme.

O femeie cu un chimonou de nailon foarte scurt şi ciorapi de damă se strecură din spatele perdelei şi începu să se plimbe prin crâşmă, întinzând un pahar de bere gol spre clienţii care, unul câte unul, băgau mâna în buzunar şi îi dădeau mărunţiş. Femeia ajunse în cele din urmă la Strike. Acesta aruncă înăuntru câteva lire. Femeia se îndreptă direct spre scenă, unde aşeză cu grijă paharul de bere cu monede lângă platanul DJ-ului, îşi scoase chimonoul şi urcă pe scenă în sutien, chiloţi, ciorapi şi tocuri-cui.

— Domnilor, cred că o să vă placă asta… Vă rog, un călduros bun-venit pentru minunata Mia!

Femeia începu să se legene pe „Are «Friends» Electric?" a lui Gary Numan. Nu exista nici cea mai vagă sincronizare între mişcările ei şi melodie.

Barmaniţa îşi reluă poziţia leneşă de lângă Strike. De unde stătea el se vedea mai bine televizorul.

— Da, zise ea.

— Îl cheamă Noel Brockbank.

— Da? Nu-l ştiu.

— Aşa, spuse Strike, prefăcându-se că examinează cârciuma, deşi se asigurase deja că Brockbank nu se vedea nicăieri. Poate am greşit locul.

Prima stripperiţă dădu la o parte perdeaua şi ieşi de după ea. Se schimbase într-o rochiţă mini cu paiete, de un roz ca de gumă de mestecat, care abia ajungea la zona ei inghinală şi era, cumva, mai indecentă decât goliciunea ei de dinainte. Se apropie de bărbatul cu geacă fluorescentă şi îl întrebă ceva, dar acesta scutură din cap. Se uită în jur, prinse privirea lui Strike, zâmbi şi se apropie de el.

— Bună, spuse ea. Io sunt Orla. Tu cine eşti?

Avea accent irlandez. Părul ei, care lui Strike i se păruse blond în lumina roşie a scenei, se dovedi a fi arămiu-aprins. Sub rujul portocaliu gros şi genele la fel de false groase se ascundea o fată care părea că ar mai putea fi încă elevă.

— Cameron, spuse Strike.

Aşa îi spuneau de obicei oamenii, după ce îi înţelegeau greşit prenumele.

— Ai avea chef de un dans privat, Cameron?

— Unde se întâmplă asta?

— P-acolo, spuse ea, arătând spre perdeaua dincolo de care se schimbase. Nu te-am mai văzut pe aici.

— Nu. Căutam pe cineva.

— Cum o cheamă?

— E un bărbat.

— Dacă vrei băieţi ai greşit locu', scumpule, spuse ea.

Era atât de tânără încât Strike se simţi uşor mânjit doar pentru că ea îi spunea „scumpule".

— Vrei să-ţi iau ceva de băut? o întrebă el.

Fata ezită. Dintr-un dans privat ieşeau mai mulţi bani, dar poate că el era genul de tip care avea nevoie de încălzire.

— Sigur.

Strike plăti o sumă exorbitantă pentru o votcă cu limetă, pe care ea o sorbi cu afectare pe un scaun de lângă el. Mare parte a sânilor îi ieşeau din rochiţă. Textura pielii îi aminti lui Strike de Kelsey cea moartă: netedă şi fermă, cu multă grăsime de adolescentă. Pe umăr avea tatuate trei stele albastre mici.

— Poate că îl cunoşti pe prietenul meu? spuse Strike. Noel Brockbank.

Micuţa Orla nu era proastă deloc. În privirea piezişă pe care i-o aruncă lui Strike se amestecau suspiciunea şi calculul. Se întreba, ca şi maseuza din Market Harborough, dacă nu cumva el era poliţist.

— Îmi datorează bani, spuse Strike.

Ea continuă să-l examineze încă o clipă, cu fruntea ei netedă încruntată, apoi păru să înghită minciuna.

— Noel, repetă ea. Cre' că a plecat. Stai aşa… Edie?

Chelneriţa plictisită nu-şi luă ochii de la televizor.

— Hmm?

— Cum îl chema pe tipu' ăla pe care l-a dat afară Des săptămâna trecută? Tipu' care a rezistat doar câteva zile?

— Nu-ş' cum îl chema.

— Da, cre' că Noel îl chema pe ăla concediat, îi spuse Orla lui Strike.

Apoi, cu o asprime subită şi înduioşătoare, spuse:

— Dă zece lire şi mă duc să aflu ce vrei.

Strike oftă în sinea lui şi îi întinse o bancnotă.

— Aşteaptă aici, spuse Orla voioasă.

Coborî de pe scaunul de bar, băgă bancnota sub elasticul chiloţilor, trase de rochiţă în jos fără nicio eleganţă şi se îndreptă alene spre DJ, care se încruntase la Strike în timp ce Orla vorbea cu el. DJ-ul dădu scurt din cap, în timp ce faţa cu guşă mare îi sclipea în lumina roşie, iar Orla alergă înapoi, părând încântată de ea însăşi.

— Ştiam io! îi spuse ea lui Strike. Io nu eram aici când s-a întâmplat, da' a avut o criză sau aşa ceva.

— O criză? repetă Strike.

— Da, era abia prima lui săptămână de lucru. Un tip solid, nu? Cu bărbie mare?

— Exact, spuse Strike.

— Da, şi întârzia, şi asta nu-i plăcea lu' Des. Des e ăla de-acolo.

Orla adăugase precizarea inutilă arătând spre DJ-ul care se uita la Strike cu suspiciune, în timp ce

schimba melodia „Are «Friends» Electric?” cu „Girls Just Wanna Have Fun” a lui Cyndi Lauper.

— Des îi freca ridichea că a întârziat şi tipu’ tău a căzut pur şi simplu pe jos şi a început să se zvârcolească.

Apoi Orla adăugă încântată:

— Ziceau că s-a pişat pe el.

Strike se îndoia că Brockbank ar fi urinat pe el ca să scape de o muştruluială din partea lui Des. Părea că avusese cu adevărat o criză epileptică.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Prietena amicului tău a venit repede din spate…

— Care prietenă?

— Stai aşa… Edie?

— Hm?

— Cine e fata aia neagră cu extensii? Aia cu ţâţe superbe? Aia de care nu-i place lu’ Des?

— Alyssa, spuse Edie.

— Alyssa, îi spuse Orla lui Strike. Alyssa vine repede din spate şi ţipă la Des să sune la salvare…

— Şi a sunat?

— Da. Des l-a dus pe tipu’ tău de aici şi Alyssa a mers şi ea cu ei.

— Şi Brock… Noel a mai venit de-atunci?

— Păi dacă pică aşa pe jos şi se pişă pe el pentru că a ţipat cineva la el, atunci nu e cine ştie ce bodyguard, nu? spuse Orla. Am auzit că Alyssa ar fi vrut ca Des să-i mai dea o şansă, da’ Des nu dă nimănui încă o şansă.

— Aşa că Alyssa i-a zis lu’ Des că e un dobitoc zgârcit, spuse Edie, ieşind brusc din apatia ei, şi Des a dat-o afară şi pe ea. Ce vacă proastă. Avea nevoie de banii ăia. Are copii.

— Când s-au întâmplat toate astea? le întrebă Strike pe Orla şi Edie.

— Acu’ câteva săptămâni, spuse Edie. Da’ tipu’ ăla era un ciudat. Călătorie sprâncenată.

— De ce era ciudat? întrebă Strike.

— Îţi dai seama întotdeauna, zise Edie cu un fel de silă greu încercată. Întotdeauna. Alyssa are un

gust groaznic la bărbaţi.

A doua stripperiţă rămăsese acum în nişte chiloţi cu şnur şi dădea entuziast din fund spre sărăcăciosul ei public. Doi bărbaţi mai în vârstă tocmai intraseră în club şi ezitau înainte să se apropie de bar, cu ochii aţintiţi asupra chiloţilor cu şnur care, în mod evident, urmau să fie daţi jos.

— Nu ştii unde aş putea să-l găsesc pe Noel, nu-i aşa? o întrebă Strike pe Edie, care părea prea plictisită ca să ceară bani în schimbul informaţiilor.

— Stă cu Alyssa, undeva prin Bow, spuse barmaniţa. Ea are o locuinţă socială, da' se plângea mereu de condiţii.

Anticipând întrebarea lui Strike, Edie adăugă:

— Nu ştiu exact unde e. N-am fost pe-acolo sau ceva.

— Io credeam că-i place, spuse Orla neclar. Zicea că au o grădiniţă bună.

Stripperiţa îşi scosese chiloţii cu şnur şi îi flutura pe deasupra capului, ca pe un lasou. După ce văzuseră ce era de văzut, cei doi noi clienţi o luară spre bar. Unul dintre ei, un bărbat suficient de bătrân ca să fie bunicul Orlei, îşi aţinti ochii lăcrimoşi asupra decolteului ei. Orla îl măsură cu o privire pragmatică, apoi se întoarse spre Strike.

— Deci vrei dansul ăla privat sau nu?

— Cred că nu, spuse Strike.

Înainte ca el să termine de spus asta, Orla coborî de pe scaun şi se strecură spre bărbatul de 60 de ani, care rânji, lăsând să se vadă mai multe goluri decât dinţi.

O siluetă masivă apăru lângă Strike: bodyguardul fără gât.

— Des vrea să schimbe două vorbe cu tine.

Tonul lui ar fi sunat ameninţător, dacă bodyguardul n-ar fi avut o voce surprinzător de ascuţită pentru un bărbat atât de lat.

Strike privi în jur. DJ-ul, care îl privea din celălalt capăt al sălii, îi făcu semn.

— E vreo problemă? îl întrebă Strike pe bodyguard.

— Dacă e, o să-ţi spună Des, veni răspunsul vag rău prevestitor.

Aşa că Strike traversă sala, ca să discute cu DJ-ul, şi se opri ca un şcolar imens chemat de director la catedră. Pe deplin conştient de absurdul situaţiei, trebui să aştepte în timp ce o a treia stripperiţă îşi depunea paharul cu monede lângă platan, în siguranţă, îşi scotea mantia purpurie şi urca pe scenă, îmbrăcată în dantelă neagră şi cu tocuri-cui de plexiglas. Era plină de tatuaje şi avea pete sub machiajul abundent.

— Domnilor, ţâţe, cur şi clasă cu… Jackaline!

Începu „Africa" a lui Toto. Jackaline începu să se învârtă în jurul barei, lucru la care se pricepea mult mai bine decât oricare dintre colegele ei, iar Des acoperi microfonul cu mâna şi se aplecă în faţă.

— Deci, prietene.

Părea deopotrivă mai bătrân şi mai dur decât în lumina roşie a scenei, cu ochi vicleni şi o cicatrice de-a lungul fălcii la fel de adâncă precum cea a lui Shanker.

— De ce întrebi oamenii de bodyguardul ăla?

— E un prieten de-al meu.

— N-a avut niciun fel de contract.

— Nici n-am spus asta.

— Aiurea, n-a fost nicio concediere abuzivă. Nu mi-a zis că are crize, fir-ar a dracu'. Târfa aia de Alyssa te-a trimis?

— Nu, spuse Strike, mi s-a spus că Noel lucrează aici.

— E o vacă turbată.

— N-am cum să ştiu. Eu pe el îl căutam.

Des se scărpina la subsuoară şi se uită urât la Strike în timp ce, la un metru distanţă, Jackaline îşi împingea bretelele sutienului de pe umeri, privind cu înverşunare peste umăr la cei cinci-şase clienţi care o urmăreau.

— Nemernicu' ăla a fost *pe dracu'* în Forţele Speciale, spuse Des agresiv, de parcă Strike insistase că aşa stăteau lucrurile.

— Asta ţi-a spus?

— Asta a spus *ea.* Alyssa. Acolo n-ar primi un distrus ca ăsta.

Ochii lui Des se îngustară.

— Oricum, mai erau şi alte chestii care nu-mi plăceau.

— Da? De exemplu?

— Asta mă priveşte pe mine. Tu spune-i asta din partea mea. Nu a fost vorba doar de criza aia nenorocită. Spune-i s-o întrebe pe Mia de ce nu mai vreau să-l primesc şi mai spune-i Alyssei că, dacă mai face vreo porcărie maşinii mele sau mai trimite pe vreunu' dintre prietenii ei aici ca să afle chestii nasoale despre mine, o dau în judecată. Asta să-i spui!

— Foarte bine, spuse Strike. Ai vreo adresă?

— Dispari, ai înţeles? mârâi Des. Dispari dracu' de-aici.

Des se aplecă deasupra microfonului.

— Frumos, spuse el cu un fel de lascivitate profesională, în timp ce Jackaline îşi legăna sânii ritmic în lumina purpurie.

Des îi făcu lui Strike un gest de „întinde-o" şi se întoarse iar la teancul lui de discuri de vinil.

Strike acceptă inevitabilul şi se lăsă condus spre ieşire. Nimeni nu îl băgă în seamă: atenţia publicului era în continuare împărţită între Jackaline şi televizorul mare cu Lionel Messi. La uşă, Strike se dădu la o parte ca să lase să intre un grup de tineri în costum, toţi părând deja destul de beţi.

— Ţâţe! strigă primul dintre ei, arătând spre stripperiţă. *Ţâţe!*

Bodyguardul se simţi ofensat de acest mod de a intra. Urmă o uşoară altercaţie, în timpul căreia cel care strigase fu potolit de prietenii lui şi de mustrările bodyguardului, însoţite de mai multe împungeri cu degetul arătător în piept.

Strike aşteptă răbdător soluţionarea chestiunii. După ce tinerilor li se permise în sfârşit să intre, se retrase pe primele acorduri ale melodiei „The Only Way Is Up" a lui Yazz.

46

Subuman[62]

Singur cu trofeele lui, se simţea cu adevărat întreg. Ele erau dovada superiorităţii lui, a uluitoarei sale abilităţi de a se strecura printre poliţiştii asemenea maimuţelor şi printre mase asemenea turmei, luând orice voia el, ca un semizeu.

Bineînţeles, ele îi mai dădeau ceva de făcut.

Părea că nu i se scoală niciodată în timp ce omora efectiv. Când se gândea la asta înainte, da: uneori intra într-o frenezie onanistă, depănând în mintea lui ideile despre ce urma să facă, rafinând şi repunând în scenă diferitele posibilităţi. După aceea – acum, de exemplu, în timp ce ţinea în mână sânul rece, cauciucos şi sfrijit pe care îl tăiase de pe torsul lui Kelsey, care începea deja să devină uşor rugos din cauza expunerii repetate la aer, în afara frigiderului – atunci nu avea niciun fel de problemă. *Acum* o avea ca un catarg.

Avea degetele ultimei în congelator. Scoase unul de acolo şi îl lipi de buze, apoi îl muşcă cu putere. Îşi imagină că degetul era încă ataşat de ea şi ea ţipă de durere. Muşcă mai adânc, savurând senzaţia cărnii reci despicate, cu dinţii apăsând puternic pe os. Una din mâinile lui căută bâjbâind şnurul pantalonilor de trening…

După aceea puse totul la loc în frigider, închise uşa şi o mângâie uşor, rânjind de unul singur. În curând acolo aveau să fie mult mai multe. Secretara nu era mică: 1,70 sau 1,75, după estimarea lui.

O problemă minoră… nu ştia unde e ea. Îi pierduse urma. În dimineaţa asta nu venise la birou. El se dusese la LSE, unde o zărise pe curva blondă, dar nu o văzuse nicăieri pe Secretară. O căută la Court; se uită chiar şi la Tottenham. Însă era doar un impediment temporar. Avea s-o găsească. Dacă

trebuia, avea s-o intercepteze iar a doua zi dimineaţă, la staţia West Ealing.

Îşi făcu o cafea şi turnă în ea o gură de whisky, din sticla pe care o avea acolo de luni de zile. Nu mai erau prea multe alte lucruri în ascunzătoarea murdară în care îşi ţinea comorile, în sanctuarul lui secret: un ceainic, câteva căni ciobite, frigiderul – altarul profesiunii lui – o saltea veche pe care să doarmă şi o staţie în care să-şi pună iPod-ul. Asta era important. Devenise parte a ritualului său.

I se păruse o porcărie când îi ascultase prima oară, dar, pe măsură ce obsesia lui pentru distrugerea lui Strike sporise, la fel sporise şi preferinţa pentru muzica lor. Îi plăcea s-o asculte la căşti în timp ce o pândea pe Secretară, în timp ce îşi curăţa cuţitele. Acum asta era pentru el muzică sacră. Unele versuri îi reveneau mereu, ca nişte fragmente ale unei slujbe religioase. Cu cât asculta mai mult, cu atât i se părea că ei înţeleseseră.

Femeile erau reduse la esenţă atunci când se aflau în faţa cuţitului. Groaza lor le epura. Aveau un fel de puritate atunci când implorau şi se rugau pentru viaţa lor. Cultul (aşa cum le spunea el în sinea lui) părea să înţeleagă asta. Ştiau despre ce e vorba.

Îşi băgă iPod-ul în staţie şi alese una dintre melodiile lui preferate, „Dr. Music”. Apoi se duse la chiuvetă şi la oglinda pentru bărbierit crăpată pe care o ţinea acolo, cu aparatul de ras şi foarfecele la îndemână: toate instrumentele de care avea nevoie un bărbat ca să se transforme complet.

Din unica boxă a staţiei, Eric Bloom cânta:

Girl, don't stop that screamin'
You're sounding so sincere…[63]

47

I sense the darkness clearer…[64]

Blue Öyster Cult, „Harvest Moon”

Astăzi – 1 iunie – Robin putea să-şi spună pentru prima oară: „Mă căsătoresc luna viitoare.” 2 iulie părea, dintr-odată, foarte aproape. Croitoreasa din Harrogate voia o ultimă probă, dar Robin nu avea idee când ar fi putut să meargă acasă. Cel puţin nu-i lipseau pantofii. Mama ei se ocupa de confirmări şi actualiza periodic lista de invitaţi. Robin se simţea ciudat de ruptă de toate pregătirile. Plictisitoarele ore de supraveghere din Catford Broadway, în timp ce fila apartamentul de deasupra fast-foodului, ţineau de o lume cu totul diferită de problemele legate de flori, cine să stea lângă cine la recepţie şi (asta din partea lui Matthew) dacă îi ceruse deja sau nu lui Strike cele două săptămâni libere pentru luna de miere, pentru care Matthew făcuse rezervări şi care trebuia să fie o surpriză.

Robin nu-şi dădea seama cum se putuse apropia nunta atât de mult fără ca ea să-şi dea seama. Luna următoare, chiar luna următoare, avea să devină Robin Cunliffe – cel puţin presupunea că aşa va fi. Cu siguranţă, Matthew se aştepta ca ea să adopte numele lui. Zilele acestea era incredibil de voios, o îmbrăţişa fără cuvinte când se întâlnea cu ea în hol şi nu obiecta niciodată la programul ei de lucru îndelungat, care se prelungea şi în weekendurile lor.

În ultimele câteva dimineţi o dusese cu maşina în Catford, pentru că era în drumul lui spre compania din Bromley pe care o audita. Acum avea o atitudine amabilă faţă de dispreţuitul Land Rover, chiar în timp ce îi bloca cutia de viteze şi rămânea cu el în intersecţii, spunând ce dar minunat fusese, cât de amabil se purtase Linda să li-l dea lor, cât de utilă era o maşină când el era trimis undeva în afara oraşului. În timpul călătoriei din ziua anterioară se

oferise să o scoată pe Sarah Shadlock de pe lista de invitaţi. Robin îşi dădea seama că Matthew trebuise să-şi strângă tot curajul fie şi doar să pună acea întrebare, de teamă că pomenirea numelui lui Sarah ar fi putut provoca o ceartă. Se gândise o vreme la asta, întrebându-se care era de fapt poziţia ei, şi în cele din urmă spusese nu.

— Nu mă deranjează, spusese ea. Aş prefera să vină. E în regulă.

Eliminarea de pe listă i-ar fi spus lui Sarah că Robin aflase ce se întâmplase cu ani în urmă. Prefera să pară că ştiuse dintotdeauna, că Matthew îi mărturisise asta demult, că pentru ea nu însemna nimic; avea şi ea mândria ei. Însă atunci când maică-sa, care vorbise şi ea despre participarea lui Sarah, o întrebase pe Robin pe cine voia să pună pe locul liber de lângă ea, acum că prietenul comun al lui Sarah şi Matthew, Shaun, nu mai putea să vină, Robin răspunsese tot cu o întrebare.

— Cormoran a confirmat?

— Nu, spuse mama ei.

— A, spuse Robin. Păi el zice că o să confirme.

— Vrei să-l pui lângă Sarah, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu! se răsti Robin.

Urmă o scurtă pauză.

— Scuze, spuse Robin. Scuze, mamă… sunt stresată… nu, ai putea să-l pui pe Cormoran lângă… nu ştiu…

— Vine şi prietena lui?

— El zice că nu. Pune-l oriunde, dar nu lângă afurisita de… vreau să zic, nu lângă Sarah.

Aşa că Robin îşi ocupă locul, aşteptând s-o zărească pe Stephanie în cea mai caldă dimineaţă din acel an. Cumpărătorii de pe Catford Broadway purtau tricouri şi sandale; negresele treceau pe stradă cu baticuri viu colorate. Robin, care îşi luase o rochie de vară pe sub o geacă veche de blugi, se sprijini de zidul uneia dintre firidele ei obişnuite din clădirea teatrului, prefăcându-se că vorbeşte la telefon şi îşi omoară timpul, după care se prefăcu că

examinează lumânările parfumate şi beţişoarele cu arome din standul cel mai apropiat.

Era dificil să-ţi păstrezi concentrarea când erai convinsă că fuseseşi trimisă după potcoave de cai morţi. Strike putea să insiste că el îl consideră în continuare pe Whittaker suspect de asasinarea lui Kelsey, dar Robin, în sinea ei, rămânea neconvinsă. Înclina tot mai mult spre opinia lui Wardle că Strike avea pică pe fostul lui tată vitreg şi că judecata lui de obicei sănătoasă era întunecată de vechi nedreptăţi. Ridicând periodic privirea spre perdelele nemişcate de la apartamentul lui Whittaker, Robin îşi aminti că Stephanie fusese văzută ultima oară în timp ce era împinsă de Whittaker în spatele unei camionete şi se întrebă dacă ea chiar era în interiorul apartamentului.

De la uşorul resentiment că şi ziua aceasta avea să fie una pierdută, Robin trecu imediat la o meditaţie asupra principalei animozităţi pe care o simţea în prezent faţă de Strike: Faptul că el îşi însuşise căutarea lui Noel Brockbank. Cumva, Robin ajunsese să considere că Brockbank era mai ales suspectul ei. Dacă ea nu ar fi jucat cu succes rolul Venetiei Hall, ei n-ar fi aflat niciodată că Brockbank trăia în Londra, şi dacă ea nu ar fi avut isteţimea să-şi dea seama că acel Nile e Noel, n-ar fi găsit niciodată urma care ducea la Saracen. Până şi glasul scăzut de la urechea ei – *Te cunosc cumva, fetiţo?* –, oricât de sinistru ar fi fost, constituia un tip straniu de legătură.

În timp ce se sprijinea de piatra rece, privind uşa neclintită a apartamentului, mirosurile amestecate de peşte crud şi arome care ajunseseră să-i reprezinte pe Whittaker şi Stephanie îi umpleau nările. Gândurile ei recalcitrante alunecau implacabil spre Zahara, fetiţa care răspunsese la mobilul lui Brockbank. Robin se gândise la ea în fiecare zi de după discuţia lor, iar când Strike se întorsese de la clubul de striptease îi ceruse toate detaliile posibile despre mama ei.

Strike îi spusese că prietena lui Brockbank se numea Alyssa şi era negresă, aşa că probabil şi Zahara era la fel. Poate că semăna cu fetiţa cu cozi împletite ţepene care venea acum pe stradă, ţinându-se strâns de arătătorul mamei ei şi holbându-se la Robin cu nişte ochi negri şi solemni. Robin zâmbi, dar fetiţa nu făcu la fel: continuă doar să o examineze, în timp ce ea şi mama ei treceau mai departe. Robin continuă să zâmbească până când fetiţa se întoarse aproape cu 180 de grade, ca să nu întrerupă contactul vizual cu ea, şi se poticni cu picioarele ei micuţe încălţate cu sandale. Se lovi de pământ şi începu să plângă; impasibilă, mama ei o ridică de jos şi o luă în braţe. Simţindu-se vinovată, Robin reluă observarea ferestrelor lui Whittaker, în timp ce suspinele fetiţei care căzuse reverberau pe stradă.

Aproape sigur, Zahara locuia în apartamentul din Bow despre care i se povestise lui Strike. Se părea că mama ei se plângea de apartament, deşi Strike spusese că una din fete…

Una din fete comentase…

— Bineînţeles! murmură Robin cu însufleţire. *Bineînţeles!*

Strike nu avea cum să se fi gândit la asta – bineînţeles că nu, era bărbat! Robin începu să apese pe tastele telefonului.

În Bow erau şapte grădiniţe. Robin băgă mobilul la loc în buzunar şi, însufleţită de argumentaţia ei, îşi începu plimbarea obişnuită printre standurile comerciale, aruncând din când în când o privire spre ferestrele apartamentului lui Whittaker şi al eternei uşi închise, în timp ce mintea ei se concentra în întregime urmăririi lui Brockbank. Îi veneau în minte două modalităţi de acţiune: filarea fiecăreia dintre aceste şapte grădiniţe, în căutarea unei negrese care venea după o fetiţă pe nume Zahara (dar cum şi-ar fi dat seama care erau mama şi fiica potrivite?) sau… sau… Robin se opri lângă un stand care vindea bijuterii tradiţionale, aproape fără să-l vadă, acaparată de gândurile despre Zahara.

Cu totul din întâmplare, ridică privirea de la o pereche de cercei cu pene şi mărgele în timp ce Stephanie, pe care Strike i-o descrisese cu exactitate, ieşea pe uşa de lângă fast-food. Palidă, cu ochii înroşiţi şi clipind în lumina strălucitoare a soarelui ca un iepure albinos, Stephanie se sprijini de uşa fast-foodului, se rostogoli înăuntru şi se îndreptă spre tejghea. Înainte ca Robin să-şi poată reveni, Stephanie trecuse pe lângă ea cu o cutie de coca-cola în mână şi intrase înapoi în clădire pe uşa albă.

La dracu'.

— Nimic, îi spuse ea lui Strike la telefon, o oră mai târziu. E tot înăuntru. N-am avut timp să fac nimic. A intrat şi a ieşit cam în trei minute.

— Rămâi acolo, spuse Strike. Ar putea să iasă iar. Cel puţin ştim că nu doarme.

— Ai găsit ceva despre Laing?

— Nu cât am stat acolo, dar a trebuit să mă întorc la birou. Veşti importante: Dublă Măsură m-a iertat. Tocmai a plecat. Avem nevoie de bani – nu puteam să refuz.

— O, Dumnezeule mare – cum e posibil să aibă *deja* o nouă prietenă?

— N-are. Vrea să verific nu ştiu ce dansatoare erotică pe care o curtează el, să văd dacă are deja o relaţie.

— De ce n-o *întreabă* pur şi simplu?

— A întrebat-o. Ea zice că nu se vede cu nimeni, dar femeile sunt nişte japiţe perverse şi trădătoare, Robin, doar ştii asta.

— A, da, bineînţeles, oftă Robin. Uitasem. Ascultă, mi-a venit o idee despre Br… stai aşa, se întâmplă ceva.

— E totul în regulă? întrebă el tăios.

— Da… aşteaptă puţin…

În faţa lui Robin oprise încet o camionetă. Robin îi dădu ocol, continuând să ţină mobilul la ureche şi încercând să vadă ce se întâmplă. Din câte putea să vadă, şoferul avea părul tuns periuţă, dar soarele de pe parbriz o orbea şi ascundea trăsăturile acestuia.

Pe trotuar apăru Stephanie. Cu braţele înfăşurate în jurul ei, Stephanie traversă strada cu paşi mari şi se sui în spatele camionetei. Robin se dădu la o parte ca să lase maşina să treacă, prefăcându-se că vorbeşte la mobil. Ochii ei se întâlniră cu cei ai şoferului, întunecaţi şi ascunşi de glugă.

— A plecat, s-a suit în spatele unei camionete vechi, îi spuse ea lui Strike. Şoferul nu semăna cu Whittaker. S-ar putea să fie metis sau mediteraneean. Nu se vedea bine.

— Păi, ştim că Stephanie se prostituează. Probabil s-a dus să câştige nişte bani pentru Whittaker.

Robin încercă să nu se lase ofensată de tonul lui prozaic. Îşi aminti că Strike o eliberase pe Stephanie din strânsoarea lui Whittaker printr-un pumn în burtă. Se opri şi privi în vitrina unui chioşc de ziare. Articolele dedicate nunţii regale continuau să fie foarte prezente. Pe peretele din spatele bărbatului asiatic de la casa de marcat atârna un steag britanic.

— Ce vrei să fac? Aş putea să mă duc şi să mă ocup de Wollaston Close în locul tău, dacă tu te duci după noua fată a lui Dublă Măsură. Ar avea… hâî…

Robin se întorsese ca să plece şi se ciocni de un bărbat înalt cu barbişon, care o înjură.

— Scuze, icni ea din reflex, în timp ce bărbatul o împingea ca să poată intra în chioşcul de ziare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Strike.

— Nimic… m-am izbit de cineva… ascultă, mă duc în Wollaston Close.

— Bine, spuse Strike după o pauză sesizabilă, dar dacă apare Laing încearcă doar să faci o poză. Nu te apropia deloc de el.

— Nici n-aveam de gând, spuse Robin.

— Sună-mă dacă ai noutăţi. Sau chiar dacă n-ai.

Scurta izbucnire de entuziasm pe care o resimţise la perspectiva de a se întoarce în Wollaston Close se estompase în momentul în care Robin ajunse în staţia Catford. Nu ştia sigur de ce dintr-odată se simţea abătută şi neliniştită. Poate că îi era foame.

Înainte de a se urca în metrou, hotărâtă să se elibereze de obiceiul de a mânca ciocolată, care îi periclita şansele de a intra în rochia de nuntă modificată, Robin îşi cumpără un baton energizant cu aspect neapetisant.

În timp ce mesteca dreptunghiul cu gust de rumeguş, în metroul care o ducea spre Elephant and Castle, Robin se trezi că îşi freacă absentă coastele, acolo unde se ciocnise de bărbatul solid cu barbişon. Bineînţeles, a fi înjurată de oameni la întâmplare era preţul pe care trebuia să-l plăteşti dacă locuiai în Londra; Robin nu îşi amintea ca în Masham să fi fost vreodată înjurată de un necunoscut, nici măcar o dată.

Ceva o făcu să privească brusc în jur, dar în apropierea ei nu părea să se afle niciun bărbat solid, nici în vagonul neaglomerat, şi nici din cele învecinate nu privea vreunul spre ea. Acum, dacă stătea să se gândească, în dimineaţa aceea renunţase la o parte a vigilenţei ei obişnuite, amăgită de familiaritatea lui Catford Broadway, distrasă de gândurile ei despre Brockbank şi Zahara. Se întrebă dacă ar fi observat pe altcineva acolo, care să o urmărească… dar în mod sigur asta era paranoia. În dimineaţa aceea, Matthew o lăsase acolo cu Land Roverul; cum ar fi putut să o urmărească ucigaşul în Catford, altfel decât aşteptând-o cu un vehicul în Hastings Road?

Cu toate acestea, se gândi ea, trebuia să se ferească de complezenţă. La coborârea din metrou observă un bărbat înalt şi întunecat care venea puţin în urma ei şi se opri intenţionat, ca să-l lase să treacă. Bărbatul nu se întoarse s-o privească. *E clar că sunt paranoică,* se gândi Robin, aruncând batonul energizant neterminat într-un coş de gunoi.

Ajunse abia la 1 şi jumătate în curtea interioară de la Wollaston Close. Clădirea Strata se înălţa deasupra apartamentelor vechi şi părăginite ca un emisar al viitorului. Rochia lungă de vară şi geaca de blugi veche care se potriviseră atât de bine cu

piaţa din Catford păreau aici puţin prea studenţeşti. Dar, prefăcându-se din nou că vorbeşte la mobil, Robin ridică nonşalant privirea şi inima i se opri puţin în loc.

Ceva se schimbase. Perdelele fuseseră trase într-o parte.

Extrem de atentă acum, Robin continuă să meargă în aceeaşi direcţie, în eventualitatea în care el privea de la fereastră, intenţionând să găsească un loc umbrit de unde să îi poată supraveghea balconul. Era atât de hotărâtă să găsească locul de pândă perfect şi să păstreze aparenţele unei convorbiri fireşti, încât nu mai era deloc atentă unde calcă.

— *Nu!* scânci Robin, în timp ce piciorul drept îi fugea de sub ea.

Piciorul stâng i se agăţase în tivul rochiei lungi. Robin alunecă într-un şpagat parţial nedemn, apoi se răsturnă într-o parte şi scăpă din mână mobilul.

— Ah, la naiba! gemu ea.

Lucrul pe care alunecase părea vomă sau chiar diaree: o parte din el se luase pe rochia ei, pe sandalele ei. Îşi julise mâna la aterizare, dar ceea ce o îngrijora cel mai mult era identitatea exactă a substanţei vâscoase şi cleioase, galben-maronie.

Undeva, în apropierea ei, un bărbat izbucni în râs. Supărată şi umilită, Robin încercă să se ridice fără să întindă mâzga şi mai mult pe hainele şi încălţămintea ei şi nu privi imediat spre sursa acelui zgomot zeflemitor.

— Scuze, păpuşă, spuse o voce scoţiană imediat în spatele ei.

Robin întoarse brusc privirea şi avu impresia că e străbătută de un curent electric puternic.

În ciuda zilei calde, bărbatul purta o căciulă cu apărătoare pentru urechi, geacă în pătrăţele roşii şi albastre şi blugi. Bărbatul privi în jos spre ea, continuând să rânjească şi susţinându-şi mare parte a greutăţii lui semnificative cu ajutorul unor cârje metalice. Obrajii albicioşi, bărbia şi pungile de sub ochii mici şi întunecaţi erau desfigurate de ciupituri. Carnea gâtului gros se revărsa peste guler.

În una din mâinile lui atârna ceea ce părea a fi o pungă de plastic cu câteva cumpărături. Robin reuşi să vadă vârful tatuat al pumnalului despre care ştia că străpunge un trandafir galben undeva mai sus pe antebraţul lui. Picăturile de sânge tatuate care i se scurgeau pe încheietură păreau răni reale.

— Ai nevoie de un robinet, spuse el rânjind larg în timp ce arăta spre piciorul lui Robin şi tivul rochiei ei, şi o perie de curăţat.

— Da, spuse Robin zguduită.

Se aplecă să-şi ia mobilul. Ecranul era crăpat.

— Eu stau acolo, spuse el arătând cu capul spre apartamentul pe care ea îl supraveghease cu intermitenţe timp de o lună. Poţi să vii la mine dacă vrei. Să te speli.

— A, nu, e în regulă, spuse Robin cu răsuflarea tăiată. Dar mulţumesc foarte mult.

— Nicio problemă, spuse Donald Laing.

Privirea lui alunecă peste trupul ei. Robin simţi cum o furnică pielea, ca şi cum el şi-ar fi trecut degetul peste ea. Bărbatul se întoarse pe cârjele lui şi începu să se îndepărteze, în timp ce punga de plastic se legăna stingher. Robin rămase acolo unde o lăsase el, conştientă de pulsul care îi izbea faţa.

Bărbatul nu privi înapoi. Apărătoarele pentru urechi ale căciulii lui se balansau ca urechile unui cocker, în timp ce el ocolea dureros de încet clădirea şi ieşea din câmpul ei vizual.

— O, Doamne! şopti Robin.

Mâna şi genunchiul o usturau acolo unde căzuse pe ele. Absentă, Robin îşi îndepărtă părul de pe faţă. Abia atunci îşi dădu seama, cu uşurare, după mirosul de pe degetele ei, că substanţa alunecoasă fusese curry. Se grăbi spre un colţ după care să nu mai poată fi văzută de la ferestrele lui Donald Laing şi apăsă pe tastele mobilului crăpat ca să-l sune pe Strike.

48

Here Comes That Feeling[65]

Valul de căldură care se abătuse asupra Londrei era duşmanul lui. Sub un tricou nu avea unde să ascundă cuţitele, iar căciulile şi gulerele ridicate pe a căror mascare se bazase păreau deplasate. Nu putea să facă nimic altceva decât să aştepte, fumând neputincios, în acel loc de care Aceea nu ştia.

În sfârşit, duminică vremea se strică. Ploaia mătura parcurile pârjolite, ştergătoarele de parbriz dansau, turiştii îşi luau ponchourile lor de plastic şi înaintau nepăsători printre bălţi.

Plin de însufleţire şi hotărâre, îşi luă o căciulă trasă până jos deasupra ochilor şi geaca lui specială. În timp ce mergea, cuţitele îi săltau pe piept, în lungile lor buzunare improvizate pe care le tăiase în căptuşeală. Străzile capitalei erau acum doar ceva mai puţin aglomerate decât atunci când o tăiase pe paraşuta ale cărei degete zăceau în congelatorul lui. Turiştii şi londonezii continuau să roiască pretutindeni ca nişte furnici. Unii dintre ei cumpăraseră umbrele şi căciuli cu steagul britanic. Se izbi de câţiva dintre ei doar pentru plăcerea de a-i îmbrânci.

Nevoia lui de a ucide devenea urgentă. Ultimele câteva zile irosite rămăseseră în urmă şi învoirea pe care i-o dăduse Aceea expira încet, dar Secretara rămânea vie şi în libertate. O căutase ore în şir, încercând s-o depisteze, şi apoi ea apăruse, şocant, drept în faţa lui, târfa aia insolentă, ziua-n amiaza mare – dar erau martori pretutindeni…

Slab control al impulsurilor, ar fi zis psihiatrul ăla nenorocit, dacă ar fi ştiut ce făcuse el când o văzuse. Slab control al impulsurilor! El îşi controla impulsurile foarte bine când voia asta – era un bărbat de o deşteptăciune supraumană, care omorâse trei femei şi mutilase încă una fără ca poliţia să afle

ceva, aşa că dă-l în mă-sa pe psihiatru şi diagnosticele lui tâmpite –, dar când o văzuse acolo, drept în faţa lui, după toate acele zile pustii, voise s-o rănească, voise să se apropie de ea, să se apropie *foarte mult,* suficient de aproape încât s-o miroasă, să-i vorbească, să se uite în ochii ei înspăimântaţi.

Apoi ea plecase băţoasă şi el nu îndrăznise s-o urmărească, nu atunci, dar faptul că o lăsase să plece aproape îl omorâse. Ea ar fi trebuit deja să zacă în frigiderul lui, tăiată în bucăţele. El ar fi trebuit să îi urmărească faţa în acel extaz al groazei şi morţii, în care el le poseda complet şi ele deveneau pentru el doar un obiect de joacă.

Aşa că iată-l mergând prin ploaia rece, turbat de furie din cauză că era duminică şi ea plecase iar, se întorsese în acel loc în care el nu s-ar fi putut apropia niciodată de ea, pentru că Frumuşelul se afla întotdeauna acolo.

Avea nevoie de mai multă libertate, mult mai multă libertate. Adevăratul obstacol era că Aceea stătea acasă tot timpul, îl spiona şi se agăţa de el. Toate astea trebuiau să se schimbe. Deja o făcuse pe Aceea, fără să vrea, să se întoarcă la lucru. Acum se hotărâse că avea să se prefacă faţă de Aceea că are o slujbă nouă. Dacă era necesar, avea să fure ca să facă rost de bani, ca şi cum i-ar fi câştigat – făcuse asta de destule ori înainte. Apoi, eliberat, avea să dispună de timpul necesar ca să se asigure că, atunci când Secretara lăsa garda jos, când nu era nimeni atent, când ea dădea colţul greşit, el se afla undeva în apropiere…

Pentru el, trecătorii aveau la fel de puţină viaţă ca roboţii. Imbecili, imbecili, imbecili… Pretutindeni unde ajungea se uita după ea, următoarea de care avea să se ocupe. Nu Secretara, nu, pentru că târfa se întorsese în spatele uşii ei albe de la intrare, împreună cu Frumuşelul, ci orice femeie suficient de idioată, suficient de beată ca să îl însoţească pentru scurtă vreme pe un bărbat şi cuţitele lui. Trebuia să se ocupe de una înainte să se întoarcă Aceea, trebuia să facă asta. Avea neapărat nevoie de

asta ca să poată continua, după ce se întorcea şi se prefăcea iar că e bărbatul pe care îl iubeşte Aceea. Ochii lui licăreau de sub căciulă, sortându-le, eliminându-le: femei cu bărbaţi, femei cu copii agăţaţi de ele, dar nicio femeie singură, nu aşa cum avea el nevoie de ele…

Merse kilometri întregi până când se lăsă întunericul, pe lângă crâşme luminate în care bărbaţii şi femeile râdeau şi flirtau, pe lângă restaurante şi cinematografe, căutând, aşteptând, cu răbdarea unui vânător. Era duminică seara şi cei care urmau să meargă la serviciu se întorceau acasă devreme, dar nu conta: încă mai existau turişti pretutindeni, oameni din provincie, atraşi de istoria şi misterele Londrei…

Era aproape miezul nopţii când săriră în ochii lui exersaţi, ca un mănunchi de ciuperci durdulii din iarba înaltă: o gaşcă de fete ameţite şi zgomotoase, care chicoteau şi mergeau şerpuit pe trotuar. Se aflau pe una dintre acele străzi jalnice şi părăginite care constituiau plăcerea lui specială, unde o încăierare şi o fată care ţipa n-ar fi fost ceva neobişnuit. Se luă după ele, la zece metri în urma lor, privindu-le cum trec pe sub stâlpii de iluminat, cum îşi dau coate şi chicotesc, toate în afară de una. Ea era cea mai beată şi părea cea mai tânără dintre toate: gata să vomite, din câte îşi dădea el seama. Fata se împleticea pe tocurile-cui şi rămăsese puţin în urma prietenelor ei, târfa proastă. Niciuna dintre prietenele ei nu-şi dăduse seama în ce hal e ea. Erau rupte de bete şi mergeau clătinat, pufnind şi râzând în hohote.

El venea încet în urma lor, cât se poate de degajat.

Dacă ea ar fi vomitat în stradă, zgomotul le-ar fi atras pe prietenele ei, care s-ar fi oprit şi s-ar fi strâns în jurul ei. Fata nu putea să vorbească, pentru că se lupta cu impulsul de a vomita. Treptat, distanţa dintre ea şi prietenele ei crescu. Se bălăbănea şi se împleticea, ceea ce lui îi aminti de ultima, cu tocurile ei cui stupide. Asta nu trebuia să supravieţuiască, să facă portret-robot.

Un taxi se apropie. El îşi imagină scena înainte ca ea să aibă loc. Fetele strigau zgomotos după taxi, ţipând şi fluturând braţele, şi se suiau una câte una, cu fundurile lor mari. Grăbi pasul, cu capul plecat şi faţa ascunsă. Stâlpii de iluminat se reflectau în bălţi, semnul „Liber” se stingea, mârâitul motorului…

Uitaseră de ea. Fata se împletici direct în zid, ridicând o mână ca să se sprijine.

Probabil avea doar câteva secunde la dispoziţie. Una dintre prietenele ei putea să-şi dea seama în orice clipă că ea nu mai e cu ele.

— Eşti în regulă, scumpo? Te simţi rău? Hai încoace. Pe aici. Nu e nicio problemă. Chiar aici.

Fata începu să icnească, în timp ce el o trăgea pe o stradă laterală. Ea încercă fără vlagă să-şi smulgă braţul, în timp ce dădea afară; voma curgea pe ea şi o îneca.

— Târfă jegoasă, mârâi el.

Una din mâinile lui era deja pe mânerul cuţitului de sub geacă. O trase cu putere spre o nişă întunecoasă dintre un magazin de filme porno şi unul de lucruri vechi.

— Nu, icni ea.

Dar se îneca cu voma care îi venea din stomac. De cealaltă parte a străzii se deschise o uşă şi lumina se revărsă peste un şir de trepte. Pe trotuar năvăliră nişte oameni care râdeau.

El o izbi de zid şi o sărută, ţintuind-o cu putere în timp ce ea încerca să se zbată. Gura ei avea un gust scârbos, de vomă. Uşa de vizavi se închise şi grupul de oameni trecu mai departe, în timp ce vocile lor răsunau în noaptea tăcută. Lumina se stinse.

— Fir-ar a dracu’, spuse el dezgustat.

Îşi dezlipi gura de a ei, dar continuă să o ţintuiască de zid cu trupul lui. Ea trase aer în piept să ţipe, dar el avea cuţitul pregătit şi îl înfipse adânc între coastele ei, cu uşurinţă, nu ca la ultima, care se luptase cu atâta energie şi încăpăţânare. Zgomotul se stinse pe buzele ei încordate, în timp ce sângele cald se revărsa peste mâna lui înmănuşată, înmuind materialul. Fata se smucea convulsiv, încercând să

vorbească. Ochii i se dădură peste cap, rămânând doar albul, şi întregul ei trup, încă ţintuit de cuţit, se înmuie.

— Bravo, şopti el.

Scoase cuţitul de tăiat carne şi ea îi căzu în braţe, muribundă. O trase în fundul nişei, unde un morman de gunoi aştepta să fie ridicat. Dădu cu piciorul la o parte sacii negri, o aruncă într-un colţ şi scoase maceta. Suvenirele erau obligatorii, însă avea doar câteva secunde la dispoziţie. Era posibil ca o altă uşă să se deschidă sau târfele alea ameţite de prietene ale ei să se întoarcă după ea cu taxiul…

Tăie şi reteză, băgă trofeele calde şi ude în buzunar, apoi îngrămădi gunoiul lângă şi peste ea.

Durase mai puţin de cinci minute. Se simţea ca un rege, ca un zeu. Se îndepărtă, cu cuţitele puse bine la adăpost, gâfâind în aerul rece şi curat al nopţii, alergând puţin după ce ajunse iar pe strada principală. Era deja la un cvartal distanţă când auzi nişte voci feminine răguşite care strigau în depărtare.

— Heather! *Heather, unde eşti, proasta dracului?*

— Heather nu vă aude, şopti el în întuneric.

Încercă să se oprească din râs, îngropându-şi faţa în guler, dar nu îşi putea înfrâna exaltarea. În fundul buzunarelor, degetele lui ude leoarcă se jucau cu cartilajul cauciucos şi pielea de care cerceii ei – nişte cornete de îngheţată mici, din plastic – erau în continuare prinşi.

49

It's time in the season for a maniac at night.[66]

Blue Öyster Cult, „Madness to the Method"

Vremea rămase rece, cu stropi de ploaie şi rafale de vânt, în timp ce iunie intra în a doua lui săptămână. Explozia de ceremonii însorite care înconjuraseră nunta regală rămăsese doar amintire: valul ameţitor de frenezie romantică se retrăsese încet, articolele legate de nuntă şi banerele de felicitare fuseseră înlăturate din vitrinele magazinelor, iar ziarele capitalei reveniseră la chestiuni mai pământeşti, inclusiv o iminentă grevă la metrou.

Apoi, pe prima pagină a ziarelor de miercuri, izbucni groaza. Trupul mutilat al unei femei tinere fusese descoperit sub nişte saci de gunoi, iar după câteva ore de la primul anunţ prin care poliţia cerea informaţii, lumea fusese avertizată că pe străzile Londrei umbla un Jack Spintecătorul al secolului XXI.

Trei femei fuseseră atacate şi mutilate, dar poliţia părea să nu aibă nicio pistă. În goana lor de a acoperi fiecare aspect posibil al poveştii – hărţi ale Londrei înfăţişând locul fiecărui atac, imagini ale celor trei victime – jurnaliştii se dovediseră hotărâţi să recupereze timpul pierdut, conştienţi că era posibil să fi ratat deja prima parte a petrecerii. Până atunci trataseră uciderea lui Kelsey Platt ca pe un act izolat de nebunie şi sadism, iar atacul ulterior asupra Lilei Monkton, prostituata de 18 ani, nu obţinuse aproape deloc spaţiu în media. O fată care se vindea pentru sex nu se putea aştepta să alunge o proaspătă ducesă de pe prima pagină.

Asasinarea lui Heather Smart, o angajată de 22 de ani a unei firme de construcţii din Nottingham, era cu totul altceva. Titlurile se scriau practic singure, căci Heather era o eroină despre care se putea

povesti uşor, cu slujba ei permanentă, dorinţa nevinovată de a vedea obiectivele capitalei şi iubitul care era învăţător la şcoala primară. În seara dinaintea morţii ei, Heather se dusese să vadă *Regele leu,* mâncase dim sum în Chinatown şi se fotografiase în Hyde Park cu soldaţi ai Regimentului de Cavalerie în fundal. Nenumăraţi centimetri de articol se puteau toarce din weekendul prelungit de sărbătorire a celei de-a 30-a zile de naştere a cumnatei ei, care culminase cu moartea brutală şi sordidă din spatele unui magazin de filme pentru adulţi.

Asemenea tuturor poveştilor excelente, povestea ei se multiplica precum o amoebă, producând o serie nesfârşită de alte poveşti, articole de opinie şi de speculaţie, fiecare dintre ele dând naştere propriului ei cor contestatar. Existau discuţii despre tendinţele alcoolice deplorabile ale tinerelor britanice, cu acuzaţii reciproce de învinovăţire a victimei. Existau articole îngrozite de violenţă sexuală, temperate de observaţii că aceste agresiuni erau mult mai puţin răspândite decât în alte ţări. Existau interviuri cu prietenele tulburate şi pline de vinovăţie care o abandonaseră din greşeală pe Heather, care, la rândul lor, dădeau naştere unor atacuri şi denigrări ale mediei sociale, ceea ce ducea din nou la o apărare a tinerelor îndurerate.

Deasupra fiecărui articol plutea umbra ucigaşului necunoscut, a dementului care hăcuia trupurile femeilor. Presa descinse din nou în Denmark Street, în căutarea bărbatului care primise piciorul lui Kelsey. Strike decise că sosise momentul ca Robin să facă acea discuţie mult analizată, dar amânată zilnic în Masham, pentru o ultimă probă a rochiei de nuntă, apoi o şterse iar acasă la Nick şi Ilsa cu un rucsac şi o copleşitoare senzaţie a propriei neputinţe. Un agent în haine civile rămase postat în Denmark Street, în caz că sosea ceva suspect prin poştă. Wardle era îngrijorat că ar putea sosi încă un membru adresat lui Robin.

Împovărat de solicitările unei anchete desfăşurate sub lumina orbitoare a mediei naţionale, Wardle nu reuşi să se întâlnească faţă în faţă cu Strike timp de şase zile după descoperirea trupului lui Heather. Strike porni din nou spre Feathers la începutul serii şi îl găsi acolo pe Wardle, cu o expresie hărţuită, dar nerăbdător să discute despre toate acestea cu cineva care era şi înăuntrul, şi în afara cazului.

— A fost o săptămână ca dracu', oftă Wardle, acceptând halba pe care i-o luase Strike. M-am apucat iar de fumat. April e foarte supărată.

Luă o gură mare de bere, apoi îi împărtăşi lui Strike adevărul despre descoperirea trupului lui Heather. După cum Strike observase deja, articolele din presă erau contradictorii în privinţa multor aspecte posibil importante, chiar dacă toate acuzau poliţia că nu o găsise timp de 24 de ore.

— Erau toate muci, ea şi cu prietenele ei, spuse poliţistul, prezentând fără menajamente cadrul acţiunii. Patru dintre ele s-au urcat într-un taxi, atât de cherchelite, că au uitat de Heather. Ajunseseră la o stradă distanţă când şi-au dat seama că ea nu mai e cu ele. Taximetristul s-a enervat, pentru că erau gălăgioase şi agresive. Când a zis că nu poate să întoarcă în mijlocul străzii, una dintre ele a început să-l înjure. A urmat o mare ceartă, aşa că au trecut cel puţin cinci minute până când el a acceptat să se întoarcă după Heather. Când au ajuns, în sfârşit, pe strada pe care credeau c-o lăsaseră – nu uita că ele sunt din Nottingham, nu cunosc Londra deloc – Heather nu mai era nicăieri. Au patrulat pe stradă cu taxiul, strigând după ea de la geamul taxiului. Apoi uneia dintre ele i se păru că o zăreşte pe Heather în depărtare cum se urcă într-un autobuz. Aşa că două dintre ele se dădu jos – nu are nicio logică, erau făcute praf – şi începu să alerge pe stradă, strigând după autobuz să oprească, în timp ce celelalte două scot capul pe geam şi strigă la ele să se suie la loc, că ar fi mai bine să urmărească autobuzul cu taxiul. Apoi cea care se certase mai devreme cu

taximetristul îi spuse că e un pakistanez prost şi el le zise să se dea dracului jos din taxiul lui şi pleacă.

Apoi Wardle continuă, obosit:

— Aşa că, practic, toate mizeriile astea pe care le suportăm noi că n-am găsit-o timp de 24 de ore se reduc la alcool şi rasism. Ştoarfele alea proaste erau convinse că Heather se suise în autobuzul ăla, aşa că am pierdut o zi jumătate încercând să urmărim o femeie care avea o haină asemănătoare. Apoi proprietarul de la Adult Entertainment Centre se duce să mute containerele de gunoi în faţă şi o găseşte acolo, întinsă sub o grămadă de saci, cu nasul şi urechile tăiate.

— Deci partea asta e adevărată, spuse Strike.

Faţa mutilată a fetei fusese singurul detaliu asupra căruia toate ziarele erau de acord.

— Da, partea asta e adevărată, spuse Wardle apăsat. „Spintecătorul din Shacklewell”. Sună minunat.

— Martori?

— Nimeni n-a văzut nimic.

— Dar Devotee şi motocicleta lui?

— L-am eliminat, recunoscu Wardle cu o expresie încrâncenată. Are un alibi solid pentru asasinarea lui Heather – o nuntă în familie – şi n-am reuşit să găsim nimic nici pentru celelalte două atacuri.

Strike avu impresia că Wardle mai voia să-i spună ceva, aşa că aşteptă atent.

— N-aş vrea ca presa să audă de asta, spuse Wardle coborând vocea, dar noi credem că e posibil să mai fi omorât două.

— Dumnezeule! spuse Strike, sincer alarmat. Când?

— Mai demult, spuse Wardle. O crimă nesoluţionată din Leeds, 2009. O prostituată provenită din Cardiff. Înjunghiată. Nu a tăiat nimic din ea, dar i-a luat lănţişorul pe care ea îl purta mereu şi a aruncat-o într-un şanţ din afara oraşului. Trupul a fost găsit abia după două săptămâni. Apoi, anul trecut, o fată a fost omorâtă şi mutilată în

Milton Keynes. O chema Sadie Roach. Au pus-o pe seama prietenului ei. Am căutat toate detaliile. Familia lui a făcut o campanie intensă să-l elibereze şi a fost achitat la apel. Nu exista nimic care să-l lege de crimă, în afară că se certaseră şi el îl ameninţase cândva pe un tip cu briceagul. Am pus psihologul şi criminaliştii să cerceteze toate cele cinci atacuri şi concluzia e că au suficiente caracteristici comune care să sugereze un singur făptaş. Se pare că foloseşte două cuţite, un cuţit de tăiat carne şi o macetă. Victimele sunt toate vulnerabile – prostituate, bete, tulburate emoţional – şi le agaţă pe toate pe stradă, în afară de Kelsey. A luat trofee de la toate. E prea devreme să ne dăm seama dacă avem vreun ADN identic la toate femeile. Există şanse să nu fie aşa. Nu pare să fi făcut sex cu niciuna dintre ele. Altceva îl excită.

Lui Strike îi era foame, dar ceva îi şoptea să nu întrerupă tăcerea indispusă a lui Wardle. Poliţistul bău iar din bere şi apoi zise, fără să se uite în ochii lui Strike.

— Îi cercetez pe toţi oamenii tăi. Brockbank, Laing şi Whittaker.

Era şi timpul.

— Brockbank e interesant, spuse Wardle.

— L-ai găsit? întrebă Strike, încremenind cu halba la gură.

— Încă nu, dar ştim că până acum cinci ani mergea regulat la o biserică din Brixton.

— La biserică? Eşti sigur că e acelaşi individ?

— Fost soldat, fost jucător de rugby, înalt, maxilar proeminent, un ochi înfundat, urechi ferfeniţite, păr întunecat tuns periuţă, depănă Wardle. Pe nume Noel Brockbank. 1,90 sau 1,93. Accent nordic puternic.

— El e, spuse Strike. La *biserică,* ce naiba?

— Stai aşa, spuse Wardle ridicându-se. Tre' să mă duc la budă.

Pe de altă parte, de ce nu? se gândi Strike în timp ce se ducea la bar să ia încă două halbe. Cârciuma începea să se umple. Se întoarse la masă şi cu un

meniu, pe lângă beri, dar nu se putea concentra asupra lui. *Fete tinere în cor… n-ar fi primul…*

— Trebuia, spuse Wardle revenind la masă. Aş ieşi la o ţigară, mă întorc…

— Termină mai întâi cu Brockbank, spuse Strike, împingând spre el noua halbă.

— Ca să fiu sincer, l-am găsit din întâmplare, spuse Wardle aşezându-se la loc şi acceptând halba. Unul dintre tipii noştri o fila pe mama unui traficant de droguri din oraş. Noi nu credeam că mama e atât de nevinovată cum pretindea ea, aşa că tipul nostru a urmărit-o la biserică şi iată-l pe Brockbank la uşă, împărţind cărţi de rugăciuni. A început să discute cu poliţistul fără să ştie cine e, iar omul nostru habar n-avea că Brockbank ar fi căutat în legătură cu ceva. După patru săptămâni, omul nostru mă aude că am căuta un Noel Brockbank pentru cazul Kelsey Platt şi îmi zice că a cunoscut un tip cu numele ăsta în urmă cu o lună, în Brixton.

Wardle oferi o palidă imitaţie a obişnuitului său zâmbet afectat şi continuă.

— Ai văzut? Chiar *dau* atenţie ponturilor tale, Strike. Ar fi o prostie să nu fac asta, după cazul Landry.

Le dai atenţie când nu găseşti nimic despre Cioclu' Malley şi Devotee, se gândi Strike, dar înainte să reia subiectul scoase nişte sunete care păreau impresionante şi recunoscătoare.

— Ziceai că Brockbank a încetat să mai meargă la biserică?

— Da, oftă Wardle. M-am dus acolo ieri, am schimbat două vorbe cu pastorul. Un tip tânăr, entuziast, la o biserică din oraşul vechi – ştii tipul.

Wardle se înşela, deoarece contactul lui Strike cu clerul se limitase, în principal, la preoţii militari.

— Era foarte interesat de Brockbank. Zicea că a avut o viaţă foarte grea.

— Traumatisme cerebrale, plecat din armată invalid, şi-a pierdut familia, tâmpeniile astea? întrebă Strike.

— Asta era ideea, spuse Wardle. Zicea că i-e dor de fiul lui.

— Îhî, spuse Strike înnegurat. Ştie unde stă Brockbank?

— Nu, dar se pare că prietena lui…

— Alyssa?

Wardle se încruntă uşor, băgă mâna în buzunarul interior al gecii, scoase un carneţel şi îl consultă.

— Da, aşa e, de fapt, spuse el. Alyssa Vincent. De unde ştiai?

— Au fost concediaţi amândoi de curând dintr-un club de striptease.

Apoi, văzând că Wardle dădea semne că ar vrea să se abată de la subiect, Strike spuse grăbit.

— Îţi explic imediat. Zi mai departe cu Alyssa.

— Păi, a reuşit să obţină o locuinţă socială în estul Londrei, lângă mama ei. Brockbank i-a spus pastorului că urma să se mute cu ea şi cu copiii ei.

— Copii? spuse Strike, în timp ce gândurile îi zburau la Robin.

— Două fetiţe, se pare.

— Ştim unde e casa asta? întrebă Strike.

— Încă nu. Pastorului i-a părut rău să-l vadă că pleacă.

Wardle privi agitat spre trotuar, unde câţiva bărbaţi fumau.

— Dar am scos de la el că Brockbank a fost la biserică în duminica de pe 3 aprilie, adică în weekendul în care a murit Kelsey.

Ţinând cont de agitaţia crescândă a lui Wardle, Strike nu mai făcu niciun comentariu, în afara sugestiei de a ieşi amândoi pe trotuar la o ţigară.

Îşi aprinseră ţigările şi fumară unul lângă celălalt timp de câteva minute. În ambele direcţii treceau oameni ieşiţi de la serviciu, obosiţi de programul de lucru lung. Seara se apropia de sfârşit. Chiar deasupra lor, între movul nopţii care se apropia şi coraiul de neon al soarelui care apunea, se afla o porţiune de cer incolor, de aer insipid şi gol.

— *Dumnezeule,* ce mult îmi lipsea asta, spuse Wardle.

Trase din ţigară de parcă era laptele mamei lui, apoi reluă subiectul conversaţiei lor:

— Da, deci Brockbank a fost la biserică în weekendul ăla, îşi făcea de lucru. Pare că ştie foarte bine cum să se poarte cu copiii.

— Sunt sigur de asta, murmură Strike.

— E nevoie de ceva tupeu, nu-i aşa? spuse Wardle. Să omori şi să dezmembrezi aşa o fată, apoi să apari la biserică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

Wardle suflă fumul spre trotuarul opus, cu ochii aţintiţi asupra sculpturii *Ziua* a lui Epstein, care împodobea sediul Administraţiei Transporturilor. Un băiat stătea în faţa unui bărbat aşezat pe un tron, cu trupul răsucit astfel încât reuşea în acelaşi timp să-l îmbrăţişeze pe regele din spatele lui şi să-şi expună penisul în faţa privitorilor.

— Tu eşti catolic? întrebă Strike.

Wardle păru uimit.

— De fapt da, sunt, spuse el suspicios. De ce?

Strike scutură din cap zâmbind uşor.

— Ştiu că unui psihopat nu i-ar păsa, spuse Wardle cu o urmă de agresivitate. Voiam doar să zic… oricum, nişte oameni de-ai noştri încearcă să afle unde stă acum. Dacă e o locuinţă socială şi presupunând că Alyssa Vincent e numele ei real, n-ar trebui să fie prea greu.

— Excelent, spuse Strike.

Poliţia avea resurse cu care el şi Robin nu se puteau compara; poate că acum, în sfârşit, urmau să apară nişte informaţii concluzive.

— Dar Laing?

— A, spuse Wardle, strivind prima ţigară şi aprinzând imediat încă una, despre el am aflat mai multe. Stă singur în Wollaston Close de un an jumătate deja. Supravieţuieşte din ajutorul de handicap. În weekendul de pe 2 şi 3 a avut o infecţie la piept şi prietenul lui, Dickie, a venit să-l ajute. Nu putea să meargă la magazin.

— Ce convenabil, spuse Strike.

— Sau poate e adevărat, spuse Wardle. Am verificat şi Dickie a confirmat tot ce ne-a spus Laing.

— Laing a părut surprins că îl întreabă poliţia ce-a făcut?

— La început a părut destul de şocat.

— V-a lăsat să intraţi în apartament?

— N-am avut ocazia. Ne-am întâlnit în timp ce el mergea prin parcare în cârje şi până la urmă am discutat cu el într-o cafenea din zonă.

— Aia ecuadoriană din tunel?

Wardle îl fixă pe Strike cu privirea, iar detectivul îl străpunse, la rândul lui, cu o uitătură calmă.

— L-ai filat şi tu, nu-i aşa? Nu ne da peste cap ancheta, Strike. Ne ocupăm noi de asta.

Strike ar fi putut să răspundă că Wardle avusese nevoie de atenţia presei şi de eşecul de a scoate ceva din pistele sale preferate ca să dedice resurse serioase urmăririi celor trei suspecţi ai lui. Preferă să păstreze tăcerea.

— Laing nu e prost, continuă Wardle. Nu i-am pus prea multe întrebări până să se prindă despre ce e vorba. Ştia că probabil avem numele lui de la tine. Văzuse în ziare că ai primit un picior.

— Care e opinia lui despre problema asta?

— E posibil să fi sugerat ceva de genul „unui om mai drăguţ nu i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva”, spuse Wardle cu un rânjet uşor, dar una peste alta cam ce te-ai aştepta. Puţin curios, puţin agresiv.

— Părea bolnav?

— Da, spuse Wardle. Nu ştia că venim şi ne-am întâlnit în timp ce el se târa în cârje. De aproape nu arată prea bine. Are ochii injectaţi. Şi pielea crăpată. E cam varză.

Strike nu spuse nimic. Suspiciunea lui faţă de boala lui Laing persista. În ciuda dovezilor fotografice clare ale consumului de steroizi, plăcilor şi leziunilor pielii pe care Strike le văzuse cu ochii lui, se încăpăţâna să se opună ideii că Laing e cu adevărat bolnav.

— Ce făcea când au fost omorâte celelalte femei?

— Zice că era acasă singur, spuse Wardle. Nimic care să confirme sau să infirme asta.

— Hmm, spuse Strike.

Intrară înapoi în cârciumă. Un cuplu le ocupase masa, aşa că găsiră alta, lângă geamul cât peretele care dădea spre stradă.

— Dar Whittaker?

— Da, am reuşit să dăm de el aseară. Ajută o trupă în turnee.

— Eşti sigur de asta? întrebă Strike suspicios, amintindu-şi afirmaţia lui Shanker că Whittaker pretindea că face asta, dar de fapt trăia de pe urma lui Stephanie.

— Da, sunt sigur. Ne-am dus la prietena lui drogată…

— Aţi intrat în apartament?

— A vorbit cu noi la uşă, cum era de aşteptat, spuse Wardle. Apartamentul pute. În orice caz, ne-a spus că Whittaker e plecat cu băieţii, ne-a dat adresa concertului şi acolo era. O camionetă veche parcată în faţă şi o trupă încă şi mai veche. Ai auzit cumva de Death Cult?

— Nu, spuse Strike.

— Nu-ţi bate capul, sunt varză, spuse Wardle. A trebuit să asist jumătate de oră la chestia aia până să mă pot apropia de Whittaker. Într-un subsol din Wandsworth. A doua zi mi-au ţiuit urechile întruna. Whittaker părea cumva că ne aşteaptă. Se pare că acum câteva săptămâni a dat de tine lângă camioneta lui.

— Ţi-am povestit de asta, spuse Strike. Cu fumul de cocaină…

— Da, da, spuse Wardle. Uite ce e, n-am niciun pic de încredere în el, dar el zice că Stephanie poate să-i ofere un alibi pentru toată ziua cu nunta regală, aşa că asta ar elimina atacul asupra prostituatei din Shacklewell, şi el susţine că era plecat cu Death Cult atunci când au fost omorâte Kelsey şi Heather.

— Îi ies toate trei crimele, nu? spuse Strike. Ce frumos. Death Cult e de acord că a fost cu ei?

— Ca să fiu sincer, au fost destul de vagi în privinţa asta, spuse Wardle. Vocalistul are aparat auditiv. Nu ştiu dacă a înţeles tot ce l-am întrebat.

Văzând că Strike se încruntă, Wardle adăugă:

— Nu-ţi face griji, am nişte oameni care le verifică declaraţiile ca martori. O să aflăm dacă a fost cu adevărat acolo sau nu.

Wardle căscă şi se întinse.

— Trebuie să mă întorc la birou, spuse el. S-ar putea să stau toată noaptea. Au început să ne vină o grămadă de informaţii de când se ocupă ziarele de asta.

Acum lui Strike îi era extrem de foame, dar cârciuma era zgomotoasă şi simţea nevoia să mănânce undeva unde putea să gândească. El şi cu Wardle porniră împreună pe stradă, aprinzându-şi fiecare o nouă ţigară.

— Psihologul a găsit ceva, spuse Wardle în timp ce pe cerul de deasupra lor se derula o perdea de întuneric. Dacă avem dreptate şi e vorba de un criminal în serie, de regulă e un oportunist. Are un mod de operare al naibii de bun – trebuie să aibă obiceiul de-a planifica, într-o anumită măsură, altfel n-ar fi putut să scape atât de des – dar la Kelsey a existat o modificare a tiparului. El ştia exact unde stă ea. Scrisorile şi faptul că el ştia că nu o să fie nimeni acolo: a fost complet premeditat. Problema e că am cercetat al naibii de bine, dar n-am găsit nicio probă că vreunul din oamenii tăi s-ar fi aflat vreodată în proximitatea ei. I-am demontat complet laptopul şi nu am găsit nimic. Singurii oameni cu care a vorbit vreodată despre piciorul ei au fost dubioşii ăia de Jason şi Tempest. Nu avea aproape niciun prieten, iar dacă avea erau toate fete. Pe telefonul ei nu s-a găsit nimic suspect. Din câte ştim noi, niciunul din tipii tăi nu a trăit sau lucrat vreodată în Finchley sau Shephed's Bush, cu atât mai puţin pe lângă şcoala sau colegiul ei. Nu au nicio legătură cu vreuna din cunoştinţele ei. Cum dracu' ar fi putut vreunul din ei să se apropie

suficient ca s-o manipuleze şi fără ca familia să observe?

— Ştim că era nimfomană, spuse Strike. Nu uita de aşa-zisul iubit care s-a dovedit a fi foarte real când a venit s-o ia de la Café Rouge.

— Da, oftă Wardle. În continuare n-avem nicio pistă pentru motocicleta aia nenorocită. Am difuzat o descriere în presă, dar nimic.

Wardle se opri în faţa uşilor de sticlă ale locului său de muncă, părând hotărât să fumeze ţigara până la ultimul milimetru, şi adăugă:

— Ce mai face partenera ta?

— E bine, spuse Strike. S-a dus în Yorkshire pentru o probă a rochiei de nuntă. Am obligat-o să-şi ia liber: în ultima vreme a lucrat mult în weekenduri.

Robin plecase fără să protesteze. Pentru ce ar mai fi rămas, odată ce presa începuse să fileze Denmark Street şi poliţia se ocupa acum de Brockbank, Laing şi Whittaker mult mai eficient decât ar fi putut s-o facă orice agenţie de detectivi? O singură misiune plătită amărâtă?

— Baftă, spuseră Strike şi Wardle în timp ce îşi luau rămas-bun.

Poliţistul ridică mâna, în semn de mulţumire şi la revedere, şi dispăru în clădirea mare din spatele prismei sclipitoare inscripţionate cu New Scotland Yard, care se rotea încet.

Strike se îndreptă încet spre metrou, tânjind după un kebab şi dezbătând în sinea lui problema pe care tocmai i-o pusese Wardle. Cum ar fi putut oricare dintre suspecţii lui să se apropie de Kelsey Platt suficient ca să-i cunoască mişcările sau să-i câştige încrederea?

Se gândi la Laing, care trăia singur în apartamentul lui groaznic din Wollaston Close, supraponderal şi infirm, încasându-şi ajutorul pentru handicap şi arătând mult mai bătrân decât vârsta lui reală de 34 de ani. Cândva fusese un bărbat amuzant. Oare mai avea încă talentul de a fermeca o fată tânără până la o face să meargă cu el cu

motocicleta sau să-l primească încrezătoare într-un apartament din Shepherd's Bush, despre care familia ei nu ştia nimic?

Dar Whittaker, care puţea a cocaină, cu dinţii lui înnegriţi şi părul rar şi încâlcit? E adevărat, Whittaker avusese cândva un farmec hipnotic, iar Stephanie, cea costelivă şi dependentă de droguri, părea să-l găsească atrăgător, dar singura pasiune cunoscută a lui Kelsey fusese pentru un băiat blond şi îngrijit care era cu doar câţiva ani mai mare ca ea.

Şi mai era şi Brockbank. Pentru Strike, fostul fundaş lateral solid şi măsliniu era de-a dreptul respingător, extrem de diferit de drăguţul Niall. Brockbank locuise şi lucrase la câţiva kilometri de casa şi serviciul lui Kelsey şi, chiar dacă amândoi merseseră la biserică, locurile lor de rugăciune se aflau pe maluri opuse ale Tamisei. Sigur poliţia ar fi descoperit deja dacă între cele două congregaţii ar fi existat vreun contact.

Oare faptul că nu se ştia ca între Kelsey şi cei trei suspecţi să existe vreo legătură îi elimina pe fiecare dintre ei ca posibil ucigaş? Deşi logica părea să impună ca răspuns „da", o anumită încăpăţânare din Strike continua să şoptească „nu".

50

I’m out of my place, I’m out of my mind…[67]

Blue Öyster Cult, „Celestial the Queen”

Întreaga călătorie acasă a lui Robin avea un aer extrem de ciudat de irealitate. Se simţea desincronizată faţă de toţi ceilalţi, până şi faţă de mama ei, care era preocupată de aranjamentele de nuntă şi puţin hărţuită, chiar dacă înţelegea faptul că Robin căuta mereu pe telefon ultimele noutăţi despre Spintecătorul din Shacklewell.

Stând în bucătăria familiei, cu Rowntree sforăind la picioarele ei şi planul de amplasare a oamenilor la recepţie desfăşurat pe masa de lemn curăţată dintre ele, Robin începu să înţeleagă cât de mult se dezisese de responsabilitatea pentru nunta ei. Linda îi arunca întruna întrebări despre cocarde, discursuri, pantofii miresei, parura ei, când ar fi trebuit să vorbească cu pastorul, unde voiau ea şi cu Matthew să fie trimise cadourile, dacă Mătuşa Sue a lui Matthew ar trebui să stea la masa principală sau nu. Robin îşi imaginase că şederea acasă va fi odihnitoare, în loc de asta, i se cerea să se ocupe de un val imens de solicitări minore din partea mamei ei, pe de o parte, pe de altă parte de o serie de întrebări ale fratelui său, Martin, care studia cu atenţie relatările despre descoperirea cadavrului lui Heather Smart, până când Robin îşi pierdu cumpătul din cauza a ceea ce ea considera a fi morbiditatea lui, la care Linda, epuizată psihic, interzisese complet pomenirea ucigaşului în casa lor.

Între timp, Matthew era furios, chiar dacă încerca să nu o arate, din cauză că Robin nu îi ceruse încă lui Strike două săptămâni de concediu pentru luna de miere.

— Sunt sigură că o să fie în regulă, spuse Robin la cină. Abia dacă avem de lucru, iar Cormoran zice că poliţia ne-a preluat toate pistele.

— Încă n-a confirmat, spuse Linda, care urmărise chiorâş cât de puţin mânca Robin.

— Cine? întrebă Robin.

— Strike. Nu a confirmat.

— O să-i amintesc, spuse Robin, luând o gură mare de vin. Nu îi spusese niciunuia dintre ei, nici măcar lui Matthew, că avea întruna coşmaruri după care se trezea simţind că se sufocă în întuneric, în acelaşi pat în care dormise în lunile de după viol. Un bărbat imens o urmărea întruna în aceste vise. Uneori dădea buzna în biroul în care lucra ea cu Strike. Cel mai adesea pândea în întuneric, pe străduţele dosnice ale Londrei, cu nişte cuţite strălucitoare. În dimineaţa aceea fusese cât pe ce să-i scoată ochii, dar apoi ea se trezise gâfâind, auzindu-l pe Matthew cum întreabă somnoros ce a zis.

— Nimic, spusese ea, dându-şi la o parte de pe frunte părul transpirat. Nimic.

Matthew trebuia să se întoarcă luni la lucru. Părea încântat să o lase pe ea în Masham, s-o ajute pe Linda la pregătirile pentru nuntă. Mama şi fiica se întâlniră cu pastorul de la St Mary the Virgin pentru o ultimă discuţie referitoare la forma slujbei de luni după-amiază.

Robin se străduia din răsputeri să se concentreze asupra sugestiilor voioase ale preotului, a discursului său ecleziastic de încurajare, dar în tot timpul în care el vorbi, ochii ei fugeau întruna către crabul mare din piatră care părea să se suie pe peretele bisericii din dreapta culoarului.

Acest crab o fascinase în copilărie. Nu reuşise să înţeleagă de ce un crab sculptat imens se târa în sus pe pietrele bisericii lor, iar curiozitatea ei în această privinţă sfârşise prin a o contamina pe Linda, care se dusese la biblioteca din oraş, căutase în arhive şi o informase triumfătoare pe fiica ei că crabul fusese sigla străvechii familii Scrope, al cărei monument se afla deasupra lui.

Robin, care avea nouă ani, fusese dezamăgită de răspuns. Într-un fel, ideea nu fusese niciodată să

găsească o explicaţie. Pur şi simplu îi plăcea să fie singura care voia să descopere adevărul.

Atunci când Strike sună a doua zi, Robin se afla în camera de probă paralelipipedică a croitoresei, cu oglinda ei aurită şi mirosul de covor nou. Ştia că e Strike datorită soneriei personalizate pe care i-o atribuise. Se repezi spre poşetă, făcând-o pe croitoreasă să emită un strigăt uşor de iritare şi surpriză, în timp ce faldurile şifonului pe care le reînsăila cu abilitate îi erau smulse din mâini.

— Alo? spuse Robin.

— Salut, zise Strike.

Cele două silabe simple o înştiinţară pe Robin că se întâmplase ceva rău.

— O, Doamne, a mai fost omorât cineva? bâigui Robin.

Uitase de croitoreasa care stătea pe vine lângă tivul rochiei ei de nuntă. Femeia se holbă la ea în oglindă, cu gura plină de ace.

— Scuze, poţi să mă laşi o clipă? Nu tu!

Adăugase asta pentru Strike, ca nu cumva să închidă.

— Scuze, repetă ea, în timp ce croitoreasa trăgea perdeaua în urma ei, iar ea se lăsa să cadă pe taburetul din colţ, cu rochia de nuntă pe ea, eram cu cineva. A mai murit cineva?

— Da, spuse Strike, dar nu e ceea ce crezi tu. E fratele lui Wardle.

Creierul obosit şi suprasolicitat al lui Robin încercă să unească punctele care refuzau să se lase legate.

— Nu are nicio legătură cu cazul, spuse Strike. A fost călcat pe trecere de o camionetă care avea viteză.

— Dumnezeule! spuse Robin, complet tulburată.

Uitase pentru o vreme că moartea putea să vină în orice alt mod decât prin intermediul unui nebun cu cuţite.

— E nasol, aşa e. Avea trei copii şi mai aştepta unul. Tocmai am vorbit cu Wardle. E groaznic să ţi

se întâmple aşa ceva.

Creierul lui Robin păru să intre iar în funcţiune.

— Şi atunci Wardle…?

— Şi-a luat concediu pe motive personale, spuse Strike. Ghici cine vine în locul lui?

— Doar nu Anstis? întrebă Robin, dintr-odată îngrijorată.

— Mai rău, spuse Strike.

— Doar nu… doar nu Carver? spuse Robin, cu o presimţire catastrofică bruscă.

Dintre poliţiştii pe care Strike reuşise să-i ofenseze şi să-i facă praf în timpul celebrelor două triumfuri detectivistice ale lui, inspectorul detectiv Roy Carver fusese surclasat cel mai rău şi, prin urmare, era cel mai înverşunat. Eşecurile lui din timpul anchetării căderii unei prezentatoare de modă celebre din apartamentul ei de lux fuseseră cercetate în detaliu şi, de fapt, chiar exagerate de presă. Carver, un bărbat transpirat, cu mătreaţă şi o faţă pestriţă şi stacojie precum carnea de vită conservată, îl antipatizase pe Strike încă dinainte ca detectivul să demonstreze public că poliţistul nu reuşise să depisteze o crimă.

— Ai ghicit din prima, spuse Strike. Tocmai a stat aici trei ore.

— O, Doamne – de ce?

— Termină, spuse Strike, ştii de ce. Ăsta e un vis pentru Carver, să aibă un pretext să mă interogheze în legătură cu o serie de crime. Numai că nu mi-a cerut alibiuri şi şi-a petrecut o groază de timp cu scrisorile alea false către Kelsey.

Robin gemu.

— De ce Dumnezeu îl lasă pe Carver…? Adică, cu palmaresul lui…

— Oricât de greu ne-ar fi nouă să credem, Carver n-a fost toată cariera un dobitoc. Probabil şefii lui cred că a avut ghinion cu Landry. Ar trebui să fie ceva temporar, cât are Wardle liber, dar m-a avertizat deja să nu mă apropii de ancheta asta. Când l-am întrebat cum merg cercetările despre Brockbank, Laing şi Whittaker, aproape că mi-a zis

să mă duc dracului cu egoul şi cu intuiţiile mele. N-o să mai primim nicio informaţie din interior despre evoluţia cazului, asta pot să-ţi spun sigur.

— Dar va trebui să urmeze liniile de anchetă ale lui Wardle, zise Robin, nu-i aşa?

— Dat fiind că e evident că ar prefera să şi-o taie decât să mă lase să soluţionez încă un caz de-al lui, ai crede că o să fie atent să urmărească toate pistele mele. Problema e că mie mi-e clar că el şi-a justificat cazul Landry prin faptul că eu am avut noroc şi cred că faptul că eu vin cu trei suspecţi în cazul ăsta i se pare pur spectacol. Aş vrea din toată inima să fi găsit o adresă pentru Brockbank înainte ca Wardle să fie nevoit să plece.

În mod evident, deoarece Robin tăcuse un minut întreg, în timp ce îl asculta pe Strike, croitoresei i se păru rezonabil să vadă dacă ea era pregătită să reia proba şi îşi băgă capul printre perdele. Robin, a cărei expresie devenise dintr-odată extatică, îi făcu impacientată semn să plece.

— *Avem* o adresă pentru Brockbank, îi spuse Robin lui Strike cu voce triumfătoare, în timp ce perdelele se închideau la loc.

— Ce?

— Nu ţi-am spus, pentru că m-am gândit că Wardle trebuia s-o fi obţinut deja, dar m-am gândit ca, pentru orice eventualitate, să sun la grădiniţele din zonă, prefăcându-mă că sunt Alyssa, mama Zaharei. Am spus că voiam să verific dacă au înregistrat corect noua noastră adresă. La una dintre ele mi s-a citit cu voce tare de pe lista cu datele părinţilor. Stau pe Blondin Street, în Bow.

— Dumnezeule, Robin, asta e genial!

Când croitoreasa se întoarse în sfârşit să-şi facă treaba, găsi o mireasă considerabil mai radioasă decât cea pe care o părăsise. Lipsa de entuziasm a lui Robin pentru procesul modificării rochiei diminuase plăcerea cu care croitoreasa îşi făcuse treaba. Robin era de departe cea mai frumoasă clientă din registrele ei şi sperase să îi pozeze pentru reclamă, după ce rochia era gata.

— E minunat, spuse Robin. E absolut minunat.

Zâmbi radios spre croitoreasa care trăgea de ultimul tiv ca să îl îndrepte şi contemplară împreună spectacolul din oglindă.

Pentru prima oară, lui Robin i se părea că de fapt rochia nu arată rău deloc.

51

Don't turn your back, don't show your profile,
You'll never know when it's your turn to go.[68]
Blue Öyster Cult, „Don't Turn Your Back"

„Reacţia publică a fost copleşitoare. În prezent urmărim peste 1.200 de piste, dintre care unele par promiţătoare", a spus inspectorul detectiv Roy Carver. „În continuare facem apel pentru informaţii despre locul în care se află o Honda CB750, utilizată pentru transportarea unei părţi a trupului lui Kelsey Platt, şi rămânem interesaţi să discutăm cu oricine s-a găsit pe Old Street în noaptea de 5 iunie, când a fost asasinată Heather Smart."

După părerea lui Robin, titlul POLIŢIA URMĂREŞTE NOI PISTE ÎN CĂUTAREA SPINTECĂTORULUI DIN SHACKLEWELL de fapt nu era justificat de nimic din scurta relatare de sub el, chiar dacă, probabil, Carver nu împărtăşea presei detalii adevărate cu privire la evoluţia cazului.

Cinci fotografii cu femeile despre care acum se credea că fuseseră victimele Spintecătorului umpleau mare parte a paginii, iar identităţile şi sfârşitul lor brutal le erau imprimate pe piept, cu litere negre.

Martina Rossi, 28 de ani, prostituată, ucisă prin înjunghiere, un lănţişor furat.

Martina era o femeie grăsuţă şi brunetă, care purta o bluză albă fără mâneci. Fotografia ei neclară părea să fi fost un selfie. Un medalion cu o harfă în formă de inimă atârna de lănţişorul din jurul gâtului ei.

Sadie Roach, 25 de ani, secretară executivă, ucisă prin înjunghiere, mutilată, cerceii luaţi.

Sadie fusese o fată drăguţă, cu tunsoare ştrengărească şi cercei mari în urechi. Judecând după siluetele decupate de la marginile imaginii ei, fotografia fusese făcută la o reuniune de familie.

Kelsey Platt, 16 ani, ucisă prin înjunghiere şi dezmembrată.

Aici era faţa familiară, durdulie şi banală a fetei care îi scrisese lui Strike şi care zâmbea în uniforma ei şcolară.

Lila Monkton, 18 ani, prostituată, înjunghiată, unele degete tăiate, încă în viaţă.

O imagine neclară cu o fată sfrijită, al cărei păr neîngrijit şi vopsit roşu-aprins era tuns scurt şi ondulat şi ale cărei piercing-uri multiple sclipeau în bliţul aparatului de fotografiat.

Heather Smart, 22 de ani, lucrătoare în serviciile financiare, ucisă prin înjunghiere, nasul şi urechile tăiate.

Heather avea faţa rotundă şi un aspect inocent, cu păr ondulat castaniu, pistrui şi un zâmbet timid.

Robin ridică privirea din *Daily Express* şi oftă adânc. Matthew fusese trimis să auditeze un client din High Wycombe, aşa că astăzi nu putuse să o lase cu maşina. Avusese nevoie de nu mai puţin de o oră şi 20 de minute ca să ajungă din Ealing în Catford, în metrouri pline de turişti şi navetişti care transpirau în arşiţa Londrei. Acum îşi părăsi scaunul şi se îndreptă spre uşă, balansându-se odată cu ceilalţi navetişti în timp ce metroul încetinea şi se oprea, din nou, în staţia Catford Bridge.

Săptămâna în care revenise la lucru, împreună cu Strike, fusese ciudată. Era evident că Strike nu are

nici cea mai mică intenţie de a se supune ordinului de a nu se amesteca în ancheta lui Carver, însă îl lua pe ofiţerul investigator suficient de în serios ca să fie prudent.

— Dacă poate să justifice acuzaţia că am dat peste cap ancheta poliţiei, suntem terminaţi ca afacere, spuse el. Şi noi ştim că el o să încerce să spună că eu am stricat totul, indiferent dacă fac asta sau nu.

— Atunci de ce mai continuăm?

Robin făcuse pe avocatul diavolului, pentru că altfel ar fi fost profund nefericită şi frustrată dacă Strike ar fi anunţat că vor abandona pistele.

— Deoarece Carver crede că suspecţii mei sunt o prostie, iar eu cred că el e un dobitoc incompetent.

Râsul lui Robin se terminase prematur atunci când Strike îi spusese că voia ca ea să se întoarcă în Catford şi să o fileze pe prietena lui Whittaker.

— Încă? spuse ea. De ce?

— Ştii de ce. Vreau să văd dacă Stephanie poate să-i ofere alibiuri pentru vreuna din datele esenţiale.

— Ştii ce? îi zise Robin, adunându-şi curajul. Am fost în Catford o grămadă. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş prefera să mă ocup de Brockbank. De ce să nu-ncerc să scot ceva de la Alyssa?

— Mai e şi Laing, dacă vrei o schimbare, spuse Strike.

— M-a văzut de aproape când am căzut, replică Robin imediat. Nu crezi c-ar fi mai bine dacă te-ai ocupa tu de Laing?

— I-am supravegheat apartamentul cât ai fost tu plecată, spuse Strike.

— Şi?

— Şi de obicei stă în casă, dar uneori se duce până la magazine şi înapoi.

— Doar nu mai crezi şi acum că el a fost, nu?

— Încă nu l-am eliminat, spuse Strike. De ce eşti aşa de ahtiată să te ocupi de Brockbank?

— Păi, spuse Robin plină de curaj, mi se pare că eu am făcut mare parte din munca legată de el. Eu

am obţinut adresa din Market Harborough de la Holly şi Blondin Street de la grădiniţa…

— Şi eşti îngrijorată pentru copiii care locuiesc cu el, spuse Strike.

Robin îşi aminti de fetiţa negresă cu codiţe rigide care se împiedicase pe Catford Broadway, în timp ce se holba la ea.

— Şi ce-i dacă sunt?

— Aş prefera să rămâi la Stephanie, spuse Strike.

Robin se enervase; atât de tare încât îi ceruse imediat două săptămâni libere, mai direct decât ar fi făcut-o altfel.

— Două săptămâni libere? spuse Strike, ridicând privirea surprins.

Era mult mai obişnuit ca ea să-l implore să rămână la lucru decât să-i ceară să plece.

— Pentru luna mea de miere.

— A, spuse el. Sigur. Da. Bănuiesc că asta va fi curând, nu-i aşa?

— Evident. Nunta e pe 2.

— Dumnezeule, până atunci mai sunt doar – nici nu ştiu – vreo trei săptămâni?

Ea se enervase că el nu-şi dăduse seama că e atât de aproape.

— Da, spusese ea, ridicându-se în picioare şi întinzând mâna după geacă. Şi vrei te rog să confirmi, dacă vei veni?

Aşa că Robin se întoarse în Catford, la standurile din piaţa aglomerată, la mirosul de arome şi peşte crud, la orele inutile de stat sub urşii de piatră ghemuiţi de deasupra intrării actorilor de la Teatrul Broadway.

Astăzi, Robin îşi ascunsese părul sub o pălărie de paie şi purta ochelari de soare, dar se întreba totuşi dacă nu vede o urmă de recunoaştere în ochii proprietarilor de standuri, în timp ce îşi găsea locul ca să pândească cele trei ferestre ale apartamentului lui Whittaker şi Stephanie de vizavi. De când reluase supravegherea fetei o întrezărise doar de câteva ori, fără să poată în niciuna din aceste ocazii să schimbe două vorbe cu ea. În ce-l priveşte pe

Whittaker, nu existase niciun indiciu. Robin se aşeză cu spatele sprijinit de piatra cenuşie şi răcoroasă a zidului teatrului, pregătită pentru încă o zi nesfârşită de plictiseală, şi căscă.

Spre seară se simţea încinsă şi obosită şi încerca să nu se supere pe mama ei, care pe parcursul zilei îi trimisese mai multe SMS-uri cu întrebări despre nuntă. Ultimul, în care îi spunea să sune la florărie şi care conţinea încă o întrebare cusurgie, sosise exact atunci când Robin hotărâse că trebuie să bea ceva. Întrebându-se cum ar fi reacţionat Linda dacă i-ar fi trimis şi ea un SMS în care să-i spună că se hotărâse să pună flori de plastic peste tot – în părul ei şi buchetul ei, în fiecare colţ al bisericii – orice ca să nu mai fie obligată să ia decizii – Robin traversă strada spre fast-food, unde se vindeau băuturi carbogazoase reci.

Abia atinsese mânerul uşii când cineva care se îndrepta de asemenea spre uşa fast-foodului se ciocni de ea.

— Scuze, spuse Robin din reflex. O, Doamne.

Faţa lui Stephanie era umflată şi mov, iar un ochi aproape complet închis.

Ciocnirea nu fusese puternică, dar fata mai mică ricoşase din ea. Robin întinse mâna ca s-o împiedice să se mai împleticească.

— Dumnezeule… ce s-a întâmplat?

Robin vorbise ca şi cum ar fi cunoscut-o pe Stephanie. Într-un fel, simţea că aşa şi e. Observarea obişnuinţelor fetei şi familiarizarea cu limbajul ei corporal, cu hainele şi cu preferinţa ei pentru coca-cola, alimentaseră un sentiment unilateral de rudenie. Acum i se păru firesc şi uşor să pună o întrebare pe care aproape niciun britanic nu ar fi pus-o unui necunoscut: „Te simţi bine?”

Robin nu prea ştia cum reuşise, dar după două minute o aşeza pe Stephanie pe un scaun, în umbra binevenită de la Stage Door Café, aflata la câteva clădiri mai încolo faţă de fast-food. În mod evident, Stephanie avea dureri şi îi era ruşine de aspectul ei, dar în acelaşi timp i se făcuse prea foame şi sete ca

să rămână în apartamentul ei de la etaj. Acum pur şi simplu se înclinase în faţa unei voinţe mai puternice, descumpănită de solicitudinea femeii mai în vârstă, de oferta unei mese gratuite. Robin flecărea fără niciun sens în timp ce o conducea pe Stephanie pe stradă, susţinând ficţiunea că oferta ei donquijotescă de a-i lua sendvişuri se datora sentimentului de vinovăţie că fusese cât pe ce s-o răstoarne.

Stephanie acceptă o fanta rece şi un sendviş cu ton, mulţumind în şoaptă, dar după câteva guri duse mâna la obraz, ca şi cum ar fi durut-o, şi lăsă sendvişul jos.

— Un dinte? întrebă Robin cu solicitudine.

Fata dădu din cap. Din ochiul neînchis i se scurse o lacrimă.

— Cine ţi-a făcut asta? spuse Robin imperios, întinzând mâna peste masă spre mâna lui Stephanie.

Juca un rol şi intra tot mai mult în pielea personajului, pe măsură ce improviza. Pălăria de paie şi rochia lungă de vară pe care le purta sugeraseră inconştient o fată hipiotă, plină de altruism, care credea că poate s-o salveze pe Stephanie. Robin simţi cum Stephanie îi strânge şi ea degetele uşor, în timp ce scutura din cap ca să arate că nu o să-l trădeze pe atacatorul ei.

— Cineva pe care îl cunoşti? şopti Robin.

Alte lacrimi se rostogoliră pe faţa lui Stephanie, care îşi retrase mâna din mâna lui Robin. Stephanie sorbi din fanta, tresărind iar, în timp ce lichidul rece lua contact cu ceea ce Robin credea că ar putea fi un dinte crăpat.

— E tatăl tău? şopti ea.

Ar fi fost o presupunere firească. Stephanie nu avea mai mult de 17 ani. Era atât de slabă că abia dacă avea sâni. Lacrimile spălaseră orice urmă a rimelului cu care îşi farda de obicei ochii. Faţa ei murdară era infantilă, cu dinţii de sus părând să iasă în faţa celor de jos, dar totul era dominat de movul şi griul vânătăilor. Whittaker o lovise până când vasele de sânge din ochiul drept îi explodaseră: fâşia care se mai vedea din el era stacojie.

— Nu, şopti Stephanie. Prietenu'.

— Unde e? întrebă Robin.

Întinse iar mâna după mâna lui Stephanie, care acum era răcoroasă de la sticla rece de fanta.

— E plecat, spuse Stephanie.

— Stă cu tine?

Stephanie dădu din cap că da şi încercă să mai bea fanta, ţinând lichidul îngheţat la distanţă de partea vătămată a feţei ei.

— Io n-am v'ut să plece, şopti Stephanie.

Robin se aplecă în faţă, iar reţinerea fetei se risipi brusc în faţa bunătăţii şi a zahărului.

— I-am zis să mă ia ş-pe mine şi el n-a vrut. Ştiu că umblă după femei, sun' sigură. Are pe altcineva, zicea Banjo nişte chestii. Mai are o fată pe undeva.

Spre uluirea lui Robin, principala sursă a durerii lui Stephanie, mult mai rea decât dintele crăpat şi faţa ei învineţită şi strivită, era gândul că Whittaker, acel traficant mizerabil de cocaină, ar putea fi altundeva, unde se culca cu altă femeie.

— Io n-am vrut decâ' să merg cu el, repetă Stephanie.

Pe faţa ei începură să alunece şi mai multe lacrimi, care îi usturau acel ochi îngustat, înroşindu-l şi mai aprig.

Robin ştia că fata amabilă şi puţin zăpăcită pe care o juca ar fi trebuit acum să o implore stăruitor pe Stephanie să-l părăsească pe bărbatul care o bătuse atât de rău. Problema era că ştia sigur că asta ar fi cea mai sigură modalitate de a o face pe Stephanie să plece.

— S-a înfuriat pentru că voiai să mergi cu el? repetă ea. Dar unde s-a dus?

— 'Ce că s-a dus cu ăia de la Cult, ca data trecută – e o trupă, murmură Stephanie, ştergându-se la nas cu dosul palmei. Îi ajută în turnee – da' e doar un pretext…

Stephanie începu să plângă şi mai tare.

— … ca să umble să găsească fete cu care să şi-o tragă. Am zis că merg şi io şi – că data trecută a zis

şi el să merg – şi pentru el mi-am pus-o cu toată trupa.

Robin se strădui din răsputeri să nu pară că ar fi înţeles ce îi spusese ea. Însă probabil că un anumit licăr de furie şi repulsie contamină expresia de bunătate pură pe care încerca să o transmită, pentru că Stephanie păru dintr-odată să dea înapoi. Nu voia să fie judecată. Se întâlnea cu asta în fiecare zi a vieţii ei.

— Ai fost la doctor? întrebă Robin încet.

— Ce? spuse Stephanie încrucişându-şi braţele subţiri în jurul torsului. Nu.

— Când trebuie să se întoarcă prietenul tău?

Stephanie scutură doar din cap şi dădu din umeri.

Simpatia temporară pe care Robin o crease între ele părea să se fi răcit.

— Cult e cumva The Death Cult? spuse Robin, improvizând rapid, cu gura uscată.

— Da, zise Stephanie, vag surprinsă.

— Care concert? I-am văzut şi eu acum câteva zile!

Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întreba unde…

— Ăsta a fost într-o crâşmă pe nume… Green Fiddle sau ceva. În Enfield.

— A, nu, nu era acelaşi concert, spuse Robin. Al tău când a fost?

— Tre' să merg la baie, murmură Stephanie, privind în jurul ei.

Se îndreptă târşâit spre toaletă. După ce uşa se închise în urma ei, Robin tastă frenetic la mobil termenii de căutare. Avu nevoie de câteva încercări ca să găsească ce căuta: Death Cult cântase într-o crâşmă numită Fiddler's Green din Enfield pe 4 iunie, într-o sâmbătă, în ziua dinainte ca Heather Smart să fie asasinată.

Umbrele începeau deja să se lungească în faţa cafenelei care, în afara lor, se golise. Seara se apropia de sfârşit.

Cu siguranţă cafeneaua se închidea curând.

— Mersi pentru sendviş şi restu', spuse Stephanie, care reapăruse lângă ea. Io o să…

— Mai ia-ţi ceva, o îndemnă Robin, deşi chelneriţa care ştergea mesele părea gata să le dea afară. Nişte ciocolată sau ce vrei tu.

— De ce? întrebă Stephanie, manifestând primul ei semn de suspiciune.

— Te rog stai jos, încercă Robin s-o convingă. Nu e ceva rău. Doar că-mi fac griji pentru tine.

Stephanie ezită, apoi se lăsă să cadă la loc pe scaunul de pe care plecase. Pentru prima oară, Robin observă urma roşu-închis din jurul gâtului ei.

— Sper că nu… doar n-a încercat să te strângă de gât, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ce?

Stephanie îşi pipăi gâtul subţire, iar ochii i se umplură iar de lacrimi.

— A, asta-i… asta-i de la lănţişor. El mi l-a dat da' dup-aia… din cauză că nu fac destui bani. L-a vândut.

Stephanie începu să plângă de-a binelea. Neştiind ce să facă altceva, Robin întinse cealaltă mână peste masă şi apucă şi cealaltă mână a lui Stephanie, strângându-le tare pe amândouă, ca şi cum Stephanie ar fi fost pe un platou continental care se îndepărta încet.

— Ziceai că te-a pus să… cu toată trupa? întrebă Robin încet.

— Asta a fost gratis, spuse Stephanie înlăcrimată, în timp ce Robin îşi dădea seama că ea se gândeşte în continuare la capacitatea ei de a face bani. Le-am supt-o doar.

— După concert? întrebă Robin, desprinzându-şi o mână ca să îndese şerveţele de hârtie în mâna lui Stephanie.

— Nu, spuse Stephanie ştergându-se la nas, seara următoare. Am rămas cu camioneta la casa vocalistului. Stă în Enfield.

Robin n-ar fi crezut că era posibil să se simtă în acelaşi timp dezgustată şi încântată. Dacă Stephanie

fusese împreună cu Whittaker în noaptea de 5 iunie, Whittaker nu putea s-o fi ucis pe Heather Smart.

— Şi el – prietenul tău – era şi el acolo? întrebă ea cu glas scăzut. Tot timpul, în timp ce tu… înţelegi…?

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Robin ridică privirea. Stephanie îşi smulse mâna, părând speriată.

Whittaker stătea lângă ele. Robin îl recunoscu imediat după fotografiile pe care le văzuse pe internet. Era înalt şi cu umeri laţi, dar uscăţiv. Tricoul negru vechi ajunsese aproape gri de la spălat. Ochii lui aurii de preot eretic erau fascinanţi prin intensitatea lor. În ciuda părului încâlcit, a feţei supte şi gălbejite, în ciuda faptului că i se părea respingător, Robin simţea totuşi aura lui stranie şi nebunească, o atracţie magnetică asemenea putorii hoiturilor. Whittaker trezea acel impuls de a cerceta pe care-l provoacă toate lucrurile sordide şi descompuse, sentiment pe cât de ruşinos, pe atât de puternic.

— *Tu* cine eşti? întrebă el.

Vocea lui nu era agresivă, ci avea un fel de tors de pisică. Privea fără să se ferească spre decolteul rochiei ei de vară.

— M-am ciocnit de prietena ta în faţa fast-foodului, spuse Robin. I-am făcut cinste cu un suc.

— Serios?

— Închidem, spuse tare chelneriţa.

Robin îşi dădea seama că aceasta fusese puţin excedată de apariţia lui Whittaker. Puţine localuri în care se vindea mâncare şi-ar fi dorit cerceii lui vârâţi în ureche, tatuajele, ochii nebuneşti şi putoarea lui.

Stephanie părea îngrozită, chiar dacă Whittaker o ignora complet. Întreaga sa atenţie era concentrată asupra lui Robin, care se simţea absurd de inhibată în timp ce plătea nota. Apoi Robin se ridică şi ieşi, cu Whittaker imediat în urma ei.

— Păi… la revedere atunci, îi spuse ea slab lui Stephanie.

Şi-ar fi dorit să aibă curajul lui Strike, care o îndemnase pe Stephanie să vină cu el chiar sub nasul lui Whittaker, dar dintr-odată gura i se uscase. Whittaker se uita insistent la ea, ca şi cum ar fi zărit ceva fascinant şi rar pe un morman de balegă. Soarele la apus arunca umbre reci peste strada pe care Robin o ştia doar drept încinsă şi urât mirositoare.

— Erai doar amabilă, nu-i aşa, scumpo? întrebă Whittaker încet.

Robin nu-şi putea da seama dacă tonul lui conţinea mai multă răutate sau blândeţe.

— Cred că eram îngrijorată, spuse Robin, forţându-se să privească în acei ochi depărtaţi, pentru că rănile lui Stephanie par destul de serioase.

— Alea? spuse Whittaker, întinzând o mână spre faţa vineţie şi cenuşie. A căzut cu bicicleta, nu-i aşa, Steph? Proastă împiedicată ce eşti.

Robin înţelese dintr-odată ura viscerală a lui Strike faţă de acest bărbat. I-ar fi plăcut să-l lovească şi ea.

— Sper să ne mai vedem, Stephanie, spuse ea.

Nu îndrăzni să-i dea fetei un număr de telefon în faţa lui Whittaker. Robin se întoarse şi începu să se îndepărteze, simţindu-se mai laşă ca oricine. Stephanie avea să se întoarcă sub acelaşi acoperiş cu acel bărbat. Ar fi trebuit să facă mai mult, dar ce? Ce ar fi putut să spună, ceva care să conteze? Putea să reclame la poliţie agresiunea? Ar fi constituit asta un amestec în cazul lui Carver?

Abia după ce ieşise categoric din câmpul vizual al lui Whittaker reuşi să scape de senzaţia că pe coloana ei vertebrală urcă furnici invizibile. Robin scoase mobilul şi îl sună pe Strike.

— Ştiu că e târziu, spuse ea înainte ca Strike să poată începe s-o dojenească, dar merg spre staţie chiar acum şi când o să auzi ce am obţinut o să înţelegi.

Mergea repede, înfrigurată în răcoarea tot mai puternică a serii, în timp ce îi povestea tot ce spusese Stephanie.

— Deci Whittaker are alibi? spuse Strike lent.

— Pentru moartea lui Heather, da, dacă Stephanie spune adevărul, iar eu chiar cred că aşa e. Era cu el – cu toţi de la Death Cult, cum ziceam.

— Ţi-a spus clar că Whittaker era acolo, în timp ce ea deservea trupa?

— Aşa cred. Tocmai îmi răspundea când a apărut Whittaker şi… stai aşa.

Robin se opri şi privi în jur. Ocupată să vorbească, undeva pe drumul spre staţie o luase pe o stradă greşită. Acum soarele apunea. I se păru că zăreşte o umbră trecând pe lângă un perete.

— Cormoran?

— Sunt aici.

Poate că îşi imaginase umbra. Era pe o străduţă necunoscută cu case, dar ferestrele erau luminate şi în depărtare mergea un cuplu. Îşi spuse că se afla în siguranţă. Totul era în regulă. Nu trebuia decât să facă repede cale întoarsă.

— E totul OK? întrebă Strike aspru.

— Da, spuse ea. Am luat-o pe o stradă greşită, asta e tot.

— Unde anume eşti?

— Lângă staţia Catford Bridge, spuse ea. Nu ştiu cum am ajuns aici.

Nu voia să amintească de umbră. Traversă cu atenţie strada tot mai întunecată, ca să nu trebuiască să treacă pe lângă zidul unde i se păruse că o vede, mută mobilul în mâna stângă şi apucă mai strâns alarma de viol din buzunarul din dreapta.

— Mă întorc pe unde am venit, îi spuse Robin lui Strike, vrând ca el să ştie unde e ea.

— Ai văzut ceva? vru el să afle.

— Nu ştiu – poate, recunoscu ea.

Însă când ajunse în dreptul golului dintre două case în care i se păruse că vede silueta, acolo nu era nimeni.

— Sunt eu agitată, spuse ea iuţind pasul. Întâlnirea cu Whittaker nu a fost prea amuzantă. Are în mod clar ceva – ceva urât.

— Unde eşti acum?

— Cam la 20 de metri de unde eram când m-ai întrebat ultima oară. Stai aşa, văd un nume de stradă. Traversez înapoi, îmi dau seama unde am luat-o greşit, ar fi trebuit să cotesc pe…

Auzi paşii abia când aceştia ajunseră chiar în spatele ei. Două braţe imense îmbrăcate în negru se strânseră în jurul ei, ţintuindu-i braţele pe lângă corp şi făcând-o să dea aerul afară din plămâni. Robin scăpă din mână mobilul, care căzu pe trotuar cu un trosnet.

52

De not envy the man with the x-rays eyes.[69]

Blue Öyster Cult, „X-Rays Eyes"

Strike, care stătea în umbra unui depozit din Bow, supraveghind Blondin Street, auzi icnetul subit al lui Robin, bufnetul mobilului pe trotuar şi apoi încăierarea şi scrâşnetul picioarelor pe asfalt.

Începu să alerge. Legătura telefonică cu Robin rămăsese deschisă, dar el nu mai auzea nimic. Panica îi ascuţi procesele mentale şi anulă orice percepţie a durerii, în timp ce el sprinta pe o stradă întunecoasă în direcţia celei mai apropiate staţii. Avea nevoie de un al doilea telefon.

— Am nevoie de telefon, prietene! urlă el spre doi adolescenţi negri slabi care veneau spre el, dintre care unul chicotea la mobil. S-a comis o infracţiune, tre' să împrumut telefonul!

Mărimea şi aerul de autoritate al lui Strike, care gonea spre ei, îl făcu pe adolescent să-şi predea telefonul cu o expresie de teamă şi consternare.

— Veniţi cu mine! urlă Strike spre cei doi băieţi.

Trecu în fugă pe lângă ei, spre străzile mai aglomerate unde ar fi putut găsi un taxi, continuând să ţină mobilul lui lipit de cealaltă ureche.

— Poliţia! ţipă Strike în telefonul băiatului, în timp ce adolescenţii uluiţi alergau pe lângă el ca nişte bodyguarzi. O femeie e atacată lângă staţia Catford Bridge, vorbeam cu ea la telefon când s-a întâmplat! Se întâmplă chiar în… nu, nu ştiu strada, dar e la o stradă sau două distanţă de staţie… chiar acum, vorbeam cu ea în timp ce el a prins-o, am auzit cum s-a întâmplat – da – şi grăbiţi-vă, fir-ar a dracu'!

— Mersi, prietene, gâfâi Strike.

Aruncă mobilul înapoi în mâinile proprietarului, care mai alergă pe lângă el câţiva metri până să-şi dea seama că nu mai era necesar.

Strike se năpusti pe după un colţ; pentru el, Bow era o zonă a Londrei complet nefamiliară. Alergă mai departe pe lângă crâşma Bow Bells, ignorând junghiurile fierbinţi ale ligamentelor genunchiului şi făcând mişcări stângace cu singurul braţ liber ca să-şi ţină echilibrul, cu telefonul mut lipit în continuare de ureche. Apoi auzi cum la celălalt capăt al firului se declanşează o alarmă de viol.

— TAXI! urlă el către o lumină care sclipea în depărtare.

Apoi ţipă în telefon, deşi era sigur că ea nu-l poate auzi din cauza alarmei stridente.

— ROBIN! ROBIN, AM SUNAT LA POLIŢIE! POLIŢIA E PE DRUM, MĂ AUZI, NENOROCITULE?

Taxiul plecase fără el. Cei care beau în faţă la Bow Bells se holbau la nebunul care trecea şontâcăit în mare viteză, ţipând şi înjurând la telefon. Apăru un al doilea taxi.

— TAXI! TAXI! urlă Strike.

Taxiul întoarse şi se îndreptă spre el, exact când auzi la ureche vocea gâfâită a lui Robin.

— Eşti… acolo?

— DUMNEZEULE HRISTOASE! CE S-A ÎNTÂMPLAT?

— Nu mai… ţipa…

Cu mare dificultate, Strike îşi ajustă volumul.

— *Ce s-a întâmplat?*

— Nu văd, spuse Robin. Nu… văd nimic…

Strike smulse portiera din spate a taxiului şi se aruncă înăuntru.

— Staţia Catford Bridge, repede! Cum adică nu vezi…? Ce ţi-a făcut? NU ŢIE! Porneşte, porneşte!

Ultimele cuvinte le rostise către taximetristul nedumerit.

— Nu… e chestia din… alarma ta de viol afurisită… pe faţă… ah… fir-ar a dracu'…

Taxiul gonea, dar Strike trebui să se controleze să nu-l ameninţe pe şofer să calce acceleraţia.

— Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

— Puţin… sunt oameni aici…

Strike îi auzea acum pe oamenii din jurul lui Robin, care murmurau şi discutau cu însufleţire între ei.

— … spital… o auzi că spune, departe de telefon.

— Robin? ROBIN?

— Nu mai ţipa! spuse ea. Ascultă, au chemat o ambulanţă, o să merg la…

— CE ŢI-A FĂCUT?

— M-a tăiat… pe braţ… cred c-o să am nevoie de copci… Dumnezeule, ce mai ustură…

— Ce spital? Dă-mi să vorbesc cu cineva! Ne vedem acolo!

Strike sosi la Departamentul de Accidente şi Urgenţe al Spitalului Universitar Levisham, 25 de minute mai târziu, şchiopătând pronunţat şi cu o expresie atât de chinuită încât o asistentă îl asigură cu amabilitate că un doctor avea să-l primească imediat.

— Nu, spuse el dând-o la o parte, în timp ce tropăia spre biroul de primire, sunt aici cu cineva – Robin Ellacott, a fost tăiată…

Ochii lui măturau frenetic sala de aşteptare aglomerată, în care un băieţel scâncea în poala mamei lui şi un beţiv gemea, ţinându-şi capul însângerat între mâini. Un asistent îi arăta unei bătrâne cu răsuflarea tăiată cum să folosească inhalatorul.

— Strike… da… Domnişoara Ellacott a spus că o să veniţi.

Femeia de la biroul de primire se uita în calculator cu o încetineală care lui Strike i se părea inutilă şi provocatoare.

— Pe coridor, continuă ea, şi apoi la dreapta… primul separeu.

În graba lui, Strike alunecă puţin pe podeaua strălucitoare. Înjură şi se repezi mai departe. Mai mulţi oameni urmăreau cu privirea silueta lui mare şi mătăhăloasă, întrebându-se dacă era întreg la minte.

— Robin? Fir-ar a naibii!

Faţa lui Robin era desfigurată de stropi stacojii; ambii ei ochi erau umflaţi. Un doctor tânăr, care examina rana de 20 de centimetri de pe antebraţul ei, se răsti:

— Afară, până nu termin!

— Nu e sânge! strigă Robin în timp ce Strike se retrăgea în spatele perdelei. E sprayul ăla afurisit din alarma ta pentru viol!

— Stai nemişcată, te rog, îl auzi Strike pe doctor spunând.

Strike se plimbă puţin prin faţa separeului. Alte cinci paturi izolate cu perdele îşi ascundeau secretele de-a lungul unei laturi a salonului. Tălpile de cauciuc ale asistentelor scârţâiau pe podeaua cenuşie bine lustruită. Dumnezeule, cât putea să urască spitalele: mirosul lor, curăţenia instituţională sub care se ascundea un iz uşor de descompunere umană îl transportau imediat în timpul acelor luni îndelungate de la Selly Oak, după ce piciorul lui fusese aruncat în aer.

Ce putuse să facă? *Ce putuse să facă?* O lăsase să lucreze, ştiind că nemernicul acela pusese ochii pe ea. Ea ar fi putut să moară. Ar fi *trebuit* să moară. Asistentele treceau pe lângă el, foşnind cu halatele lor albastre. În spatele perdelei, Robin icni uşor de durere şi Strike scrâşni din dinţi.

— Ei bine, a avut un noroc extraordinar, spuse doctorul după zece minute, dând perdelele la o parte. Ar fi putut să-i reteze artera brahială. Însă tendonul e lezat şi nu ştim cât de tare până nu o ducem în sala de operaţii.

În mod evident, credea că ei sunt împreună. Strike nu corectă eroarea.

— Are nevoie de operaţie?

— Pentru repararea tendonului lezat, spuse doctorul ca şi cum Strike ar fi fost puţin greu de cap. În plus, rana aceea trebuie curăţată cum trebuie. Aş vrea să-i facem o radiografie şi la coaste.

Doctorul plecă. Strike îşi făcu curaj şi intră în separeu.

— Ştiu că am făcut-o de oaie, spuse Robin.

— Dumnezeule mare, credeai că am de gând să te dojenesc?
— Poate, spuse Robin.
Se ridică puţin mai sus pe pat. Avea braţul legat cu un bandaj elastic temporar.
— După căderea întunericului. Şi nu eram atentă, nu-i aşa?
Strike se aşeză greoi lângă pat, pe scaunul eliberat de doctor, şi răsturnă din greşeală o tăviţă de metal pe jos. Tăviţa zăngăni şi zurui, iar Strike puse pe ea piciorul cu proteză ca să o oprească.
— Robin, cum dracu' ai scăpat?
— Autoapărare, spuse ea.
Apoi, interpretând corect expresia lui, spuse supărată:
— *Ştiam* eu că nu m-ai crezut că am făcut aşa ceva.
— Ba te-am crezut, spuse el, dar, Dumnezeule Hristoase…
— Am luat lecţii de la o femeie extraordinară din Harrogate, care fusese în armată, spuse Robin, tresărind puţin în timp ce îşi schimba iar poziţia pe perne. După – ştii tu după ce.
— Asta era înainte sau după cursurile de şoferie avansată?
— După, spuse ea, pentru că o vreme am fost agorafobică. Şofatul e cel care m-a scos din casă cu adevărat, şi apoi, după asta, am făcut cursurile de autoapărare. Primul la care m-am înscris era ţinut de un bărbat care s-a dovedit a fi cam prost. Doar mişcări de judo şi… complet inutil. Dar Louise era extraordinară.
— Da? spuse Strike.
Îl irita calmul ei.
— Da, spuse Robin. Ne-a învăţat că, dacă eşti o femeie obişnuită, nu e vorba de mişcări abile de doborâre. E vorba să reacţionezi inteligent şi rapid. Sub nicio formă nu trebuie să te laşi dusă într-un al doilea loc. Loveşte în punctele slabe şi apoi fugi cât te ţin picioarele. M-a prins din spate, dar eu l-am auzit chiar înainte să ajungă lângă mine. Am exersat

de o grămadă de ori cu Louise. Dacă te prind din spate, te apleci.

— Te apleci, repetă Strike amorţit.

— Aveam în mână alarma de viol. M-am aplecat şi l-am lovit cu ea în boaşe. Purta pantaloni de trening. Mi-a dat drumul câteva secunde şi eu m-am împiedicat iar în rochia asta afurisită – el a scos cuţitul – nu mi-amintesc exact ce s-a întâmplat apoi – ştiu că m-a tăiat în timp ce eu încercam să mă ridic de jos – dar am reuşit să apăs pe butonul alarmei, care s-a declanşat şi l-a speriat – mi-a sărit cerneală peste tot pe faţă şi probabil şi pe faţa lui, pentru că era aproape de mine – purta mască de schi – abia dacă mai vedeam – dar am reuşit să-l lovesc bine în carotidă când s-a aplecat peste mine – tot Louise ne-a învăţat asta, în partea laterală a gâtului, dacă faci asta cum trebuie, poţi să-i dobori – el s-a împleticit şi apoi cred că şi-a dat seama că vin oamenii şi a fugit.

Strike amuţise.

— Mi-e foarte foame, spuse Robin.

Strike îşi pipăi buzunarele şi scoase un Twix.

— Mersi.

Dar, înainte ca ea să apuce să muşte din el, o asistentă care însoţea un bătrân pe lângă capătul patului ei spuse tăios:

— Nimic de mâncat sau băut, mergi la operaţie!

Robin îşi dădu ochii peste cap şi înapoie Twix-ul lui Strike. Mobilul ei sună. Strike o urmări, năuc, cum răspunde.

— Mamă… bună, spuse ea.

Privirile lor se întâlniră. Strike văzu dorinţa ei neexprimată de a o scuti pe mama ei, cel puţin temporar, de ceea ce tocmai se întâmplase, dar nu era nevoie de nicio tactică diversionistă, pentru că Linda trăncănea întruna, fără s-o lase pe Robin să vorbească. Robin aşeză mobilul pe genunchi şi îl puse pe difuzor, cu o expresie resemnată.

— … s-o anunţi cât mai repede posibil, pentru că sezonul lăcrămioarelor a trecut, aşa că dacă vrei lăcrămioare trebuie să faci o comandă specială.

— Bine, spuse Robin. Renunţ la lăcrămioare.

— Păi, ar fi bine dacă ai putea s-o suni tu direct şi să-i spui ce vrei *tu,* Robin, pentru că nu e uşor să fii intermediar. Ea zice că ţi-a lăsat o grămadă de mesaje vocale.

— Scuze, mamă, spuse Robin. O s-o sun.

— Aici nu e voie să vorbeşti la telefon! spuse o a doua asistentă iritată.

— Scuze, spuse Robin din nou. Mamă, trebuie să închid. Vorbim mai târziu.

— Unde eşti? întrebă Linda.

— Sunt… te sun eu mai târziu, spuse Robin. Întrerupse convorbirea, apoi se uită la Strike şi întrebă:

— Nu mă întrebi care dintre ei cred eu că era?

— Presupun că nu ştii, spuse Strike. Dacă purta mască şi ochii tăi erau plini de cerneală.

— De un lucru sunt sigură, spuse Robin. Nu era Whittaker. Dacă nu cumva s-a schimbat în pantaloni de trening imediat după ce-am plecat eu. Whittaker purta blugi şi era… fizicul lui nu se potrivea. Tipul ăsta era puternic, dar moale, înţelegi? Însă mare. La fel de mare ca tine.

— I-ai spus lui Matthew ce s-a întâmplat?

— E pe dr…

Când expresia lui Robin se transformă aproape în una de groază, Strike crezu că dacă se întoarce o să-l vadă pe Matthew palid de furie, aplecat deasupra lor. În schimb, la capătul patului lui Robin apăru silueta răvăşită a inspectorului detectiv Roy Carver, însoţită de silueta înaltă şi elegantă a sergentului detectiv Vanessa Ekwensi.

Carver era în cămaşă. De la subsuorile lui radiau pete ude mari. Albul colorat permanent în roz al ochilor săi albastru-strălucitor îl făcea mereu să pară că înotase în apă tratată cu mult clor. Părul lui des şi grizonant era plin de fulgi mari de mătreaţă.

— Cum te…? începu sergentul detectiv Ekwensi.

Ochii ei migdalaţi erau aţintiţi asupra antebraţului lui Robin, dar Carver o întrerupse, răstindu-se acuzator:

— Ce v-aţi apucat să *faceţi,* hm?

Strike se ridică în picioare. Iată, în sfârşit, ţinta perfectă a dorinţei sale atât de îndelung reprimată de a lovi pe cineva, pe oricine, pentru ceea ce tocmai i se întâmplase lui Robin, de a-şi abate sentimentele de vinovăţie şi anxietate către o ţintă demnă de asta.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse Carver. Ekwensi, i-ai tu o declaraţie ei.

Înainte ca să apuce cineva să vorbească sau să se mişte, o asistentă tânără cu faţă suavă se băgă fără să-şi dea seama între cei doi bărbaţi, zâmbind spre Robin.

— Suntem gata să vă ducem la razele X, domnişoară Ellacott, spuse ea.

Robin se ridică cu mişcări rigide de pe pat şi plecă, privind înapoi la Strike, peste umăr, încercând să transmită prin expresia ei avertizare şi reţinere.

— Acolo, mârâi Carver spre Strike.

Detectivul îl urmă pe poliţist prin salonul de accidente şi urgenţe. Carver rechiziţionase o sală mică pentru vizitatori în care, presupunea Strike, rudele primeau vestea morţii iminente sau efective. Înăuntru erau mai multe scaune tapiţate, o cutie cu şerveţele pe o masă mică şi o reproducere abstractă cu nuanţe de portocaliu.

— Ţi-am spus să nu vă amestecaţi, spuse Carver.

Inspectorul detectiv se postă în centrul camerei, cu braţele încrucişate şi picioarele mult depărtate. După închiderea uşii, mirosul lui corporal umplu camera. Nu puţea în acelaşi fel ca Whittaker: nu a jeg şi droguri, ci a transpiraţie pe care el nu şi-o putea reţine de-a lungul zilei de lucru. Tenul lui pătat nu era ajutat cu nimic de neonul de deasupra. Mătreaţa, cămaşa udă, pielea împestriţată: Carver părea să se descompună în mod vizibil. Fără îndoială, Strike îl ajutase în sensul acesta, umilindu-l în presă în legătură cu cazul Lula Landry.

— Ai trimis-o să-l fileze pe Whittaker, nu? întrebă Carver în timp ce faţa i se înroşea treptat, de parcă ar fi fost pusă la fiert. Tu i-ai făcut asta.

— Du-te dracu'! spuse Strike.

Abia acum, în timp ce transpiraţia lui Carver îi umplea nările, trebui să recunoască faţă de sine însuşi că ştiuse asta de ceva vreme: nu Whittaker era ucigaşul. O trimisese pe Robin după Stephanie pentru că, în sufletul lui, se gândise că e cel mai sigur loc în care ar putea s-o pună, dar continuase s-o ţină pe stradă, deşi ştia de săptămâni de zile că ucigaşul o urmăreşte.

Carver ştia că atinsese un punct sensibil şi rânjea larg.

— Te-ai folosit de o femeie abuzată ca să-ţi descarci ranchiuna faţă de taică-tău vitreg, spuse el.

Îi făcea plăcere faptul că Strike îşi schimba culoarea, se uita rânjind cum acesta îşi încleştează mâinile mari. Lui Carver i-ar fi plăcut la nebunie să-l aresteze pe Strike pentru agresiune; amândoi ştiau asta.

— L-am verificat pe Whittaker, continuă Carver. Am verificat toate trei bănuielile tale nenorocite. N-am găsit nimic la niciunul dintre ei. Şi acum ascultă-mă bine.

Mai făcu un pas spre Strike. Deşi era cu un cap mai scund, dădea impresia unui om furios şi supărat, dar puternic, care avea multe de demonstrat şi dispunea în spatele lui de o întreagă forţă. Arătă cu degetul spre pieptul lui Strike şi spuse:

— Nu te mai băga. Ai noroc că n-ai ajuns să ai pe mâini sângele partenerei tale. Dacă te mai prind o dată că te apropii de ancheta noastră, te arestez, fir-ar a dracu'. Ai înţeles?

Îl împunse pe Strike în stern cu vârful degetului său îndesat. Strike rezistă tentaţiei de a da degetul la o parte, dar un muşchi al mandibulei lui zvâcni. Timp de câteva secunde se priviră în albul ochilor. Carver rânji şi mai larg, respirând de parcă abia triumfase într-un meci de lupte libere, apoi se îndreptă ţanţoş spre uşă şi plecă, lăsându-l pe Strike să mocnească în furia şi dispreţul lui de sine.

Traversa încet sala de urgenţe atunci când înaltul şi arătosul Matthew se năpusti în fugă pe uşile duble, îmbrăcat la costum, cu ochii măriţi şi părul

vâlvoi. Pentru prima oară de când se cunoşteau, Strike simţi şi altceva decât aversiune faţă de el.

— Matthew, spuse el.

Matthew se uită la Strike de parcă nu l-ar fi recunoscut.

— S-a dus la radiologie, spuse Strike. Poate că s-a întors deja. Pe acolo.

— De ce-are nevoie de…?

— La coaste, spuse Strike.

Matthew îl dădu cu cotul la o parte. Strike nu protestă. I se părea că merită asta. Se uită cum logodnicul lui Robin o ia la goană spre ea, apoi, după o ezitare, se întoarse spre uşile duble şi ieşi în noapte.

Cerul senin era acum presărat cu stele. După ce ajunse în stradă, se opri să-şi aprindă o ţigară, trăgând din ea aşa cum făcuse Wardle, de parcă nicotina ar fi fost materia vieţii. Începu să meargă, simţind acum durerea de la genunchi. Cu fiecare pas, îi plăcea tot mai puţin de el însuşi.

— RICKY! urlă o femeie de mai încolo, implorându-l pe un copil mic evadat să se întoarcă la ea, în timp ce ea se lupta cu povara unei pungi mari. RICKY, VINO-NCOACE!

Băieţelul chicotea nebuneşte. Fără să-şi dea seama ce face, Strike se aplecă în mod automat şi îl prinse din goana lui spre stradă.

— Mulţumesc! spuse mama.

Aproape plângea de uşurare, în timp ce alerga spre Strike. În vârful sacoşei din braţele ei erau nişte flori.

— Îl vizităm pe tatăl lui, continuă ea, şi… o, Doamne…

Băiatul din braţele lui Strike se zbătea frenetic. Strike îl lăsă jos, lângă mama lui, care lua de pe trotuar un buchet de narcise.

— Ţine-le tu, îi spuse ea cu seriozitate băiatului, care o ascultă. Ca să i le dai lui tati. Să nu le scapi! Mersi.

După ce îi mulţumi din nou lui Strike, femeia se îndepărtă, ţinându-l strâns de mâna liberă pe copilul

mic. Acum băieţelul mergea sfios lângă ea, mândru că are o misiune de îndeplinit, ţinând florile galbene şi ţepene vertical, ca pe un sceptru.

Strike făcu câţiva paşi şi apoi se opri brusc în mijlocul trotuarului, privind fix, de parcă ceva invizibil, care plutea în aerul rece din faţa lui, l-ar fi fascinat. O adiere răcoroasă îi gâdila faţa, în timp ce el stătea aşa, complet indiferent la mediul lui înconjurător, complet concentrat spre interior.

Narcise… lăcrămioare… flori care erau în afara sezonului.

Apoi, sunetul vocii mamei răsună iar în noapte – „Ricky, nu!” – şi declanşă brusc în creierul lui Strike o reacţie în lanţ explozivă, luminând o pistă de aterizare pentru o teorie despre care el ştia, cu certitudinea unui profet, că avea să conducă la ucigaş. Aşa cum grinzile de oţel ale unei clădiri ies la lumină atunci când clădirea arde, la fel şi Strike văzu în această străfulgerare de inspiraţie esenţa planului ucigaşului, recunoscând acele defecte cruciale care îi scăpaseră – care scăpaseră tuturor – dar care puteau, în sfârşit, să constituie mijloacele prin care putea să-l distrugă pe el şi planurile lui macabre.

53

You see me now a veteran of a thousand psychic wars…[70]

Blue Öyster Cult, „Veteran of the Psychic Wars”

În spitalul bine iluminat îi fusese uşor să mimeze nepăsarea. Robin simţise că primeşte putere nu doar de la uimirea şi admiraţia lui Strike pentru felul în care scăpase ea, ci şi ascultând propria ei relatare despre lupta cu ucigaşul. Imediat după atac, ea fusese cea mai calmă dintre toţi, consolându-l şi liniştindu-l pe Matthew, atunci când acesta începuse să plângă la vederea feţei ei pătate de cerneală şi a rănii lungi de la braţ. Simţise că primeşte putere de la slăbiciunea tuturor celorlalţi, sperând ca bravura ei alimentată de adrenalină să o poarte în siguranţă înapoi la normalitate, unde avea să găsească un punct de sprijin solid şi să meargă mai departe vie şi nevătămată, fără să fie obligată să treacă prin mlaştina întunecată în care trăise atât de mult timp după viol…

Însă, în timpul săptămânii care urmă, descoperi că îi era aproape imposibil să doarmă, şi nu doar din cauza antebraţului rănit care îi zvâcnea şi care acum era protejat de un semighips. În scurtele perioade în care reuşea să aţipească noaptea sau ziua, simţea iar braţele groase ale atacatorului în jurul ei şi îl auzea cum îi respiră în ureche. Uneori, ochii pe care ea nu îi văzuse deveneau ochii violatorului de când ea avusese 19 ani: deschişi la culoare, cu o pupilă fixă. Siluetele de coşmar se contopeau, se transformau şi creşteau, în spatele măştii negre de schi şi a măştii de gorilă, umplându-i mintea zi şi noapte.

În cele mai rele vise ale ei, îl vedea cum face asta altcuiva, în timp ce ea îşi aştepta rândul, neavând puterea de a ajuta sau de a fugi. O dată, victima era Stephanie, cu faţa ei distrusă. În altă ocazie, una insuportabilă, o fetiţă negresă ţipa după mama ei.

Robin se trezise atunci strigând în întuneric, iar Matthew fusese atât de îngrijorat din cauza ei, încât a doua zi spusese la serviciu că e bolnav, ca să poată să stea cu ea. Robin nu ştia dacă simţea recunoştinţă sau ranchiună faţă de el.

Bineînţeles, mama ei venise şi încercase să o convingă să meargă acasă, în Masham.

— Mai ai zece zile până la nuntă, Robin, nu vrei să vii acasă cu mine şi să te relaxezi înainte de…

— Vreau să rămân aici, spusese Robin.

Nu mai era o adolescentă: devenise o femeie matură. Era decizia ei unde merge, unde stă, ce face. Robin se simţea de parcă ar fi luptat din nou pentru identităţile la care fusese obligată să renunţe ultima oară când un bărbat se repezise spre ea din întuneric. Acesta o transformase dintr-o studentă de nota 10 într-o agorafobă costelivă, dintr-o psihologă criminalistă aspirantă într-o fată înfrântă, care era de acord cu familia ei că munca de poliţie nu ar fi făcut decât să-i exacerbeze problemele mentale.

Asta nu avea să se mai repete. Ea nu avea să îngăduie aşa ceva. Abia dacă putea dormi şi nu voia să mănânce, dar se îndopa cu furie, contestându-şi propriile nevoi şi temeri. Matthew se temea să o contrazică. Acceptase, şovăitor, că nu era deloc necesar ca ea să meargă acasă, însă Robin îl auzea şoptind cu mama ei în bucătărie, atunci când ei credeau că ea nu aude.

Strike nu o ajuta deloc. La spital nu se deranjase să-şi ia la revedere de la ea şi nici nu venise să vadă ce face, ci doar vorbise cu ea la telefon. Şi el voia ca ea să se întoarcă în Yorkshire, să se dea la o parte, în siguranţă.

— Probabil că ai o grămadă de chestii de făcut pentru nuntă.

— Nu face pe amabilul cu mine, spuse Robin furioasă.

— Cine e…?

— Scuze, spuse ea, izbucnind într-un plâns tăcut pe care el nu îl putea vedea şi străduindu-se din răsputeri ca vocea ei să rămână normală. Scuze…

sunt cam nervoasă. O să mă duc acasă în marţea de dinainte; nu e nevoie să merg mai devreme.

Robin nu mai era acea persoană care zăcuse în pat, holbându-se la Destiny's Child. Refuza să fie acea fată.

Nimeni nu putea să înţeleagă de ce era ea aşa de hotărâtă să rămână în Londra, şi nici ea nu era pregătită să explice asta. Aruncase rochia în care fusese atacată. Linda intrase în bucătărie exact atunci când Robin o îndesa în coşul de gunoi.

— Ce lucru stupid, spuse Robin, surprinzând privirea mamei ei. Lecţia *asta* am învăţat-o. Nu mai lucra în rochie lungă.

Vorbea sfidător. *O să mă întorc la lucru. E doar ceva temporar.*

— N-ar trebui să foloseşti mâna aia, spuse mama ei, ignorând provocarea ei nerostită. Doctorul a zis să o odihneşti şi să o ţii în sus.

Nici lui Matthew, nici mamei ei nu le plăcea ca ea să citească prin ziare despre evoluţia cazului, ceea ce ea făcea obsesiv. Carver refuzase să facă public numele său. El zicea că nu vrea ca media să se abată asupra ei, dar ea şi Strike bănuiau amândoi că el se teme că prezenţa permanentă a lui Strike în acea poveste ar fi oferit presei o întorsătură nouă şi savuroasă: o reluare a conflictului Carver-Strike.

— Ca să fim drepţi, îi spuse Strike la telefon (ea încerca să se limiteze la un apel pe zi către el), ar fi ultimul lucru de care ar avea nevoie oricine. N-ar ajuta la prinderea acelui nemernic.

Robin nu spuse nimic. Stătea lungită în patul ei şi al lui Matthew, cu mai multe ziare întinse în jur, pe care le cumpărase împotriva voinţei Lindei şi a lui Matthew. Ochii îi erau aţintiţi asupra unui articol de două pagini din *Mirror,* în care cele cinci presupuse victime ale Spintecătorului din Shacklewell erau înfăţişate din nou una după alta. Un al şaselea contur negru al capului şi umerilor unei femei o reprezenta pe Robin. Legenda de sub siluetă spunea „funcţionară de 26 de ani, a scăpat". Se discutase mult despre faptul că, în timpul atacului, funcţionara

de 26 de ani reuşise să-l sprayeze pe ucigaş cu cerneală roşie. O poliţistă la pensie o lăuda, într-o coloană laterală, pentru prevederea de a purta un astfel de aparat, iar pe pagina următoare era un articol separat despre alarmele de viol.

— Chiar ai renunţat la asta? întrebă ea.

— Nu e vorba de renunţat, spuse Strike.

Ea îl auzea cum se plimbă prin birou şi ar fi vrut să fie şi ea acolo, fie şi doar ca să facă ceai sau să răspundă la e-mailuri.

— Las asta în seama poliţiei. Un criminal în serie e peste nivelul nostru, Robin. Aşa a fost tot timpul.

Robin privea în jos, spre faţa singurei femei, în afară de ea, care supravieţuise acelui şir de atacuri. „Lila Monkton, prostituată". Şi Lila ştia cum sună respiraţia porcină a ucigaşului. El tăiase degetele Lilei. Robin avea să rămână doar cu o cicatrice lungă pe braţ. Creierul îi zumzăia furios în interiorul craniului. Se simţea vinovată pentru că scăpase atât de uşor.

— Aş vrea să pot face ceva…

— Las-o baltă, spuse Strike.

Părea furios, exact ca Matthew.

— Am terminat, Robin. N-ar fi trebuit să te trimit niciodată la Stephanie. Încă de când a sosit piciorul ăla, am permis ca ranchiuna mea faţă de Whittaker să-mi influenţeze judecata, şi asta aproape că te-a…

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin impacientată. Nu *tu* ai încercat să mă ucizi, *el* a încercat să mă ucidă. Hai să păstrăm vinovăţia acolo unde-i e locul. Ai avut motive bune să crezi că era Whittaker – versurile. În orice caz, tot mai rămân…

— Carver i-a cercetat pe Laing şi Brockbank şi nu crede că ar fi ceva acolo. Nu ne mai băgăm în asta, Robin.

Aflat la 15 kilometri distanţă, în biroul lui, Strike spera că o convinge. Nu îi povestise lui Robin despre revelaţia pe care o avusese după întâlnirea cu acel copil mic, în faţa spitalului. A doua zi dimineaţă încercase să ia legătura cu Carver, dar un subordonat îi spusese că acesta e prea ocupat ca să preia apelul

lui şi îl sfătuise să nu mai încerce. Strike insistase să-i spună subordonatului iritat şi uşor agresiv ceea ce sperase să-i spună lui Carver. Ar fi pariat pe singurul lui picior că niciun cuvânt din mesajul lui nu avea să fie transmis mai departe.

Ferestrele de la biroul lui Strike erau deschise. Soarele fierbinte de iunie încălzea cele două încăperi acum lipsite de clienţi; poate că, în curând, ele aveau să fie evacuate din cauza imposibilităţii de a plăti chiria. Interesul lui Dublă Măsură faţă de noua dansatoare erotică se stinsese. Strike nu avea nimic de făcut. Ca şi Robin, tânjea după acţiune, dar ei nu-i spuse asta. Nu voia decât ca ea să se vindece şi să fie în siguranţă.

— Mai e poliţie pe strada ta?

— Da, oftă ea.

Carver postase un agent în haine civile pe Hastings Road, non-stop. Faptul că acesta era acolo îi liniştea enorm de mult pe Matthew şi Linda.

— Cormoran, ascultă-mă. Ştiu că noi nu putem…

— Robin, în momentul ăsta nu există niciun „noi”. Sunt doar eu, care stau în curul gol pentru că n-am de lucru, şi eşti tu, care o să stai naibii acasă până când ucigaşul ăla o să fie prins.

— Eu nu vorbeam despre caz, spuse Robin.

Inima îi bătea din nou rapid şi puternic în coaste. Trebuia să spună asta cu voce tare, altfel simţea că plesneşte.

— Atunci mai e un lucru pe care noi – tu – îl poţi face. Poate că Brockbank nu e el ucigaşul, dar ştim că e un violator. Ai putea să te duci la Alyssa şi s-o avertizezi că locuieşte împreună cu…

— Las-o baltă, auzi ea în ureche vocea aspră a lui Strike. Pentru ultima oară, Robin, nu poţi salva pe toată lumea, ce naiba! Brockbank n-a fost condamnat niciodată! Dacă facem tărăboi acolo, Carver o să ne ia gâtul!

Urmă o tăcere lungă.

— Plângi? întrebă Strike neliniştit.

I se păruse că respiraţia ei devenise neregulată.

— Nu, nu plâng, spuse Robin sincer.

Odată cu refuzul lui Strike de a le ajuta pe fetiţele care locuiau lângă Brockbank, o răceală teribilă o cuprinsese.

— Ar trebui să închid, e ora prânzului, spuse ea, deşi nu o strigase nimeni.

— Uite ce e, spuse el, înţeleg de ce vrei…

— Vorbim mai târziu, spuse ea şi închise.

În momentul ăsta nu există niciun „noi”.

Se întâmplase din nou. Un bărbat se repezise la ea din întuneric şi îi smulsese nu doar senzaţia de siguranţă, ci şi statutul. Fusese parteneră într-o agenţie de detectivi…

Sau poate că nu? Nu existase niciun fel de contract nou. Nu existase nicio creştere de salariu. Fuseseră atât de ocupaţi, atât de faliţi încât nu-i trecuse deloc prin cap să ceară niciuna din ele. Pur şi simplu fusese încântată să creadă că aşa o vede Strike. Acum până şi asta dispăruse, poate temporar, poate pentru totdeauna. *Nu mai există niciun fel de „noi”.*

Robin rămase pe gânduri timp de câteva minute, apoi se ridică de pe pat, făcând ziarele să foşnească. Se apropie de măsuţa de toaletă pe care era cutia de pantofi albă, inscripţionată cu cuvintele aurii Jimmy Choo, întinse mâna şi mângâie suprafaţa imaculată a cartonului.

Planul nu îi veni asemenea revelaţiei lui Strike din faţa spitalului, cu forţa însufleţitoare a unei izbucniri. În schimb, planul tenebros şi periculos crescu treptat, născut din pasivitatea forţată şi detestabilă a ultimei săptămâni şi din furia rece ca gheaţa faţă de refuzul încăpăţânat al lui Strike de a acţiona. Strike, care devenise prietenul ei, se alăturase oastei inamice. El era un fost boxer de 1,88 metri. N-avea de unde să ştie cum era să te simţi mică, slabă şi lipsită de putere. N-ar fi înţeles niciodată ce efect avea violul asupra sentimentelor pe care le ai faţă de propriul tău corp; să te trezeşti redusă la un lucru, un obiect, o bucată de carne sexuală.

La telefon, Zahara păruse să aibă cel mult trei ani.

Robin rămase nemişcată în faţa măsuţei de toaletă, privind fix cutia în care erau pantofii ei de nuntă şi meditând. Vedea clar riscurile din faţa ei, asemenea unor stânci şi ape furioase de sub picioarele unui acrobat pe sârmă.

Nu, nu putea să salveze pe toată lumea. Era prea târziu pentru Martina, pentru Sadie, pentru Kelsey şi pentru Heather. Lila avea să-şi petreacă restul zilelor cu doar două degete la mâna stângă şi o cicatrice înfiorătoare întipărită pe spiritul ei, pe care Robin o înţelegea prea bine. Însă mai existau şi două fetiţe pe care le aştepta Dumnezeu ştie câtă suferinţă dacă nu acţiona nimeni.

Robin întoarse privirea de la pantofii cei noi, întinse mâna după mobil şi formă un număr care îi fusese oferit de bunăvoie, dar pe care ea nu-şi imaginase vreodată că-l va folosi.

54

And if it's true it can't be you,

It might as well be me.[71]

Blue Öyster Cult, „Spy in the House of the Night"

Avea la dispoziţie trei zile ca să planifice, pentru că trebuia să aştepte ca acel complice al ei să facă rost de o maşină şi să găsească un gol în agenda lui încărcată. Între timp, Robin îi spuse Lindei că pantofii Jimmy Choo erau prea înguşti pentru ea, prea ostentativi ca stil, şi o lăsă pe mama ei să o însoţească atunci când se duse să-i dea înapoi şi să-şi ia banii. Apoi trebuia să decidă ce minciună avea să le spună Lindei şi lui Matthew, ca să aibă suficient timp liber faţă de ei pentru a-şi transpune planul în realitate.

Până la urmă le spuse că urma să aibă încă o întrevedere cu poliţia. Pentru a întreţine această iluzie, era esenţial să insiste ca Shanker să rămână în maşină atunci când venea s-o ia şi să-l pună să oprească lângă poliţistul în haine civile care continua să patruleze pe strada lor, pentru ca ea să-i zică acestuia că se ducea să-şi scoată copcile, ceea ce în realitate avea să se întâmple abia peste două zile.

Acum se făcuse ora 7 a unei seri senine şi, în afară de Robin, care stătea sprijinită de zidul cald de cărămidă de la Eastway Business Centre, scena era pustie. Soarele avansa lent spre vest, iar la linia orizontului îndepărtată şi neclară din celălalt capăt al Blondin Street se înălţa în spaţiu sculptura Orbit. Robin văzuse în ziare planurile: în curând, acesta avea să arate ca un telefon străvechi înfăşurat în propriul lui fir. Dincolo de el, Robin distingea cu greu conturul crescând al stadionului Olympic. Priveliştea îndepărtată a acestor structuri gigantice era impresionantă şi cumva inumană, într-o cu totul

altă lume decât cea a secretelor care, bănuia ea, se ascundeau în spatele uşii proaspăt vopsite despre care ştia că e a Alyssei.

Poate din cauza a ceea ce ajunsese să facă, liniştea străzii cu şiruri de case pe care o supraveghea i se părea iritantă. Casele erau noi, moderne şi cumva apatice. În afara edificiilor grandioase care se construiau în depărtare, locul nu avea un caracter şi nu oferea nicio senzaţie de comunitate. Nu existau deloc copaci care să atenueze contururile caselor scunde şi pătrate, multe dintre ele afişând semne „De închiriat”, niciun magazin de colţ de stradă şi nici crâşme sau biserici. Depozitul de care se sprijinea ea, ale cărui ferestre de la etaj aveau perdele albe ca nişte linţolii, iar uşile de metal ale garajului erau pline de graffiti, nu oferea niciun adăpost. Inima lui Robin bubuia de parcă ar fi alergat. Acum nimic n-o mai putea face să dea înapoi, însă îi era frică.

În apropiere se auziră paşi şi ea se întoarse brusc, cu degetele transpirate strânse bine în jurul alarmei de viol de rezervă. Înalt, răşchirat şi cu cicatricea de pe faţă, Shanker venea spre ea săltat. Într-o mână avea un baton Mars, iar în cealaltă o ţigară.

— Vine, spuse el neclar.

— Eşti sigur? spuse Robin.

Inima îi bătea mai tare ca oricând. Începea să se simtă ameţită.

— Negresă cu doi copii, vine pe stradă chiar acu’. Am văzut-o cân’ cumpăram asta.

Shanker flutură batonul Mars.

— Vrei şi tu?

— Nu, mersi, spuse Robin. Ăă… dă-te te rog la o parte.

— Eş’ sigură că nu vrei să vin şi io cu tine?

— Da, spuse Robin. Vino doar dacă îl vezi… pe el.

— Eş’ sigură că dobitocu’ nu e deja acolo?

— Am sunat de două ori. Sunt sigură că nu e.

— Atunci io o să fiu după colţ, spuse Shanker laconic.

Apoi plecă, trăgând câte un fum din ţigară şi luând câte o muşcătură din batonul Mars pe rând, spre o poziţie care să nu se vadă de la uşa Alyssei. Între timp, Robin se îndepărtă în grabă pe Blondin Street, astfel încât Alyssa să nu se încrucişeze cu ea la intrarea în casă. Robin se trase sub un balcon ieşit în afară al unui bloc de locuinţe roşu-închis şi se uită cum negresa înaltă intră pe stradă, ţinând strâns de mână un copil mic. În urma lor venea o fetiţă mai mare, cam de 11 ani după părerea lui Robin. Alyssa descuie uşa de la intrare şi intră, împreună cu fiicele ei.

Robin se întoarse spre casă. Astăzi se îmbrăcase în blugi şi tenişi: nu trebuia, sub nicio formă, să se împiedice sau să cadă. Tendoanele proaspăt cusute îi zvâcneau sub ghips.

Bătu la uşa de la intrare a Alyssei; inima îi bătea atât de tare încât o durea. În timp ce ea aştepta, fiica mai mare se iţi pe fereastra arcuită din dreapta. Robin zâmbi nervos şi fetiţa se retrase brusc.

Femeia care apăru după mai puţin de un minut nu putea fi considerată altfel decât superbă. Era înaltă şi neagră, cu o siluetă de model de lenjerie, şi avea un păr ondulat lung până la talie. Primul gând care îi trecu lui Robin prin minte fu acela că, dacă un local de striptease fusese dispus să o concedieze pe Alyssa, atunci ea avea într-adevăr un caracter dificil.

— Da? zise ea, încruntându-se spre Robin.

— Bună, spuse Robin cu gura uscată. Eşti cumva Alyssa Vincent?

— Da. Tu cine eşti?

— Numele meu este Robin Ellacott, răspunse Robin cu gura uscată. Mă întrebam… am putea discuta puţin despre Noel?

— Ce-i cu el? întrebă Alyssa.

— Aş prefera să vorbim înăuntru, spuse Robin.

Alyssa avea expresia precaută şi sfidătoare a cuiva în permanenţă pregătit să îndure următoarea lovitură pe care i-o administrează viaţa.

— Te rog, e important, spuse Robin cu limba lipită de cerul gurii, care era atât de uscat. Altfel nu

te-aş ruga.

Privirile lor se întâlniră: ochii căprui ai Alyssei, de o nuanţă caldă de caramel, şi ochii limpezi, gri-albăstrui ai lui Robin. Robin era sigură că Alyssa avea să refuze. Apoi ochii cu gene dese ai acesteia se lărgiră brusc şi pe faţa ei apăru un licăr ciudat de însufleţire, ca şi cum ea ar fi avut o revelaţie încântătoare. Fără să mai adauge nimic, Alyssa se trase înapoi, în holul slab luminat, şi o invită pe Robin înăuntru printr-un gest extravagant.

Robin nu ştia de ce îşi simte paşii puţin şovăitori. Doar gândul că cele două fetiţe erau înăuntru o făcu să treacă pragul.

Holul minuscul dădea în sufragerie. Singurele mobile erau un televizor şi o canapea. Pe podea se afla o veioză de birou. Pe perete erau atârnate două fotografii cu rame aurite ieftine, una înfăţişând-o pe Zahara, o fată mică şi bucălată, cu rochiţă turcoaz şi agrafe asortate în formă de fluture, cealaltă pe sora ei mai mare, în uniformă şcolară maronie. Sora mai mare semăna leit cu frumoasa ei mamă. Fotograful nu reuşise s-o facă să zâmbească.

Robin auzi cum la uşa de la intrare e trasă yala. Se întoarse, scârţâind cu tenişii pe podeaua de lemn lăcuit. Undeva, în apropiere, un ţiuit puternic anunţă că un cuptor cu microunde îşi terminase programul.

— Mama! spuse o voce ascuţită.

— Angel! strigă Alyssa. Scoate-o şi dă-i-o Zaharei!

Alyssa intră în cameră şi îşi încrucişă braţele.

— Bun, spuse ea, ce ziceai că vrei să-mi zici despre Noel?

Impresia lui Robin că Alyssa savurează în sinea ei o informaţie ştiută doar de ea fu întărită de zâmbetul superior care desfigura faţa încântătoare a acesteia. Fosta stripperiţă stătea cu braţele încrucişate, astfel că sânii ei erau împinşi în sus, asemenea sculpturii de la prova unei corăbii, iar părul lung, ca nişte frânghii, îi atârna până la talie. Era cu cinci centimetri mai înaltă decât Robin.

— Alyssa, eu lucrez cu Cormoran Strike. El e…

— Ştiu cine e, spuse Alyssa încet.

Satisfacţia secretă pe care păruse să i-o fi provocat apariţia lui Robin dispăru brusc.

— E nenorocitul care l-a făcut pe Noel să aibă epilepsie! Fir-ar a dracu'! Te-ai dus la *el,* nu-i aşa? Sunteţi mână în mână, nu-i aşa? De ce nu te-ai dus la gabori, curvă mincinoasă ce eşti, dacă el… *chiar…*

Alyssa o plesni puternic peste umăr, înainte ca Robin să apuce să se apere, şi începu s-o lovească la fiecare cuvânt al ei.

— … ţi-a făcut… *ceva…* ŢIE!

Dintr-odată, Alyssa începu s-o lovească cu pumnul peste tot unde apuca: Robin ridică braţul stâng ca să se apere, încercând să protejeze dreptul, şi o lovi cu piciorul în genunchi. Alyssa ţipă de durere şi sări înapoi; de undeva din spatele lui Robin, fata cea mică ţipă, iar sora ei mai mare intră încet în cameră.

— Curvă nenorocită! ţipă Alyssa, să mă ataci în faţa copiilor mei…

Şi se aruncă spre Robin, prinzând-o de păr şi izbind-o cu capul de fereastra fără perdele. Robin simţi cum Angel, care era slabă şi vânoasă, încearcă să le despartă. Robin renunţă să se mai înfrâneze şi reuşi s-o pocnească pe Alyssa în ureche, făcând-o să icnească de durere şi să dea înapoi. Robin o prinse pe Angel de subsuori şi o dădu la o parte, lăsă capul în jos şi se repezi la Alyssa, răsturnând-o pe spate pe canapea.

— Las-o în pace… *las-o în pace pe mama! str*igă Angel.

Apoi o prinse pe Robin de antebraţul rănit şi trase de el, astfel că Robin ţipă şi ea de durere. Zahara urla din cadrul uşii, ţinând în mână un biberon cu lapte cald răsturnat.

— STAI ÎN CASĂ CU UN PEDOFIL! răcni Robin pe deasupra larmei, în timp ce Alyssa încerca să se ridice de pe canapea şi să reia lupta.

Robin îşi imaginase că îi dă Alyssei devastatoarea ştire în şoaptă şi apoi o vede cum se prăbuşeşte,

şocată. Nici nu-i trecuse prin cap că Alyssa va ridica privirea spre ea şi va mârâi:

— Da, sigur. Crezi că nu ştiu cine eşti, curvă nenorocită? Cred că te bucuri că i-ai distrus viaţa…

Alyssa se repezi iar spre Robin: spaţiul era atât de mic încât Robin se izbi iar de perete. Alunecară într-o parte, încleştate, spre televizorul care se răsturnă de pe suport şi se prăbuşi cu un zgomot rău prevestitor. Robin simţi cum rana de la antebraţ se răsuceşte şi scoase un nou ţipăt de durere.

— Mama! Mama! se tângui Zahara.

Angel o prinse pe Robin de partea din spate a blugilor, împiedicând-o să o ţină la distanţă pe Alyssa.

— Întreabă-le pe fiicele tale! strigă Robin printre pumni şi coate, încercând să se smulgă din strânsoarea încăpăţânată a lui Angel. Întreabă-le pe fiicele tale dacă el…

— Să nu îndrăzneşti… să-i bagi… pe copiii mei… în…

— Întreabă-le!

— Curvă nenorocită şi mincinoasă… tu şi cu împuţita de maică-ta…

— *Mama mea?* spuse Robin.

Cu un efort suprem, Robin o lovi cu cotul în stomac atât de tare încât femeia mai înaltă se îndoi de mijloc şi se prăbuşi iar pe canapea.

— Angel, dă-te de pe mine! răcni Robin.

Smulse degetele fetei de pe blugii ei, cu certitudinea că avea doar câteva secunde la dispoziţie până când Alyssa avea să atace iar. Zahara continua să se tânguie din cadrul uşii.

— Dar *cine,* gâfâi Robin stând lângă Alyssa, crezi că sunt eu?

— Foarte amuzant! icni Alyssa, pe care Robin o lăsase fără suflare. Eşti Brittany, fir-ar a dracu'! Îi dai telefon şi îl persecuţi…

— *Brittany?* spuse Robin uluită. Nu sunt Brittany!

Robin îşi smulse portofelul din buzunarul de la geacă.

— Uită-te la cardul meu de credit – uită-te! Sunt Robin Ellacott şi lucrez cu Cormoran Strike…

— Nenorocitul care l-a făcut să aibă traumatisme cereb…

— Ştii de ce s-a dus Cormoran să-l aresteze?

— Pentru că nenorocita de nevastă-sa i-a înscenat…

— Nu i-a înscenat nimeni nimic! A violat-o pe Brittany şi a fost concediat din o grămadă de locuri din ţară pentru că făcea rău fetiţelor! I-a făcut asta şi surorii lui – m-am întâlnit cu ea!

— Mincinoaso! strigă Alyssa, dând să se ridice iar de pe canapea.

— Nu… sunt… MINCINOASĂ! răcni Robin, împingând-o la loc pe canapea.

— Curvă dementă ce eşti, icni Alyssa, pleacă dracului din casa mea!

— Întreab-o pe fiica ta dacă i-a făcut rău! întreab-o! Angel?

— *Să nu* îndrăzneşti *să vorbeşti cu copiii mei, curvo!*

— Angel, spune-i mamei tale dacă…

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Zahara urla atât de tare încât nu auziseră cheia în broască.

Bărbatul era solid, cu păr întunecat şi barbă, şi purta un trening complet negru. Avea o orbită înfundată, scobită înspre nas, care făcea ca privirea lui să fie intensă şi deranjantă. Se aplecă încet, cu ochii lui întunecaţi şi încercănaţi asupra lui Robin, şi o luă de jos pe Zahara, care zâmbi şi se cuibări lângă el. Brockbank o puse pe fetiţă în poala mamei ei, foarte încet, cu ochii aţintiţi asupra lui Robin.

— 'Mi pare bine să te văd, spuse el.

Zâmbetul lui nu era zâmbet, ci o promisiune a suferinţei. Complet îngheţată, Robin încercă să strecoare discret mâna în buzunar, unde avea alarma de viol, dar Brockbank ajunse lângă ea în câteva secunde, prinzând-o de încheietură şi presându-i copcile.

— Nu dai niciun telefon, curvă parşivă ce eşti – credeai că io nu ştiu cine eşti, nu-i aşa…

Robin încercă să se smulgă, în timp ce copcile i se întindeau din cauza strânsorii lui, şi urlă:

— SHANKER!

— Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, curvă mică ce eşti!

Apoi se auzi zgomotul de lemn plesnit al uşii care ceda. Brockbank îi dădu drumul lui Robin şi se învârti, ca să-l vadă pe Shanker cum se năpusteşte în cameră, cu cuţitul înainte.

— *Nu-l înjunghia!* icni Robin, prinzându-i antebraţul.

Cei şase oameni înghesuiţi în camera mică şi goală încremeniră pentru o fracţiune de secundă, până şi copilul mic care se agăţa de mama lui. Apoi se auzi o voce subţire, disperată şi tremurătoare, dar în sfârşit eliberată prin prezenţa unui bărbat cu cicatrice şi un dinte de aur, ale cărui noduri tatuate ale degetelor strângeau cu putere cuţitul.

— Aşa mi-a făcut! Aşa mi-a făcut mama, e adevărat! Aşa mi-a făcut!

— Ce? spuse Alyssa privind spre Angel cu faţa înmuiată brusc de şoc.

— Aşa mi-a făcut! Cum a zis doamna. Aşa mi-a făcut!

Brockbank făcu o uşoară mişcare convulsivă, descurajată rapid atunci când Shanker ridică cuţitul şi îl îndreptă spre pieptul bărbatului mai înalt.

— Eşti în regulă, scumpo, zise Shanker către Angel, n-o să-ţi mai facă asta.

O proteja cu mâna liberă în timp ce dintele lui de aur sclipea în soarele care cobora încet în spatele casei de vizavi. Apoi Shanker îi suflă lui Brockbank în faţă:

— Violator nenorocit ce eşti. Ce mi-ar plăcea să te jupoi.

— Ce tot spui, Angel? spuse Alyssa continuând s-o ţină strâns pe Zahara, cu o faţă care întruchipa groaza. Doar nu…?

Brockbank coborî brusc capul şi se repezi spre Shanker, ca un fundaş lateral ce fusese. Shanker, care avea cel mult jumătate din lăţimea lui, fu răsturnat într-o parte ca un manechin; îl auziră pe Brockbank cum îşi croieşte drum spre uşa spartă, în timp ce Shanker pornea după el, înjurând furios.

— Lasă-l… *lasă-l!* urlă Robin, privind pe fereastră cum cei doi bărbaţi se aleargă pe stradă. O, Doamne… SHANKER!… poliţia o să… unde e Angel…?

Alyssa ieşise deja din cameră, în căutarea fiicei ei, lăsând în urmă copilul mic mult încercat, care plângea şi ţipa pe canapea. Robin, care ştia că nu are cum să-i prindă pe cei doi bărbaţi, simţi dintr-odată că tremură atât de tare încât se lăsă pe vine, ţinându-şi capul între mâini, în timp ce îi venea să vomite.

Făcuse ce voise să facă şi ştiuse în permanenţă că, aproape sigur, aveau să existe şi pagube colaterale. Fuga lui Brockbank sau înjunghierea lui de către Shanker fuseseră posibilităţi pe care le prevăzuse. Singura ei certitudine din acel moment era că nu putea să facă nimic pentru a preveni vreuna din ele. După ce inspiră adânc de câteva ori, se ridică iar şi se mută pe canapea, ca să încerce să aline copilul mic îngrozit, dar, deloc surprinzător, deoarece în mintea fetiţei Robin era asociată cu scene de violenţă şi isterie, Zahara ţipă mai tare ca oricând şi o lovi cu piciorul ei micuţ.

— N-am ştiut deloc, spuse Alyssa. O, Doamne. O, Doamne. De ce nu mi-ai spus, Angel? De ce nu mi-ai spus?

Seara se apropia de sfârşit. Robin aprinsese veioza, care arunca umbre gri şterse pe pereţii de culoarea magnoliei. Trei fantome cocoşate şi plate păreau să stea cocoţate pe spătarul canapelei, imitând fiecare mişcare a Alyssei. Angel suspina, ghemuită în poala mamei ei, în timp ce se legănau amândouă înainte şi înapoi.

Robin, care deja făcuse două rânduri de ceai şi gătise paste pentru Zahara, stătea pe podeaua goală

de lângă fereastră. Se simţise obligată să rămână până când putea veni un dulgher care să repare de urgenţă uşa pe care o spărsese Shanker. Nimeni nu chemase încă poliţia. Mama şi fiica se încredeau încă una în cealaltă şi Robin se simţea ca o intrusă, dar nu putea să părăsească familia până când nu ştia că sunt în siguranţă şi au montate o uşă şi o broască noi. Zahara dormea pe canapea, lângă mama şi sora ei, ghemuită, cu degetul mare în gură şi mâna grăsuţă încă încleştată pe biberon.

— A zis că o omoară pe Zahara dacă-ţi spun, zise Angel cu faţa lipită de gâtul mamei ei.

— O, Doamne! gemu Alyssa, în timp ce lacrimile ei cădeau pe spatele fiicei ei. O, Dumnezeule mare!

Senzaţia rău-prevestitoare din interiorul lui Robin semăna cu a avea stomacul plin de crabi cu picioare furnicătoare. Trimisese SMS-uri către mama ei şi Matthew, în care le spunea că poliţia trebuia să îi mai arate nişte portrete-robot, dar amândoi începeau să se îngrijoreze din cauza îndelungatei ei absenţe. Consumase aproape toate motivele plauzibile pentru a-i împiedica să vină să o caute. Verifica iar şi iar butonul de închidere a volumului, în caz că de aia nu suna telefonul. Unde era Shanker?

În sfârşit sosi dulgherul. Imediat după ce-i dădu datele cardului ei de credit, cu care să plătească stricăciunile, Robin îi spuse Alyssei că trebuia să plece.

Alyssa le lăsă pe Angel şi Zahara ghemuite împreună pe canapea şi o conduse pe Robin până pe strada întunecoasă.

— Ascultă, spuse Alyssa.

Încă mai avea pe faţă urme de lacrimi. Robin îşi dădea seama că Alyssa nu era obişnuită să mulţumească oamenilor.

— Mulţumesc, bine? spuse ea aproape agresiv.

— Nicio problemă, spuse Robin.

— Nu am… adică… l-am cunoscut la *biserică,* fir-ar a dracu’. Credeam că am găsit în sfârşit un tip de treabă, înţelegi… se purta foarte frumos cu… cu fetele…

Alyssa începu să suspine. Robin se gândi să o atingă, dar se răzgândi. Avea umerii plini de vânătăi, acolo unde o lovise Alyssa, şi rana de cuţit zvâcnea mai tare ca oricând.

— Chiar l-a sunat Brittany? întrebă Robin.

— El aşa mi-a zis, spuse Alyssa, ştergându-se la ochi cu dosul palmei. El credea că fosta nevastă i-a înscenat asta, a pus-o pe Brittany să mintă… zicea că dacă apare vreodată o tipă tânără şi blondă să ştiu că vorbeşte aiurea şi să nu cred nimic din ce zice.

Robin îşi aminti glasul scăzut de la urechea ei:

Te cunosc cumva, fetiţo?

El crezuse că ea e Brittany. De *asta* închisese şi nu mai sunase apoi niciodată.

— Ar trebui să plec, spuse Robin.

Era îngrijorată că o să-i ia mult timp să se întoarcă în West Ealing. O durea tot trupul. Alyssa îi dăduse nişte lovituri puternice.

— O să suni la poliţie, nu-i aşa?

— Presupun că da, spuse Alyssa. Da.

Robin bănuia că asta era ceva nou pentru Alyssa.

În timp ce se îndepărta în întuneric, cu pumnul bine încleştat pe a doua alarmă de viol, Robin se întrebă ce găsise Brittany Brockbank să-i spună tatălui ei vitreg şi credea că ştie: „N-am uitat. Dacă mai faci asta iar te reclam” Poate că asta fusese un balsam pentru conştiinţa ei. Fusese înfricoşată că el continua să facă altora ce îi făcuse ei, dar nu fusese în stare să facă faţă consecinţelor unei vechi acuzaţii.

Eu susţin, domnişoară Brockbank, că tatăl dumitale vitreg nu te-a atins niciodată, că această poveste a fost născocită de dumneata şi de mama dumitale…

Robin ştia cum merg lucrurile. Avocatul cu care se confruntase ea fusese rece şi sarcastic, cu expresia lui şireată.

Te întorceai de la barul pentru studenţi, domnişoară Ellacott, unde băuseşi, nu-i aşa?

Făcuseşi o glumă publică despre faptul că îţi lipseşte… ah… atenţia prietenului dumitale, nu-i

aşa?

Când te-ai întâlnit cu dl Trewin…

Nu m-am…

Când te-ai întâlnit cu dl Trewin în faţa căminului…

Nu m-am întâlnit…

I-ai spus dlui Trewin că îţi lipseşte…

Nu am discutat…

Eu susţin, domnişoară Ellacott, că ţi-e ruşine că l-ai invitat pe dl Trewin…

Nu l-am invitat…

Ai făcut o glumă, domnişoară Ellacott, nu-i aşa, în bar, despre faptul că îţi lipsesc, ah, atenţiile sexuale ale…

Eu am spus că îmi lipseşte…

Cât alcool ai băut, domnişoară Ellacott?

Robin înţelegea prea bine de ce le era frică oamenilor să vorbească, să recunoască ce păţiseră, să li se spună că adevărul murdar, ruşinos şi chinuitor era o plăsmuire a imaginaţiei lor bolnave. Nici Holly, nici Brittany nu fuseseră în stare să facă faţă perspectivei unui proces public, şi poate că Alyssa şi Angel ar fi fost şi ele descurajate de asta. Însă Robin era sigură că doar moartea sau puşcăria l-ar fi putut împiedica vreodată pe Noel Brockbank să mai violeze fetiţe. Chiar şi-aşa, ar fi fost bucuroasă să ştie că Shanker nu-l omorâse, pentru că dacă îl omorâse…

— Shanker! strigă ea spre o siluetă înaltă şi tatuată, în costum de trening lucios, care trecea pe sub un stâlp de iluminat din faţa ei.

— Nu l-am putut găsi pe nenorocit, Rob! se auzi vocea răsunătoare a lui Shanker.

Shanker nu părea să-şi dea seama că Robin stătuse două ore întregi pe podea, îngrozită, rugându-se ca el să se întoarcă.

— Se mişcă bine pentru un fraier atât de solid, nu?

— O să-l găsească poliţia, spuse Robin, simţind dintr-odată că i se înmoaie genunchii. Cred că

Alyssa o să sune la poliţie. Shanker, vrei să… te rog, vrei să mă duci acasă?

55

Came the last night of sadness

And it was clear she couldn't go on.[72]

Blue Öyster Cult, „(Don't Fear) The Reaper"

Timp de douăzeci şi patru de ore, Strike nu ştiu nimic despre ce făcuse Robin. Ea nu răspunse atunci când el o sună a doua zi, la prânz, dar, cum se lupta cu propriile lui dileme şi credea că ea e în siguranţă, acasă împreună cu mama ei, nu i se păru ceva ciudat şi nici nu se obosi să mai sune o dată. Partenera lui rănită era una dintre puţinele probleme pe care el le considera temporar rezolvate şi, pentru că nu avea de gând să încurajeze intenţia ei de a i se realătura, nu voia să-i încredinţeze revelaţia pe care o avusese în faţa spitalului.

Asta era acum preocuparea lui dominantă. La urma urmei, în încăperea solitară şi tăcută în care nu mai primea nicio vizită sau apel telefonic de la clienţi nu mai exista nicio concurenţă pentru timpul sau atenţia lui. Singurul sunet era bâzâitul unei muşte care zbura între ferestrele deschise, în lumina ceţoasă a soarelui, în timp ce el fuma ţigări Benson & Hedges una după alta.

Detectivul îşi înţelegea cât se poate de clar greşelile atunci când privea în urmă la cele aproape trei luni de când primiseră piciorul tăiat. Ar fi trebuit să-şi dea seama de identitatea ucigaşului după ce vizitase casa lui Kelsey Platt. Dacă ar fi reuşit să înţeleagă atunci – dacă nu s-ar fi lăsat fascinat de diversiunile ucigaşului, dacă atenţia nu i-ar fi fost atrasă de urmele rivale ale altor oameni alienaţi –, Lila Monkton nu şi-ar fi pierdut degetele şi Heather Smart poate că ar fi lucrat şi acum la firma de construcţii din Nottingham, în siguranţă, probabil jurându-şi să nu se mai îmbete niciodată ca în escapada la Londra de ziua de naştere a cumnatei ei.

Strike nu trecuse prin Divizia de Investigaţii Speciale a Poliţiei Militare Regale fără să înveţe să gestioneze consecinţele emoţionale ale unei anchete. În seara anterioară simţise o mare furie împotriva lui însuşi, dar, chiar în timp ce se mustra pentru că nu văzuse ceea ce era chiar în faţa lui, recunoscuse sclipitoarea îndrăzneală a ucigaşului. Acesta folosise cu măiestrie trecutul lui Strike împotriva lui, făcându-l să ezite şi să-şi pună la îndoială judecata, subminându-i încrederea în ea.

Faptul că ucigaşul era într-adevăr unul dintre oamenii pe care îi bănuise încă de la început era o alinare prea slabă. Strike nu-şi amintea ca vreo anchetă să-i fi creat dileme atât de mari precum aceasta. Singur în biroul pustiu, convins că concluzia la care ajunsese nu fusese luată în seamă de poliţistul căruia i-o încredinţase şi nici transmisă lui Carver, Strike simţea, chiar dacă era complet nerezonabil, că dacă mai avea loc o crimă era vina lui.

Însă, dacă se apropia iar de anchetă – dacă începea să-l fileze sau să-l urmărească pe acest bărbat – Carver în mod sigur l-ar fi acţionat în judecată pentru amestec în evoluţia unei anchete a poliţiei sau obstrucţionare a cercetărilor poliţiei. Aşa ar fi considerat şi el dacă ar fi fost în locul lui Carver – numai că el, se gândi Strike cu o izbucnire plăcută de furie, ar fi ascultat pe oricine, indiferent cât de iritant era, dacă i s-ar fi părut că are măcar o urmă de probă credibilă. Nu soluţionai un caz atât de complex ca acesta discriminând martorii pe motiv că mai demult se dovediseră mai deştepţi decât tine.

Abia când începu să-i ghiorăie stomacul, Strike îşi aduse aminte că în seara aceea trebuia să iasă cu Elin la cină. Termenii divorţului şi acordul de custodie fuseseră acum definitivaţi şi Elin îl anunţase la telefon că era timpul ca măcar o dată să se bucure de o cină cumsecade şi că rezervase o masă la Le Gavroche – „Fac eu cinste.”

Strike medită, fumând singur în birou, la seara care urma, cu un calm pe care nu mai reuşea să-l aibă atunci când se gândea la Spintecătorul din Shacklewell. Partea bună era că avea să se bucure de mâncare excelentă, o perspectivă ispititoare, dat fiind faptul că era lefter şi cu o seară în urmă mâncase iahnie de fasole cu pâine prăjită. Bănuia că avea să urmeze şi sex, în apartamentul de un alb imaculat al lui Elin, casa familiei ei dezintegrate care trebuia părăsită curând. Partea proastă – Strike se trezi contemplând nemijlocit acest fapt, aşa cum nu mai făcuse până atunci – era că trebuia să discute cu ea, iar discuţiile cu Elin nu erau deloc una dintre distracţiile lui preferate, aşa cum ajunsese în sfârşit să recunoască în sinea lui. Şi de fiecare dată când venea vorba de munca lui, conversaţia i se părea deosebit de anevoioasă. Elin era interesantă, dar ciudat de lipsită de imaginaţie. Nu avea deloc interesul înnăscut şi înţelegerea promptă faţă de alţi oameni pe care le manifesta Robin. Descrierile potenţial comice pe care el le făcea celor de tipul lui Dublă Măsură mai degrabă o nedumereau decât o amuzau.

Apoi mai erau şi acele trei cuvinte de rău augur, „fac eu cinste”. Dezechilibrul tot mai mare dintre veniturile lor era pe cale să devină dureros de evident. Atunci când o cunoscuse pe Elin, Strike mai avea măcar credit. Dacă ea credea că el avea să poată să-i facă şi el cinste cu o cină la Le Gavroche, în altă seară, o aştepta o dezamăgire dură.

Strike petrecuse 16 ani cu altă femeie care era mult mai bogată decât el. Charlotte oscila între a etala banii ca pe o armă şi a deplânge refuzul lui Strike de a trăi peste mijloacele lui. Amintirea izbucnirilor de ciudă ale lui Charlotte, atunci când el nu putea sau nu voia să plătească pentru plăcerile asupra cărora se fixau capricioasele ei dorinţe, îl făcuse să-i sară muştarul atunci când Elin vorbise despre o cină cumsecade „măcar o dată”. Mai ales el fusese cel care achitase notele de plată pentru mâncare franţuzească sau indiană din bistrourile şi

restaurantele izolate în care era puţin probabil să fie zăriţi de soţul lui Elin. Lui Strike nu-i plăcea deloc ca banii câştigaţi de el cu greu să fie discreditaţi.

Prin urmare, dispoziţia lui mentală nu era una foarte favorabilă atunci când în seara aceea, la ora 8, porni spre Mayfair, îmbrăcat cu cel mai bun costum italian al lui, în timp ce prin creierul său epuizat se perindau gânduri despre un criminal în serie.

Pe Upper Brook Street se înălţau case somptuoase de secol XVIII, iar faţada lui Le Gavroche, cu marchiza ei de fier forjat, balustradele acoperite de iederă şi uşa dublă şi grea de la intrare care inspira o preţioasă rezistenţă şi siguranţă, distona cu dispoziţia neliniştită a lui Strike. Elin sosi la puţin timp după ce Strike fusese condus la o masă dintr-o sală verde cu roşu, luminată abil, astfel ca petele de lumină să cadă doar acolo unde erau necesare: pe feţele de masă albe ca zăpada, pe tablourile în ulei cu rame aurite. Elin arăta extraordinar, în rochia ei mulată, albastru-deschis. Când se ridică să o sărute, Strike uită pentru o clipă de nervozitatea şi nemulţumirea lui latente.

— E o schimbare plăcută, spuse ea zâmbind, în timp ce se aşeza pe bancheta curbată şi tapiţată de la masa lor rotundă.

Comandară. Strike, care tânjea după o halbă de Doom Bar, bău un vin de Burgundia ales de Elin, dorindu-şi să fi putut fuma o ţigară, chiar dacă în ziua aceea fumase peste un pachet. Între timp, companioana lui de la cină se lansă într-o salvă de remarce despre locuinţe: decisese să nu ia apartamentul de lux din Strata şi acum căuta o locuinţă în zona Camberwell, care părea promiţătoare. Îi arătă o fotografie din telefon: ochii lui obosiţi făcură cunoştinţă cu o nouă minune georgiană albă, cu coloane şi portic.

În timp ce Elin discuta despre diversele avantaje şi dezavantaje ale unei mutări în Camberwell, Strike bău în tăcere. Până şi vinul delicios îl nemulţumea, dându-l peste cap ca pe cea mai ieftină poşircă, încercând să tocească prin alcool tăişul ranchiunei

lui. Dar nu funcţiona: departe de a se risipi, senzaţia lui de alienare sporea. Restaurantul confortabil din Mayfair, cu luminile lui potolite şi covorul gros, i se părea un decor de teatru: iluzoriu şi efemer. Ce căuta el acolo, cu această femeie superbă, dar plictisitoare? De ce se prefăcea că îl interesează stilul ei de viaţă scump, când afacerea lui se zbătea în ghearele morţii şi doar el, din întreaga Londră, cunoştea identitatea Spintecătorului din Shacklewell?

Mâncarea lor sosi, şi fileul de vită delicios îi atenuă întru câtva animozitatea.

— Şi tu ce-ai mai făcut? întrebă Elin, cu politeţea ei pedantă obişnuită.

Strike se trezi acum în faţa unei alegeri dure. A-i spune adevărul despre ce făcuse el implica o recunoaştere a faptului că nu o ţinuse la curent cu niciunul dintre evenimentele care ar fi alimentat nevoia de ştiri pe zece ani a celor mai mulţi oameni. Ar fi fost forţat să dezvăluie faptul că fata din ziare care supravieţuise ultimului atac al Spintecătorului era chiar partenera lui de afacere. Ar fi trebuit să-i spună că fusese avertizat să nu se apropie de caz de un om pe care el îl umilise mai demult, în alt caz de crimă de notorietate. Dacă i-ar fi mărturisit tot ce făcuse în ultima vreme, ar fi trebuit să adauge şi că ştia exact cine e ucigaşul. Perspectiva de a-i povesti toate acestea îl plictisea şi îl apăsa. Nu se gândise nici măcar o dată, în timp ce aceste evenimente aveau loc, să o sune pe Elin, lucru care spunea el singur suficient.

Strike mai luă o gură de vin, trăgând de timp, şi decise că acea relaţie trebuia să ia sfârşit. Avea să găsească un pretext ca să nu meargă cu ea în Clarence Terrace în seara aceea, ceea ce ar fi trebuit să-i ofere un prim avertisment despre intenţiile lui; în tot acest timp, sexul fusese cea mai bună parte a relaţiei lor. Apoi, data viitoare când se vor întâlni, avea să-i spună că totul lua sfârşit. A pune capăt relaţiei în timpul unei mese pentru care plătea ea i se părea nu doar necioplit, dar exista o mică

posibilitate ca ea să plece, lăsându-l pe el cu o notă pe care banca unde avea el cardul de credit ar fi refuzat cu certitudine să o aprobe.

— Ca să fiu sincer, n-am făcut mare lucru, minţi el.

— Dar cum e cu Spintecă…

Mobilul lui Strike sună. Îl scoase din buzunarul de la haină şi văzu că numărul era ascuns. Un al şaselea simţ îl împinse să răspundă.

— Scuze, îi spuse el lui Elin, cred că ar trebui să…

— Strike, spuse vocea inconfundabilă, de sudul Londrei, a lui Carver. Tu ai trimis-o să facă asta?

— Ce? spuse Strike.

— Partenera ta afurisită. Tu ai trimis-o la Brockbank?

Strike se ridică în picioare atât de brusc, încât lovi marginea mesei. Un jet de lichid maro-sângeriu stropi faţa de masă albă şi grea, fileul lui de vită alunecă peste marginea farfuriei şi paharul lui cu vin se răsturnă, împroşcând rochia albastru-deschis a lui Elin. Chelnerul căscă gura, precum şi cuplul rafinat de la masa învecinată.

— Unde e? întrebă Strike tare, ignorând totul în afara vocii de la celălalt capăt al firului. Ce s-a întâmplat?

— Te-am avertizat, Strike, spuse Carver cu o voce răguşită de furie. Te-am avertizat să nu te bagi, fir-ar a dracu'. De data asta ai făcut-o de oaie în stil mare…

Strike lăsă mobilul în jos. Imaterialul Carver urla în restaurant, şi oricine se afla în apropiere îl auzea clar cum repetă întruna „căcat" şi „în mă-sa". Strike se întoarse spre Elin, cu rochia ei cu pete stacojii, a cărei faţă contorsionată exprima un amestec de perplexitate şi furie.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Te sun mai târziu.

Nu rămase să vadă cum îi primeşte ea cuvintele; nu-i păsa.

Strike ieşi rapid din restaurant, cu telefonul din nou la ureche, şchiopătând uşor deoarece îşi forţase genunchiul în graba lui de a se ridica. Acum Carver era practic incoerent, strigând şi făcându-l pe Strike să tacă de fiecare dată când acesta încerca să vorbească.

— Carver, ascultă-mă, strigă Strike când ajunse iar pe Upper Brook Street, aş vrea să-ţi… fir-ar a dracu', vrei să mă asculţi?

Dar monologul presărat cu obscenităţi al poliţistului deveni şi mai vehement şi murdar.

— Jigodie idioată ce eşti, acum el a dispărut – ştiu ce urmăreşti tu – am găsit-o, nemernicule, am găsit legătura cu biserica! Dacă – taci dracu' din gură, acum eu vorbesc! – dacă te mai apropii *vreodată* de una dintre anchetele mele…

Strike merse anevoie mai departe, prin noaptea caldă, în timp ce genunchiul lui protesta, iar frustrarea şi furia i se accentuau la fiecare pas.

Avu nevoie de aproape o oră ca să ajungă la apartamentul lui Robin din Hastings Road, moment la care intrase în posesia tuturor datelor. Mulţumită lui Carver, ştia că poliţiştii se întâlniseră cu Robin în seara aceasta şi poate erau încă acolo, interogând-o în legătură cu intruziunea în casa lui Brockbank care dusese la o reclamaţie de viol asupra unui minor şi la fuga suspectului lor. Fotografia lui Brockbank fusese larg difuzată în cadrul poliţiei, dar deocamdată nu fusese încă prins.

Strike nu o prevenise pe Robin că vine. Intră pe Hastings Road cât de repede îi permitea şchiopătatul şi văzu, în lumina slabă a apusului, că toate ferestrele apartamentului erau iluminate. În timp ce el se apropia, doi agenţi de poliţie, inconfundabili chiar şi în haine civile, ieşiră pe uşa din faţă. Zgomotul uşii care se închidea răsună pe strada liniştită. Strike se trase în penumbră, în timp ce poliţiştii traversau strada spre maşina lor, discutând încet între ei. După ce maşina lor se îndepărtă, se duse la uşa albă de la intrare şi sună.

— … credeam că am terminat, spuse vocea exasperată a lui Matthew din spatele uşii.

Strike se îndoia că acesta ştia că poate fi auzit, pentru că, atunci când deschise uşa, logodnicul lui Robin avea un zâmbet afabil care dispăru în clipa în care îşi dădu seama cine sunase.

— Ce vrei?

— Trebuie să vorbesc cu Robin, spuse Strike.

În timp ce Matthew ezita, lăsând impresia clară că vrea să-l împiedice pe Strike să intre, Linda apăru în spatele lui, în hol.

— Ah, spuse ea văzându-l pe Strike.

Strike avu impresia că Linda pare deopotrivă mai slabă şi mai bătrână decât ultima dată când o văzuse, fără îndoială din cauză că fiica ei fusese cât pe ce să fie ucisă, apoi se dusese din proprie voinţă la casa unui agresor sexual violent şi fusese atacată din nou. Strike simţea furia care se acumulează sub diafragmă. Dacă era necesar, avea să-i strige lui Robin să iasă ca să vorbească în faţa uşii, dar imediat ce luă această decizie, ea apăru în spatele lui Matthew. Şi ea părea mai palidă şi mai slabă ca de obicei. Ca întotdeauna, Strike avu impresia că ea arată mai bine în realitate faţă de cum îşi amintea el că arată când ea nu era prezentă. Asta nu îmbună deloc furia lui faţă de ea.

— Ah, spuse ea cu exact acelaşi ton inexpresiv ca şi mama ei.

— Aş vrea să discutăm puţin, spuse Strike.

— Bine, spuse Robin.

Îşi trase capul în spate, uşor sfidător, făcând ca părul ei auriu-roşcat să danseze în jurul umerilor. Robin privi rapid spre mama ei şi Matthew, apoi din nou spre Strike.

— Vrei să vii în bucătărie?

El o urmă pe coridor spre bucătăria mică, cu o masă de două persoane înghesuită în colţ. Robin închise cu grijă uşa în urma ei. Niciunul din ei nu se aşeză. În chiuvetă era un morman de vase murdare; părea că mâncaseră paste înainte ca poliţia să vină să o interogheze pe Robin. Din cine ştie ce motiv,

această dovadă că Robin se comportase atât de prozaic după haosul pe care îl dezlănţuise spori furia care se lupta acum cu dorinţa lui Strike de a nu-şi pierde controlul.

— Ţi-am spus, îi zise el, să nu te apropii sub nicio formă de Brockbank.

— Da, spuse Robin cu o voce neutră care îl irită şi mai tare. Îmi amintesc.

Strike se întrebă dacă Linda şi Matthew ascultau la uşă. În bucătăria mică mirosea puternic a usturoi şi roşii. Pe peretele din spatele lui Robin era un calendar cu echipa de rugby a Angliei. Ziua de 30 iunie era încercuită vizibil, iar sub ea scria ACASĂ PENTRU NUNTĂ.

— Şi totuşi ai decis să te duci, spuse Strike.

În mintea lui apăreau haotic imagini ale unor acţiuni violente şi cathartice – de exemplu, să ia coşul de gunoi cu pedală şi să-l arunce în fereastra aburită. Rămase nemişcat, cu picioarele lui mari înfipte în linoleumul uzat, privind insistent spre faţa ei albă şi încăpăţânată.

— Nu regret asta, răspunse ea. O viola pe…

— Carver e convins că eu te-am trimis. Brockbank a dispărut. L-ai făcut să-şi piardă urma. Cum o să te simţi dacă el se hotărăşte c-ar fi mai bine ca pe următoarea s-o taie în bucăţi, ca să nu dea din gură?

— Să nu-ndrăzneşti să pui asta în seama mea! spuse Robin ridicând vocea. Să nu-ndrăzneşti! Tu eşti ăla care l-ai pocnit când te-ai dus să-l arestezi! Dacă nu-l loveai, putea să intre la închisoare pentru Brittany!

— Şi asta înseamnă că ce-ai făcut tu e în regulă, nu-i aşa?

Strike se abţinu să strige, pentru că îl auzea pe Matthew cum pândeşte în hol, oricât de tăcut credea contabilul că se mişcă.

— L-am oprit s-o abuzeze pe Angel, dacă asta e ceva rău…

— Mi-ai împins afacerea în prăpastie, spuse Strike cu o voce liniştită care o făcu pe Robin să

tacă. Am fost avertizaţi să nu ne apropiem de acei suspecţi, de întreaga anchetă, dar tu te-ai năpustit acolo şi acum Brockank şi-a pierdut urma. Presa o să se ia de mine pentru asta. Carver o să le spună că eu am stricat totul. O să mă îngroape. Şi chiar dacă pe tine te doare-n cot de toate astea…

Faţa lui Strike era încremenită de furie.

— … ce zici de faptul că poliţia tocmai a descoperit o legătură între biserica lui Kelsey şi biserica din Brixton la care mergea Brockbank?

Robin păru copleşită.

— Nu… nu am ştiut…

— De ce să aştepţi datele? întrebă Strike, cu ochii ca două umbre negre în lumina brutală de pe tavan. Mai bine dai buzna şi îl anunţi înainte să-l poată aresta poliţia.

Robin nu spuse nimic, îngrozită. Strike o privea acum ca şi cum n-ar fi plăcut-o niciodată, ca şi cum ei doi n-ar fi avut în comun niciuna dintre experienţele care, pentru ea, constituiseră o relaţie umană unică. Se pregătise ca el să dea iar cu pumnul în pereţi şi în dulapuri sau chiar, în culmea furiei, să…

— Noi doi am terminat, spuse Strike.

Strike simţi o anumită satisfacţie când ea se trase instinctiv înapoi, când faţa ei se albi brusc.

— Cred că nu…

— Nu vorbesc serios? Crezi că eu am nevoie de o parteneră care nu ştie să asculte, care face ceea ce eu i-am spus explicit să nu facă, care mă face să par un dobitoc egoist şi scandalagiu în faţa poliţiei şi care face ca un suspect de crimă să dispară de sub nasul poliţiei?

Spusese asta dintr-o singură suflare, iar Robin, care făcuse un pas în spate, răsturnă calendarul cu echipa de rugby a Angliei de pe perete, fără să audă foşnetul şi bufnetul lui, atât de tare îi pulsa sângele în urechi. Simţea că o să leşine, îşi imaginase că Strike o să ţipe „Ar trebui să te concediez!”, dar nu se gândise nicio clipă că el chiar ar putea să facă asta, că tot ce făcuse ea pentru el – riscurile, rănile,

intuiţiile şi inspiraţiile ei, programul lung al unei munci dificile şi stingheritoare – avea să dispară complet, să devină neglijabil din cauza acestui unic act de nesupunere bine intenţionată. Nu putea nici măcar să tragă suficient aer în piept ca să se certe cu el, pentru că el avea o astfel de expresie încât ea îşi dădea seama că nu se poate aştepta la altceva decât la aceeaşi condamnare glacială a acţiunilor ei şi la aceeaşi expunere a modului îngrozitor în care ea stricase totul. Amintirea felului în care Angel şi Alyssa stăteau îmbrăţişate pe canapea, gândul că suferinţa lui Angel luase sfârşit şi că mama ei o crezuse şi o susţinuse o reconfortaseră pe Robin de-a lungul orelor de suspans în care aşteptase ca această lovitură să cadă. Nu îndrăznise să-i spună lui Strike ce făcuse. Acum se gândea că poate ar fi fost mai bine să fi făcut asta.

— Ce? spuse ea prosteşte.

El o întrebase ceva. Sunetele îşi pierduseră semnificaţia.

— *Cine era bărbatul pe care l-ai luat cu tine?*

— Asta nu e treaba ta, şopti ea după o scurtă ezitare.

— Poliţia a spus că l-a ameninţat pe Brockbank cu cuţi… Shanker! spuse Strike, dându-şi seama acum.

În momentul acela, Robin văzu pe faţa lui furioasă şi reînsufleţită o urmă a acelui Strike pe care îl cunoştea ea.

— *De unde dracu' ai luat numărul lui Shanker?*

Însă ea nu era în stare să vorbească. Nimic nu mai conta, în afara faptului că fusese concediată. Ştia că, odată ce decidea că o relaţie luase sfârşit, Strike nu se răzgândea. Prietena lui timp de şaisprezece ani nu mai primise nicio veste de la el după ce el pusese capăt relaţiei, deşi Charlotte încercase după aceea să ia legătura cu el.

Strike pleca deja. Robin îl urmă în hol, cu picioarele amorţite, simţind că se poartă ca un câine bătut care continuă să se furişeze după cel care l-a pedepsit, aşteptând cu disperare să fie iertat.

— Bună seara, strigă Strike spre Linda şi Matthew, care se retrăseseră în sufragerie.

— Cormoran, şopti Robin.

— O să-ţi trimit salariul pe ultima lună, spuse el fără s-o privească. Frumos şi rapid. Abatere gravă.

Uşa se închise în urma lui. Robin auzea cum pantofii lui mărimea 47 se îndepărtează pe alee. Icni, apoi începu să plângă. Linda şi Matthew se grăbiră amândoi spre hol, dar prea târziu; Robin fugise în dormitor, neputând să dea ochi cu uşurarea şi încântarea lor că, în sfârşit, ea trebuia să renunţe la visul ei de a deveni detectiv.

56

When life's scorned and damage done
To avenge, this is the pact.[73]
Blue Öyster Cult, „Vengeance (The Pact)"

A doua zi dimineaţă, la ora patru şi jumătate, Strike era treaz, după ce nu dormise aproape deloc. Îl durea limba de la nenumăratele ţigări fumate în timpul nopţii la masa de melamină din bucătăria lui, în timp ce contempla decimarea afacerii şi a perspectivelor sale. Cu greu se putea convinge să se gândească la Robin. În ceea ce păruse a fi o furie implacabilă începeau să apară crăpături fine, asemenea celor din gheaţa groasă în timpul dezgheţului, dar ceea ce se afla dedesubtul ei nu era mult diferit. Putea să înţeleagă impulsul de a salva copilul – cine n-ar fi putut? Oare el nu-l doborâse dintr-odată pe Brockbank, aşa cum amintise Robin în mod atât de nejudicios, după ce văzuse caseta cu mărturia lui Brittany? –, dar ideea de a se duce acolo cu Shanker, fără să-i spună, şi asta după ce Carver îi avertizase să nu se apropie sub nicio formă de suspecţi, făcea ca furia să i se năpustească iar prin vene, în timp ce întorcea pachetul de ţigări şi descoperea că e gol.

Se ridică în picioare, îşi luă cheile şi ieşi din apartament, îmbrăcat în continuare în costumul italian în care moţăise. Soarele răsărea în timp ce el mergea încet pe Charing Cross Road, iar lumina gri, plină de umbre vagi, a zorilor făcea ca totul să pară prăfuit şi fragil. Îşi cumpără ţigări de la un magazin din Covent Garden şi merse mai departe, fumând şi meditând.

După două ore de mers pe străzi, Strike ajunse la o decizie referitoare la următoarea lui mişcare. Porni înapoi spre birou şi, văzând că o chelneriţă cu rochie neagră descuie uşile de la Caffe Vergnano 1882 de

pe Charing Cross Road, îşi dădu seama cât de foame îi era şi intră.

Cafeneaua micuţă mirosea a lemn cald şi espresso. În timp ce se prăbuşea, recunoscător, pe un scaun tare de stejar, Strike îşi dădu seama cu neplăcere că în ultimele treisprezece ore fumase neîncetat, dormise îmbrăcat, mâncase friptură şi băuse vin roşu fără să se spele pe dinţi. Bărbatul din oglinda de lângă el părea boţit şi soios. Comandă panini cu şuncă şi brânză, o sticlă de apă şi un espresso dublu, străduindu-se să nu-i ofere tinerei chelneriţe nicio şansă de a-i simţi răsuflarea.

În timp ce cafetiera cu cupolă de aramă de pe tejghea se trezea la viaţă şuierând, Strike căzu într-o reverie şi începu să caute în conştiinţa lui un răspuns sincer la o întrebare inconfortabilă.

Era el cu ceva mai bun decât Carver? Contempla el posibilitatea unei acţiuni foarte riscante şi periculoase din cauză că asta i se părea cu adevărat singura modalitate de a-l opri pe criminal? Sau înclina către varianta mai dură pentru că ştia că dacă îi iese – dacă el era cel care îl prindea şi îl incrimina pe ucigaş – asta ar fi anulat toate pierderile suferite de reputaţia şi afacerea lui, redându-i renumele de cel care reuşea acolo unde poliţia Londrei dădea greş? Pe scurt, necesitatea sau mândria era cea care îl împingea spre ceea ce mulţi ar fi considerat a fi o măsură nesăbuită şi prostească?

Chelneriţa puse sendvişul şi cafeaua în faţa lui şi Strike începu să mănânce, cu privirea fixă şi sticloasă a unui om prea preocupat ca să simtă gustul a ceea ce mestecă.

Aceasta era una dintre cele mai mediatizate serii de crime pe care le văzuse vreodată Strike: poliţia avea să fie inundată cu informaţii şi piste şi niciuna dintre ele (Strike era gata să parieze) nu avea să ducă spre ucigaşul atât de perfid, care reuşise să scape până atunci.

Putea să aleagă în continuare varianta de a încerca să ia legătura cu unul din superiorii lui Carver, deşi acum avea o imagine atât de proastă în faţa poliţiei

încât se îndoia că i s-ar fi permis să vorbească direct cu un şef, care desigur că ar fi înclinat să rămână loial oamenilor lui. Dacă încerca să-l ocolească pe Carver, asta nu ar fi diminuat cu nimic impresia că încearcă să îl submineze pe şeful acelei anchete.

Mai mult, Strike nu avea probe, ci doar o teorie referitoare la unde se aflau probele. Deşi exista o mică şansă ca cineva din poliţia londoneză să îl ia suficient de în serios ca să se ducă să caute ceea ce promitea el că ar fi de găsit, Strike se temea că o nouă amânare ar fi putut costa încă o viaţă omenească.

Rămase surprins să constate că îşi terminase sendvişul. Flămând în continuare, mai comandă unul.

Nu, se gândi el, cu o hotărâre subită, *aşa trebuie procedat.*

Acest animal trebuia oprit cât mai rapid posibil. Era timpul ca, pentru prima oară, să i-o ia în faţă. Totuşi, ca să-şi împace conştiinţa, ca dovadă către sine însuşi că principala lui motivaţie era prinderea unui criminal şi nu gloria, Strike îşi scoase iar mobilul şi îl sună pe inspectorul detectiv Richard Anstis, vechea lui cunoştinţă din poliţie. Nu era în cei mai buni termeni cu Anstis în ultima vreme, dar Strike voia să fie sigur, în mintea lui, că făcuse tot posibilul ca să ofere poliţiei şansa de a face în locul lui ce trebuia făcut.

După o pauză lungă, auzi la ureche un ton de apel străin. Nu răspunse nimeni. Anstis era în vacanţă. Strike se gândi dacă să-i lase un mesaj vocal şi decise să n-o facă. A lăsa un astfel de mesaj în telefonul lui Anstis, când el nu putea să facă nimic, i-ar fi distrus cu siguranţă vacanţa şi, din ceea ce ştia Strike despre soţia şi cei trei copii ai acestuia, omul chiar avea nevoie de aşa ceva.

Închise şi derulă absent lista convorbirilor recente. Carver nu îi lăsase numărul lui. Câteva rânduri mai jos era numele lui Robin. Obosit şi disperat, Strike simţi cum i se strânge inima la vederea lui, pentru că în acelaşi timp era furios pe ea

şi nu se putea abţine să nu se certe. Lăsă telefonul pe masă, băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase un carneţel şi un creion.

Începu să facă o listă, mâncând al doilea sendviş la fel de repede ca pe primul.

1) Să-i scriu lui Carver

Asta era, în parte, o nouă împăcare a conştiinţei lui şi, în parte, ceea ce el numea de obicei „a-ţi salva pielea”. Se îndoia că un e-mail ar putea să ajungă până la Carver, a cărui adresă directă nu o avea, prin tsunami-ul de piste false care acum se abătea cu siguranţă asupra Scotland Yard-ului. Oamenii aveau predispoziţia culturală de a lua în serios hârtia şi cerneala, mai ales când trebuiau să semneze pentru ea: O scrisoare clasică, trimisă cu confirmare de primire, ar fi reuşit cu siguranţă să ajungă pe biroul lui Carver. Atunci Strike ar fi lăsat o urmă, aşa cum făcuse şi ucigaşul, care demonstra foarte clar că încercase toate căile posibile de a-i spune lui Carver cum putea fi oprit criminalul. Probabil că ea urma să se dovedească utilă atunci când aveau să ajungă cu toţii la tribunal, ceea ce el era sigur că avea să se întâmple, indiferent dacă planul pe care îl concepuse în timpul ce se plimba în zori prin adormitul Covent Garden avea să aibă succes sau nu.

2) Bidon cu gaz (propan?)
3) Geacă fluorescentă
4) Femeie – cine?

Strike se opri, dezbătând în sinea lui şi încruntându-se la foaia de hârtie. După o îndelungată meditaţie, scrise fără tragere de inimă:

5) Shanker

Asta însemna că următorul articol trebuia să fie:

6) 500 de lire (de unde?)

Şi, în sfârşit, după un minut de reflecţie:

7) Anunţ pentru înlocuitoarea lui Robin.

57

Sole survivor, cursed with second sight,

Haunted savior, cried into the night.[74]

Blue Öyster Cult, „Sole Survivor"

Trecură patru zile. Amorţită din cauza şocului şi a nefericirii, Robin speră la început şi chiar crezu că Strike avea s-o sune, că el va regreta tot ce-i spusese, că avea să-şi dea seama ce greşeală făcuse. Linda plecase, după ce fusese amabilă şi o încurajase până în ultima clipă, chiar dacă Robin bănuia că se bucura în secret că asocierea ei cu detectivul luase sfârşit.

Matthew exprimase enorm de multă empatie faţă de nenorocirea lui Robin. Spusese că Strike nu-şi dăduse seama de cât noroc are. Enumerase în faţa ei toate lucrurile pe care ea le făcuse pentru detectiv, cel mai important fiind că acceptase un salariu ridicol de mic pentru un program de lucru nerezonabil de lung. Îi aminti lui Robin că statutul ei de partener în agenţia lui fusese complet iluzoriu şi însumase toate dovezile lipsei lui de respect faţă de ea: absenţa unui acord de parteneriat, lipsa plăţii orelor suplimentare, faptul că ea părea să fie întotdeauna cea care făcea ceai sau se ducea să cumpere sendvişuri.

Cu o săptămână în urmă, Robin l-ar fi apărat pe Strike împotriva tuturor acestor acuzaţii. Ar fi spus că natura muncii ei necesita un program de lucru mai lung, că atunci când o afacere se lupta să supravieţuiască nu era momentul să ceri o creştere salarială, că Strike îi făcea căni cu ceai la fel de des pe cât îi făcea ea lui. Ar fi putut adăuga că Strike cheltuise bani pe care nu prea şi-i permitea plătindu-i cursurile de spionaj şi contraspionaj şi că nu era rezonabil să te aştepţi ca el, partener principal, unic investitor şi membru fondator al agenţiei, să o pună pe ea pe picior de perfectă egalitate cu el.

Însă nu spuse niciunul dintre aceste lucruri, deoarece ultimele două cuvinte pe care i le spusese Strike o însoţeau în permanenţă, asemenea sunetului bătăilor inimii ei: *abatere gravă.* Amintirea expresiei lui din ultimul moment o ajuta să pretindă că vede lucrurile exact la fel ca Matthew, că emoţia ei dominantă era furia, că slujba care însemnase totul pentru ea putea fi înlocuită cu uşurinţă, că Strike nu avea niciun fel de integritate sau simţ moral dacă nu putea să înţeleagă că siguranţa lui Angel depăşea toate celelalte considerente. Robin nu avea nici voinţa, nici energia de a explica faptul că în ultima privinţă Matthew făcuse o întoarcere de 180 de grade, deoarece iniţial fusese furios când aflase că ea se dusese acasă la Brockbank.

Pe măsură ce zilele treceau fără ca Strike să ia legătura cu ea, Robin simţea din partea logodnicului ei o presiune nerostită de a se preface că perspectiva nunţii lor de sâmbătă nu doar compensa recenta ei concediere, ci îi absorbea în întregime gândurile. Faptul că trebuia să simuleze entuziasmul atunci când el era de faţă o făcea să se simtă uşurată că în timpul zilei, când Matthew lucra, putea să fie singură. În fiecare seară, înainte de întoarcerea lui, ştergea de pe laptop istoricul căutărilor ei, astfel încât el să nu vadă că ea căuta în permanenţă pe internet ştiri despre Spintecătorul din Shacklewell şi – la fel de des – căuta pe Google după numele lui Strike.

În ziua dinaintea celei în care ea şi cu Matthew trebuiau să plece spre Masham, el se întoarse acasă cu *Sun,* deşi nu era ziarul pe care ei îl citeau de obicei.

— De ce l-ai luat pe ăsta?

Matthew ezită înainte să răspundă şi Robin simţi cum i se strânge stomacul.

— Nu cumva a mai fost o…?

Dar Robin ştia că nu mai avusese loc încă o crimă: urmărise ştirile toată ziua.

Matthew deschise ziarul, îl împături după vreo zece pagini şi i-l întinse, cu o expresie greu de

interpretat. Robin se trezi că se uită la propria ei fotografie. Mergea cu capul plecat, îmbrăcată în pardesiu, îndepărtându-se de tribunalul în care depusese mărturie în cadrul mult-mediatizatului proces al asasinării lui Owen Quine. În fotografia ei erau montate şi două mai mici: una a lui Strike, care părea mahmur, cealaltă a unei prezentatoare de modă spectaculos de frumoase, al cărei ucigaş reuşiseră să-l prindă lucrând împreună. Sub fotografia mare scria:

DETECTIVUL DIN CAZUL LANDRY CAUTĂ UN NOU AJUTOR BUN LA TOATE

Cormoran Strike, detectivul care a soluţionat cazurile de crimă ale supermodelului Lula Landry şi scriitorului Owen Quine, a întrerupt relaţia de lucru cu fermecătoarea lui asistentă Robin Ellacott, în vârstă de 26 de ani. Detectivul a postat pe internet un anunţ pentru această poziţie: „Dacă aveţi experienţă în munca de anchetă din poliţie sau armată şi doriţi să urmaţi o…

Mai erau câteva paragrafe, dar Robin nu se simţi în stare să le citească. În schimb, se uită la numele autorului, care era cel al lui Dominic Culpepper, un jurnalist pe care Strike îl cunoştea personal. Era posibil ca Strike să-l fi sunat pe Culpepper, care îl hărţuia adesea să-i dea subiecte de articole, şi să i-l dea pe acesta, ca să se asigure că nevoia lui de a avea o nouă asistentă era difuzată cât mai larg.

Robin nu crezuse că era posibil să se simtă şi mai rău de-atât, dar acum descoperi că se înşelase. Chiar fusese concediată, după tot ce făcuse pentru el. Fusese un „ajutor bun la toate”, o „asistentă” uşor de înlocuit – niciodată parteneră, niciodată egală a lui –, iar acum el căuta deja pe cineva cu experienţă în poliţie sau armată: cineva disciplinat, care ştia să primească ordine.

O cuprinse furia; totul deveni înceţoşat, holul, ziarul, Matthew, care stătea acolo, străduindu-se să pară empatie, iar Robin se văzu nevoită să-şi

reprime impulsul de a se repezi în sufragerie, unde mobilul ei era la încărcat pe o măsuţă, şi de a-l suna pe Strike. În ultimele patru zile se gândise de atâtea ori să facă asta, dar atunci ar fi făcut-o ca să-i ceară – să-l implore – să se răzgândească.

Dar până aici. Acum îi venea să urle la el, să-l umilească, să-l acuze de nerecunoştinţă crasă, de ipocrizie şi lipsă de onoare…

Ochii ei arzători se întâlniră cu cei ai lui Matthew şi Robin văzu, înainte ca el să-şi recompună expresia, cât de încântat era că Strike se pusese într-o lumină atât de proastă. Îşi dădea seama că Matthew abia aşteptase să-i arate ziarul. Suferinţa ei era nimic în comparaţie cu exaltarea lui în faţa despărţirii ei de Strike.

Robin se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie, hotărâtă să nu strige la Matthew. Refuza să-i permită fostului ei şef să-i mânjească relaţia cu bărbatul cu care trebuia – cu bărbatul cu care *voia* să se căsătorească peste trei zile. Robin vărsă stângaci spaghetele dintr-o cratiţă într-o strecurătoare, se stropi cu apă clocotită şi înjură.

— Paste din nou? spuse Matthew.

— Da, spuse Robin rece. E vreo problemă?

— Nicidecum, spuse Matthew, apropiindu-se din spate şi înconjurând-o cu braţele. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi spuse Robin mecanic.

Land Rover-ul era plin cu toate lucrurile de care aveau nevoie în sejurul lor din Nord, pentru noaptea nunţii de la Hotelul Swinton Park şi luna de miere „undeva unde e cald”, asta fiind tot ce ştia Robin despre destinaţia lor. Plecară la ora zece a dimineţii următoare, ambii îmbrăcaţi în tricou, în lumina strălucitoare a soarelui. În timp ce se urca în maşină, Robin îşi aminti de acea dimineaţă ceţoasă de aprilie în care ea pornise cu maşina, cu Matthew fugind după ea, când ea fusese disperată să plece, să se ducă la Strike.

Ea conducea mult mai bine decât Matthew, dar atunci când mergeau împreună el se aşeza

întotdeauna la volan. În timp ce intra pe autostrada A1, Matthew cânta „Never Gonna Leave Your Side" a lui Daniel Bedingfield. O melodie veche, datând din anul când începuseră amândoi facultatea.

— Ai putea te rog să nu cânţi asta? spuse Robin brusc, nemaiputând să suporte.

— Scuze, spuse el uimit. Mi se păruse adecvat.

— Poate că ţie îţi evocă amintiri plăcute, spuse Robin, întorcându-se să privească pe geam, dar mie nu.

Văzu cu coada ochiului că Matthew se uită la ea, apoi se întoarce iar spre drum. După încă vreo doi kilometri, Robin îşi dorea să nu fi spus nimic.

— Asta nu înseamnă că nu poţi cânta altceva.

— Nu e nevoie, spuse el.

În momentul în care ajunseră la Donington Park Services, unde se opriră să bea o cafea. Robin se duse la baie şi îşi lăsă geaca atârnată pe spătarul scaunului. Rămas singur, Matthew se întinse şi tricoul i se ridică deasupra blugilor, lăsând să se vadă câţiva centimetri din burta lui plată şi atrăgând atenţia fetei care servea la barul de la Costa Coffee. Încântat de el şi în general de viaţă, Matthew zâmbi larg şi îi făcu cu ochiul. Fata se înroşi, chicoti şi se întoarse spre chelneriţa care văzuse totul.

Mobilul din geaca lui Robin sună. Presupunând că era Linda, care voia să afle cât de aproape de casă sunt, Matthew întinse leneş mâna – conştient de ochii fetelor aţintiţi asupra lui – şi scoase telefonul din buzunarul lui Robin.

Era Strike.

Matthew privi aparatul care vibra ca şi cum ar fi apucat, fără să-şi dea seama, o tarantulă. Telefonul continua să sune şi să vibreze în mâna lui. Matthew privi în jur: Robin nu se vedea nicăieri. Răspunse apelului, apoi îl întrerupse imediat. Acum pe ecran scria *Apel pierdut de la Corm.*

Nemernicul ăla mare şi urât o voia pe Robin înapoi, Matthew era sigur de asta. Strike avusese la dispoziţie cinci zile lungi în care să-şi dea seama că nu va găsi niciodată pe altcineva mai bun. Poate că

începuse să facă interviuri pentru acest post şi nimeni nu se apropia măcar de Robin sau poate că toţi îi râseseră în faţă auzind ce salariu jalnic oferă.

Apelul intră în căsuţa vocală. Acum Matthew îşi dădu seama că nişte scuze înregistrate erau cel mai rău lucru care se putea întâmpla: Robin le-ar fi ascultat iar şi iar şi, în cele din urmă, s-ar fi lăsat convinsă şi îmbunată de ele…

Ridică privirea: Robin se. Întorcea de la toaletă. Se ridică în picioare, cu telefonul ei în mână, prefăcându-se că vorbeşte la el.

— E tata, o minţi el pe Robin, punând mâna pe difuzor şi rugându-se ca Strike să nu sune iar în timp ce el stătea în faţa ei. Al meu s-a descărcat… auzi, care e parola ta? Trebuie să caut ceva pentru zborurile din luna de miere – ca să-i spun tatei…

Robin îi dădu parola.

— Aşteaptă-mă o clipă, nu vreau să auzi nimic despre luna de miere, spuse Matthew.

Se îndepărtă de ea, sfâşiat între vinovăţie şi mândria că gândeşte atât de rapid.

După ce ajunse în toaleta bărbaţilor, la adăpost, deschise telefonul. A se debarasa de orice consemnare a apelurilor lui Strike implica ştergerea întregului istoric al convorbirilor – ceea ce şi făcu. Apoi sună la căsuţa vocală, ascultă mesajul înregistrat al lui Strike şi îl şterse şi pe el. În sfârşit, intră la setări şi îl blocă pe Strike.

Matthew se întoarse spre arătoasa lui imagine din oglindă, respirând agitat. Strike spusese în mesajul vocal că dacă nu primeşte veşti de la ea nu avea să mai sune iar. Nunta era peste 48 de ore şi Matthew, neliniştit şi sfidător, conta pe faptul că Strike avea să se ţină de cuvânt.

58

Deadline[75]

Se simţea agitat şi neliniştit şi era destul de sigur că făcuse o prostie. Nodurile degetelor i se albiseră, deoarece strângea atât de tare cureaua de susţinere din metroul care huruia spre sud. În spatele ochelarilor de soare, ochii lui umflaţi şi înroşiţi mijeau spre numele staţiilor.

Vocea ascuţită a Aceei continua parcă să-i găurească timpanele.

— Nu te cred. Dacă te duci noaptea la muncă, unde sunt banii? Nu – vreau să vorbesc cu tine – nu – nu o să pleci iar…

El o lovise. Ştia că n-ar fi trebuit să facă asta: priveliştea feţei ei îngrozite îl chinuia acum, ochii ei măriţi din cauza şocului, mâna lipită de obraz, acolo unde urmele degetelor lui se înroşeau pe fondul alb.

Era doar greşeala ei, fir-ar a dracu'. El nu se putuse abţine, după ultimele câteva săptămâni, în timpul cărora Aceea devenise din ce în ce mai stridentă. Pretinsese că are o reacţie alergică, după ce venise acasă cu ochii plini de cerneală roşie, dar curva aia insensibilă nu-i arătase niciun fel de înţelegere. Nu făcuse decât să-l bată la cap legat de unde fusese – şi – pentru prima oară – să-l întrebe unde erau banii pe care el susţinea că-i câştigă. În ultima vreme nu-i mai rămăsese prea mult timp pentru furat cu băieţii, acum când timpul lui era dedicat în întregime vânătorii.

Adusese acasă un ziar cu un nou articol despre faptul că Spintecătorul din Shacklewell ar putea să aibă acum pete de cerneală roşie în jurul ochilor. Arsese ziarul în grădină, dar nu se putea opri să citească aceeaşi poveste în alte părţi. Alaltăieri i se păruse că o vede pe Aceea cum se uită la el cu o expresie ciudată pe faţă. Aceea nu era proastă, nicidecum; oare începea să-şi pună întrebări?

Neliniştea aceasta era ultimul lucru de care avea nevoie acum, când ultimul lui atac asupra Secretarei aproape că îl umilise.

Nu avea niciun rost să o mai vizeze pe Secretară, pentru că ea îl părăsise pe Strike definitiv. Văzuse povestea pe internet, în internet cafe-ul unde îşi petrecea uneori câte o oră, doar ca să scape de Aceea. Se simţea întru câtva consolat de ideea că maceta lui o speriase, că ea avea să poarte pentru totdeauna cicatricea lungă de pe antebraţ pe care o gravase el acolo, dar asta nu era suficient.

Lunile întregi de planificare atentă avuseseră singurul scop de a-l implica pe Strike în crimă, de a arunca asupra lui suspiciunea. În primul rând să-l amestece în moartea curvei mici şi proaste care voia să-i fie tăiat piciorul, astfel ca poliţia să roiască în jurul lui şi publicul idiot să creadă că el are ceva de-a face cu asta. Apoi s-o omoare pe Secretara lui. Ar fi vrut să vadă cum putea să scape din asta nepătat, cu şchiopătatul lui. Ar fi vrut să vadă cum avea să mai fie el un detectiv celebru după aceea.

Dar nemernicul reuşea întruna să se elibereze din plasa lui. În presă nu se spusese nimic despre scrisori, despre scrisoarea pe care el o scrisese cu grijă „din partea lui” Kelsey şi care ar fi trebuit să-l transforme pe Strike în suspectul numărul unu. Apoi presa intrase pe mână cu nenorocitul şi nu dăduse numele Secretarei, nefăcând legătura dintre ea şi Strike.

Poate că ar fi fost înţelept să se oprească acum… numai că nu se putea opri. Mersese prea departe. În viaţa lui nu mai plănuise ceva atât de mult ca distrugerea lui Strike. Nemernicul gras şi invalid dăduse deja un anunţ pentru înlocuirea Secretarei; nu părea să fie cineva care e pe cale să dea faliment.

Exista însă şi o parte pozitivă: în Denmark Street nu se mai vedea niciun semn al prezenţei poliţiei. Cineva îi retrăsese de acolo. Probabil credeau că, acum că Secretara plecase, nu mai era nevoie de nimeni.

Poate că n-ar fi trebuit să revină la locul de muncă al lui Strike, dar sperase să o vadă pe Secretara înfricoşată cum pleacă cu o cutie în mâini sau să-l zărească pe Strike, abătut şi învins, dar nu – la puţin timp după ce ocupase o poziţie bine ascunsă de unde să supravegheze strada, nemernicul se apropiase cu paşi mari pe Charing Cross Road, cu o femeie superbă, părând complet netulburat.

Probabil fata era o angajată temporară, deoarece Strike nu avusese timp să intervieveze şi să angajeze o înlocuitoare permanentă. Fără îndoială, Marele Şef avea nevoie de cineva care să-i deschidă corespondenţa. Fata purta nişte tocuri-cui care n-ar fi făcut-o de ruşine pe târfa aia mică, mergea bălăbănit, legănându-şi fundul frumos. Lui îi plăceau brunetele, aşa fusese întotdeauna. De fapt, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat de departe pe cineva ca ea în locul Secretarei.

Ea nu avea pregătire în supraveghere; asta era clar. După ce o zărise prima oară, filase biroul lui Strike toată dimineaţa şi o văzuse cum se repezea la poştă şi înapoi, vorbind aproape întruna la telefon şi ignorând ce se întâmplă în jur, atât de ocupată să-şi arunce pe spate părul lung încât nu reuşea să susţină prea mult timp privirea cuiva, o vedea cum îşi scăpa cheile în timp ce trăncănea la telefon cât o ţinea gura sau cu oricine se întâmpla să se întâlnească. La ora unu se furişase în magazinul de sendvişuri din spatele lui şi o auzise vorbind zgomotos, făcând planuri să meargă a doua zi la Corsica Studios.

El ştia ce e Corsica Studios. Ştia *unde* se află. Simţi cum se însufleţeşte: trebui să se întoarcă cu spatele la ea, prefăcându-se că se uită la vitrină, deoarece se gândise că expresia de pe faţa lui l-ar fi trădat faţă de toată lumea… Dacă se ocupa de ea în timp ce ea încă mai lucra pentru Strike, atunci îşi ducea la îndeplinire planul: Strike ar fi fost pus în legătură cu două femei hăcuite şi nimeni, nici poliţia nici publicul, nu ar mai fi avut încredere în el vreodată.

Şi ar fi fost şi mult mai uşor. Fusese un coşmar total să o urmărească pe Secretară, care era mereu atentă şi descurcăreaţă, iar seara se ducea acasă mergând doar pe străzi aglomerate şi bine iluminate, la prietenul ei frumuşel, dar Temporara se oferea singură pe tavă. După ce le spusese tuturor din magazinul de sendvişuri unde avea să se întâlnească cu prietenii ei, se întorsese ţanţoşă la lucru, pe tocurile ei cui din plexiglas, scăpând la un moment dat din mână sendvişurile lui Strike. În timp ce se apleca să le ridice, el observase că pe degetul ei nu era nicio verighetă sau inel de logodnă. Îşi stăpânise cu greu sentimentul de triumf, în timp ce se îndepărta de ea, lucrând la planul lui.

Ah, dacă n-ar fi plesnit-o pe Aceea, acum s-ar fi simţit bine, însufleţit, extaziat. Palma nu fusese un început de bun augur al serii. Nu era de mirare că se simţea surescitat. Nu avusese timp să rămână să o liniştească, să o îmbuneze: plecase pur şi simplu, hotărât să ajungă la Temporară, dar încă se simţea surescitat… Dacă Aceea suna la poliţie?

N-avea să facă asta. Fusese doar o palmă. Ea îl iubea, îi spusese asta întotdeauna. Atunci când te iubeau, te lăsau să faci absolut orice voiai tu…

Simţi în ceafă o furnicătură şi întoarse privirea, cu bănuiala extravagantă că ar putea să-l vadă pe Strike cum se uită la el din colţul vagonului, dar acolo nu era nimeni care să semene măcar vag cu acel nemernic gras, doar câţiva bărbaţi neîngrijiţi strânşi laolaltă. Unul dintre ei, care avea o cicatrice pe faţă şi un dinte de aur, se uita într-adevăr la el, dar atunci când îşi miji şi el ochii, prin ochelarii lui de soare, îşi încetă examinarea şi reîncepu să umble la telefonul lui mobil…

Poate că atunci când se dădea jos din metrou ar fi trebuit s-o sune pe Aceea, înainte s-o ia spre Corsica Studios, ca să-i spună că o iubeşte.

59

With threats of gas and rose motif.[76]

Blue Öyster Cult, „Before the Kiss"

Strike stătea în umbră, cu mobilul în mână, şi aştepta. Buzunarul adânc al sacoului de la second-hand, mult prea gros pentru căldura acelei seri de iunie, era umflat şi lăsat în jos din cauza greutăţii unui obiect pe care el voia din răsputeri să-l ascundă. Ceea ce plănuise el se putea realiza cel mai bine la adăpostul întunericului, dar soarele nu se grăbea să se lase în spatele acoperişurilor discordante care se vedeau din ascunzătoarea lui.

Ştia că ar trebui să se concentreze doar asupra treburilor periculoase ale acelei seri, dar gândurile lui fugeau mereu spre Robin. Nu îl sunase înapoi. Strike îşi stabilise în minte un termen: dacă nu suna până la sfârşitul serii, nu avea să mai sune niciodată. A doua zi, la ora douăşpe, Robin avea să se căsătorească cu Matthew, în Yorkshire, şi Strike era sigur că asta constituia un punct de ruptură fatal. Dacă nu vorbeau înainte ca acel inel să ajungă pe degetul ei, Strike se gândea că era puţin probabil să mai vorbească vreodată. Dacă exista pe lume ceva care să-l facă să-şi dea seama ce pierduse, asta era prezenţa vitriolantă şi zgomotoasă a femeii cu care împărţise biroul în ultimele câteva zile, oricât de uluitor de frumoasă era.

Spre vest, cerul de deasupra acoperişurilor strălucea în culori la fel de aprinse precum cele ale aripilor unui papagal: stacojiu, portocaliu, chiar şi o uşoară urmă de verde. În spatele acestui spectacol flamboaiant venea un siaj palid de mov, presărat din loc în loc cu stele. Aproape venise timpul să acţioneze.

De parcă Shanker i-ar fi citit gândurile, mobilul lui Strike vibră şi el văzu un mesaj:

Bem o bere mâine?

Îşi stabiliseră un cod. Dacă toate acestea ajungeau la tribunal, ceea ce Strike considera extrem de probabil, intenţia lui era de a-l ţine pe Shanker la distanţă de boxa martorilor. În seara asta nu trebuia să existe niciun fel de mesaje incriminatoare între ei. „Bem o bere mâine?” însemna „e în club”.

Strike băgă mobilul la loc în buzunar, ieşi din ascunzătoare şi traversă parcarea întunecoasă de sub apartamentul pustiu al lui Donald Laing. Clădirea Strata, imensă şi neagră, cu ferestrele ei zimţate care reflectau ultimele urme de lumină sângerie, privea de sus asupra lui, în timp ce el mergea prin parcare.

În faţa balcoanelor din Wollaston Close fuseseră întinse plase subţiri, care împiedicau păsările să aterizeze pe ele şi să intre prin uşile şi ferestrele deschise. Strike ocoli spre intrarea laterală, în care pusese o pană ca să rămână deschisă, după ce un grup de adolescente ieşise pe acolo. Nimeni nu stricase acest dispozitiv. Oamenii presupuneau că cineva are nevoie să rămână cu mâinile libere şi se temeau să-i stârnească furia. Pe aici un vecin nervos putea fi la fel de periculos ca un intrus, iar după aceea trebuia să locuieşti în continuare lângă el.

La jumătatea scărilor, Strike îşi dădu jos sacoul, scoţând la lumină geaca fluorescentă. Merse mai departe, ducând sacoul astfel încât să ascundă bidonul de propan din el, şi ieşi pe palierul apartamentului lui Laing.

Din locuinţele care împărţeau acel palier strălucea lumina. Vecinii lui Laing deschiseseră ferestrele în această seară călduroasă de vară, astfel că vocile lor şi sunetele televizoarelor ieşeau plutind, în noapte. Strike merse în tăcere spre apartamentul întunecos şi gol din capăt. În faţa uşii, pe care o urmărise de atâtea ori din parcare, mută bidonul cu propan înfăşurat în sacou de sub îndoitura braţului stâng şi scoase din buzunar mai întâi o pereche de mănuşi de cauciuc, pe care le luă, apoi o varietate distonantă de unelte, dintre care unele îi aparţineau, însă multe

fuseseră împrumutate pentru această ocazie de la Shanker. Printre acestea se numărau un şperaclu, două seturi de chei universale şi mai mulţi piepteni pentru broască.

În timp ce Strike se apuca de lucru la una din cele două încuietori ale uşii de la intrare a lui Laing, prin fereastra vecinului ieşea afară, în noapte, o voce americană feminină.

— Există lege şi există ceea ce e corect. Eu o să fac ce e corect.

— Io ce n-aş da să i-o pot trage lui Jessica Alba? întrebă o voce masculină ameţită, stârnind râsete şi aprobări din partea a ceea ce păreau a fi doi bărbaţi.

— Hai odată, fir-ai a naibii, murmură Strike, luptându-se cu încuietoarea de jos şi continuând să ţină strâns bidonul ascuns cu propan. Mişcă-te… *mişcă-te…*

Încuietoarea se răsuci cu un clinchet puternic şi Strike deschise uşa.

După cum se aşteptase, locuinţa mirosea urât. Strike distingea foarte puţin din camera care părea asaltată de hoţi şi nemobilată. Înainte de a aprinde lumina trebuia să tragă perdelele. O luă la stânga şi se împiedică imediat de ceea ce părea să fie o cutie. De pe ea căzu ceva greu, care ateriză cu un bubuit pe podea.

— Hei! strigă o voce care putea fi auzită prin peretele despărţitor subţire. Tu eşti, Donnie?

Strike se întoarse în grabă la uşă, pipăi frenetic în sus şi în jos pe lângă tocul uşii şi găsi întrerupătorul. Inundată brusc de lumină, camera se dovedi a nu conţine altceva decât o saltea dublă, veche şi pătată, şi o cutie portocalie pe care era evident că înainte se găsise o staţie pentru iPod, deoarece acum aceasta zăcea pe jos, acolo unde căzuse.

— Donnie? spuse vocea.

Acum vocea se auzea de pe palier. Strike scoase bidonul cu propan, îl deschise şi îl băgă sub cutia portocalie. După paşii de pe palierul de afară urmă un ciocănit la uşă. Strike deschise.

Un bărbat cu coşuri şi păr unsuros privi ameţit spre el. Părea extrem de luat şi ţinea în mână o cutie de bere John Smith.

— Dumnezeule, spuse el neclar. Ce dracu' miroase aici?

— Gaz, spuse Strike îmbrăcat într-o geacă fluorescentă, ca vajnic reprezentant al companiei de gaz. Am primit o reclamaţie de la etaj. Se pare că de aici vine.

— Fir-ar a naibii, spuse vecinul, părând că i se face rău. N-o să sară în aer, nu-i aşa?

— Asta am venit să văd, spuse Strike sentenţios. Sper că nu aveţi flacără deschisă alături? Nu fumaţi, nu-i aşa?

— Mă duc să văd, spuse vecinul, părând dintr-odată îngrozit.

— Foarte bine. S-ar putea să vin să verific şi apartamentul vostru după ce termin aici. Aştept întăriri.

Regretă această expresie imediat ce îi scăpă, dar noua lui cunoştinţă nu păru să considere acest limbaj nepotrivit pentru un om de la gaz. În timp ce el se întorcea să plece, Strike întrebă:

— Pe proprietar îl cheamă Donnie?

— Donnie Laing, spuse vecinul agitat, în mod evident disperat să se ducă să-şi ascundă marfa şi să stingă toate flăcările deschise. Îmi datorează 40 de lire.

— Ah, spuse Strike. Cu asta nu pot să te-ajut.

Bărbatul o zbughi şi Strike închise uşa, mulţumind stelei lui norocoase pentru că avusese prevederea să-şi asigure un paravan. Exact asta i-ar fi lipsit acum, ca cineva să anunţe poliţia înainte ca el să poată dovedi ceva…

Săltă cutia portocalie, închise propanul şuierător şi apoi puse iPod-ul la loc pe cutie, băgat în staţia lui. Când să intre mai în adânc în apartament, îi veni brusc o idee şi se întoarse la iPod. Apăsă delicat cu arătătorul învelit în cauciuc şi ecranul minuscul se aprinse. „Hot Rails to Hell” de – după cum Strike ştia prea bine – Blue Öyster Cult.

60

Vengeance (The Pact)[77]

Clubul gemea de oameni. Fusese construit în două arcuri de pod feroviar, precum cele de vizavi de apartamentul lui, şi avea o ambianţă subterană potenţată de acoperişul curbat din tablă ondulată. Un proiector arunca lumini psihedelice peste crestele de metal. Muzica era asurzitoare.

Nu se grăbiseră prea tare să-l lase să între. Bodyguarzii fuseseră puţin obraznici cu el: Îl străbătu spaima că o să-l percheziţioneze, iar el purta ascunse sub haină cuţitele.

Părea mai bătrân decât toţi cei pe care îi vedea şi asta îl supăra. Asta îi adusese artrita psoriazică, îl lăsase plin de ciupituri şi umflat de steroizi. După ce vremea lui de boxer trecuse, muşchii i se transformaseră în grăsime; în Cipru vâslise cu uşurinţă, dar acum nu mai era aşa. Ştia că n-ar fi avut nicio şansă cu niciuna dintre aceste sute de curve mici şi ameţite, înghesuite laolaltă sub globul sclipitor. Aproape toate erau îmbrăcate altfel decât se aşteptase el de la un club. Multe purtau blugi şi tricou, ca nişte lesbiene.

Unde era angajata temporară a lui Strike, cu fundul ei superb şi delicioasa ei neatenţie? Nu existau atât de multe negrese înalte aici; ar fi trebuit să fie uşor de reperat, însă verificase barul şi ringul de dans şi nu văzuse nici urmă de ea. Faptul că ea pomenise acest club atât de apropiat de apartamentul lui i se păruse providenţial; se gândise că asta înseamnă o revenire a condiţiei lui divine, o nouă recompunere a universului în beneficiul său, dar această senzaţie de invincibilitate fusese trecătoare şi risipită aproape complet de cearta cu Aceea.

Muzica îi bubuia în interiorul capului. Ar fi preferat să fie acasă, să asculte Blue Öyster Cult şi

să se masturbeze în faţa relicvelor sale, dar *auzise* planul ei de a veni aici… la dracu', era atât de aglomerat că ar fi putut să se lipească de ea şi să o înjunghie fără ca să observe cineva sau să o audă că ţipă… Unde era curva?

Labagiul cu tricou cu Wild Flag îl înghiontise de atâtea ori că tânjea să-l pocnească bine. În loc de asta, îşi croi drum spre ieşirea din bar, ca să se uite încă o dată la ringul de dans.

Luminile mobile treceau pe deasupra unui covor unduitor de braţe şi feţe transpirate. O scânteiere de aur – o gură zeflemitoare, cu cicatrice…

Îşi croi drum mai departe, despicând spectatorii, fără să-i pese câte paraşute împingea la o parte.

Tipul cu cicatrice fusese în metrou. Privi în spate. Bărbatul părea să fi pierdut ceva; stătea pe vârfurile degetelor şi privea în jur.

Ceva nu era în regulă. Simţea asta. Ceva era putred, îşi îndoi genunchii uşor, ca să se piardă mai bine în mulţime, şi îşi croi energic drum spre o ieşire de urgenţă.

— Îmi pare rău, prietene, trebuie să ieşi pe…

— Dispari de-aici.

Înainte ca să-l oprească cineva forţase o ieşire de urgenţă de lângă bar şi ajunsese afară, afundându-se în noapte. Alergă pe lângă zidul exterior şi dădu colţul, apoi respiră adânc, singur în noapte, cântărindu-şi variantele.

Eşti în siguranţă, îşi spuse el. *Eşti în siguranţă. Nu ştie nimeni nimic despre tine.*

Dar era oare adevărat?

Dintre toate cluburile pe care ea le putea pomeni, îl alesese pe cel aflat la două minute de casa lui. Dacă asta nu fusese un dar al zeilor, ci ceva complet diferit? Dacă cineva încerca să-l prindă în cursă?

Nu. Nu era posibil. Strike îi trimisese pe cap gaborii, care nu se arătaseră interesaţi. Era categoric în siguranţă. Nu exista nimic care să îl pună în legătură cu niciuna dintre ele…

Numai că tipul ăla cu cicatrice pe faţă fusese în metrou începând cu Finchley. Consecinţele acestui

fapt îi blocară pentru moment gândirea. Dacă cineva îl urmărea nu pe Donald Laing, ci un cu totul alt bărbat, atunci era complet terminat…

Începu să meargă, alergând din când în când câte o scurtă distanţă. Cârjele, atât de utila lui recuzită, nu mai erau necesare pentru altceva în afară de câştigarea compasiunii femeilor credule, păcălirea agenţiei pentru handicap şi, bineînţeles, întreţinerea măştii lui de bărbat prea bolnav şi afectat ca să o urmărească pe Kelsey Platt. Artrita lui se vindecase de la sine cu ani în urmă, dar se dovedise un mijloc plăcut de a câştiga bani şi ţinuse în funcţiune apartamentul din Wollaston Close…

Traversă parcarea în grabă şi ridică privirea spre apartamentul lui. Perdelele erau trase. Ar fi putut jura că le lăsase deschise.

61

And now the time has come at last

To crush the motif of the rose.[78]

Blue Öyster Cult, „Before the Kiss”

Becul din singurul dormitor era stins. Strike aprinse mica lanternă pe care o adusese cu el şi avansa încet spre singura mobilă, un dulap ieftin din lemn de pin. Uşa scârţâi în timp ce o deschidea.

Interiorul dulapului era tapetat cu articole din ziare despre Spintecătorul din Shacklewell. Deasupra tuturor era o imagine imprimată pe o foaie A4, posibil de pe internet. Mama lui Strike, tânără şi goală, cu braţele deasupra capului şi părul lung şi negru ca un nor acoperind prea puţin sânii etalaţi cu mândrie. Deasupra triunghiului negru al părului pubian se vedea clar un scris arcuit, cu litere înflorate: *Mistress of the Salmon Salt.*[79]

Strike privi în jos, spre podeaua dulapului, unde se găsea un sac negru de gunoi şi, lângă el, un teanc de pornografie hardcore. Îşi băgă lanterna sub braţ şi deschise sacul cu mâinile protejate de mănuşile de cauciuc. Înăuntru erau câteva articole de lenjerie feminină, unele rigide din cauza sângelui vechi şi maro. Chiar la fundul sacului, degetele lui prinseră un lanţ fin şi un cercel mare şi rotund. Un medalion cu o harfă în formă de inimă sclipi în lumina lanternei. Pe inel era o urmă de sânge uscat.

Strike băgă totul la loc în sacul negru de gunoi, închise uşa dulapului şi se duse în chicineta care era, în mod evident, sursa mirosului de descompunere care umplea întreaga locuinţă.

Alături, cineva dăduse drumul la televizor. Prin peretele subţire răsună o salvă de focuri de armă. Strike auzi râsete slabe de oameni ameţiţi.

Lângă ceainic se afla un borcan cu ness, o sticlă de whisky Bell, o oglindă care mărea şi un aparat de ras. Aragazul era plin de grăsime şi praf şi părea să

nu mai fi fost folosit de mult timp. Uşa frigiderului fusese ştearsă cu o cârpă murdară care lăsase în urma ei dâre lungi, roz. Strike tocmai dădea să apuce mânerul când mobilul îi vibră în buzunar.

Îl suna Shanker. Se înţeleseseră să nu se sune unul pe celălalt, ci doar să-şi trimită SMS-uri.

— Fir-ar a dracu', Shanker, spuse Strike ducând mobilul la ureche. Parcă ţi-am spus…

Auzi respiraţia din spate cu doar o secundă înainte ca maceta să se abată prin aer spre gâtul lui. Strike se trase în lateral, în timp ce mobilul îi zbura din mână, şi alunecă pe podeaua murdară. În timp ce cădea, lama i se înfipse în ureche. Umbra masivă ridică maceta iar şi îl atacă pe Strike, care aterizase pe podea; Strike îl lovi în vintre şi ucigaşul gemu de durere, se dădu în spate câţiva paşi, apoi ridică maceta din nou.

Strike se ridică în genunchi şi îl lovi puternic pe atacator în boaşe. Maceta îi alunecă lui Laing dintre degete şi ateriză pe spatele lui Strike, făcându-l să strige de durere chiar în timp ce înconjura genunchii lui Laing cu braţele şi îl răsturna. Capul lui Laing se lovi de uşa aragazului, dar degetele lui groase bâjbâiau după gâtul lui Strike. Strike încercă să-i dea un pumn, dar era ţintuit la pământ de greutatea considerabilă a lui Laing. Mâinile mari şi puternice ale bărbatului se strângeau în jurul traheii lui. Cu un efort gigantic, Strike îşi adună suficientă forţă ca să-l lovească cu capul, iar ţeasta lui Laing se izbi iar, zăngănind, de uşa aragazului…

Se rostogoliră într-o parte, de data asta Strike deasupra. Încercă să-l lovească pe Laing în faţă, dar reacţiile celuilalt erau la fel de rapide ca atunci când fuseseră pe ring: cu o mână pară lovitura, iar pe cealaltă o propti sub bărbia lui Strike, împingându-i faţa în sus – Strike lovi iar, neputând să vadă unde, nimeri osul şi îl auzi cum trosneşte…

Apoi pumnul mare al lui Laing apăru din senin şi explodă în centrul feţei lui Strike, care simţi cum îi striveşte nasul; căzu pe spate sub forţa loviturii, în timp ce sângele ţâşnea peste tot şi ochii îi lăcrimau,

astfel că totul se înceţoşă: Laing îl împinse într-o parte, gemând şi gâfâind – apoi scoase de nicăieri, ca un scamator, un cuţit de tăiat carne…

Pe jumătate orb, cu gura plină de sânge, Strike văzu cum cuţitul sclipeşte în lumina lunii şi lovi cu piciorul cu proteză – se auzi un clinchet înăbuşit de metal pe metal, atunci când cuţitul lovi tija de oţel a gleznei, apoi cuţitul se ridică iar…

— Nici să nu te gândeşti, nenorocitule!

Shanker îi prinse capul lui Laing pe la spate. Imprudent, Strike dădu să apuce cuţitul de tăiat carne şi se tăie în palmă. Shanker şi Laing se luptau, iar scoţianul, de departe cel mai mare dintre ei, ieşea rapid în câştig. Strike trase încă un şut puternic în cuţitul de măcelar cu piciorul lui cu proteză şi de data asta îl făcu pe Laing să-l scape. Acum putea să-l ajute pe Shanker să-l doboare la pământ.

— Dă-te bătut sau te tai! urlă Shanker, cu braţele în jurul gâtului lui Laing, care se zvârcolea şi înjura, cu pumnii grei încă încleştaţi şi mandibula ruptă atârnând. Nu eşti singuru' care are cuţit, căcăcios gras ce eşti!

Strike scoase cătuşele, cel mai scump echipament pe care îl luase cu el când plecase de la DIS. Strike şi Shanker avură nevoie de forţa lor combinată ca să-l aducă pe Laing într-o poziţie în care să poată fi încătuşat, cu încheieturile lui groase la spate, în timp ce scoţianul se zbătea şi înjura încontinuu.

Nemaifiind necesar să-l ţină pe Laing, Shanker îl lovi cu piciorul în diafragmă atât de tare încât ucigaşul scoase un şuierat lung şi slab, nemaiputând o vreme să vorbească.

— Eşti în regulă, Bunsen? Bunsen, unde te-a nimerit?

Strike se sprijinise cu spatele de aragaz. Tăietura de la ureche sângera abundent, ca şi crestătura din palma dreaptă, dar ceea ce îl deranja cel mai mult era nasul care se umfla rapid, deoarece din el i se revărsa sânge în gură şi asta îi stânjenea respiraţia.

— Uite, Bunsen, spuse Shanker, revenind după o scurtă explorare a micului apartament cu un sul de

hârtie igienică.

— Mersi, spuse Strike nedesluşit.

Îşi îndesă în nări câtă hârtie încăpea, apoi privi în jos spre Laing:

— Mă bucur să te revăd, Ray.

Laing, în continuare cu răsuflarea tăiată, nu spuse nimic. Ţeasta lui cheală strălucea uşor în lumina lunii care îi făcuse cuţitul să sclipească.

— Parcă ziceai că-l cheamă Donald? întrebă Shanker curios.

Laing îşi schimbă poziţia pe podea şi Shanker îl lovi iar cu piciorul în stomac.

— Aşa îl cheamă, spuse Strike, şi nu-i mai trage şuturi, fir-ar a dracu'; dacă îi rupi ceva, o să trebuiască să răspund pentru asta la tribunal.

— Păi atunci de ce-i zici…?

— Pentru că – şi să n-atingi nimic, Shanker, nu vreau să-ţi apară amprentele aici – pentru că Donnie s-a folosit de o identitate de împrumut.

Strike se apropie de frigider şi prinse mânerul acestuia cu mâna stângă, încă îmbrăcată într-o mănuşă de cauciuc intactă.

— Când nu stă aici, Donnie e eroicul pompier pensionar Ray Williams, care locuieşte împreună cu Hazel Furley în Finchley.

Strike deschise uşa frigiderului şi, continuând să-şi folosească mâna stângă, deschise congelatorul.

Înăuntru se aflau sânii lui Kelsey Platt, acum uscaţi ca nişte smochine, galbeni şi rugoşi. Lângă ei erau degetele Lilei Monkton, cu unghiile vopsite mov şi urmele de dinţi ale lui Laing imprimate pe ele. În spate erau două urechi tăiate de care continuau să atârne nişte cornete de îngheţată mici, din plastic, şi o bucată de carne mutilată în care se mai puteau distinge nările.

— Dumnezeule, spuse Shanker, care se aplecase şi el să vadă din spatele lui. Dumnezeule, Bunsen, astea sunt bucăţi…

Strike închise congelatorul şi uşa frigiderului şi se întoarse ca să-şi privească prizonierul.

Acum Laing zăcea în tăcere. Strike era sigur că deja îşi foloseşte acel creier parşiv, ca de vulpe, ca să-şi dea seama cum ar putea să întoarcă această situaţie disperată în avantajul lui, cum ar putea să argumenteze că Strike îi înscenase totul, că plantase sau contaminase probele.

— Ar fi trebuit să te recunosc, nu-i aşa, Donnie? spuse Strike, înfăşurându-şi mâna dreaptă în hârtie igienică, pentru a opri sângerarea.

Acum, în lumina slabă a lunii care intra pe fereastra murdară, Strike reuşea să distingă trăsăturile lui Laing, sub zecile de kilograme suplimentare pe care steroizii şi lipsa de exerciţiu regulat le îngrămădiseră pe constituţia lui cândva plină de muşchi. Obezitatea, pielea uscată şi ridată, barba pe care şi-o lăsase cu siguranţă ca să-şi ascundă ciupiturile, capul ras cu grijă şi mersul târşâit pe care îl simulase sugerau, însumate, un bărbat cu cel puţin zece ani mai bătrân decât vârsta lui reală.

— Ar fi trebuit să te recunosc în clipa în care mi-ai deschis uşa, acasă la Hazel, spuse Strike. Dar îţi acopereai întruna faţa, ca să-ţi ştergi lacrimile alea afurisite, nu-i aşa? Ce-ai făcut, ţi-ai frecat ochii cu ceva ca să-i faci să se umfle?

Înainte să-şi aprindă ţigara, Strike întinse pachetul spre Shanker.

— Dacă stau să mă gândesc acum, accentul ăla nordic era puţin exagerat. L-ai prins în Gateshead, nu?

Strike se întoarse spre Shanker.

— Donnie al nostru a fost întotdeauna un imitator foarte bun. Ar fi trebuit să-l auzi cum îl imita pe caporalul Oakley. Se pare că Donnie era sufletul petrecerii.

Shanker se holba când la Strike, când la Laing, părând fascinat. Strike continuă să fumeze, privind în jos spre Laing. Nasul îl ustura şi zvâcnea atât de rău încât îi lăcrimau ochii. Voia să-l audă pe ucigaş vorbind, măcar o dată, înainte de a suna la poliţie.

— Ai bătut şi ai jefuit o bătrână din Corby, nu-i aşa, Donnie? Sărmana doamnă Williams. Ai luat diploma pentru bravură a fiului ei şi pun pariu că ai luat şi destule documente mai vechi ale lui. Ştiai că e plecat în străinătate. Nu e prea greu să furi identitatea cuiva, dacă ai nişte acte de la care să porneşti. E uşor să le transformi în nişte acte de identitate actuale suficiente ca să îmbrobodeşti o femeie singură şi câţiva poliţişti neglijenţi.

Laing zăcea tăcut pe podeaua soioasă, dar Strike aproape simţea funcţionarea frenetică a minţii lui murdare şi disperate.

— Am găsit în casă Accutane, îi spuse Strike lui Shanker. E un medicament pentru acnee, dar e şi pentru artrita psoriazică. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci. Îl ţinea ascuns în camera lui Kelsey. Ray Williams nu avea artrită. Pun pariu că tu şi cu Kelsey aveaţi o grămadă de secrete împreună, nu-i aşa, Donnie? O montai întruna împotriva mea, o făceai să creadă ce voiai tu? O duceai cu motocicleta, ca să pândiţi lângă biroul meu… te prefăceai că duci la poştă scrisorile ei… îi aduceai biletele mele false…

— Pervers nenorocit ce eşti, spuse Shanker cu dezgust.

Se aplecă deasupra lui Laing şi apropie vârful ţigării de faţa acestuia, tânjind în mod evident să-i facă rău.

— Nu poţi nici să-l arzi, Shanker, spuse Strike scoţându-şi mobilul. Ar fi mai bine să pleci de-aici, o să sun la poliţie.

Sună la numărul de urgenţă şi le dădu adresa. Povestea lui avea să fie că îl urmărise pe Laing la club şi apoi acasă, că izbucnise o ceartă şi că Laing îl atacase. Nu trebuia să ştie nimeni că fusese implicat şi Shanker, şi nici că Strike descuiase uşa lui Laing cu şperaclul. Bineînţeles, era posibil ca vecinul drogat să vorbească, dar lui Strike i se părea firesc faptul ca tânărul să prefere să nu se bage în chestia asta, şi să nu discute la tribunal despre echilibrul lui şi despre relaţia lui drogurile.

— Ia astea şi descotoroseşte-te de ele, îi spuse Strike lui Shanker, scoţându-şi geaca fluorescentă şi întinzându-i-o. Şi bidonul de gaz de dincolo.

— Absolut, Bunsen. Eşti sigur că te descurci cu el?

Shanker privi spre nasul spart, urechea şi mâna însângerată ale lui Strike.

— Da, bineînţeles, spuse Strike uşor impresionat.

Îl auzi pe Shanker cum ia bidonul de metal din camera învecinată şi, puţin după aceea, îl văzu ieşind pe fereastra de la bucătărie pe palierul de afară.

— SHANKER!

Vechiul lui prieten reveni în bucătărie atât de repede încât Strike îşi dădu seama că trebuia să fi sprintat; ţinea bidonul greu de gaz în sus, dar Laing era în continuare pe podea, încătuşat şi imobil, iar Strike fuma lângă aragaz.

— Ce dracu', Bunsen, am crezut c-a sărit pe tine!

— Shanker, ai putea să faci rost de o maşină şi să mă duci undeva mâine-dimineaţă? Îţi dau…

Strike se uită la încheietura lui goală. Îşi vânduse ceasul ieri, ca să-l poată plăti pe Shanker pentru ajutorul din seara asta. Ce mai avea de vândut?

— Auzi, Shanker, tu ştii că din asta o să-mi iasă bani. Dacă aştepţi câteva luni, clienţii o să stea la coadă la mine.

— E-n regulă, Bunsen, spuse Shanker după o scurtă meditaţie. Poţi să-mi plăteşti mai încolo.

— Serios?

— Da, spuse Shanker, întorcându-se să plece. Dă-mi un semnal când eşti gata să pleci. Fac io rost de maşină.

— Să n-o şterpeleşti! strigă Strike în urma lui.

La doar câteva secunde după ce Shanker ieşi pe fereastră pentru a doua oară, Strike auzi sunetul îndepărtat al sirenei poliţiei.

— Auzi-i că vin, Donnie, spuse el.

Atunci vorbi Donald Laing, pentru prima şi ultima oară, cu vocea pe care i-o cunoştea Strike.

— Maică-ta, spuse el cu accent scoţian puternic, a fost o curvă nenorocită.

Strike râse.

— Poate că da, spuse el, sângerând şi fumând în întuneric, în timp ce sirenele se auzeau tot mai tare, dar m-a iubit, Donnie. Am auzit că pe maică-ta o durea în cur de tine, pentru că erai doar un bastard de poliţist.

Laing începu să se zbată, încercând zadarnic să se elibereze, dar nu făcu decât să se răsucească pe-o parte, cu braţele prinse în continuare la spate.

62

A redcap, a redcap, before the kiss…[80]

Blue Öyster Cult, „Before the Kiss"

Strike nu se întâlni cu Carver în noaptea aceea. Bănuia că omul ar fi preferat să se împuşte în picior decât să dea ochii cu el atunci. Doi agenţi de la Departamentul de Anchete Criminale pe care nu îi cunoştea îl interogară într-o sală adiacentă de la Urgenţe, între diferitele proceduri medicale cerute de rănile lui. Urechea îi fusese cusută la loc şi palma despicată bandajată, iar pe spate, acolo unde maceta îl crestase în cădere, îi fusese aplicat un alt bandaj. Pentru a treia oară în viaţa lui, nasul îi fusese pus la loc, aproximativ simetric, printr-o manevră dureroasă. La intervale confortabile, Strike oferise poliţiei o expunere lucidă a argumentaţiei care îl dusese spre Laing. Avu grijă să le spună că transmisese telefonic acele informaţii unui subordonat al lui Carver, cu două săptămâni în urmă, şi încercase de asemenea să-i spună lui Carver direct, ultima oară când vorbiseră.

— De ce nu vă notaţi? îi întrebă el pe agenţii care se holbau în tăcere la el.

Cel mai tânăr dintre ei îşi notă fugitiv ceva.

— De asemenea, continuă Strike, am scris o scrisoare pe care am trimis-o inspectorului detectiv Carver, cu confirmare de primire. Ar fi trebuit s-o primească ieri.

— Ai trimis-o cu confirmare de primire? repetă cel mai în vârstă dintre agenţi, un bărbat cu mustaţă şi ochi trişti.

— Exact, spuse Strike. Ca să fiu sigur că e în regulă, că nu se pierde.

Poliţistul îşi notă ceva mult mai detaliat.

Povestea lui Strike era că bănuise că poliţia nu era convinsă de suspiciunile lui faţă de Laing şi nu încetase niciodată să-l supravegheze. Îl urmărise pe

Laing la clubul de noapte, îngrijorat că ar putea să încerce să agaţe o femeie, apoi îl urmărise până la apartamentul lui, unde se hotărâse să-l abordeze. În ce-i priveşte pe Alyssa, care jucase cu atâta aplomb rolul angajatei lui temporare, şi Shanker, a cărui intervenţie entuziastă îl scutise cu siguranţă de alte câteva plăgi înjunghiate, nu spuse nimic.

— Toată chestia, le spuse Strike agenţilor, e găsirea unui tip, Ritchie, cunoscut şi ca Dickie, a cărui motocicletă o împrumuta Laing. Probabil că Hazel o să vă spună totul despre el. Îi oferea lui Laing alibiuri la foc automat. Eu cred că şi el e un infractor mărunt, care credea că-l ajută pe Laing s-o înşele pe Hazel sau să fraudeze ajutoarele sociale. Nu pare un tip prea deştept. Cred că o să cedeze imediat după ce îşi dă seama că era vorba de crimă.

Până la urmă, doctorii şi poliţiştii deciseră că nu mai voiau nimic altceva de la Strike la ora cinci dimineaţa.

Refuză oferta poliţiştilor de a-l duce cu maşina, care, bănuia el, venea în parte din dorinţa de a-l ţine sub observaţie cât mai mult posibil.

— Noi am prefera să nu se afle de asta înainte să apucăm să vorbim cu familiile, spuse agentul mai tânăr.

Părul blond-albicios al acestuia ieşea în evidenţă în zorii cenuşii, în curtea în care cei trei bărbaţi îşi luau rămas-bun unul de la celălalt.

— Nu mă duc la presă, spuse Strike, căscând larg şi căutând în buzunare ţigările rămase. Azi am alte chestii de făcut.

Începuse să se îndepărteze, când îi veni o idee.

— Care era conexiunea cu biserica? Brockbank – ce l-a făcut pe Carver să creadă că el era?

— Ah, spuse ofiţerul cu mustaţă, părând prea puţin nerăbdător să împărtăşească această informaţie. Era un lucrător tânăr care se transferase din Finchley în Brixton… n-a dus nicăieri, dar…

Expresia poliţistului deveni uşor sfidătoare.

— … l-am prins. Pe Brockbank. Am primit ieri un pont de la un hostel pentru cei fără adăpost.

— Bun aşa, spuse Strike. Presa adoră pedofilii. Eu aş începe cu asta, când o să discutaţi cu ea.

Niciunul dintre agenţi nu zâmbi. Strike le spuse bună dimineaţa şi plecă, întrebându-se dacă mai avea ceva bani pentru taxi şi fumând cu mâna stângă, deoarece efectul anestezicului de la mâna dreaptă începea să treacă, iar nasul spart începea să-l usture în aerul rece al dimineţii.

— În Yorkshire, ce dracu'? zise Shanker la telefon când sună să-i spună lui Strike că a făcut rost de maşină, iar detectivul îi zise unde voia să meargă. *Yorkshire?*

— În Masham, răspunse Strike. Uite ce e, ţi-am spus deja: O să-ţi plătesc cât vrei când o să am bani. E o nuntă pe care nu vreau s-o ratez. Şi aşa timpul e scurt – cât vrei tu, Shanker, ai cuvântul meu, când o să pot te plătesc.

— Cine se căs'toreşte?

— Robin, spuse Strike.

— Ah, spuse Shanker, părând încântat. Da, bine, în căzu' ăsta te duc, Bunsen. Io ţ-am zis că n-ar fi trebuit…

— … da…

— … Alyssa ţi-a zis…

— Da, mi-a zis, şi destul de tare.

Strike era aproape convins că Shanker se culca acum cu Alyssa. Nu putea găsi prea multe alte explicaţii pentru rapiditatea cu care Shanker o propusese pe ea atunci când Strike îi explicase că e nevoie de o femeie care să joace un rol neriscant, dar esenţial, în prinderea în capcană a lui Laing. Alyssa ceruse o sută de lire pentru misiunea asta şi îl asigurase pe Strike că ar fi fost mult mai mult dacă nu ar fi considerat că-i e îndatorată partenerei lui.

— Shanker, putem discuta despre toate astea pe drum. Trebuie să mănânc şi să fac un duş. O să fim al naibii de norocoşi dacă ajungem.

Aşa că iată-i gonind spre nord, în Mercedes-ul împrumutat de Shanker; Strike nu întrebase de la

cine. Detectivul, care abia dacă dormise în cele două nopţi anterioare, moţăi primii 150 de kilometri şi se trezi cu un pufnet abia când mobilul din buzunarul de la costum zumzăi.

— Strike, spuse el adormit.

— Bună treabă, prietene, spuse Wardle.

Tonul lui nu se potrivea cu vorbele. La urma urmei, Wardle fusese şeful anchetei atunci când Ray Williams fusese absolvit de orice bănuială în legătură cu moartea lui Kelsey.

— Mersi, spuse Strike. Îţi dai seama că acum eşti singurul poliţai din Londra care mai e dispus să vorbească cu mine.

— Ah, mă rog, spuse Wardle râzând uşor. Calitate faţă de cantitate. Mă gândeam că ai vrea să ştii: l-au găsit deja pe Richard şi ciripeşte de zor.

— Richard… murmură Strike.

Se simţea ca şi cum creierul lui epuizat ar fi fost epurat de detaliile care îl obsedaseră luni de zile. Copacii se rostogoleau liniştitor la geam, într-un elan de verde văratic. I se părea că ar fi putut să doarmă zile întregi.

— Ritchi – Dickie – motocicletă, spuse Wardle.

— A, da, spuse Strike absent.

Se scărpină la urechea cusută şi începu să înjure:

— Căcat, ce doare – scuze – deci vorbeşte deja, nu-i aşa?

— Nu e ceea ce s-ar putea numi un băiat inteligent, spuse Wardle. Şi am găsit o grămadă de marfă furată la el acasă.

— Mă gândeam eu că aşa s-ar putea întreţine Donnie. A fost întotdeauna un hoţ priceput.

— Aveau o mică gaşcă. Nimic important, doar o grămadă de ciordeli mărunte. Ritchie era singurul care ştia că Laing are identitate dublă; credea că e o escrocherie de beneficii sociale. Laing i-a rugat pe trei dintre ei să-l susţină şi să pretindă că excursia lor din Shoreham-by-Sea fusese în weekendul în care el a omorât-o pe Kelsey. Se pare că le-a spus că mai are o gagică undeva şi că Hazel nu trebuia să afle.

— Laing a ştiut mereu să-i atragă pe oameni de partea lui, spuse Strike amintindu-şi de anchetatorul din Cipru care îl absolvise atât de uşor de acuzaţia de viol.

— Cum ţi-ai dat seama că n-au fost acolo în weekendul ăla? întrebă Wardle curios. Aveau fotografii şi tot ce trebe… de unde ai ştiut că n-au fost la chef în weekendul în care a murit ea?

— Ah, spuse Strike. De la scaieţii-de-mare.

— Ce?

— Scaieţii-de-mare, repetă Strike. Scaieţii-de-mare nu înfloresc în aprilie. Vara şi toamna – eu mi-am petrecut jumătate din copilărie în Cornwall. Poza cu Laing şi Ritchie pe plajă… erau şi scaieţi-de-mare. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci… dar tot eram derutat întruna.

După ce Wardle închise, Strike privi fix prin parbriz, la câmpurile şi copacii care treceau, gândindu-se în urmă la ultimele trei luni. Se îndoia că Laing ştiuse vreodată de Brittany Brockbank, dar probabil că săpase suficient ca să afle de povestea procesului lui Whittaker, de citatul din „Mistress of the Salmon Salt” de pe iPod. Strike se simţea ca şi cum Laing i-ar fi pus în faţă nişte şine, fără să ştie cât succes urmau să aibă ele.

Shanker dădu drumul la radio. Strike, care ar fi preferat să se culce iar, nu se plânse, ci coborî geamul şi fumă. În lumina soarelui care sporea treptat, îşi dădu seama că pe costumul italian pe care îl îmbrăcase în mod automat erau stropi mici de sos şi vin roşu. Frecă petele uscate cele mai rele, până când îşi aminti brusc de altceva.

— Ah, căcat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am uitat să mă descotorosesc de cineva.

Shanker începu să râdă. Strike zâmbi trist, ceea ce era dureros. Întreaga faţă îl durea.

— O să-ncercăm să oprim nunta, Bunsen?

— Bineînţeles că nu, spuse Strike scoţând o nouă ţigară. Am fost chemat. Sunt un prieten. Un invitat.

— Ai dat-o afară, spuse Shanker. Ceea ce, din câte ştiu eu, nu e un semn de prietenie.

Strike se abţinu să sublinieze faptul că Shanker nu cunoştea aproape pe nimeni care să fi avut vreodată slujbă.

— E ca maică-ta, spuse Shanker după o tăcere îndelungată.

— Cine?

— Robin a ta. E bună. A vrut să salveze copilul ăla.

Lui Strike îi venea greu să apere refuzul de a salva un copil în faţa unui bărbat care fusese salvat din şanţ, plin de sânge, la vârsta de 16 ani.

— Păi, încerc s-o aduc înapoi, nu-i aşa? Dar data viitoare când te sună – dacă te sună…

— Da, da, o să-ţi spun, Bunsen.

Oglinda laterală îi arătă lui Strike o faţă care ar fi putut să aparţină victimei unui accident auto. Avea un nas enorm şi vânăt, iar urechea stângă părea neagră. La lumina zilei, văzu că încercarea lui grăbită de a se bărbieri cu mâna stângă nu avusese foarte mult succes. În timp ce îşi imagina cum o să se strecoare în fundul bisericii, îşi dădu seama cât de bătător la ochi avea să pară, ce scenă ar fi ieşit dacă Robin decidea că nu voia ca el să fie acolo. Strike nu voia să-i strice ziua. Îşi jură în sinea lui că, imediat ce i se solicita să plece, avea să facă întocmai.

— BUNSEN! strigă Shanker cu însufleţire, făcându-l pe Strike să tresară.

Shanker dădu radioul mai tare.

— *...a fost operată o arestare în cazul Spintecătorului din Shacklewell. După o examinare minuţioasă a unui apartament din Wollaston Close, din Londra, poliţia l-a pus sub acuzaţie pe Donald Laing, în vârstă de 34 de ani, pentru asasinarea lui Kelsey Platt, Heather Smart, Martina Rossi şi Sadie Roach, tentativa de asasinare a Lilei Monkton şi agresiune gravă la adresa unei a şasea femei anonime…*

— N-au zis nimic de tine! spuse Shanker după ce relatarea luă sfârşit, părând dezamăgit.

— E normal, spuse Strike, luptându-se cu o nervozitate ce nu-l caracteriza.

Tocmai văzuse primul semn al Masham-ului.

— Dar o să zică. Ceea ce e foarte bine: am nevoie de publicitate, dacă e să-mi propulsez iar afacerea.

Se uită automat la ceas, uitând că nu mai exista niciun ceas acolo; consultă în schimb ceasul de pe bord.

— Calcă acceleraţia, Shanker. Şi-aşa ratăm începutul.

Pe măsură ce se apropiau de destinaţia lor, Strike devenea tot mai neliniştit. Slujba fusese programată să înceapă cu 20 de minute înainte ca ei să urce în trombă dealul înspre Masham, în timp ce Strike căuta în telefon amplasarea bisericii.

— E acolo, spuse el.

Arătă febril spre latura opusă a celei mai largi pieţe centrale pe care o văzuse vreodată, plină de oameni în faţa standurilor cu mâncare. În timp ce Shanker parcurgea deloc încet circumferinţa pieţei, mai mulţi trecători se încruntară şi un bărbat cu şapcă de pânză turtită agită pumnul către şoferul cu cicatrice care conducea atât de periculos prin inima netulburată a Masham-ului.

— Parchează aici, oriunde aici! spuse Strike.

Zărise două Bentley-uri albastru-închis, împodobite cu panglici albe, parcate în celălalt capăt al pieţei, ai căror şoferi discutau în soare, după ce îşi scoseseră şepcile. Când Shanker frână, şoferii întoarseră capul. Strike îşi dădu la o parte centura; acum vedea peste vârfurile copacilor clopotniţa bisericii. Aproape că i se făcuse rău, fără îndoială din cauza celor 40 de ţigări pe care probabil că le fumase în timpul nopţii, a lipsei de somn şi a felului de a conduce a lui Shanker.

Strike se îndepărtă grăbit de maşină, dar după câţiva paşi se repezi înapoi spre prietenul lui.

— Aşteaptă-mă. S-ar putea să nu rămân.

Se îndepărtă din nou în grabă, pe lângă şoferii care se holbau. Îşi îndreptă nervos cravata, apoi îşi aminti în ce hal erau faţa şi costumul lui şi se întrebă de ce oare se mai deranja.

Trecu pe sub poartă şi intră şchiopătând în curtea pustie a bisericii. Biserica impresionantă îi aminti de St Dionysius din Market Harborough, de pe vremea când el şi Robin erau prieteni. În timp ce se apropia de uşile grele de stejar, lăsă în dreapta lui o coloană stranie, cu aspect aproape păgân, plină de cioplituri.

Prinse clanţa cu mâna stângă şi se opri pentru o clipă.

— Fir-ar a dracu', şopti către sine însuşi.

Deschise uşa cât mai încet posibil.

Îl întâmpină mirosul de trandafiri: trandafiri albi de Yorkshire înfloriţi, în stative înalte şi atârnând în mănunchiuri la capetele şirurilor de strane. Un hăţiş de pălării viu colorate se întindea spre altar. Foarte puţini se întoarseră să se uite la Strike, în timp ce acesta intra încet, dar cei care o făcură se holbară la el. Strike avansă pe lângă peretele din spate, privind spre celălalt capăt al culoarului central.

Robin purta o cunună de trandafiri albi peste părul ei lung şi ondulat. Strike nu îi vedea faţa. Nu avea la mână ghipsul. Chiar şi de la depărtare, Strike vedea cicatricea lungă şi vineţie de pe spatele antebraţului ei.

— Robin Venetia Ellacott, se auzi vocea răsunătoare a unui pastor invizibil, îl iei în căsătorie pe acest bărbat, Matthew John Cunliffe, să-ţi fie soţ legiuit pentru totdeauna, de azi înainte…

Epuizat şi încordat, cu privirea aţintită asupra lui Robin, Strike nu-şi dădu seama cât de aproape era de aranjamentul floral de pe un stativ rafinat de bronz, în formă de lalea.

— … la bine şi la rău, în bogăţie şi sărăcie, în boală şi sănătate, până când moartea…

— Ah, căcat, zise Strike.

Aranjamentul pe care îl lovise se răsturnă şi căzu, parcă cu încetinitorul, scoţând un zăngănit asurzitor.

Congregaţia şi cuplul se întoarseră şi priviră în spate.

— Îmi… Dumnezeule, îmi pare rău, spuse Strike dezolat.

Undeva, în mijlocul enoriaşilor, un bărbat râse. Cei mai mulţi întoarseră imediat privirea din nou spre altar, dar câţiva invitaţi continuară să privească încruntat spre Strike, înainte de a-şi da seama ce fac.

— … vă va despărţi, spuse pastorul, cu o toleranţă pioasă.

Dintr-odată, frumoasa mireasă, care de-a lungul întregii slujbe nu zâmbise deloc, începu să radieze.

— Da, spuse Robin cu voce răsunătoare.

Şi privi direct nu în ochii soţului ei cu faţa încremenită, ci în cei ai bărbatului învineţit şi însângerat care tocmai îi răsturnase florile.

Mulţumiri

Nu-mi amintesc ca scrierea vreunui alt roman să-mi fi adus mai multă bucurie decât *Carieră malefică.* Asta e ciudat, nu doar traumei sinistre, ci şi pentru că rareori am fost mai ocupată ca în ultimele douăsprezece luni, trebuind să trec întruna de la un proiect la altul, ceea ce nu este modalitatea mea preferată de lucru. Însă Robert Galbraith mi s-a părut întotdeauna a fi un teren de joacă privat al meu. Nici de data aceasta el nu m-a dezamăgit.

Trebuie să mulţumesc echipei mele obişnuite, care a făcut ca identitatea mea cândva secretă să rămână una foarte distractivă: inegalabilului meu editor, David Shelby, care e deja naşul a patru dintre romanele mele şi care face ca procesul de editare să fie atât de satisfăcător, minunatului meu agent şi prieten Neil Blair, care a fost un susţinător ferm al lui Robert încă de la început, lui Deeby şi SOBE, care m-au lăsat să profit de expertiza lor militară, lui Back Door Man, pentru motive care ar fi mai bine să rămână secrete, Amandei Donaldson, Fionei Shapcott, Angelei Milne, lui Christine Collingwood, Simon Brown, Kaisei Tiensu şi lui Danni Cameron, fără a căror muncă trudnică nu mi-ar mai fi rămas timp să-mi fac munca mea, şi echipei de vis a lui Mark Hutchinson, Nicky Stonehill şi Rebecca Salt, fără de care, sincer vorbind, aş fi un dezastru.

Mulţumiri speciale Poliţiei Militare, care mi-a dat posibilitatea de a efectua o vizită fascinantă la Departamentul 35 al DIS a Poliţiei Militare Regale (Marea Britanie) din Castelul Edinburgh. Mulţumiri se cuvin şi celor două poliţiste care nu m-au arestat pentru că am fotografiat perimetrul unei unităţi nucleare din Barrow-in-Furness.

Tuturor textierilor care au lucrat cu şi pentru Blue Öyster Cult, vă mulţumesc pentru că aţi scris cântece atât de minunate şi mi-aţi permis să folosesc unele din versurile voastre în acest roman.

Copiilor mei, Decca, Davy şi Kenz: vă iubesc mai mult decât pot s-o spun în cuvinte şi vreau să vă mulţumesc pentru că aţi fost atât de înţelegători în perioadele în care microbul scrisului devine deosebit de virulent.

În ultimul rând, şi cel mai important: îţi mulţumesc, Neil. Nimeni nu m-a ajutat mai mult în scrierea acestei cărţi.

„Career of Evil” (p.7) Versuri de Patti Smith. Muzică de Patti Smith şi Albert Bouchard © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„This Ain't the Summer of Love”** (p.9, p.90 şi p.400) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Murray Krugman şi Donald Waller © 1975, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD şi Peermusic (UK). **„Madness to the Method”** (p. 14, p.260 şi p.520) Versuri şi muzică de D. Trismen şi Donald Roeser © 1985, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„The Marshall Plan”** (p. 19) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Joseph Bouchard, Eric Bloom, Allen Lainer şi Donald Roeser © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Mistress of the Salmon Salt (Quicklime Girl)”** (pp.26, 27 şi p.98) Versuri şi muzică de Albert Bouchard şi Samuel Pearlman © 1973, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Astronomy”** (p.30) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Joseph Bouchard şi Samuel Pearlman © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„The Revenge of Vera Gemini”** (p.42) Versuri de Patti Smith. Muzică de Albert Bouchard şi Patti Smith © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Flaming Telepaths”** (p.47) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Eric Bloom, Samuel Pearlman şi Donald Roeser © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Good to Feel Hungry”** (p.58) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald B. Roeser, Bobby Rondinelli, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Lonely Teardrops”**

(p.62) Versuri şi muzică de Allen Lanier © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„One Step Ahead of the Devil”** (p. 70) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald B. Roeser, Bobby Rondinelli, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Shadow of California”** (p.72) Versuri şi muzică de Samuel Pearlman şi Donald Roeser © 1983, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd/ Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„OD'd On Life Itself”** (p. 100) Versuri şi muzică de Albert Bouchard, Eric Bloom, Samuel Pearlman şi Donald Roeser © 1973, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„In the Presence of Another World”** (p.110 şi p.293) Versuri şi muzică de Joseph Bouchard şi Samuel Pearlman © 1988, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Showtime”** (p.127) (Eric Bloom, John P. Trivers). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music. **„Power Underneath Despair”** (p. 139) (Eric Bloom, Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Before the Kiss”** (p.147, p.624, p.633 şi p.642) Versuri şi muzică de Donald Roeser şi Samuel Pearlman © 1972, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. Versuri luate din **„Here's Tae Melrose”** (p.147), de Jack Drummond (Zoo Music Ltd). **„The Girl That Love Made Blind”** (p. 166) Versuri de Albert Bouchard. **„Lips în the Hills”** (p. 169) Versuri şi muzică de Eric Bloom, Donald Roeser şi Richard Meltzer © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Workshop of the Telescopes”** (p. 180) (Albert Bouchard, Allen Lanier, Donald Roeser, Eric

Bloom, Sandy Pearlman). **„Debbie Denise”** (p. 185 şi p.310) Versuri de Patti Smith. Muzică de Albert Bouchard şi Patti Smith © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Live For Me”** (p.205) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„I Just Like to Be Bad”** (p.221 şi p.323) (Eric Bloom, Brian Neumeister, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music. **„Make Rock Not War”** (p.232) Versuri şi muzică de Robert Sidney Halligan Jr. © 1983, Reprodus cu permisiunea of Screen Gems-EMI Music Inc/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. **„Hammer Back”** (p.249) (Eric Bloom, Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Death Valley Nights”** (p.280) Versuri şi muzică de Albert Bouchard şi Richard Meitzer © 1977, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Outward Bound (A Song for the Grammar School, Barrow-in-Furness)”** (p.291) Versuri de Dr. Thomas Wood. **„Tenderloin”** (p.338) Versuri şi muzică de Allen Lainer © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd/Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„After Dark”** (p.348) Versuri şi muzică de Eric Bloom, L. Myers şi John Trivers © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„(Don't Fear) The Reaper”** (p.358 şi p.593) Versuri şi muzică de Donald Roeser © 1976, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„She's as Beautiful as a Foot”** (p.365) (Albert Bouchard, Richard Meltzer, Allen Lanier). **„The Vigil”** (p.366) Versuri şi muzică de Donald Roeser şi S. Roeser © 1979, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ ATV Tunes LLC, London W1F 9LD.

„**Dominance and Submission”** (p.384) (Albert Bouchard, Eric Bloom, Sandy Pearlman). **„Black Blade”** (p.389) Versuri şi muzică de Eric Bloom, John Trivers şi Michael Moorcock © 1980, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC şi Action Green Music Ltd/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. **„Dance on Stilts”** (p.414) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Out of the Darkness”** (p.422 şi p.442) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald Roeser, John D. Shirley). Reprodus cu permisiunea Six Pound Dog Music şi Triceratops Music. **„Searchin' for Celine”** (p.437) Versuri şi muzică de Allen Lainer © 1977, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Burnin' for You”** (p.456) Versuri şi muzică de Donald Roeser şi Richard Meltzer © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Still Burnin'”** (p.465) (Donald B. Roeser, John S. Rogers). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Then Came The Last Days of May”** (p.481) Versuri şi muzică de Donald Roeser © 1972, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Harvester of Eyes”** (p.481) Versuri şi muzică de Eric Bloom, Donald Roeser şi Richard Meltzer © 1974, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Subhuman”** (p.500) (Eric Bloom, Sandy Pearlman). **„Dr. Music”** (p.502) Versuri şi muzică de Joseph Bouchard, R. Meltzer, Donald Roeser © 1979, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Harvest Moon”** (p.503) (Donald Roeser). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Here Comes That Feeling”** (p.514) (Donald B. Roeser, Dick Trismen).

Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Celestial the Queen”** (p.535) Versuri şi muzică de Joseph Bouchard şi H. Robbins © 1977, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Don’t Turn Your Back”** (p.542) Versuri şi muzică de Allen Lainer şi Donald Roeser © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„X-Ray Eyes”** (p.557) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Reprodus cu permisiunea Triceratops Music. **„Veteran of the Psychic Wars”** (p.570) Versuri şi muzică de Eric Bloom şi Michael Moorcock © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC şi Action Green Music Ltd/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. **„Spy in the House of the Night”** (p.578) Versuri şi muzică de Richard Meltzer şi Donald Roeser © 1985, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Vengeance (The Pact)”** (p.606 şi p.629) Versuri şi muzică de Albert Bouchard şi Joseph Bouchard © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Sole Survivor”** (p.611) Versuri şi muzică de Eric Bloom, L. Myers şi John Trivers © 1981, Reprodus cu permisiunea Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD. **„Deadline”** (p.619) (Donald Roeser).

DESPRE
ROBERT GALBRAITH

„Opera unui povestitor de geniu."
DAILY TELEGRAPH

„Unul dintre cele mai originale și mai captivante romane polițiste pe care le-am citit vreodată."
MARK BILLINGHAM

„O carte ce abundă în umor subtil, observații pertinente și inteligente... O plăcere s-o citești."
THE TIMES

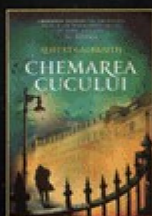
„*Chemarea cucului* îmi amintește de ce m-am îndrăgostit de literatura polițistă."
VAL McDERMID

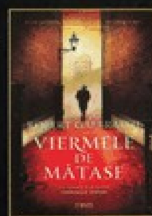
„Cel mai antrenant roman polițist britanic de anul acesta."
DAILY MAIL

„Un clasic al genului cu totul încântător."
PETER JAMES, *SUNDAY EXPRESS*

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-733-4

[1] „Vreau să fur ceea ce tu vrei să afişezi / Şi ştii că n-o să-mi cer scuze – / Eşti ca şi al meu. // Mă dedic răului pentru veşnicie...” (în limba engleză, în original).

[2] „Asta nu e Vara Dragostei”, în original, titlul unei piese a trupei Blue Öyster Cult; „Summer of Love” a fost un fenomen social din vara anului 1967, când peste 100.000 de hippioţi s-au adunat lângă San Francisco.

[3] „Un bolovan prin fereastră nu aduce niciodată un sărut.” (în limba engleză, în original).

[4] „Un erou aproximativ al unui joc neîndurător.” (în limba engleză, în original).

[5] „O recoltă de membre, de braţe şi picioare, de gâturi...” (în limba engleză, în original).

[6] „...care se îndoaie ca nişte lebede, de parcă ar vrea să icnească sau să se roage” (în limba engleză, în original).

[7] „Ea a vrut să moară. Ea era fata varului nestins” (în limba engleză, în original).

[8] „Patru vânturi din Barul Patru Vânturi, / Două uşi încuiate şi ferestre zăbrelite, / Doar o uşă prin care să poţi intra, / Cealaltă doar o copiază...” (în limba engleză, în original).

[9] „Ea a vrut să moară. Ea era fata varului nestins” (în limba engleză, în original).

[10] „Nu-ţi fie frică de Secerător.” (în limba engleză, în original).

[11] „Iadul e construit pe regrete.” (în limba engleză, în original).

[12] „E oare de mirare că mintea mea e turată la maximum?” (în limba engleză, în original).

[13] „Foamea e o senzaţie plăcută” (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

[14] „Pare că văd un trandafir, / Întind mâna şi el dispare.” (în limba engleză, în original).

[15] „Negru ca pana corbului” (în engleză, în original).

[16] „Cu un pas în faţa Diavolului” (în limba engleză, în original).

[17] „Fără dragoste, din trecut.” (în limba engleză, în original).

[18] „Ea a vrut să moară. Ea era fata varului nestins.” (în limba engleză, în original).

[19] „O să-ţi vină şi ţie rândul. / Ea era fata varului nestins...” (în limba engleză, în original).

[20] „Te simţi relaxat pe dinafară, / Dar nu prea vesel pe dinăuntru.” (în limba engleză, în original).

[21] „O recoltă de membre…” (în limba engleză, în original).

[22] „…textele scrise cu sânge.” (în limba engleză, în original).

[23] …În prezenţa unei alte lumi.” (în limba engleză, în original).

[24] „…ne mai vedem noi cândva, / Te găsesc eu, iubito, poţi fi sigură de asta.” (în limba engleză, în original).

[25] „Unde e bărbatul cu tatuaj auriu?” (în limba engleză, în original).

[26] „Ia-ţi trandafirul şi aşază-te lângă ring, / Ne-am întors iar la barul lui Conry.” (în limba engleză, în original).

[27] „Acesta e oraşul nostru / Cel mai bun oraş / Care a existat vreodată: / În cinstea lui Melrose, / Bijuteria Scoţiei, / Oraşul oamenilor liber.” (în limba engleză, în original).

[28] „Fata pe care iubirea a orbit-o” (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

[29] „Sunt dezgolit, nu mai am izolaţie.” (în limba engleză, în original).

[30] „Atelierul telescoapelor” (în limba engleză, în original).

[31] „N-aveam habar că ea e atât de distrusă.” (în limba engleză, în original).

[32] „...apoi a venit acel apel blestemat, / Iar eu ştiam ce ştiam şi nu voiam să ştiu.” (în limba engleză, în original).

[33] „Nu renunţ, dar nu vreau să te hărţuiesc, / Cred că doar îmi place mult să vorbesc.” (în limba engleză, în original).

[34] „Momente de plăcere, într-o lume a durerii.” (în limba engleză, în original).

[35] „Intră în lumea străinilor / Într-un ocean de necunoscute” (în limba engleză, în original).

[36] „Există o vreme a discuţiei şi o vreme a bătăii.” (în limba engleză, în original).

[37] „Un peisaj pustiu, / Fericirea cărţilor de poveşti...” (în limba engleză, în original).

[38] „Prieteni împreună la jocuri şi râs / Cântece seara şi cărţi la amiază” (în limba engleză, în original).

[39] „Luminile portului şi vasele îngrămădite / Norii de deasupra pescăruşilor cârmitori...” (în limba engleză, în original).

[40] „O cunoaştere groaznică se apropie…” (în limba engleză, în original).

[41] „…ah, Debbie Denise mi-a fost credincioasă, / M-a aşteptat răbdătoare la fereastră.” (în limba engleză, în original).

[42] „Pur şi simplu îmi place să fiu rău” (în limba engleză, în original, titlul unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

[43] „Sunt captivat, de ce anume n-aş putea să spun...” (în limba engleză, în original).

[44] „Flori de noapte, trandafiri de seară, / Slavă acestei grădini mereu deschise.” (în limba engleză, în original).

[45] „Ce e acolo, în colţ? / E prea-ntuneric ca să văd.” (în limba engleză, în original).

[46] „Apoi s-a deschis uşa şi a apărut vântul...” (în limba engleză, în original).

[47] „E frumoasă ca un picior.” (în limba engleză, în original).

[48] „Minciunile nu contează, şoaptele da.” (în limba engleză, în original).

[49] „Dominare şi supunere” (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

[50] „Am senzaţia că m-a cam părăsit norocul…” (în limba engleză, în original).

[51] „Asta nu e grădina Raiului” (în limba engleză, în original).

[52] „Dansul pe picioroange” (în limba engleză, în original).

[53] „Mă duc la întâlnire, îmi pregătesc salutul…” (în limba engleză, în original).

[54] „O uşă se deschide în ambele sensuri…” (în limba engleză, în original).

[55] „…iubirea e asemenea unei arme / Şi în mâinile cuiva ca tine / Cred că ar putea să omoare.” (în limba engleză, în original).

[56] „Uite acolo o sperietoare de ciori care îţi face semn prin ceaţă.” (în limba engleză, în original).

[57] „Trăiesc ca să-i dau diavolului ce i se cuvine.” (în limba engleză, în original).

[58] „Furtună”, în limba engleză, în original.

[59] …Freud, fie-ţi milă de sufletul meu.” (în limba engleză, în original).

[60] Apoi au venit ultimele zile ale lui mai” (în limba engleză, în original).

[61] „Culegător de ochi, iată-mă.” (în limba engleză, în original).

[62] „Subhuman” (în limba engleză, în original, titlu al unei piese a trupei Blue Öyster Cult).

[63] „Ţipă mai departe, fetiţo /Pari atât de sinceră.” (în limba engleză, în original, versuri ale piesei „Dr. Music” a trupei Blue Öyster Cult).

[64] „Simt cum întunericul se risipeşte…” (în limba engleză, în original).

[65] „Aceea senzaţie familiară” (în limba engleză, în original).

[66] „E acel moment al anotimpului în care apare noaptea un nebun” (în limba engleză, în original).

[67] „Sunt nelalocul meu, sunt nelalocul meu…” (în limba engleză, în original).

[68] „Nu te întoarce cu spatele, nu-ţi arăta profilul, / Nu ştii niciodată când îţi vine rândul să intri.” (în limba engleză, în original).

[69] „Nu-l invidia pe tipul cu ochii cu raze X” (în limba engleză, în original).

[70] „Acum mă vezi ca pe un veteran a o mie de războaie psihice…” (în limba engleză, în original).

[71] „Şi dacă e adevărat că nu poţi fi tu, / Poate că sunt chiar eu.” (în limba engleză, în original).

[72] „A venit şi ultima noapte de tristeţe / Şi era clar că ea nu mai poate continua aşa.” (în limba engleză, în original).

[73] „Când viaţa-i batjocorită şi răul făcut / Ca să te răzbuni, acesta e pactul.” (în limba engleză, în original).

[74] „Unic supravieţuitor, blestemat cu darul clarviziunii, / Salvator hărţuit, care-şi plânge în pumni” (în limba engleză, în original).

[75] „Dată fixă” (în limba engleză, în original).

[76] „Cu ameninţări cu gaz şi motive ale trandafirului” (în limba engleză, în original).

[77] „Răzbunare (Pactul) (în limba engleză, în original).

[78] „Iar acum a sosit în sfârşit momentul / De a strivi motivul trandafirului.” (în limba engleză, în original).

[79] „Doamna din Salmon Salt”, titlul alternativ al unei piese a formaţiei Blue Öyster Cult, „Mistress of the Salmon Salt (Quicklime Girl).”

[80] „Un poliţist militar, un poliţist militar înaintea sărutului..." (în limba engleză, în original)

642

Table of Contents

Table of Contents